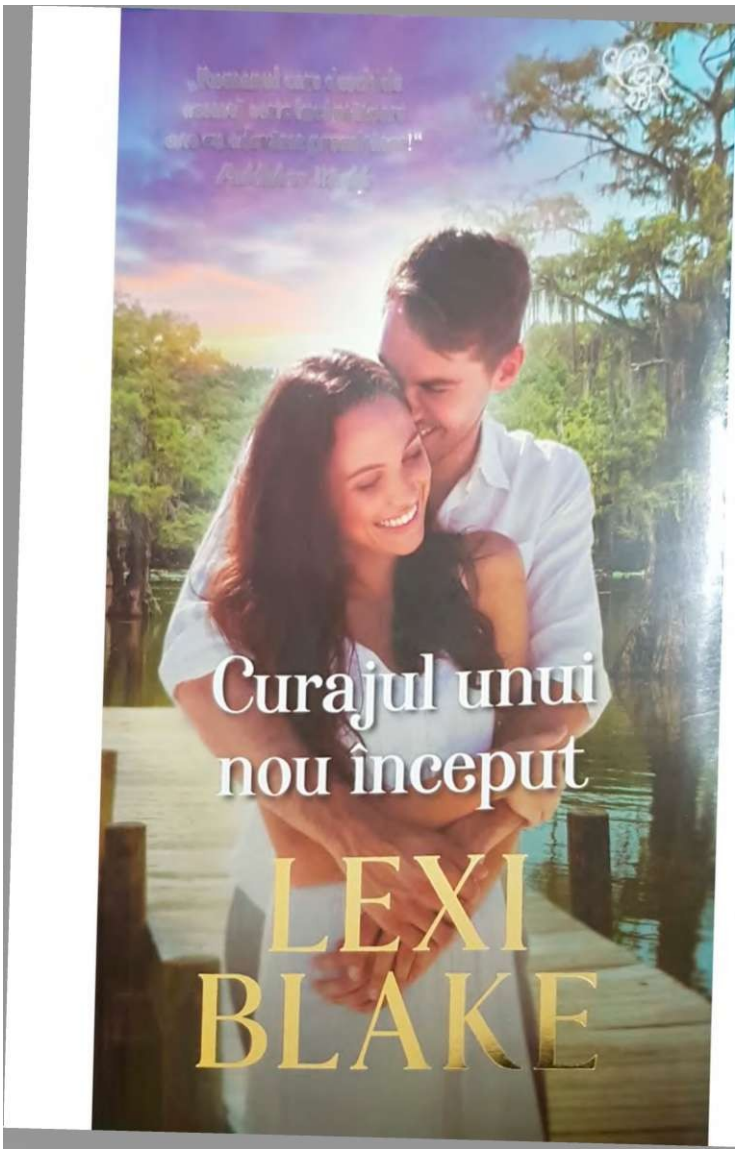
Curajul unui
nou început
LEXI
BLAKE

„Romanul care deschide această serie încântătoare este cu adevărat promiţător *PM'sfjm WeeM*

SERIA „BUTTERFLY BAYOU"

Viaţa în Dallas ia o întorsătură tragică pentru Lila Daley, asistentă la Urgenţe într-un mare spital, în clipa în care îşi pierde cea mai bună prietenă şi colegă. Simţind nevoia să o ia de la capăt, undeva departe de locul ce îi stârneşte amintiri dureroase, ea se retrage în Papillon, Louisiana, genul de orăşel în care nu se gândea că ar avea ce să caute. Deşi este hotărâtă să se ocupe de singurul dispensar din oraş şi să le ofere locuitorilor serviciile medicale de care au nevoie, integrarea în această comunitate uşor excentrică se dovedeşte mai dificilă decât şi-a imaginat.

Ca tată singur, şeriful Armie LaVigne este bine ancorat în rutina sa zilnică. însă noua asistentă reuşeşte să îi dea toată ordinea - şi viaţa - peste cap. în scurt timp, Armie devine conştient de faptul că superba Lila este femeia potrivită pentru el şi îşi pune în minte să îi câştige inima. Însă când trecutul le ameninţă relaţia ce abia se înfiripează, Armie se vede nevoit să hotărască dacă are curajul să aibă suficientă încredere în Lila încât să găsească împreună acea fericire „până la adânci bătrâneţi".

„O poveste de dragoste care va atinge negreşit inimile romanticilor.

9786063375484

Publishers Weekly ♦

LEXI BLAKE a început să scrie în 2010, şi de atunci cărţile ei au devenit bestselleruri *The New York Times* **şi** *USA Today.* **Până în prezent, romanele sale au fost vândute în peste 3 milioane de exemplare în întreaga lume.**

f & Lira disponibil

LEXI BLAKE Curajul unui nou început

Traducere din limba engleză Cristina Radu

LITERA
Bucureşti

prolog

Dallas, Texas

Lila Daley îşi sili mâinile să nu-i mai tremure. Ea nu era aşa. Nu era cineva căruia să-i tremure mâinile. Care să se bâlbâie sau care să amuţească în faţa unei tragedii. Se uită drept în faţă, iar mintea ei logică înţelese unde se afla. Era în sala de aşteptare de la Urgenţe,

unde lucrase ani buni. Dar, când clipi, scena se schimbă, şi nu putu vedea decât sânge şi cadavre, iar zidurile cu care se înconjurase cu atâta grijă se cutremurau acum şi se prăbuşeau în jurul ei.

-Lila?

Ea îşi ridică privirea şi îl văzu pe fratele ei. Fratele ei. O mare parte din viaţa ei, Will fusese persoana pe care o admirase. Copilăria lor fusese doar despre cum să rămână împreună, să păstreze familia întreagă în haosul creat de mama lor. Will, Laurel şi Lisa. Ei fuseseră toată lumea ei pentru multă vreme.

-Da?

Will îngenunche, cu faţa crispată de încordare.

- Poliţiştii vor o declaraţie. Eu cred că ai nevoie de odihnă. Poţi să faci asta mâine. O să-i trimit la plimbare.

Şi atunci ar fi nevoită să se ocupe de problema asta dimineaţă. Atunci, ar şti că încă o aştepta, stătea încă acolo şi voia să i se acorde atenţie. Reuşi să scuture din cap, silindu-se să afişeze un calm pe care nu-l simţea.

Ba nu. Aş prefera să termin cu asta. Peste opt ore trebuie să fiu la muncă

.Era «•■eekcncJ. Nu putea lipsi de la muncă. Nebunii veneau în weckcnd. Şi din echipă lipsea o persoană pentru că...

Din echipă lipsea o persoana pentru ca Maryanne era moartă. Echipei îi lipsea un om pentru că cineva intrase la Urgente şi o împuşcase pe prietena ei. Lila era obişnuită să fie mânjită de sânge pe haine. Asistentele de la Urgenţe nu se fereau de sânge.

Dar ăsta era sângele lui Maryanne.

Asistentele de la Urgenţe nu se fereau de moarte.

Dar ea privise cum lumina pălea în ochii lui Maryanne.

Eusese mai uşor să se uite la prietena ei care murea decât fusese să se uite la bărbatul care ţinea o armă aţintită asupra ei şi care-i spusese că, clacă o atingea pe Maryanne, dacă o ajuta, avea să o împuşte.

Doamne, era mai uşor decât să se gândească la faptul că, dacă ar fi fost doar o idee mai curajoasă, Maryanne n-ar fi murit.

- Lila, n-o să mergi la muncă, spuse blând Will. Cred că ar trebui să te speli, şi să te duc acasă. Poţi veni cu mine sau poţi să te duci la Laurel dacă vrei. Ea şi Mitch se îndreaptă chiar acum încoace. Deja am vorbit cu Lisa. Se urcă în maşină cât de repede poate. O să ajungă aici mâine-dimineaţă.

Sora ei cea mai mică locuia în Louisiana. Se măritase în urmă cu două Juni într-o ceremonie pe care Lila n-o înţelesese pe deplin. Fuseseră dansuri zgomotoase şi o slujbă în aer liber, unde mirele scrisese versuri pentru mireasa lui, iar sora ei arătase radjos. Will şi soţia lui şi Laurel cu soţul ei fuseseră acolo. îşi aduseseră copiii.

Fraţii ei aveau copii. Toţi erau căsătoriţi, dar ea era singură. Stătuse la masa ei pe când toţi dansaseră şi ştiuse că ea n-ar putea face asta. N-ar străluci aşa ca surorile şi ca soţia lui Will. N-ar dansa în felul în care o făceau ele. Ar sta singură, ţinându-se întotdeauna

deoparte de ei toţi, pentru că ea avea treabă dc făcut, pentru că nu-şi putea permite să-şi deschidă sufletul.

Prin minte îi trecu precum fulgerul imaginea unui bărbat musculos în smoching. Brunet şi cu nişte uimitori ochi albaştri, umeri laţi ce păreau că nu se mai terminau. îi zâmbise - un zâmbet cald, senzual căruia ea nu-i răspunsese. Când o pornise spre ea, îşi dăduse seama că avea să o invite la dans, dar ea se scuzase repede ca să nu trebuiască să-l refuze. Fusese laşă.

Aşa cum fusese în seara asta când avusese de ales între a-i salva viaţa lui Maryanne şi a o salva pe a ei.

- De ce să vină Lisa aici? Mă simt bine.

Rostise cuvintele şi fusese mulţumită de cât de perfect normal sunaseră. Lumea din jurul ei devenise din nou haotică, şi era treaba ei să limpezească lucrurile, s-o silească să fie normală doar prin pură voinţă.

- Lila, ai fost ţinută ostatică mai bine de o oră, spuse el cu blândeţe. Ai văzut cum au murit doi oameni şi nu i-ai putut ajuta. Şi tu ai fi putut muri. Ştiu că eşti o femeie puternică, una dintre cele mai puternice pe care le cunosc, dar nu eşti bine.

înainte de a putea riposta că era bine, că supravieţuise şi că era uşurată că se întâmplase aşa, Laurel intră în fugă. Sora ei avea părul castaniu cu auriu strâns într-un coc dezordonat şi arăta de parcă nu făcuse altceva decât să-şi arunce o haină pe ea înainte de a ieşi în toiul nopţii.

-Lila, Doamne, n-am ştiut. Nu dădusem drumul la TV.

Pe faţă îi curgeau lacrimi.

Evident că aveau să fie foarte melodramatici. Se sili să se ridice. Will avea dreptate. Trebuia să se. spele. Rămăsese în uniforma de spital pentru că nu ştiuse dacă poliţia ar putea avea nevoie de ea drept dovadă, dar era un gând ridicol. La urma urmei, nu era de parcă trebuiaarestat cineva. Bărbatul care o ţinuse ostatica murise
' Azi nu salvase pe nimeni. Pe nimeni în afară de ea însăsi, şi nu era sigură că era de bine.

-Mă duc să fac un duş şi să mă schimb. Spune-le politistilor că o să dau o declaraţie când sunt gata. încercă să-i arunce surorii ei mai mici un zâmbet liniştitor. Nu putea fi uşor pentru ea să afle despre cele petrecute. Laurel şi Lisa o admiraseră întotdeauna. Cata vreme Will fusese cel responsabil pentru că avea o slujbă, ea fusese mama grupului. Chiar şi când mama lor ieşise din închisoare, fusese sarcina Lilei să le asigure ceva cât mai aproape de o educaţie normală. Sunt bine, Laurel. A fost o noapte grea, dar mă simt bine.

Laurel se uită spre Will arătând nedumerită.

Will doar ridică din umeri.

- Cred că e şocul.

Şoc. Mintea ei se concentra asupra cuvântului. Era un cuvânt pe care-l înţelegea. Existau cinci feluri majore de şoc. Anafilactic, cardiogen, hipovolemic, neuro- genic şi septic.

Şocul hipovolemic. Asta se întâmplă unui corp când mai mult de douăzeci la sută din volumul de sânge se pierde. Când sângele ţâşneşte dintr-o rană. Când rana nu poate fi închisă pentru că cineva ţine o armă spre capul singurei persoane din încăpere care ar putea s-o facă, ar putea să salveze persoana rănită.

-Nu sunt în şoc. Ar trebui să ştii semnele. La urma urmei, fratele ei era neurolog. N-am fost rănită fizic.

Dar doar pentru că în ultima clipă fostul soţ al lui Maryanne întorsese arma spre el însuşi. Intenţionase s-o omoare? Nu putea fi sigură. Ştia doar că, atunci când venise clipa să fie curajoasă, se uitase spre armă şi nu făcuse nimic.

Fratele ei îşi puse mâinile pe umerii ei, şi ea se strădui din răsputeri să nu se îndepărteze de el.

-Nu vorbeam despre şocul fizic. Ai fost ţinută ostatică. Ai fost forţată să-ţi vezi prietena murind. Ar fi putut să te omoare. Eşti în şoc.

-Nu eu sunt cea care a murit.

Maryanne era aceea. Maryanne, care aproape că scăpase. Maryanne, care alesese să-l părăsească pe cel care o abuzase. Fusese curajoasă, şi asta o costase totul.

Lila n-avea nimic. De asta îşi dăduse seama în acele momente când îngenunchease pe podea şi aşteptase să vină glonţul care să-i curme viaţa. N-avea nimic. Fraţii ei îşi începuseră propria viaţă. Erau cu toţii căsătoriţi, aveau copii şi creau ceva. Ea mergea la muncă şi venea acasă şi credea că faptul că părea puternică însemna că şi era puternică.

„Ar fi trebuit să fiu eu.

Ar fi trebuit să fiu eu.

Ar fi trebuit să fiu eu."

Lumea deveni nesigură, şi simţi cum era luată în braţe. Cineva plângea - de fapt, urla.

Ea era.

În ciuda faptului că familia era în jurul ei, Lila Daley nu se simţise niciodată mai singură.r ,

capitolul 1

Papillon, Louisiana
O/H luni mai târziu

- Nu înţeleg de ce nu poţi sta cu noi. Avem o grămadă de camere. Vocea Lisei Daley se auzea clin difuzoarele maşinii tare şi clar, ca pentru a-i aminti Lilei că sora ei nu mai era departe.

Deloc departe acum. Indicatorul care o anunţa că intra în zona Papillon trecu în goană - sau mai degrabă ea trecu în goană pe lângă el. Pe semn stătea scris „Papillon", dar sora ei îi spunea adesea locului ăstuia „Butterfly Bayou". Un nume ciudat pentru un loc ciudat. Făcuse un drum lung clin Dallas, şi toată averea ei era în portbagajul maşinii sale. N-avea nevoie de cearta asta cu sora ei. Trebuia să ajungă la casa cea nouă, să găsească sticla de vin pe care o luase şi să se pregătească de culcare. Nu se grăbea cu despachetatul.

-Sunteţi proaspăt căsătoriţi, Lis. N-am de gând să fiu a cincea roată la căruţă.

-N-o să fii, răspunse Lisa. O să fii gen a opta roată sau aşa ceva. Familia lui Remy e mereu pe-aici. Mă rog, când Zep nu e la zdup, adică. Pe fir se auzi un uşor icnet. A sunat aiurea. Zep nu se droghează sau aşa ceva. E doar efectiv insuportabil, şi poliţia de prin partea locului ştie cum să se ocupe de gura lui spurcată.

Lisa nu mai era o Daley. Era ciudat să se gândească la mezină ca fiind o Guidry. Cea mai mare parte din viaţă şi-o petrecuse încercând cu disperare să le ţină pe toate surorile ei laolaltă, şi acum toate erau pe cont propriu.

-Se pare că ai destulă lume pe lângă tine.

îşi iubea sora, dar acum nu putea face faţă rudelor ei zurbagii. Făcea o greşeală? Renunţase la o slujba cu un potenţial perfect pentru avansare rapidă într-un oraş cosmopolit pentru o clinică micuţă la dracu'-n praznic.

Firește, nu putea intra în sclipitorul spital sofisticat fără a o vedea pe prietena ei zăcând la pământ însângerată.

- îmi iubesc rudele, dar mi-e dor de sora mea, spuse Lisa.

Drumul din faţa ei deveni puţin neclar, şi ea trebui să tragă adânc aer în piept. încă din acea zi în care avusese căderea psihică, era o luptă continuă să rămână stăpână pe ea, să revină la acea Lila care fusese înainte.

„Acea Lila care nu a fost fericită? Cea care bifa zilele ca şi cum erau o listă pe care trebuia s-o parcurgă? Cea care aproape ca s-a măritat cu un bărbat pe care nu-l iubea, doar pentru că aşa era logic?"

Vocea ei interioară devenise şi ea enervant de stridentă începând cu acea zi îngrozitoare.

-Am nevoie de o pauză. îmi pare rău. Sunt aici. Vreau să stăm împreună şi să fiu aproape de tine, dar am nevoie şi de spaţiul meu.

Devenise şi mai sinceră. Poate ca urmare a celor 72 de ore la psihiatrie sau a lunilor întregi de psihoterapie.

Pe fir nu se mai auzi nimic.

- în regulă. Mă retrag, dar vii duminică la prânz. Delphine face cel mai bun *gumbo*[1].

Ei nu-i prea plăcea mâncarea picantă. Se limita la salate şi din când în când friptură, dar era nouă aici şi asta însemna să-i acorde locului o şansă. Chiar dacă se alegea cu arsuri la stomac

---

[1] **O supă populara în Louisiana ce consta din zeama de supă, carne sau crustacee, agent de îngropare şi felină, ardei gras şi ceapă, (n.tr.)**

.Apăsă cu putere frâna, pentru că era ceva în drum. Ceva mare, înfiorător şi viu.

- E un aligator pe sosea.

0 reptilă uriaşă bloca drumul. Nu făcu decât să se holbeze pentru o clipă, căci era de-a dreptul ireal. Uşile erau închise? Verifică, apoi se întrebă cum de s-o fi gândit că aligatorul avea să

deschidă uşa.

- îi lipseşte vârful cozii? întrebă Lisa, ca şi cum discutau despre ceva absolut normal. Surioara ei nu părea îngrijorată că sora ei preţioasă era pe cale să fie muşcată.

Cum era de aşteptat, chestia cu aspect preistoric din mijlocul şoselei avea o coadă ce se termina într-un ciot. Nu că n-ar fi avut o coadă destul de lungă şi înspăimântătoare.

-Da.

-Ăla e Otis. E un drăguţ, spuse Lisa relaxată. Nu-ţi bate capul cu el. Stă şi el la soare, atâta tot. Eşti pe autostradă? Pentru că, dacă n-ai ajuns la bucata de lângă apă, ar trebui să-l poţi ocoli. Acum, dacă chiar eşti aproape de oraş, trebuie să fii atentă, pentru că terenul din jurul şoselei e înşelător, şi ai putea să te împotmoleşti. în general, n-ar fi o problemă, pentru că nu e ca şi cum Herve are altceva de făcut, dar e la vânătoarea lui lunară, şi la service a rămas băiatul lui. **L**-am văzut cu prietena lui mai devreme, şi devine inutil când e vrăjit de Lorraine. Până nu spune ea că e în regulă, nu se face nimic azi în locul ăla. Ieşi şi goneşte-l pe Otis.

Să iasă din maşina ei sigură şi să alunge reptila care avea cam 250 de kilograme şi care probabil mâncase ultima persoană care făcuse aşa ceva? Se uită în jur Şi mulţumi Cerului că pe nici o latură a şoselei nu se zărea noroi.

-Pot să-l ocolesc, dar trebuie să mă concentrez asupra drumului.
Aproape ajunsese, şi avea să vadă ce cumpărase din economiile ei. Lisa descrisese căsuţa de la ᵐarginea oraşului drept „o casă ce necesita reparaţii",dar preţul fusese în regulă, şi ea nu era genul care să se
teamă de muncă.

- Bine. Aştept la noua ta casă şi sunt tare emoţionată că esti aici. Te iubesc!

Legătura se întrerupse înainte ca ea să poata da vreo replică.

în regulă. Putea ocoli chestia asta pe nume (Jtis şi apoi avea să-şi vadă de drum. Nu era motiv de panică. Era din Dallas. Avusese de-a face cu lucruri cu mult, mult mai înspăimântătoare decât cu un animal cu creierul cât un bob de mazăre.

Cu toate astea, când reuşi să ocolească aligatorul, apăsă tare pe acceleraţie, de parcă chestia aia afurisită ar fi urmărit-o. Avea deja cel puţin 120 de kilometri la oră pe când trecea ca vântul pe lângă panoul ce anunţa că un client putea cumpăra atât momeală, cât şi Biblii de la depozitul Fuzzy's Faithful Bait.

Atunci auzi sirenele şi văzu luminile roşii şi albastre în urma ei. Pentru o foarte scurtă clipă, îngheţă, întregul ei suflet revenind la acea noapte.

Dar nu era în Texas. Era în Louisiana, şi era ziuă, şi era în siguranţă pentru că se îndepărtase de aligatorul ăla. Acel scurt moment de teamă fu înlocuit de enervare, pentru că în urma ei era un poliţist care nu părea să aibă de gând s-o depăşească în Încercarea de a merge să salveze o persoană care avea nevoie să fie salvată. Nu. Se opri exacr în faţa ei şi făcu semne cu farurile.

Care era limita de viteză? Mai devreme văzuse că 110 O trăgea pe dreapta pentru că mersese cu zece kilometri peste limita de viteză?

Cu un lung oftat, trase pe marginea şoselei şi opri. Cu siguranţă avea să iasă onorabil din treaba asta' Poliţiştilor din oraşele mici le plăcea să dea amenzi străinilor, şi maşina ei încă avea numere de Texas. Avea să îi spună că era o nouă localnică şi că se putea întoarce să-şi mănânce gogoaşa şi să vâneze turişti.

Se uită în oglinda retrovizoare. El nu se grăbea. Probabil se gândea că avea s-o intimideze. Ei bine, îl aştepta o surpriză. Lucrase cu poliţiştii toată viaţa. Putea, fără discuţie, să facă faţă unui oarecare adjunct burtos care probabil acceptase postul pentru că nu avea altceva mai bun de făcut.

Uşa maşinii lui se deschise, şi ea se holbă - dintr-un cu totul alt motiv.

Un bărbat arătos, cu umeri laţi, ieşi din maşină, întinse mâna în spate şi scoase o pălărie pe care şi-o puse pe părul exagerat de negru, mai ondulat decât văzuse ea vreodată la un poliţist. Poliţiştii din Dallas erau tunşi scurt, dar tipul ăsta ar fi putut să-şi strângă părul într-o coadă de cal. Nu. Nu ăsta era cuvântul. O coadă, pur şi simplu. În ciuda părului lung, nu era absolut nimic feminin la bărbatul care se îndrepta spre ea. Arogant.

Probabil avea peste 1,90, şi, dacă era vreun gram de grăsime pe bărbatul ăla, ea nu-l putea vedea.

El era bărbatul de la nunta Lisei, cel care-i aruncase acel zâmbet senzual.

Ea scutură din cap şi se sili să se concentreze. Nu era genul ei. Ei îi plăceau tipii intelectuali. Bărbaţi drăguţi care nu constituiau o ameninţare.

„Plictisitori. Ăsta-i cuvântul pe care-l cauţi: plictisitori şi uşor de controlat, astfel încât să poţi pretinde că nu te pot răni. Cum a mers chestia asta pentru noi?"
O bătaie puternică în fereastra de pe partea şoferului o scoase din monologul interior, şi ea coborî geamul. El avea ochelari tip aviator prin care nu i se puteau vedea ochii. Maxilarul era ascuţit ca o lamă,

şi pe faţă avea o urmă de barbă nerasă ce arăta sexy.
Doamne, era un bărbat atrăgător.
-Permisul şi talonul, vă rog.

Cu toate astea, tonul lui era glacial.Răceala din clasul lui fu cea rare

îi permise să-şi căsească echilibrul. Barbarul din faţa ei avea probabil douăzeci de temei pe care le manevra şi o nevastă şi copii acasă. Nici un bărbat atât de atrăgător nu putea să nu aibă. Dar ea putea să îi tacă faţa.

-Aţi putea să-mi explicaţi de ce m-aţi oprit.

El se dădu înapoi, şi, pentru o clipă, ea ar fi putut jura că fusese surprins, dar totodată era sigură că nimeni nu-i contesta autoritatea. El îşi reveni repede, punâiv du-şi mâinile pe şoldurile înguste.

-Aţi depăşit viteza legală. Limita de viteză prin părţile astea de autostradă e de 75. V-am înregistrat mergând cu 45 de kilometri peste viteza legală. Permisul şi talonul.

- Limita de viteză a scăzut de la 110 la 175.[7] Glumiţi?

Buzele lui se curbară într-un soi de zâmbet strâmb, cu totul devastator.

-Asta fac limitele de viteză, doamnă. Cresc. Scad. îmi păreţi cunoscută. Aţi mai trecut prin oraş?

Ea nu cădea pradă farmecului lui. Poate că, dacă invoca numele cumnatului ei, l-ar putea fermeca puţin.

-Sunt Lila Daley. Remy Guidry e cumnatul meu.

Zâmbetul se stinse, întregul său corp revenind brusc la atitudinea de poliţist.

- Ultima dată când cineva a venit în oraş să-l caute pe Remy, am fost împuşcat. Aveţi de gând să fluturaţi vreo armă prin oraş?

Ea tresări în sinea ei. îşi aminti că Lisa spusese ceva despre un incident ce condusese la împuşcarea unui poliţist la datorie.

-îmi pare rău. Nu. Preiau clinica din oraş. Sunt asistentă practiciană. Data viitoare când vă împuşcă cineva eu o să vă cos.

El o privi fix, şi ea îşi dori să-i poată vedea ochii.

-Preluaţi de la doctorul Hamet?

- Cum să explice?Oarecum. O să mă ocup de clinică, dar el o să supravegheze... într-un fel.

Câteva state le permiteau asistentelor practiciene să se ocupe singure de câte o clinică, dar Louisiana nu se număra printre ele. Nici Texas. Urma să aibă multă libertate, dar împreună cu medicul care servise localitatea timp de peste patruzeci de ani.

Intenţiona să înveţe mult de la el.

- Deci eşti noua lui asistentă, spuse poliţistul. N-am ştiut că a dat-o afară pe cea veche.

-Nu. Sunt asistentă practiciană. Sunt echivalentul unui medic generalist, dar nu pot prescrie anumite medicamente. Pot face anumite intervenţii chirurgicale. Am fost mai bine de zece ani asistentă calificată la traume înainte de a-mi lua certificatul de asistentă practiciană. Vă asigur că pot să mă ocup de necesităţile medicale ale zonei.

-Nu cred că ştiţi cum stau lucrurile, dar sunt dispus să vă ajut. Trebuie să fiţi mai bună decât doctorul pe care-l avem acum. Trebuie să îl prinzi la prima oră sau nu-l mai prinzi deloc, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Ea îi aruncă ceea ce spera să fie un zâmbet prietenos.

-Bine, atunci. îmi pare rău de neînţelegere. O să plec. Speram să bag totul în noua casă până se lasă întunericul.

-Permisul şi talonul.

Ea scrâşni din dinţi şi se întinse după geantă.

- Singurul motiv pentru care am depăşit viteza a fost pentru a mă depărta de afurisitul ăla de aligator. îi trecu un gând prin minte când deschise portofelul Chanel pe care i-l dăruise fratele ei de Crăciun. Aţi pus aligatorul acolo ca un fel de radar?

El îşi scoase ochelarii, şi ea se uită în cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse vreodată. Mă rog, îi mai văzuse, dar nu de la aşa mică distanţă. De aproape erau şi mai răvăşitori.

Lwi iMr

-M-aţi acuzai că am complotai: cu o reptila

- Da.

Rasul lui păru că-i umple întregul univers. Când bărbatul ala se lumina la faţă, la fel (acea şi cerul din jurul lui. Râsul lui era molipsitor. Când, în cele clin urmă, respira, în vorbe i se putea auzi un chicot.

-Ah, asta e cea mai reuşită glumă pe care am auzit-o toată ziua, pe bune. Sora dumitale n-a menţionat că ai simţul umorului.

Probabil pentru că Lisa nu credea că avea aşa ceva.

- Păi, sunt renumită că-mi merge mintea.

El se uită la ea pentru o clipă, şi ea putu simţi conexiunea. Era ca un fir nevăzut ce o trăgea spre el. Avusese dreptate să fugă prima dată când îl văzuse. Ceva în adâncul fiinţei ei îi spusese că nu era capabilă să se descurce cu bărbatul ăsta.

Nu *voia* să se descurce cu un bărbat ca el, se corectă ea în minte.

„Ah, spuseseşi bine de prima dată. Bărbatul ăsta n-o să te lase să ai tu controlul tot timpul. O să te provoace."

Avea să o *intimideze* mai degrabă. Un bărbat atât de uluitor era obişnuit să facă numai cum voia el.

Dar, dacă asta însemna să scape de amendă, putea flirta puţin.

El scutură din cap şi oftă.

- Din nefericire, sunteţi renumită şi pentru că apăsaţi accelerația. Permisul şi talonul.

Ea îşi stăpâni un mormăit pentru că prima ei zi în oraşul cel nou nu avea să decurgă aşa cum sperase, iar poliţistul, deşi nemaipomenit, era un măgar.

Curajul unui nou început 2

Acelaşi rahat. Alt oraş.

-Nu există mandate. Nici nu e dată în urmărire generală, spuse vocea ce se auzea în staţie. Ştii că ai un computer în maşină. E conectat la tot ce am eu aici, la secţie.Administratorul de reţea avea sută la sută dreptate. Avea un sistem foarte sofisticat, ce care nu-! intele^ea pe deplin, aşa că era mult mai uşor 5*0 contacteze urin staţie pe Noelle şi s-o pună să caute ea. în afară de asta. voise câteva

minute să se gândească la problema care stătea acum în micul Audi ce avea să se împotmolească negreşit în noroi în primăvara asta.

Lila Daley. La naiba, uitase cât de drăguţă era. Se uîră la permis. Văzu o femeie serioasă. Drăguţă, dar serioasă, în fotografie nu putea vedea cât de lung îi era părul. Era strâns la spate, şi ea arăta puţin cam ţeapănă.

în realitate, ochii îi erau luminoşi, buzele - rurin cam prea mari şi cu atât mai senzuale. Avea păr castaniu, dar ăsta era un cuvânt sărăcăcios pentru a-l descrie. Avea reflexii aurii şi roşcate împletite prin toată acea mătase caldă. Nu era sigur de ce - ieşise cu femei mai frumoase -. dar femeia asta avea ceva. Nu că ar ti reuşit să ii vor-bească până atunci. încercase s-o imite la dans la nunta lui Remy şi a Lisei, dar ea se eschivase. Chiar şi după atâtea luni, Încă îi persista în minte.

- Ştiai că doctorul Hamet se înlocuieşte pe el cu o asistentă? începu să completeze actele pentru amendă. Cuptorul cu microunde din camera de repaus de la secţie era stricat, ceea ce explica de ce era el pe străzi, cu radarul. Afurisitul ăla de lucru ori nu funcţiona deloc, ori încălzea orice puneai înăuntru la temperatura lavei vulcanice. Pentru că el era silit să mănânce în mare parte din timp în camera de repaus, acel cuptor cu microunde era indispensabil, şi nu era ca şi cum afurisitul ăla de guvern avea să le dea cadou unul nou.Trebuia să meargă mai des la Guidry's. Barul şi restaurantul Guidry era centrul bârfelor din acel orăşel. Poate că ar fi fost pregătit pentru asistenta practiciană Lila Daley dacă ar fi fost la curent cu bârtele. în departamentul lui nu erau mulţi oameni. Erau el şi cei doi adjuncţi ai lui, Roxie şi Major, şi un ofiţer începător, un tânăr pe nume Vince. încă doi ofiţeri urmau să vină în câteva săptămâni. Pentru moment, făceau cu rândul la schimbul de noapte, şi el ajunsese să petreacă tot timpul ori la secţie, ori acasă cu fiica lui. De cât timp nu mai ieşise să se distreze? O dată pe lună un joc de po ker la prietenul lui Rene era cam tot ce mai făcea după accident, şi asta doar pentru că în primele luni prietenii lui îşi făcuseră apariţia la uşa lui şi insistaseră să intre.

Era pregătit să înceapă să trăiască din nou.

Poate ar trebui să facă ceva special. Se gândise la femeia asta timp de luni bune, şi acum ea era în faţa lui, ca şi cum reuşise s-o aducă aici doar prin puterea voinţei.

Probabil n-ar trebui să-i dea amendă.

- O asistentă practiciană, răspunse Noelle prin staţie. Sunt puţin îngrijorată de cum vor decurge toate astea. E din Dallas. E sora Lisei Guidry, dar am cunoscut-o, şi nu-i ca Lisa. E orăşeancă sadea. Ştii ce părere au oamenii de-aici despre chestia asta.

El petrecuse ceva ani în New Orleans ca ofiţer de poliţie înainte să vină acasă şi să candideze pentru acest post. Era ceva special la

Papillon. Putea îmblânzi şi cei mai dur suflet. Şi dacă ea avea nevoie de cineva care să-i traducă ciudăţenia de cajun în engleză, el era acela.

- Care-i diferenţa între o asistentă şi ce e Lila? E vreun motiv pentru care nu preia Mabel, dacă tot îl pierdem pe doctor?

Fusese şerif timp de ani buni, şi singurii profesionişti în materie

de medicină erau un doctor de 300 de ani cu o slăbiciune faţă de scotch şi asistenta lui ceva mai tânără, dar cu mult mai arţăgoasă.

Noelle oftă, şi el putu efectiv s-o vadă cum îşi dădea ochii peste cap. Câteodată, trebuia să-şi reamintească faptul că avea doar 40 de ani şi că nu era un bătrân devastat de trecerea timpului, aşa cum părea ea să creadă.

- înseamnă că e la fel de bună ca un doctor, dar n-a urmat o facultate de medicină. înseamnă că a practicat
cel puţin zece ani şi a fost asistentă. Ştie mai mult decât doctorul Hamet cum să interacţioneze cu oamenii. Categoric mai mult decât oricare doctor bărbat.

Noelle avea o problemă cu patriarhatul.

- Deci e deşteaptă.

-Da, dar nimic din toate astea nu contează aici, răspunse Noelle. întrebi dintr-un motiv anume? Oftă din nou, un sunet plin de suferinţă. Spune-mi că n-ai tras-o pe dreapta. Înţelegi că, dacă pleacă, n-o să mai avem pe nimeni? Va trebui să mă duc tocmai până în New Orleans ca să-mi fac un test Papanicolau.

El ar face orice numai să nu audă despre testul Papanicolau al lui Noelle. Ea îşi flutura problemele femeieşti ca pe o sabie atotputernică.

- Mergea cu peste 45 de kilometri peste viteza legală.

-Frumos. Pusesem ochii pe un espressor nou după
ce înlocuim cuptorul. Acum i se simţea entuziasmul în voce. Uită ce-am spus. Testul meu e doar o dată pe an, dar de cafea am nevoie în fiecare zi. Du-te după ea!

El ridică privirea şi văzu că maşina Lilei era plină ochi. Totuşi, nu era mult pentru o femeie care se muta. Mai aştepta un camion? Remy plănuia s-o ajute cu mutatul?

- Mai ştii ceva despre ea?

Urmă o pauză.

- Serios? Ai stat doi ani fără să ieşi la vreo întâlnire, şi acum eşti atras de o fată de la oraş? îmi place. O să fie o distracţie pe cinste.

Era aiuritor de optimistă.

- Deci spui că nu urăşti ideea ca eu să-mi dau întâlnire cu cineva?

- Nu trebuie să mă întrebi pe mine, spuse ea încet.

Dar el o întrebase.

-Nu vreau să-ţi complic viaţa.

-Tată, să te scot din casă din când în când mi-ar face viaţa mai uşoară, şi dacă ai găsi pe cineva care să preia
postul ăsta nasol cu jumătate de normă, aş fi şi ma] ^ ricită. Aş putea fi o trântoriţă. Ce mişto ar fi, nu-i aşa?

Fata lui era imprevizibilă. Şi era şi o adolescentă care îşi pierduse mama şi fusese silită să-şi schimbe întregul stil de viaţă în decursul unei groaznice după-amiezi.
-N'O să devii tu trântoriţă, copilă. Cei din familia LaVigne muncesc.
Ea scoase un sunet ca şi cum i-ar fi fost greaţă.
- Mda, asta am auzit şi eu. Bănuiesc că n-o să primesc

espressorul ăla, corect?
Chitanţa se tipări, şi el verifică din nou informaţia.
-De ce nu?
- Pentru că n-o să-i dai amendă, corect?
Acum, ar cam trebui să i-o dea. Nu mai era cale de întors din moment ce se tipărise.
-Ne vedem în două ore, scumpo. începe să cauţi espressorul ăla.
Cuptorul cu microunde mai putea aştepta. Era foarte greu pentru el să-i refuze ceva fiicei lui. Ştia că ar trebui să-i limiteze consumul de cofeină, dar, de fiecare dată când încerca să fie tatăl acela căpos şi ameninţător care ar trebui să fie, îşi amintea că ea era în scaun cu rotile şi ceda pe loc.
Luă amenda şi închise staţia chiar când Noelle spunea ceva despre nevoia de a avea o femeie sub 80 de ani cu care să vorbească despre crampele şi balonările ei. Da. Nu trebuia să ştie despre aşa ceva. Asta era calea corectă. Era singura femeie în interval de doi ani care îi stârnise interesul şi nu putea fi chiar aşa rea. La urma urmei, era sora Lisei Guidry, şi femeia aia era o dulceaţă.
Nu că nu i-ar plăcea câte o obrăznicie. Ba chiar multă obrăznicie. Ei bine, îi cam plăceau femeile afurisite şi, hotărât lucru, îi plăcea să fie nostime şi istete iar femeia care-l acuzase că se folosise de Otis era categoric amuzantă.
Nu era vina lui că Otis avea tendinţa să sperie turiştii şi că ei încercau să fugă de acolo şi nu observau că limita de viteză scăzuse. Mult de tot.
Chiar că nu era vina ei că lui Otis îi plăcea porţiunea aia de autostradă şi că fusese locul perfect să modifice limita de viteză.
-Da' ştiu că nu v-aţi grăbit, spuse Lila cu buzele pline ţuguiate înspre el. Aţi aflat despre trecutul meu infracţional?
El îi dărui cel mai reuşit zâmbet, cel pe care-l folosea când venea vremea alegerilor. I se spusese că zâmbetul acela gen votaţi-mă-pe-mine funcţiona la tineri şi bătrâni, oameni de toate orientările politice. Sunteţi complet fără pată, domnişoară Daley. Pot să îţi spun Lila?
Ea ridică dintr-o singură sprânceană.
- De ce ai face asta, domnule poliţist?
La naiba, nici măcar nu se prezentase. îşi ieşise din mână.
- Şerif. Sunt şeriful din Papillon. Numele meu e Armând LaVigne, dar prietenii îmi spun Armie.
- îmi dai amendă, domnule şerif?
Da, trebuiau să treacă mai întâi de partea urâtă. îşi atinse chipiul în direcţia ei şi îi dădu chitanţa.
- Poftim! Sunt sigur că n-o să mai ai necazuri, acum că ştii despre zona de siguranţă. Trebuie să avem grijă de copii.
- Zona de siguranţă? Serios?

Pufni şi aruncă amenda pe scaunul pasagerului.

- Şi aştepţi să sosească un camion?

Flecăreala era bună. Cel puţin, aşa credea el.

- De ce să mai vină un camion? Ai de gând să încerci să-l amendezi şi pe şoferul lui?

Flecăreala lui avea nevoie de exerciţiu.

Pentru că te muţi. Având în vedere că te angajezi aici, aş presupune că te muţi

.-Capacitatea dumitale de observaţie e incredibilă, domnule şerif. Şi nu. Nu vine nici un camion. V_a trebui să găseşti pe altcineva să îţi modernizeze camera de repaus.

-Nu vine mobila.[7]

-Am cumpărat o casă gata mobilată, explică Lila în felul ei practic. Nu prea aveam multe în Dallas. Nu-mi trebuie o tonă de lucruri. Lucrez în majoritatea timpului. Nu îmi trebuie decât un pat, o bucătărie şi un duş.

-Ai cumpărat o casă.[7] îşi cercetă memoria după o informaţie despre o casă ce fusese de vânzare. Se rugă să nu fie cea la care se gândea. Spune-mi că nu ai cumpărat porcăria aia de casă pe care copiii lui Bill Roberts au încercat s-o bage pe gât potenţialilor cumpărători în ultimele şase luni oamenilor neştiutori.

Ea se încruntă din nou, dar era o expresie plină de curiozitate.

-Am cumpărat o casă cu trei camere pe Hali Street, chiar la marginea oraşului. N-am avut timp să vin aici să mă uit la ea, dar Remy mi-a spus că fundaţia e solidă.

Poate că fundaţia era solidă, dar erau alte probleme.

- Remy te-a lăsat să cumperi casa.[7]

Ea îşi îndreptă umerii, şi el se gândi că, dacă n-ar fi stat în maşină, poate s-ar fi apropiat de el şi ar fi luat poziţia de luptă, ca un boxer profesionist.

Da, şi asta îl tulbura.

- Remy nu hotărăşte pentru mine. Mi-e cumnat, nu paznic. Casa aia era singura disponibilă. O să fie în regulă. Preţul a fost bun, aşa că mă stabilesc aici. Dacă e ceva în neregulă cu locul ăla, te asigur că mă descurc De mică am învăţat cum să repar lucruri.

El spera ca ea să se priceapă la instalaţii de apă şi la canalizare. Şi instalaţii electrice. Şi să se descurce cu grămezile de lucruri strânse aiurea. Dar asta era o problemă pentru altă zi.

-E bine de ştiut, dar, dacă ai vreun necaz, mă poţi chema pe mine. De fapt, mă gândeam că, de vreme ce eşti nouă în oraş, ai avea nevoie de cineva care să-ţi arate
împrejurimile.

Sprânceana se ridică din nou. -Am o soră.

-Da, dar câteodată e drăguţ să vezi oraşul din perspectiva cuiva care a trăit aici toată viaţa. O bună *parte* din viaţă, dar n-avea de gând să evidenţieze asta. Ştiu toate locurile frumoase. „Pe amândouă", îşi spuse el. Mă gândeam că, după o lungă zi de călătorie, ai vrea să mănânci ceva.

- Mă inviţi la o întâlnire?

Nu putea s-o scrântească prea tare.

- Categoric, îi putem spune aşa.
- După ce m-ai amendat.

Trebuia să se concentreze asupra acestui aspect. -Voiam să înţelegi că nu te presează nimeni. Deci, vin să te iau la şapte? Putem merge la Guidry. Poate că nu voia să stea la barul familiei surorii ei. Sau la Luciile. Sunt deschise pentru cină în seara asta. Cei mai buni creveţi cu terci de porumb pe care i-ai mâncat vreodată. Pe cuvânt.

-Ar trebui să te dai la o parte acum. El făcu un pas înapoi, şi ea apăsă la maximum pe accelerație, îndepărtându-se pe autostradă.

- Deci, e un nu? strigă Armie în urma maşinii. Probabil depăşea din nou viteza legală, dar el nu avea

de gând să-şi forţeze norocul.

capitolul 2

Lila stătea în faţa casei dărăpănate ce părea să se sprijine pe ceva ce aducea a apă. Asta era probabil partea de *bayou*[I] din Butterfly Bayou[II], deşi nu văzuse nici un fluture. Văzuse în schimb imensul potenţial pentru ţânţari. Exista un ponton pe care probabil nici într-un milion de

ani n-ar risca să calce şi o barcă despre care descoperi şocată că încă plutea legată de el.

„Ce dracu' fac?"

Părăsise apartamentul ei perfect pentru asta? Sigur, fusese anost, şi nu se obosise niciodată să-l decoreze, dar cel puţin nu arăta de parcă era gata să se năruiască.

-Nu-i aşa rău pe cât pare, spuse Lisa, trecând pe lângă ea. Sora ei era acolo aşteptând-o pe când ea intra cu maşina pe aleea pietruită. Poate. Am intrat, şi e destul de rău înăuntru. Nu pot crede că băieţii lui Bill n-au făcut curat.

Ea simţi cum face ochii mari, pentru că nu-i plăcea murdăria. Cu sângele se putea descurca. înţelegea pe deplin rolul microbilor în natură, dar în propria casă prefera ca porcăriile alea să nu existe.

-N-au făcut curat?

Lisa se întoarse spre ea.

-Ah, nu asta. Nu asta am vrut să zic. A venit careva care a făcut curat lună de sus până jos. Vorbesc despre toate lucrurile.

- Mi-au spus că se vinde mobilată. Ăsta era motivul pentru care alesese casa. Mă rog, şi faptul că era ieftină, iar ea avea nevoie de ceva ieftin. Majoritatea economiilor ei erau băgate în dispensar acum. Nu-şi putea permite o casă nouă. Sau măcar una care să reziste vreo câţiva ani
- Da, cu totul. Ai cumpărat întreaga viaţă a unui bătrân de 98 de ani.

Nu era sigură că asta plănuise.

-Credeam că sunt mobilă, vase şi chestii de-astea

Renunţase la aproape toate lucrurile ei când se despărţise de logodnic. Plecase de la el şi îsi luase un apartament anost ce nu reprezenta decât un loc unde să mănânce şi să doarmă. Nu fusese dificil să renunţe la el când se decisese să se mute din Dallas.

-Şi danturi false. Avea o colecţie surprinzătoare de astea, sublinie Lisa. Nu-ţi face griji. Cred că le-am adunat pe toate. Am organizat băile, şi ai aşternuturi curate pe pat. Şi bucătăria. E curată lună, deşi e dezordine. N-am putut ajunge în restul casei. A fost nebunie la serviciu în ultima vreme. O să fiu aici în fiecare clipă în care pot, să te ajut. De rapt, cred că o să fie drăguţă odată ce o aranjăm.

Trebuia să fie, pentru că avea să locuiască aici. Avea de gând să-şi facă un cămin aici, în locşorul ăsta de lângă apă, unde poate că s-ar putea ascunde de lumea asta mare şi rea.

- Lila, te simţi bine?

I **'întindere de apă aflată de** obicei **într-o zonă joasă ce** conţine **salmastră şi care e caracteristică sudului Statelor Unite, în** delta *fiu* **viului Mississippi, în statele Louisiana, Alabama, Mississipnj [)"' lipsa unui echivalent potrivit în limba română, am folosit pe paroi"[1] sul cărţii cuvântul „canal", (n.tr.)**

II **în traducere aproximativă, Canalul cu Fluturi (n.tr.)**

Ea îşi reveni. Luase o hotărâre şi se ţinea de ea.

- Da, sunt bine. A fost un drum lung. Apreciez că mi-ai adus cheile. Şi nu trebuie să mă ajuţi. Sunt sigură că o să fie un mod plăcut de a-mi petrece timpul. Cu siguranţă, n-o să explorez oraşul mergând cu maşina. Şeriful nu se zgârceşte la amenzi.

Şi era nemaipomenit, zâmbetul lui lumina lumea... şi avea cel

mai spectaculos fund. Îl văzuse în oglinda retrovizoare când el se îndepărtase să scoată amenda.

Se părea că nu era însurat, pentru că o invitase în oraş. Mă rog, sugerase să ia cina împreună. Într-un fel, era ca şi cum îi ceruse o întâlnire. Ea stătea pe tuşă de multă vreme.

Lisa mormăi.-Serios? O să vorbesc cu el. Ştii ce? Este o şedinţă la primărie săptămâna viitoare. O să ţip la el acolo. Şi o să-i spun că, dacă nu rezolvă asta, e scos de pe lista de plăcinte la Guidry's. Să nu subestimezi amenint$_{are}$ asta. Poate că Armie arată ca un bărbat care nu mănâ$_{n}$. că niciodată carbobidraţi, dar iubeşte plăcinta mea $_{Cll}$ nuci pecan.

Nu voia ca sora ei să se implice.

- E în regulă. Depăşisem viteza legală, dar jur că f$_{ace}$ echipă cu aligatorul ăla. Mai sunt mulţi din ăştia?

-Aligatori? Da, dar, serios, nu fac probleme, o încu- rajă Lisa. îi laşi în pace şi te lasă şi ei în pace. Ştii că poţi să te răzgândeşti şi să stai cu mine până când facem totul la standardul dorit de tine.

-Am standarde?

Lisa se uită neîncrezătoare la ea.

- Da, surioară. E cam genul tău. îmi aduc aminte că nu mi se dădea voie să ies din casă până când nu arătam ca numai bună de pozat - şi n-aveam decât zece ani.

-Trebuia să arăţi perfect pentru ca nimeni să nu bănuiască faptul că eram de capul nostru. Prima dată când mama lor mersese la puşcărie, mătuşa lor stătuse cu ele timp de şase luni încheiate. A doua oară, avusese alte lucruri de făcut. îşi jucase rolul pentru Protecţia Copilului, dar copiii fuseseră pe cont propriu. Aşa mersese pentru tot restul copilăriei lor. Adesea, Lila prefera momentele în care mama ei era la puşcărie. însemna o persoană în minus de care să aibă grijă. Trebuia să fim pregătite în caz că cineva îşi făcea apariţia. Casa trebuia să fie imaculată tot timpul şi noi toţi trebuia să fim impecabili la şcoală, altfel s-ar fi iscat întrebări.

Nu se dezbărase de obicei. Era ciudat că nu se prinsese de treaba asta decât acum. Nu putea tolera mizeria. Nu pentru că o deranja. O enerva. O făcea să se îngrijoreze că cineva avea s-o judece.

Cum de nu scăpase de asta? Cum de se aria în aceeaşi poziţie în care fusese pe vremea când era copil?

-Aici mi trebuie să fii perfectă. De rapt, e mai bine
să nu fii Oamenii ăştia respectă autenticitatea, o asigură

^Lisa. O să te ajut să aranjezi casa. O să fie distractiv. Şi cine ştie, poate există nişte comori înăuntru, să zicem aşa. Probabil că nu. El trăia dintr-un venit fix. Din ce-am auzit, nu prea a mai ieşit după ce a murit soţia lui. Copiii erau împrăştiaţi prin toată ţara. Când s-a îmbolnăvit, a mers la un azil în Thibodaux. Copiii n-au vrut să stea mult timp aici. De aia ai luat-o pe mai nimic. Remy spune că e o casă

solidă, dar are nevoie de ceva modernizări. E îngrijorat de boiler. Şi de aerul condiţionat.

- Da, cam asta mi-a dat şi şeriful de înţeles.

-Ţi-a vorbit despre casă? Cum de ştie de ea? Ochii Lisei deveniră şireţi. Armie e vestit că-i taciturn cu şoferii pe care îi trage pe dreapta. Nu ascultă pe nimeni. Spune doar „Permisul şi talonul", după aia îţi dă amendă. Cu tine a fost vorbăreţ?

Ea putea auzi încă tonul grav al vocii lui.

-A fost ciudat cu mine. Mi-a dat amendă şi după aia s-a oferit să-mi arate oraşul, începând cu un loc numit Luciile.

Acum, sora ei făcu ochii mari.

-Luciile e un loc unde se dau întâlniri. Nimeni nu merge acolo decât dacă sărbătoreşte ceva special sau dacă încearcă să se culce cu cineva. Şi nu e aici, în Papillon. E la treizeci de minute distanţă.

- Dacă voia să mă scoată la o întâlnire, poate că n-ar fi trebuit să-mi dea amendă, replică ea, luând-o spre uşa din faţă. Armie LaVigne era mare şi grozav, dar inaccesibil pentru ea, căci n-avea de gând să sară în pat la două secunde după ce ajunsese în oraş.

„De ce?"

„Pentru că mi-a dat o afurisită de amendă."

„Şi ce? Poate că-ţi dă şi un orgasm."Vocea ei interioară putea foarte bine să amuţească, pentru că paria că Armie LaVigne se dădea la fiecare turistă care venea în oraş. întreaga parohie avea mai puţin de 2 000 de oameni. Nu era ca şi cum el ar fi avut o grămadă de opţiuni, şi ea era fata cea nouă. Firește ră avea să se dea la ea. Poate că ar trebui să se aştepte ia asta din partea majorităţii burlacilor.

-Nu lăsa treaba cu amenda să te influenţeze. Armie e un tip mişto şi e de treabă. Şi asta în mai multe sensuri. E responsabil', are o slujbă bună, a fost împuşcat de câteva ori şi a supravieţuit întotdeauna. Lisa tăcu şi îşi duse mâna la gură. Doamne, Lila, n-ar fi trebuit să spun asta.

Şi uite-o acolo. Acea amintire când arma fusese ridicată şi timpul încetinise. Era mereu acolo, mocnind sub suprafaţa fiecărui moment plăcut pe care-l avea. Clipi şi îşi aminti că Dallasul era la sute de kilometri distanţă.

-N-am nimic. Rostise cuvintele astea de o mulţime de ori. Le spusese familiei şi prietenilor. I le zisese psi- hoterapeutei. Şi apoi şi le spusese şi ei înseşi. Dar, dacă n-avea nimic, de ce simţea nevoia disperată să-şi schimbe complet viaţa, să se mute la sute de kilometri distanţă de oraşul în care trăise ani întregi şi să-şi cheltuiască fiecare bănuţ din economii pentru un nou început? N-am luat-o în felul ăla. Mă bucur să ştiu că şeriful ţinutului e capabil să supravieţuiască unor gloanţe. Sunt sigură că nici un glonţ n-ar putea să-i găurească ţeasta aia căpoasă.

Lisa dădu să mai spună ceva, dar se răzgândi.

- Ştii, ai putea nimeri pe cineva mai rău decât Armie.

Ea nu înţelegea ce însemna asta. Să se implice într-o relaţie cu un bărbat grozav care mai mult ca sigur avea să îi zdrobească inima în vreme ce ea încerca să-şi clădească o afacere şi o nouă viaţă părea cam cel mai rău lucru pe care-l putea face.

-Nu sunt aici pentru a socializa.

Băgă cheia în uşă. Era timpul să vadă câte bătăi de cap îşi cumpărase.

- Da, voiam să vorbim despre asta, spuse Lisa când uşa se deschise. Aici nu-i Dallas.

' Exact de asta era Lila aici. Papillon era cât de departe de Dallas se putea, fiind totuşi aproape de fe$_{mi}|_{ie}$

Când se hotărâse s-o ia de la capăt, nu putuse renunţa să fie aproape de cel puţin una din surori. Se gândise temeinic la asta. Lamei avea un copil mic. Se descurcase ca o campioană, iar soţia fratelui ei, Bridget, născuse de două ori. Amândouă aveau acces la îngrijiri medicale de calitate. Lisa era aici singură. Dacă solidul ei soţ cajun n-avea la dispoziţie o grămadă de înotători voinici, ea era gata să-şi înghită poşeta Louis Vuitton. Lisa avea să rămână însărcinată la un moment dat, şi Lila nu intenţiona să lase îngrijirea ei pe seama nimă-nui altcuiva.

- Mi-e foarte clar că aici nu-i Dallas.

Deschise uşa şi intră în anii '50. Cel puţin, era destul de sigură că atunci fusese cumpărată fiecare piesă de mobilier. Ziarele, totuşi, arătau ca şi cum erau din fiecare săptămână a ultimilor cincizeci de ani.

- îmi pare rău de ziare. Lisa îşi făcu loc pe lângă primul din cele vreo cincizeci de teancuri. Aşa cum am spus, casa nu-i murdară. Doar ticsită. îi plăceau ziarele şi revistele. Şi cărţile. Multe cărţi. Mai e un dulap plin de nasturi. Habar n-am de ce, dar ni s-a spus să nu-l deschidem. Nu vorbeam despre diferenţe fizice. Vorbeam despre integrare. Nu sunt sigură dacă ştii, dar câteodată poţi fi intimidantă.

Adesea, la Urgenţe, puţină intimidare era de mare folos.

-Nu pot influenţa modul în care lumea reacţionează faţă de mine. îmi fac treaba, şi o fac bine.

-Vezi, chiar acum. Intimidezi.

Reuşi să ajungă până în living. Aici era mai bine, dar locul era împânzit cu mărunţişuri. Fiecare spaţiu disponibil era copleşit de globuri de zăpadă şi animale de pluş cu numele a diferite monumente brodate pe ele. Mai erau plăcute comemorative, linguri şi degetare.

Cel puţin canapeaua arăta destul de comodă.

-Din nou, nu văd vreo problemă.

-Oamenii de aici nu sunt obişnuiţi cu asta, $_{s}p_{Use}$ Lisa ridicând un set format din râşniţe de sare şi $_{pipet}$ de la Disneyland şi mutându-le, în încercarea de $_{a}$ f_{ace} loc pe măsuţa de cafea. Sunt obişnuiţi cu o abordare mai blândă. Trebuie să te gândeşti înainte de a da dr$_{u}$. mul pe gură la tot ce-ţi trece prin cap, altfel o sa-i pierzi, Oamenii de pe aici nu sunt obişnuiţi cu schimbarea.

Efectiv le e teamă de ea.

- Se pare că tu te înţelegi bine cu ei. Şi asta vine de la fata care s-a luat la bătaie în prima seară aici şi a sfârşit prin a trage o altă gagică de extensii. Aşa că nu văd manierele sudiste. Poveştile

surorii ei despre oraş şi locuitorii lui fuseseră unul'dintre motivele pentru care venise ea aici.

Părea un loc bun unde să te ascunzi.

Lisa rânji.

-Le place drama. Şi aia se dădea la omul meu. Ei înţeleg şi asta. Eşti uimitoare în ceea ce faci. Vreau doar să-ţi fie uşor.

- O să-mi fie. Poate că măcar dispensarul ei nu era un muzeu

pentru suvenire de prost gust. De ce Dumnezeu a păstrat toate lucrurile astea? Sărmanul om suferea în mod clar de o boală mintală.

r

-Sau se simţea singur. Mâinile Lisei trecură peste creioanele în culori vii. Se părea că erau cutii întregi. Lucrurile astea probabil îi aminteau de o vreme când viaţa era frumoasă. Când el şi familia lui călătoreau. Singurul lucru pe care mi l-au cerut copiii au fost pozele. Li le-am trimis. Erau multe poze cu ei cinci într-o rulotă călătorind prin ţară.

Familia Daley nu făcuse niciodată aşa ceva. Nici măcar o dată. Când erau copii, cel mai departe merseseră până la închisoare, în zilele de vizită, imediat după ce Will îşi luase permisul. Nu făcuseră excursii; doar î$_{ncer}$. cau să supravieţuiască.

- *u* |

Ea încă încerca să supravieţuiască? Încă se târa zi de zi fără a înţelege ce însemna? Membrii familiei ei erau în siguranţă. Erau cu toţii fericiţi şi mergeau mai departe, îşi vedeau de viaţă, şi ea... alerga şi reuşea. în acelaşi timp să stea locului.

Bărbatul care locuise aici avusese o viaţi. Poate că fusese una dezordonată. Poate că la sfârşit fusese singur dar trăise.

Când se hotărâse să plece din Dallas, Lila îşi pusese bagajele în maşină, şi mai rămăsese loc. Nu-şi lua.se multe lucruri care să-i amintească de vremurile bune. Pentru că, de fapt, nu avusese vremuri bune. Lisa luă o cană de cafea. Avea pictată pe ea cea mai siropoasă poză cu o pereche de bătrâni care zâmbeau dintr-o inimă mare. „Cel mai bun soţ din lume" era scris pe cealaltă parte a cănii.

-Cred că unele dintre lucrurile astea erau daruri din partea soţiei lui. Nu-i aşa că-i drăguţ?

Lila fusese logodită la un moment dar, dar dăduse înapoi inelul fără a se gândi de două ori. Nu avusese nevoie de un foc în curte pentru a arde toate amintirile, fiindcă nu existaseră. Toate cadourile lui fuseseră practice. Fără flori pentru Lila Daley. Avea nevoie de o pereche de mănuşi. Fără bijuterii. Prefera să aibă pantofi ortopedici şi un halat nou.

-Obişnuiam să programez cadouri pentru mine, spuse ea încet, studiind cărţile de pe raft. Se părea că bătrânul avusese o mare pasiune pentru vechile westernuri. Ochii îi lunecară spre raftul de jos, şi găsi un întreg rând de ceea ce

părеau a fi romane de dragoste. Când eram cu Brock, vreau să zic. Făceam o listă de cadouri, pentru că aşa credeam eu că trebuie. Odată mi-a cumpărat

flori, şi i-am explicat că aş prefera să cheltuiască bani pe ceva care să nu moară într-o săptămână

.-Bine, ăsta-i cel mai puţin romantic lucru p$_{e\ Care}$ km auzit \Teodată, spuse Lisa. Nu mi-a plăcut niciodată de Brock. Părea genul rece. $_{-Asta}$-mi plăcea mie la el, recunoscu ea.

-Pentru că nu trebuia să te străduieşti prea tare?

-Pentru că eu făceam toată munca Se uită la sor$_{a}$ ei şi îsi dori să nu fi cedat impulsului de a vorbi despre viata ei privată. Dar nu asta îi spusese psihoterapeuta ei să facă? Prea ţinea totul în ea, nu recunoştea niciodată propriile defecte sau slăbiciuni. Le ţinea departe chiar şi de oamenii pe care-i iubea. îmi plăcea că fac eu toată munca. Si uram asta. Voiam să am controlul, dar, când l-am căpătat, l-am urât pe Brock pentru că mi-l cedase cu totul. Tu crezi că sunt intimidantă, dar sunt doar un mare haos din multe puncte de vedere. Un haos tăcut şi groaznic. Un vulcan tăcut şi amenințător. O bombă pe cale să explodeze dacă nu se elibera presiunea. De obicei, ea o elibera prin alergări lungi.

Cum ar fi dacă ar putea-o elibera în alt mod?

-Ai trecut prin ceva oribil. E în regulă să fii un haos.

Lisa se aşează pe canapea şi bătu cu palma locul de lângă ea.

Era ciudat să aibă rolurile inversate. Toată viaţa, Lila fusese sora mai mare, cea la care Laurel şi Lisa veneau, cea care avea toate răspunsurile sau, dacă nu le avea, le inventa. Era prefăcuta supremă. Asta făcuse toată viaţa.

Dar acum, n-avea răspunsuri. Doar un milion de întrebări chinuitoare.

-Ar trebui să trec peste asta.

Aşa îi spusese psihoterapeuta. Tratase şedinţele de terapie ca pe ceva prin care trebuia să treacă pentru a-şi continua viaţa. Ca şi cum, dacă stătea pe un scaun şi răspundea la întrebări, avea să fie bine. Nu funcţionase în felul ăla.

-N-ai să'treci peste asta. Cred că replica asta nu se aplică la ceea ce ţi s-a întâmplat. O să treci $_{prin}$ ^ spuse Lisa întinzând o mână. O să te însoţească pentru tot restul vieţii.

-Nu puteam să intru în spital fără să fiu transportată în momentul ăla. De aceea îşi dăduse demisia. Se întorsese la muncă la o lună după incident. Se silise să intre în clădire, să-şi facă treaba, să meargă acasă, să ia pastilele care o ajutau să doarmă... şi apoi, într-o noapte, se gândise că era tare bine să doarmă, că, dacă lua destule pastile, poate avea să rămână adormită.

îsi dăduse demisia a doua zi, şi acum era aici şi avea să găsească o cale pentru a dori să se trezească în fiecare dimineaţă.

-Nici eu n-aş fi vrut să mă întorc acolo, spuse Lisa. Cred că-i normal. Mi-am făcut griji când tu te-ai întors la muncă aşa repede, dar nu m-a mirat.

- Pariez că demisia mea te-a mirat.

Lisa păru să se gândească preţ de o clipă.

-Nu chiar. Venirea ta aici m-a surprins. Nu credeam că-ţi place acest loc. Abia dacă ai vorbit cu cineva la nunta mea.

Existase un motiv pentru asta.

- Ştiu că n-o să crezi asta, dar am fost supărată când m-am despărţit de Brock. Ştiam că nu era el alesul, dar cred că am înţeles că s-ar putea să nu existe un ales pentru mine. Eram invidioasă pe tot ce aveau fraţii mei şi m-am ţinut deoparte. De fapt, locul ăsta mi se pare interesant.

Cu siguranţă, pe Armie LaVigne îl considerase interesant. Asta până când îi dăduse afurisita aia de amendă. Nu că ar putea da vina pe amendă pentru ezitarea ei. La nuntă nu-i dăduse amendă, şi ea tot fugise cât putuse de repede.

-Serios?

În tonul surorii ei se simţea din plin scepticismul.

Nu avea de ce să mintă în legătură cu asta.

-Absolut. Din scurta mea şedere aici, mi-am dats$_{ea}$. ma că toţi din oraş sunt nebuni şi că au nevoie de $_{Un}$ adult la cârmă.

Lisa o ţintui cu degetul, şi Lila avu presimţirea urâtă că pusese piciorul într-o capcană.

-Asta e. Asta-i ce nu poţi face aici. Nu poţi veni şi să te porţi de parcă ai fi atotştiutoare.

- Nu mă port aşa. Chiar ştiu tot. Nu putu rezista să n-o înţepe pe sora ei.

Lisa scutură din cap.

- Ştiu că eşti deşteaptă şi bună la ce faci, dar acum nu eşti la Urgenţe. O să fii principala sursă de asistenţă medicală pentru toată zona. Suntem izolaţi. Oamenii ăştia au nevoie de tine, şi îmi fac griji că, dacă îi eviţi, n-o să vină la consultaţii. Deja am auzit nişte zvonuri cum că oamenii nu înţeleg ce înseamnă o asistentă practiciană.

Ea ridică din umeri.

-O să afle sau nu. După cum ai spus şi tu, eu sunt singura opţiune din oraş. N-o să mă poată evita la nesfârşit. Când se vor îmbolnăvi, mă vor căuta.

Părea un lucru simplu. Avea să le arate că era calificată, iar ei aveau să înţeleagă. Dacă nu doreau să fie consultaţi de o femeie, nu putea face prea multe în sensul ăsta. Fusese asigurată că doctorul Hamet avea să îi cedeze cu plăcere pacienţii, ceea ce presupunea şi să îi pregătească pentru tranziţie. După cele spuse de noua ei infirmieră, o aştepta o după-amiază plină. Trei consultaţii, două controale, examinarea unui copil mic şi cu siguranţă că aveau să mai fie şi cazuri neprogramate. Una peste alta, pentru un dispensar mic şi liniştit, părea a fi aglomerat.

Ocupaţia asta avea să fie centrul universului pentru ea. Copilul ei.

-Sper să meargă aşa. Câteodata, oamenii de aici pot fi îndărătnici când vine vorba despre schimbări. Să ai răbdare cu ei, spuse Lisa. Eşti sigura că ai terminat-o cu Brock?

rf 11

Fostul ei logodnic rămăsese de domeniul trecutului. La fel ca viaţa ei din Dallas.

-Aşa cum am spus, mi-am dat seama că nu el era cel ales. Ştiam că nu-l iubeam. Bănuiesc că mă gândeam că ar trebui să mă mărit. Ca pentru a bifa ceva de pe o listă. Să merg la facultate. Să am o slujbă. Să mă mărit. Sunt sigură că, dacă rn-aş fi măritat, aş fi avut parte de sex programat şi mi-aş fi planificat şi copiii.

- Ştiu că sună ca şi cum asta e calea de urmat, dar nu este aşa. Trebuie să fii spontană. Nu poţi planifica dragostea.

- Păi, n-am de gând să planific dragostea. Cu Brock n-a fost dragoste. Nu se îndrăgostise niciodată, nu era sigură că era în stare să aibă sentimente. N-am intenţia de a mă cupla cu cineva.

- De asta îmi era teamă. O să te rog ceva. Am făcut totul ca tranziţia asta să fie uşoară, şi rn-ai întrebat dacă ai putea face ceva să mă răsplăteşti.

Lisa depusese eforturi ca toate astea să se întâmple. Ha fusese cea care se ocupase de actele pentru casă şi de inspectori. Soţul ei investise şi el timp.

-Bineînţeles.

Mai avea nişte bani puşi deoparte. Nu mulţi, dar n-ar fi surprinsă dacă Lisa ar avea nevoie de un împrumut. Industria restaurantelor era scandalos de dură. Totuşi, nu ar fi un împrumut. Nu i-ar cere niciodată să-i dea banii înapoi.

-Tine-ţi mintea deschisă!

- Ce vrea să însemne asta?

- înseamnă că tu încă bifezi lucruri de pe lista aia, explică Lisa. Doar că lista s-a schimbat. Ai trecut prin ceva îngrozitor şi ai avut un plan cum să depăşeşti toate astea. Spune-mi că psihoterapeuta ta n-a menţionat o schimbare de decor.

Ah, ba da, spusese asta.-Nu cred că a intenţionat să spună să duc |Ucru< rile până aici. Vorbea despre o vacanţă pentru vreo două luni.

- Dar ţie îţi place să faci lucrurile în *stil* mare, sublinie Lisa. Lila Daley nu face nimic cu jumătate de măsură. Ţe implici sură la sută. Preiei treaba şi o *duci* la bun sfârşit. Dar asta nu-i o treabă. E viaţa ta, şi cred că ai făcut alegerea corectă venind aici. Cred că, dacă ai fi rămas în Dallas, ai fi găsit până la urmă un alt Brock şi ai fi revenit la vechile obiceiuri. Poate ai fi schimbat spitalul, dar nu ţi-ai fi schimbat în mod esenţial viaţa.

- Te asigur că viaţa mi s-a schimbat. Abia putea dormi noaptea fără să viseze despre asta. Ca viaţa să mi se dea cu totul peste cap n-a trebuit să fac nimic altceva decât să merg la muncă şi să fiu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. *Asta* a fost spontan.

- Nu. Lisa scutură viguros din cap. A *fost* ceva plănuit. EI plănuia de ani întregi s-o omoare, şi tu ştii asta. N-a fost vina ta, şi te implor să înţelegi asta repede, altfel o să încep să-mi fac *griji* că laşi viaţa să ţi se scurgă pe lângă tine şi nici măcar n-o să ştii vreodată adevărul.

- Care-i adevărul?

Lisa se aplecă spre ea, cu ochii strălucind.

- Că meriţi să fii iubită, surioară. Că meriţi fiecare strop de fericire pe care-l găseşti. Că e timpul să'renunti să găseşti acea persoană care să te îmbărbăteze aşa cum ai făcut tu mereu pentru mine, Laurel *şi* WjU Undeva, pe parcurs, ai uitat că şi tu ai nevoie de sprijin' şi eu o să fiu aici pentru tine.

Emoţiile năvăliră repede şi în forţă, dar le înăbuşi Era prea mult după o zi deja grea.

-Ce-ai zice să mă ajuţi să găsesc ceva de mâncare în oraşul ăsta? Pe faţa surorii ei apăru un zâmbet. - Asta pot face.

1 isa începu s:Vi spună despre noile feluri de mâncare pe care să le încerce, şi I ila se rugă s;ᵛi treacă de noaptea asia. În ziun următoare avea să fie mai bine. Avea să uite roi rahatul asia sentimental şi să se apuce de treabă.

în ziua următoare începea noua ei viaţă.

Armie intră în secţie cu stomacul chiorăind, dar îi promisese lui Noelle că avea să înceteze să mai mănânce burgeri slinoşi, şi asta era cam tot ce putea căpăta la ora asta. Nu era ca şi cum putea să mănânce o salată în maşină. Nu că ar fi vrut să mănânce o salată.

Putea pune pariu că Lila Daley mânca o mulţime de salate. Avea aura aia de am-grijă-de-colesterolul-meu.

La naiba, nu putuse să şi-o scoată din cap pe femeia asta toată după-amiaza.

Avea nevoie de informaţii. Asta mersese prost azi. Intrase în luptă fără informaţiile corespunzătoare. Ar fi trebuit să afle că femeia aceea devenea iraţional de furioasă din cauza uzanţelor absolut corecte de amendare.

- Nu pot să cred că i-ai dat amendă. Noelle îşi ridicase privirea din cartea pe care o citea. Ai idee cât o s-o coste? O să ai noroc dacă n-o să dea peste tine data viitoare când o să te mai vadă. Îţi dai seama că femeia asta răspunde de controlul tău medical anual?

-Trebuie să aplic legea la fel pentru toţi. N-o pot favoriza pe femeia care o să-mi ia tensiunea.

- Cum rămâne cu femeia care poate să-ţi recomande o colonoscopie?

Asta îl făcu să se oprească. încă un lucru la care nu se gândise.

- E o profesionistă. Cel puţin, aşa spera. Colonul unui bărbat era ceva sacru. Doctorul ştia asta. Prima noastră întâlnire n-a mers atât de bine pe cât credeam eu, dar există întotdeauna o dată viitoare. Noi trebuie să lucrăm îndeaproape cu dispensarul. Sunt sigur că o să găsesc un motiv să merg acolo curând.

- Exista o dată viitoare? întrebă Noeiie.

N-avea de gând să dezvolte subiectul ăsta cu j adolescentă.

-N-ai teme dc făcut.[7]

-Sunt cu trei săptămâni înainte de teste. *Irtchb* laptopul şi se deplasă cu scaunul cu rotile, ieşind ded? pă birou.

Primul an de liceu. Fetiţa lui era în primul an de Jicei Ah, sigur, liceul ăla era online, şi nu făcea ce făceau alt fete de vârsta ei - cum ar fi să iasă cu băieţi şi să chior tească cu prietenele ei la meciurile de fotbal de viner seara dar tot era boboacă.

Greşise când n-o trimisese la o şcoală fizică? Luase decizia corectă lăsând-o să-şi piardă vremea la secţie?

Să fii părinte era de rahat.

-Se descurcă bine, Armie, strigă prin cameră o voce familiară. A făcut un test de matematică şi a luat nouăzeci. Isteaţă foc asta mică!

El oftă şi se îndreptă spre cele trei celule din partea din spate a clădirii. De fapt, era zona de arest pentru beţivi sau un loc unde să ţină pe cineva arestat înainte să vină şeriful federal să-l ia. Sau s-o ia. Doar că rar avea femei arestate. Nu. Îl avusese pe Zep Guidry. Cam întotdeauna îl avea pe Zep.

- Faci asta ca să economiseşti chiria? Nu că Zep plătea vreo chirie. Era un tip de 24 de ani care încă locuia la mama lui acasă.

Dacă băiatul n-ar fi arătat atât de bine. ar fi fost considerat un amărât. Cumva, înfăţişarea lui de star de cinema făcea ca femeile să continue să vină chiar şi după ce îşi dădeau seama că era cel mai rău soi de bărbat.

- îmi place aici. E locul meu fericit. Zep se lăsă pe spate în pat şi îşi încrucişa picioarele lungi. încarcerarea asta chiar nu-i din vina mea. Uită-te la mine! Sunt complet treaz şi nici măcar nu m-am

bătut. A fost o arestare abuzivă. De dara asta o să-mi iau un avocat.
^nourul avocat din oraş era Quaid Havery, şi el ar plicea scoată pe cauţiune pe Zep, dar era destul de isteţ
şâ'5Î dea seama că probabil Zep o meritase. N-avea să existe \~reun ajutor din partea aia.

- Ce-ai făcut?

_A enervat-o pe Roxie. Noelle veni lângă el. E în spa- re, face plinul la maşină. Nu cred că era nevoie. Cred că doar voia să plece de lângă Zep.
Dacă voia să plece de lângă el, n-ar fi trebuit să-l ares- re:e. Era o idee.
Noelle se încruntă, ca şi cum ştia exact ce-i trecea prin cap.
-Tată, doar n-ai de gând să o arestezi pe noua doctoriţă, doar ca să o faci să te asculte.
Merita să ia asta în calcul.

- De ce-i aici? Şi putem să scăpăm de el înainte să trebuiască să-i dau de mâncare? Mănâncă mult, şi primăriţa mi-a zis că nu pot să le dau celor arestaţi numai pâine şi apă.

-N-avem deloc pâine, spuse săritoare Noelle. Trebuie să facem o comandă.

- Eu o să vreau gumbo. Stai aşa, trebuie încălzită. Poate un sendviş. Da, o să vreau cu bacon, salată şi roşii. Spune-i lu' frate-meu să nu se zgârcească la bacon, zise Zep, ca şi cum să mănânce la zdup era un lucru obişnuit.

Uneori, Armie îşi dorea ca adjunctei lui să nu-i fi căzut cu tronc atât de tare idiotul ăsta. De cele mai multe ori, acel *uneori* era tot timpul. Ar putea încerca să sublinieze că Roxie îşi arăta dragostea arestându-l, dar asta nu putea decât să înrăutăţească situaţia.

-Nu-l chem pe fratele tău. Avea planuri pentru acea seară, şi asta nu implica să stea la palavre cu un arestat. Roxie era în tura de noapte săptămâna asta, şi n-avea de gând să-i lase singuri pe ăştia doi. Lumea putea exploda. De ce e, de fapt, arestat?Lcxi Blakc

-Roxie l-a tras pe dreapta pentru că a ignoratl semn de stop, îi explică Noelle.

- M-am oprit, replică Zep. La naiba, omule, mi e nici ţipenie pe acolo, aşa că nu puteam lovi pe

îmi place să cred despre semnul ăia că e mai inu^' o sugestie.

-Apoi, după cum zice Roxie, s-a certat cu ea preţc|e douăzeci de minute, a refuzat să ia amenda şi a sugerat că n-ar trebui să patruleze când e în acea perioadă a Iu. nii. Noelle scutură din cap. La naiba, se băgase singur în asta. Totuşi, Zep pu. tea face valuri dacă îşi găsea un avocat care să facă mai mult decât să încerce să-l scape de numeroasele amenzi de parcare. Armie era pe cale să-şi ia cheile, dar se opri pentru că voia informaţii, şi fratele lui Zep era însurat cu sora Lilei.

Putea să se folosească de asta.

-Noelle, tu du-te şi comandă, spuse el. Cred că ar trebui să vorbesc cu amicul nostru de aici. Să-l aduc pe calea cea dreaptă.

Noelle oftă şi îşi întoarse scaunul.

- O să te bată la cap cu Lila Daley. Mă duc să văd câţi bani mai sunt în fondul de urgenţă, pentru că vreau nişte cartofi prăjiţi. Voi doi ar trebui să vă rezolvaţi treburile, pentru că o iau pe Roxie să mă ducă acolo să iau comanda şi o s-o mâncăm imediat, fiindcă drumul nu le prieşte cartofilor prăjiţi.

-De fapt, cred că acum mi-e cam foame... începu Zep, înainte să se uite spre Armie. Sau pot aştepta Sunt în regulă.

Era drăguţ să ştie că privirea lui încă putea face om să se gândească mai bine. îndeosebi pentru ca pra femeilor din viaţa lui n-avusese nici o influentă ^^

4:

Zep se făcu comod, în vreme ce Noelle pleca ' „ i . rj 1 ln cau-tarea lui Koxie.

ji |

-Deci re interesează sora Lisei. Ai venit îa omul potrivit, amice. Sunt un fel de doctorul inimilor.

Era absolut sigur că, dacă ar vrea să aibă o aventură deo noapte şi ar sfârşi prin a avea nevoie de antibiotice sau mai rău, Zep ar fi omul la. care să apeleze.

-Vreau doar să ştiu cum e. N-am nevoie de sfaturi. Am văzu t-o la nunta lui Remy şi a Lisei. Stăteam la masa de lângă a ei. Poate că am tras şi cu urechea. Pare amuzantă. şi deşteaptă.

Nu era. sigur de ce, dar îi trezise interesul într-un fel în care nici o femeie n-o făcuse în ultimii ani.

- Păi, dacă vrei sfatul meu... începu Zep.

-Tocmai ţi-am spus că nu-l vreau.

Zep nu ascultă.

-Ar trebui să găseşti pe cineva cu un trecut mai puţin încărcat. Fata aia are o tonă.

- E femeie.

Zep scutură din cap.

- Dacă e să ne luăm după Lisa, e genul ăla autoritar. Mi-a spus de mai multe ori că sunt tâmpit.

Âsta nu era un apelativ peiorativ pentru el. Zep era câteodată tâmpit.

- De ce a hotărât să plece din Dallas? Majoritatea oamenilor fac exact pe dos. Nu mulţi copii rămân aici, în Papillon.
Armie era al naibii de norocos că Noelle nu dădea semne de plecare. N-ar mai fi în stare să respire fără ea aici. Ultima dată când părăsise confortul casei ei, ajunsese la el într-un scaun cu rotile.
Asta îl făcu pe Zep să stea drept.

-N-ai auzit despre asta?
El nu pleca urechea la bârfe decât dacă era vorba despre o operaţiune clandestină de trafic de droguri.

-Nu. Singurul lucru pe care l-am auzit este că a avut un post foarte bun în Dallas şi că în curând o să preia locul doctorului. Nu am habar cât de bine o să meargă asta.Şriu că nu-i măritată şi că la un moment

dat nu-i ţjă

dc Remy, dar nici mie nu-mi plăcea. Ani întregi a f(un nemernic.

- Mie-mi spui, frate?! încuviinţă Zep. Remy mă trat ea. ză de parcă nu-s în stare să fac nimic bine.

El nu se obosi să menţioneze că omul era la închisoare. Zep Guidry nu era tipul cel mai conştient de sine Pe care-l cunoştea.

- Deci s-a hotărât să vină într-un orăşel şi să preia ca- binetul unui doctor ai cărui pacienţi pot cu uşurinţă sâ umple saloanele unei case de nebuni?

De data asta, Zep deveni serios.

- S-a întâmplat ceva. Avea o prietenă pe nume Mary- anne cu care lucra la spital. Fostul soţ al lui Maryanne a venit acolo şi a împuşcat-o. El a ţinut-o pe Lila într-o cameră până când a fost sigur că fosta soţie a murit, apoi s-a împuşcat. Cred că a venit aici pentru că e cât de departe de Dallas îşi poate ea permite să fie.

La naiba!

- Deci nu e în căutare de distracţie, nu-i aşa?

Zep se uită în ochii lui cu o seriozitate ce nu îl caracteriza.

- Nu. Totuşi, caută ceva.

Pace. Poate că era în căutare de pace. Ultimul lucru de care avea ea nevoie era un bărbat care să se caţăre pe ea.

îşi scoase cheile şi se decise.

- Poţi pleca acasă, tipule. Fereşte-te de Roxie! E o tipă bună.

Zep fu în picioare într-o clipă. -N-am spus niciodată că nu e.

- Poartă-te cu respect cu ea, altfel n-o să mai fii în celula aia, pricepi ce-ţi spun eu?

-Da.

omentdatnu.i^i.

îl lăsă pe Zep să iasă şi plecă să le caute pe fiica j .

şi pe adjuncta. Avea să le scoată pe amândouă h h • cl una.

îi ri >

Puteau lua o staţie radio şi să închidă secţia pentru o oră sau aşa ceva.

Data viitoare când avea să o vadă pe Lila Daley, avea să fie politicos, pentru că ştia ce înseamnă să supravieţuieşti unui iad.

Acum, spera doar ca ea să supravieţuiască şederii în Papillon.

capitolul 3

-De ce să anuleze? E timpul pentru controlul anual. De fapt, e cu trei luni peste.

Lila se uită la asistenta ei. Ziua nu mergea deloc aşa cum o planificase.

După ce nu dormise mai deloc, se trezise cu un duş ridicol de rece şi găsise dulapul cu nasturi - n-ar fi trebuit să deschidă uşa aia -, aşa că venise la dispensar sperând să se cufunde în muncă.

Ce găsise era, se părea, o totală revoltă.

- Domnişoara Armintage a spus că a reuşit să ajungă la 47 de ani fără ca o femeie să-i atingă vaginul şi intenţionează să mai trăiască tot aşa încă pe atâţia. A spus că nu-i firesc.

Lila scutură din cap.

- Un examen ginecologic făcut de o femeie nu-i ceva firesc? Dar un doctor bărbat care o pune să stea cu picioarele în sus şi îi bagă un dilatator până în colul uterin e?

Mabel ridică din umeri.

- Cuvintele ei, nu ale mele.

Uşa dispensarului se deschise, şi intră o femeie cu bebeluşul într-un sling.

Bună, Mabel! Zâmbi când ajunse în faţa recepţiei şi se întoarse spre Lila. Am venit să-l văd pe doctor. Bună, sunt Hallie Rayburn. Nu ne-

am cunoscut încă. Preiei de la Mabel? N -am auzit ca Mabel să se pensioneze.Ah, e cea mai bună. O să ai mult de tras pentru a te ridica la nivelul ei.

Devenea brutal de evident că doctorul Hamet nu [e spusese un cuvânt despre ea pacienţilor lui. Pacienţi, lor ei.

-îmi pare rău. Doctorul Hamet va avea de acum un rol mai mult consultativ aici, la dispensar. Eu preiau. Mabel va rămâne pe acelaşi post, ajutând la funcţionarea dispensarului şi ajutându-mă cu pacienţii.

Hallie făcu ochii mari şi scutură din cap, ca şi cum nu-i venea să creadă ce auzea.

- Serios? Dar domnul doctor e aici de ani. M-a adus pe lume. Credeam că-mi va aduce pe lume toţi copiii.

- Contrar a ceea ce se crede, omul nu-i nemuritor, îmbătrâneşte şi el. Avea nevoie de o persoană mai tânăra care să preia dispensarul, aşa că de acum eu o să aduc pe lume toţi copiii. Ea e Gracie? Am văzut din fişa ei că a avut un pic de icter la naştere. Hai să vedem cum a mers cu fototerapia! Vino în spate! Petrecuse toată dimineaţa studiind fişele şi asigurându-se că era pregătită pentru consultaţii. Era o schimbare de 180 de grade faţă de vechea ei slujbă, unde stingea incendii întreaga zi. Câteodată, la propriu.

Acum, ea era cea care prevenea producerea incendiilor. Hallie se dădu cu un pas înapoi, ţinându-şi copilul strâns, de parcă cineva avea să i-l smulgă din braţe.

-Trebuie să mă gândesc la asta. Nu ştiu nimic despre dumneata. Doctorul e aici? Pot să vorbesc cu el?

-Nu. S-a dus la pescuit. Nici asta nu-i spusese. îi dăduse pur şi simplu cheile, rásese ca un smintit," după părerea ei, şi o luase din loc. Promisese să semneze fiecare raport care trebuia semnat - cu condiţia ca ea să le completeze pe toate pentru el. Avea numărul de telefon al unui medic generalist la două circumscripţii dis care ar supraveghea-o dacă ar avea nevoie de ajutor. '

Nu părea să aibă nevoie de nici un ajutor de vreme ce nu urma să aibă nici un pacient.

Mabel se ridică.

-Are o grămadă de diplome, Hallie. Ştie ce face.

-O să vorbesc cu mama.

Hallie ieşi practic în fugă.

Mda, ziua ei nu mergea bine.

Cum avea să trăiască dacă nu urma să vină nimeni la dispensar pentru că ea nu era una de-a lor? Trebuiau să se dea bătuţi la un moment dat, nu-i aşa?

- E nebunie curată. Puse fişa deasupra celorlalte de care n-avea nevoie. Mă pot descurca cu examinarea unui bebeluş.

-I-am spus că s-ar putea să nu meargă. Mabel avea cam 60 de ani, păr creţ vopsit negru ca pana corbului cu câteva fire cărunte la tâmple şi un trup micuţ, dar puternic, din ce putea Lila să-şi dea seama. Era îmbrăcată cu halat şi nu stătuse nici măcar o dată locului de când deschiseseră dispensarul, la amiază. Răspunsese la telefon,

măturase sala de aşteptare, pregătise cele două săli de consultaţii, făcuse un inventar amănunţit al materialelor şi în general o făcuse să se simtă ca un pierde-vară. Mabel făcuse totul în afară de a consulta efectiv un pacient. - De ce?

Şeriful menţionase că s-ar putea întâmpla asta. Şi sora ei spusese acelaşi lucru. încă nu putea pricepe cum de reuşise să agite tot

oraşul.

-Mai întâi de toate, n-am mai avut aici o asistentă practiciană, explică Mabel. Ei nu înţeleg că eşti la fel de bună ca un medic generálist. Uite ce e, cred că putem rezolva asta, dar va fi nevoie de ceva timp şi va trebui să le permiţi oamenilor să se obişnuiască cu tine. Ştiu ce-o să-i zică lui Hallie mama ei. O să-i zică să ducă bebeluşul în New Orleans.

v degrabă ar conduce patru ore dus-întors decât Sa mă la se să-mi fac treaba?

Pe faţa lui Mabel se ivi un zâmbet triumfător.

- Şi cu asta o s-o prindem. O să se ducă o dată sau de două ori. Poate până când copilaşul face un an sau a?a ceva, dar o să se sature. Şi, când o să mai aibă un copil, cu siguranţă n-o să-i placă drumul ăla. Mabel încuviinţă din cap. Şi noi o să fim aici. O să aşteptăm.

Ea scăpa din vedere esenţialul.

-Nu, n-o să fim aici, pentru că, dacă nu vine nimeni, n-o să mai putem ţine deschis.

Mabel flutură din mână.

-Ah, locul ăsta n-a fost niciodată solvabil. Nu-ţi face griji de asta. O dată pe an, doctorul merge la pescuit cu Rene Darois, şi acesta ne finanţează pentru anul respectiv. Dacă avem nevoie de echipament nou, organizăm un târg de prăjituri. Mă rog, eu ţin târgul ăsta. Doctorul nu se pricepe la prăjituri. E bun la poker. Am făcut rost de ecograf de la cazinoul de peste drum.

Fiecare cuvânt ieşit din gura lui Mabel îi sporea Lilei starea de nelinişte.

- Poftim, ce.[7] M-am uitat peste situaţia financiară a dispensarului. Părea că se susţine singur.

-Ah, doctorul Hamet nu s-a priceput niciodată la rapoarte şi chestii de-astea.

-Cineva se pricepe. înregistrările alea contabile păreau autentice. Nu arătau un profit prea mare, dar ea n-avea de gând să se îmbogăţească. Intenţionase să păstreze dispensarul în funcţiune fără să se folosească de prăjiturele. Nu cred că e legal.

Uite, vezi iar ai început Nu poţi continua să gândeşti în felul asta, altminteri lumea o să creadă că
eşti o înfumurată.

- Sunt înfumurată pentru că am fost înşelată? An 1 ~ gat o groază de bani în locul ăsta. '' 111 DcV

Aproape tot ce avea.

Dar e vorba despre mai mult decât bani ■ ? întrebă Mabel. E despre cum ajuţi lUmeea 'şi ^a face parte din comunitatea asta minunată. Sincer, mare parte dintre oamenii ăştia nu-şi pot permite serviciile noastre. O să vorbesc cu mama lui Hallie, pentru că ei au, de fapt, asigurare. Soţul ei lucrează pe platformă. Efectiv nu ne putem permite să pierdem grupul ăla. Fac copii tot timpul. Bărbaţii

care au fost pe platforma petrolieră timp de luni bune se gândesc mereu la nevestele lor şi la cum să ajungă acasă la ele. Nu prea se gândesc la anticoncepţionale, dacă înţelegi ce vreau să zic. Era ferm convinsă că nu înţelegea nimic. Uşa se deschise din nou, şi intră o femeie cu păr lung şi castaniu, ţinându-şi braţul.

Mabel oftă şi ieşi din spatele recepţiei.

- Ce s-a mai întâmplat de data asta, Carrie? Mă jur că să te ştiu acolo de una singură mă bagă în sperieţi. Intră!

Carrie îi aruncă un zâmbet sfios.' -Sunt o împiedicată. Dădeam de mâncare la pui şi am căzut. Credeam că-i doar scrântit, dar azi-dimineaţă m-a durut rău şi abia am putut pregăti micul dejun. Lila ieşi şi ea de după birou. -Pot să mă uit?

- Doctorul e aici? întrebă Carrie.

O să-l omoare pe omul ăla, şi apoi nimeni n-o să mai întrebe vreodată de el.

-A ieşit la pensie. Eu sunt Lila Daley. Sunt asistentă practiciană. Asta înseamnă că pot face aproape tot ce face un doctor, doar că n-am urmat o facultate de medicină. Am învăţat în timp ce practicam meseria, nu într-o sală de curs. Ultimul meu job a fost la un spital important, la Urgenţe, şi eram foarte bună la ce făceam. Aş vrea să mă uit la'braţul tău şi poate o să facem şi o radiografie, să vedem dacă trebuie să-I imobilizăm.

Carrie făcu ochii mari, şi pe faţă îi apăru o urmă de surâs.

7 Se pare că ştii ce faci. Mă doare tare. în fine, cineva care avea nevoie de ea.-Hai să ne uităm!

Mabel zâmbi în vreme ce o concluse pe Carrie în spate.

Patruzeci de minute mai târziu, Lila ştia foarte clar cu ce avea de-a face. Puse radiografia în suportul luminat, aşa încât pacienta ei să vadă ce se întâmpla. Ce se întâmplase. Ce probabil avea să se întâmple din nou.

- Ce vezi aici e o mică fisură la radius, Carrie. Nu e ceva grav. Nu-i nevoie să ţi-l imobilizez. O să-l punem într-un suport pe care va trebui să-l porţi cam o săptămână. O să se vindece singur dacă n-o să faci efort.

Ea oftă uşurată.

-Veşti bune. O să fiu mult mai atentă de acum înainte.

Lila nu era sigură că atenţia era problema lui Carrie.

-A fost o căzătură urâtă?

Acea uşurare pe care o văzuse pentru scurt timp dispăru, şi Carrie arăta din nou îngrijorată, deşi era evident că nu voia ca Lila să ştie asta.

-Nu prea. M-am împiedicat de o piatră şi am căzut la pământ. Aşa cum am spus, n-am crezut că-i grav până azi-dimineaţă.

Erau câteva chestii ce nu se potriveau în povestea ei, dar ştia din experienţă că trebuia să fie prudentă '

- E aproape patru. Cât de departe locuieşti?

- Destul de departe. A trebuit să venim CU 'barca Stăm pe o insulă pe canal, b proprietatea familiei soţul '

ti de dureri. Tratamentul cu gheaţă functi dacă îl începi rapid, îi explică Lila.

Ar. fi în-nfco ii iK»nif- m o i *A ci*, __T[1] . ' ^ OICU.

-Aş fi vrut să fi venit mai devreme. Te-as fi

Putut seu- c^neză bine

Femeia mai tânără încuviinţă din cap.

- O să-mi amintesc de asta. Am aşteptat pi - Bobby a venit în oraş. N-are sens să facem două dr* ^^

Da, exact asta îşi închipuise şi ea. ' runi uri.

-Sănătatea ta e importantă.

Sunt bine, insistă Carrie.Lila arătă spre radiografie.
- Vezi liniile alea subţiri pe radiografie? Sunt fractu vindecate. Am numărat cinci. -Sunto împiedicată. -Soţul tău te loveşte.[7]
Carrie se dădu jos de pe masă, aterizând în picioare. Avea S'O piardă dacă insista. Lila îşi luă blocnotesul. - îmi pare foarte rău, a trebuit să întreb. De fapt, trebuie să întreb dacă cineva te loveşte. Ăsta e genul

ăla de vătămare.

Ea încuviinţă din cap.

- Da, bineînţeles. Nu. S-a întâmplat aşa cum am spus că s-a întâmplat.

Lila îi aruncă ceea ce spera ea să fie un zâmbet liniştitor şi *bifă* căsuţa pe formular.

- Fireşte. Mai trebuie să te informez că, dacă din orice motiv îţi e teamă de cineva din casă, poţi să vorbeşti cu *medicul* tău de *familie* ca să te ajute. Nu că ai avea nevoie. Suntem *obligaţi să* spunem o mulţime de lucruri, pentru siguranţă.

- Doctorul Hamet n-a făcut niciodată aşa ceva. Carrie se *uită la ceas şi se* încruntă. îmi puteţi *da* suportul pentru braţ? Trebuie să mă întâlnesc cu Bobby.

- Nu vine să *te* ia.[7]
I-ar fi *plăcut* să-l *vadă pe* bărbatul ăla. -Ne întâlnim la chei. Trebuie să aştepte o livrare. Nu vreau să-i fac necazuri. Ridică privirea, şi, pentru o clipă, Lila avu impresia că tânăra ar fi vrut să spună ceva des- P[re] ce se întâmplase cu adevărat. Cât vă datorez.[7]

1 se încleştă stomacul, şi trebui să se *silească* sa zâmbească.

-Mabel o să-ţi dea factura. *Eu mă* duc să-ţi aduc suportul.

încercă să nu se *gândească la faptul* că-i tremurau mâinile.Poare nu era ncelaşi lucru. Poate se întâmplase cxr,ct aşa cum spusese Cnrrie, clar acele *linii* subţiri de pc n,. diogrnfie... Existau explicaţii medicale pentru fracturi multiple. Poate avea o afecţiune. Poate că pur şi simplu era neîndemânatică.

Dar instinctul Lilei spunea cu totul altceva.

îi trebui toată voinţa pentru a nu insista cu Carrie. Avea să fie o dată viitoare, şi Lila nu voia să fie motivul pentru care tânăra nu avea să ceară ajutor, *li* puse suportul pe mână şi îi dădu informaţiile despre tratament.

-Fata aia, spuse Mabel scuturând din cap. E un şoricel. Aşa a fost întotdeauna. N-am habar cum se descurcă acolo. Am crezut că o să plece la New Orleans sau la Houston, ca majoritatea prietenelor ei. Era isteaţă, totdeauna cu o carte în mână. Am fost şocaţi când a ajuns să se mărite cu Bobby Petrie. Familia lui locuieşte pe insulă de o sută de ani.

- E un tip de treabă?

Mabel ridică din umeri.

- Presupun. Stau retraşi acolo. El şi fraţii lui pescuiesc creveţi, dar Donny e singurul care se ocupă de afacere.

-Vine des la dispensar?

Era uşor să continue cu abuzul dacă stătea izolată

- Nu chiar aşa de des. A pierdut o sarcină cu vreo doi ani în urmă. A căzut pe scări. A fost tragic.

Da, putea paria că femeia cădea des pe scări

-Aş vrea să-i văd dosarul. Poţi să-l scoţi?

-Sigur. Nu că aş avea ceva mai bun de făcut recunoscu Mabel. Trebuie să ne facem o strategie, pentru că avem încă două anulări pentru mâine. Trebuie să iesi s' să te întâlneşti cu oamenii.

Nu era sigură cum ar fi de ajutor întâlnirile cu nn ńli'. Oămenii de aici păreau ca se uitau la ea şi i Ugea

Uşa se deschise brusc, şi un bărbat mai în vâ ' fu ajutat să intre de către unul mai tânăr, care pute[a] să-i fie fiu. Urmă un al doilea grup, cu un alt bărbat

■r *m*

Acesta avea păr alb şi o pereche de bermude combinate cu şosete, mocasini şi un maiou alb. Avea o crestătură urâtă deasupra ochiului drept.

-Ah, Doamne! Sunt Jimmy Burnes şi Abe Rubelle. Sunt vecini, şi pe cuvânt că au dat în mintea copiilor. Mabel scutură din cap când se apropie grupul bătrânului rănit. Spuneţi-mi că nu făceau iar pe curajoşii cu maşina de tuns iarba.

Cel mai tânăr din bărbaţi mormăi:

-Aş vrea eu. Tata şi-a pierdut minţile.

Bărbatul pe care-l sprijinea reuşi să-şi ridice pumnul.

-Trăiesc, fiule. Trăiesc. Şi am câştigat.

- Ba nu, spuse celălalt bărbat. Eu mă duceam înapoi cu maşina mea de tuns iarba când tu ai hotărât să faci un infarct. Partida nu se termină până când unul din noi nu capitulează. Unde-i doctorul Hamet.[7]

Lila oftă şi trecu la treabă. Se părea că programul ei nu se sfârşise încă.

Armie se uită de după birou la Gene Boudreaux. Gene era proprietarul băcăniei şi totodată centrul de informaţii turistice. De asemenea, asculta mult prea multe materiale audio despre teoria

conspiraţiei. Nu fusese aşa rău când avusese la dispoziţie doar televiziunea. Aii, vremurile bune de-altădată. Pe atunci, Gene venea doar ca să discute despre potenţiale preluări ale guvernului. Armie putea, de obicei, să sublinieze că, în afară de cazul când guvernul voia creveţi sau să facă un tur pe canal, nu prea existau multe de preluat.

Dar apoi, de Crăciunul trecut, nepotul lui Gene trebuise neapărat să-i facă cunoştinţă cu minunata lume a materialelor audio disponibile publicului larg. Acum, ne asculta fără întrerupere discuţii ale ageamiilor des- P^e crime şi i se părea că au loc pretutindeni. Şi dove- a constant că nu înţelegea ce voiau să zică tinerii prin a fi „treaz"[1]. Hotărât lucru, nu se chema că erai treaz dacă aveai impresia că fiecare străin cu care te întâlneai încerca să te omoare.

- Ştim, de fapt, ce s-a întâmplat, şerifule? Gene se uita în jur ca şi cum avea nevoie să se asigure că nu asculta nimeni. Pare ciudat că doctorul a renunţat aşa, pur şi simplu.

-Vorbeşte despre pensionare de douăzeci de ani în- coace, răspunse Armie.

Gene ridică degetul arătător ca şi cum Armie scosese în evidenţă problema.

- Da, şi n-a făcut-o niciodată. Toţi anii ăştia, şi n-a ieşit o dată la pensie. Brusc, apare femeia asta în oraş, şi el dispare?

- Nu cred că e mort. Sunt destul de sigur că s-a dus la pescuit. Remy a spus că a luat barca dis-de-dimineaţă.

Remy Guidry avea Guidry Bar and Grill şi debarcaderul de lângă bar. Acolo erau adăpostite multe bărci. Remy nu-şi făcuse griji în privinţa doctorului. Acesta pleca mereu la pescuit. Fusese puţin supărat că Hamet o lăsase pe cumnata lui singură în prima ei zi la dispensar.

întreaga familie Guidry îşi făcea griji de felul cum avea să se acomodeze Lila Daley aici, şi, după cum se vedea treaba, existau motive de îngrijorare.

- Crezi? Eu am o altă teorie. Ar fi putut să fie pe barca aia, să-l omoare pe doctor şi să preia dispensarul, sublime Gene.

Câteodată, era mai bine să te laşi dus de val, să-l laşi pe Gene să se descarce. Firește, asta nu însemna că nu avea să-i găsească nişte puncte slabe ale acelor teorii.

- Ce-a făcut cu barca? Pentru că nu-i aici, şi a luat *debap* cader nu-i pe o rază de kilometri întregi.

Gene se gândi la asta preţ de un minut.

IT^J^Tz" **echivalează cu „a avea conştiinţă socială". (**n>tr)

- Elicopter. Ar fi putut avea un elicopter care s-o ia, şi a lăsat barca acolo. E perfect. Ar fi avut timp să cureţe barca aia. Ar ii ca şi cum n-ar fi fost deloc acolo.

Da, pentru că fusese la dispensar. Trecuse cu maşina de trei ori pe lângă afurisitul ăla de loc şi o văzuse în treacăt prin ferestre.

-Ce anume te face să crezi că domnişoara Daley e o ucigaşă, în afară de faptul că e din Dallas?

-Sunt educaţi mârşav în Dallas, spuse Gene încuviinţând din cap.

Nu mai preciza că a treia nevastă a lui Gene fusese din Dallas şi acum Gene credea că oricine venea din Dallas nu putea fi altfel decât ticălos. Categoric nu sublinie că Charlene n-avea nevoie să fie din Dallas ca să-l considere pe Gene enervant. Armie era chiar de aici, din Papillon, şi tot voia să-l omoare pe Gene în mod regulat.

-Are înfăţişarea aia, insistă Gene. Am mers la consultaţie. Nu

ştiu de ce trebuie să mă duc, pentru că mă simt foarte bine, dar nu pot să-mi cumpăr medicamentele de tensiune fără semnătura doctorului. El pretinde că există un motiv, dar noi toţi ştim că marile firme farmaceutice sunt în cârdăşie cu Ordinul Secret al Doctorilor. Acuma, nu trebuie confundat cu Asociaţia Medicilor din America. Asta e legală. în mare parte, deşi unii pretind că a fost infiltrată de ruşi.

Armie ridică o mână să oprească ceva ce se părea a fi o predică lungă despre statul subteran.

-£ sora soţiei lui Remy. E pe deplin calificată şi categoric nu e implicată în nici o activitate criminală. Am verificat-o. Din când în când, depăşeşte viteza legală, dar [a]trel are un cazier curat. îmi pare rău că nu te-a informat cineva că se schimbă lucrurile la dispensar. Ar fi tre- [Ul]tsă ţinem o întrunire orăşenească. Doctorul Hamet ani°bu[Un mem^ru im]P°rtant al comunităţii timp de

Gene în cuviinţă din cap.-Am încredere în doctorul Hamct. De aia nu Vrc ca doctoriţa asta să-I omoare.

Se auzi un uşor ciocănit în uşă, apoi potenriaj ucigaşă a doctorului Hamet apăru în prag. Lila avcâ încă pantalonii şi cămaşa verde pe care le purtase nia) devreme, deşi înainte avusese un halat alb. în picioare avea o pereche de pantofi cu toc cui. Din maşină el nin putuse vedea. Erau roşii, cu vârf ascuţit şi sexy ca naiba.

El şw scoase din cap, amintindu-şi că îşi promisese s-o lase să se acomodeze înainte de a mai încerca să-i facă avansuri.

- Dacă promit să nu omor pe nimeni, poţi să-mi acorzi câteva minute? Intră în micul birou. îmi pare rău, nu era nimeni la recepţie, aşa că mi-am permis să intru. Domnule Boudreaux, acea probă e necesară pentru a garanta că tratamentul pe care-l urmaţi nu vă afectează ficatul sau rinichii. De aceea v-aş fi făcut nişte analize de sânge dacă n-aţi fi ieşit în fugă din dispensar. Până acum, ar fi putut fi gata, şi aţi fi primit reţetă, şi n-ar fi trebuit să mă mai vedeţi decât peste un an. Gene se ridică.

- Doctorul Hamet nu mi-a făcut niciodată analize de sânge. Nu-mi plac acele. Nu poţi şti pe unde au mai fost.

-Au fost ambalate în plastic sanitar şi apoi sunt aruncate ca deşeuri medicale. Dacă nu mă lăsaţi să vă iau sânge, nu pot să vă dau reţetă, spuse ea categoric

- încearcă să-mi fure ADN-ul. Mai vedem noi Armie se rezemă de scaun cu un oftat lung, în vreme
ce Gene ieşi în fugă.

-Aveam de gând să-l conving să-ţi acorde o şansă

- Da, asta a fost tema zilei.

Nu se uită în spate, doar se aşeză unde stătuse Gene -O să fie bine fără medicamente.[7] Era limpede că va trebui să facă ceva cu situaţia de la dispensar şi cel mai simplu era să înceapă cu fe meia din fata lui.

.*i* k

| * ¡1 scutură din cap, iii ni vreo *emoţie,* pe *hui*

- Deloc. Arc tensiune marc fi-, *urc. nevoie ale* -,rahili- -.,n\ Arc nevoie de medicamentele alea, clar nu i Ic por prescrie fii ni să mă asigur că e în regulă.

Poate că ea nu avea să fie cel rnai uşor mod de a rezolva problema.

- Aşa că o să-l laşi să moară pentru că s-ar putea ca ficatul lui să fie afectat.

-Nu-I las să moară, răspunse ea. Pur şi simplu, n-am de gând să-i prescriu un medicament care .s-ar putea să-i fiică rău fără a-i face analizele. I-aş face un deserviciu. Am senzaţia că doctorul Hamet era foarte permisiv. Eu nu intenţionez să fiu aşa.

-Cu puţină indulgenţă, ai putea ajunge departe prin locurile astea. Avea să o introducă uşor în asta, pentru că prin *puţină* voia să zică *multă de tot*. Era nevoie de multă indulgenţă. Ştiu că sunt şerif şi înţeleg necesitatea legilor, dar mai ştiu că există clipe când acele reguli pot fi încălcate puţin din motive întemeiate.

- Da, şi încălcarea regulilor m-ar putea duce la pierderea dreptului de a practica. înţeleg. Doctorul Hamet era un membru iubit al acestei comunităţi, şi eu sunt o străină.

-Mare parte din timp, doctorul e un măgar, dar oamenii de pe aici îl ştiu şi au încredere în el.

-Nu ştiu de ce. Gura i se strânse într-o linie încăpăţânată. *Eu, una,* n-ar fi trebuit să am deloc încredere în el. Mi-a spus că acest dispensar face bani.

-Nu ştiu de asta, dar organizează o grămadă de vânzări de prăjituri. Ce ai de gând să faci cu Gene? Nu era sigur de ce femeia asta îl

fascina, dar trecuse atâta vreme de când dorise ceva pentru el însuşi, încât n-avea de gând să-şi pună întrebări. Avea să-şi urmeze instinctul, şi acesta îi spunea că Lila merita efortul. Ştiu că-i insuportabil, dar efectiv nu se va mai întoarce la dispensar. Şi nu se va duce nicăieri altundeva. O să continue aşa, fără.Ea păru că se gândeşte la problemă pentru o c|jp«

-îi mai pot acorda încă o lună. Dar nu-mi pot' • ca dreptul de practică şi nu pot să nu respect regulii, Există motive pentru reguli. O să scriu reţeta şi o vs.0 r()ft pe Mabel sa i-o ducă. Dar va trebui să-l convingi.

Dac» nu \Tea să-i iau eu sânge, poate şi Mabel.

Ocolea regulile, şi asta era tot ce-i putea el cerc să facă.

-Mulţumesc, Lila.

Voia să-şi întindă mâna şi să i-o ia pe a ei într-a lui dar încă nu ajunseseră acolo deocamdată. Felul în care ochii ei se uitară într-ai lui îi dădu speranţe. Ea se uită la el, şi umbra unui surâs îi apăru pe buze, apoi întrerupse momentul, revenind la vechea atitudine oficială.

- De fapt, sunt aici din cauza uneia dintre regulile despre care vorbeam. Trebuie să te informez că am motive să cred că o femeie pe nume Carrie Petrie este abuzată fizic de soţul ei.

Ei bine, nu se aşteptase 1a asta.

- Bobby? N-a mai avut probleme până acum. N-aş zice că-i o plăcere să fii în preajma lui, dar ce te face să crezi că îi face rău lui Carrie?

- Fişa ei medicală. Ştiai că a fost aici de cinci ori în ultimii patru ani pentru fracturi sau glezne luxate?

Nu-i plăcea cum suna, dar familia Petrie era un mister pentru el şi aşa fusese mereu.

- Locuieşte pe insulă. Fac multă muncă fizică acolo. Nu-i o viaţă uşoară. Bobby de câte ori a venit?

Asta păru să o blocheze.

-N-am verificat.

El ar putea paria că Bobby avea la rându-i câteva oase rupte în fişa lui. Trebuia să abordeze cu multă precauţie orice fel de acuzaţii de acest gen.

- Ce zice Carrie?

-Spune ce spun toate. Că a căzut.

A U VEl ştia de ce făcea ea asta. Prietena ei trecuse prin aşa ceva, îşi pierduse viaţa din cauza unei relaţii urâte, şi acum Lila vedea asta peste tot. Era o reacţie normală.

-Atunci, poate chiar a căzut. Aşa cum am spus, duc o viaţă dură acolo. Sunt rupţi de lume. N-au utilităţi. Sunt pe cont propriu şi izolaţi. Nici măcar în oraş nu pot ajunge fără barcă.

Lila încuviinţă din cap.

-Da, mi-a spus. De aia a dormit cu mâna ruptă aseară. El nici măcar n-ar fi adus-o în oraş până în după-a- miaza asta. Nu putea fi deranjat.

-Nu ştii asta. Sau ar putea fi o sută de motive pentru care n-a adus-o. El se opri, pentru că era evident că ea se enervase pe el, însă nu putea deschide un caz fără o dovadă. Ce vrei să fac eu? Pot să mă duc să discut cu ea.

-O să mintă. E prea speriată să spună ceva. Uite ce e, eu am ceva experienţă cu asta. Îţi pot explica de ce cred că e abuz. Îţi pot arăta fişa medicală. Regula de confidenţialitate nu se aplică dacă eu cred că pacientul meu e în pericol.

- Lila, e prima ta zi aici. Trebuia să fie amabil cu ea. Ea făcea asta din motive întemeiate. N-ar trebui să te acomodezi şi să-ţi faci o idee despre împrejurimi? Îţi spun ceva, o să merg acolo şi o să verific cum stă treaba, dar nu-l pot acuza pe Bobby de nimic fără dovezi.

- Fişa medicală e dovada, insistă ea.

-Nu şi când prezumtiva victimă spune altceva.

întotdeauna asta fusese graniţa firavă pe care trebuise să meargă. Da, sarcina lui era să aplice legea, dar trăia într-un oraş mic, şi asta însemna că era ofiţer de poliţie, mediator, câteodată şi psihiatru. Nu era doar reprezentantul autorităţilor. Trebuia să fie şi avocat, şi nu putea face asta dacă nimeni n-avea încredere în el. O situaţie ea aceasta prezentată de Lila era un câmp minat, aşa că ªt putea fi dificil să-şi găsească drumul.-Îi e frică.

Nu auzise niciodată nici măcar o aluzie, un zv0n că Bobby Petrie ar fi violent. %

- Asa cum am spus, o să văd dacă pot vorbi cu P, ' u Cd.

ba se retrase.

-N-o să faci absolut nimic.

El nu ştia ce să-i spună, şi asta îi făcu stomacul ghein Nu voia să fie în tabăra adversă faţă de ea.

- O să fac tot ce-o să pot, dar trebuie să înţelegi cum merg lucrurile pe-aici.

-Se pare că lucrurile merg în direcţia protejării bărbaţilor. E cam la fel ca în restul lumii.

Se ridică.

El o urmă când ea dădu să iasă din birou.

- Hei, nu sunt eu ăla rău aici. O să fac ce pot, dar ştii la fel de bine ca mine că, dacă n-o s-o pot convinge să spună ce se întâmplă şi nici nu văd efectiv ca se întâmplă, am mâinile legate. Ştiu că probabil asta ţi-a readus amintiri neplăcute, dar trebuie să ne ocupăm de ce se întâmplă aici şi acum.

Ea continuă să meargă şi nu se întoarse spre el.

- O să continue. Deja are o pierdere de sarcină de la o căderе pe scări.

El nu auzise nimic despre faptul că ea ar fi pierdut o sarcină.

- O s-o întreb despre asta.

- Şi ea o să mintă. Şi apoi, într-o zi, nu va supravieţui căzăturii. Neîndemânarea ei va duce la ceva de unde nu va mai fi cale de întoarcere. Cu cine trebuie să vorbesc pentru a-mi exprima oficial bănuielile?

Se opri la recepţie, întorcându-se pe călcâie, strângând cu încăpăţânare din dinţi.

-Ţi-am spus, te-am auzit şi o să mă ocup. Nu voia - fie în tabăra adversă, dar nici nu putea schimba *felul* în care acţiona doar ca să-i fie ei pe plac. Şi, serios, ea nu asculta nici o vorbă din ce-i spunea el.

a Mi ||

-Vreau asta în scris. Vreau să rămână scris că la data de azi tu ştiai.

în mod normal, asta l-ar fi călcat pe nervi, dar căutase cu o seară înainte pe internet. Experienţa prin care trecuse ea i-ar fi doborât pe majoritatea oamenilor. Era dispus să-i acorde spaţiu de manevră.

-Lila, asta nu e ce ţi s-a întâmplat ţie. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să te fac să te simţi în siguranţă, dar trebuie să înţelegi că am de respectat un protocol ' Ochii ei scânteiară puţin.

- Ce mi s-a întâmplat mie?

- înţeleg impulsul de a-ţi vedea prietena în situaţia asta, admise el. Ai trecut prin ceva groaznic, şi asta nu cu mult timp în urmă. Uşa se deschise, şi o văzu pe Noelle intrând cu scaunul ei cu rotile, cu rucsacul în poală. Hai să mergem înapoi în birou şi să discutăm despre asta! Nu îţi desconsider competenţa.

Ea scoase un chicot complet lipsit de umor.

- Exact asta faci. Cine ţi-a spus? Ştie toată lumea despre inapta victimă?

El ar fi vrut ca Noelle să nu se fi întors atât de rapid de la bibliotecă. Nu voia să poarte discuţia asta de faţă cu ea.

- Zep a menţionat că ţi s-a întâmplat ceva în Dallas. Am căutat. Nu eşti inaptă. Ce dracu' ar fi trebuit să faci? N-am spus ceva de rău

despre tine.

- Nu-mi pasă de ceea ce crezi despre mine. îmi pasă să-ţi faci treaba, dar asta pare să însemne să dai amenzi turiştilor nevinovaţi.

- E bun şi la aplicarea legilor de rahat. Noelle îşi împinse ochelarii pe nas, uitându-se la nou-venită. Eu sunt fata lui, Noelle LaVigne. Am o programare pentru mâine.

Ah, se pare că el găsise o ieşire din capcana Lilei Daley. Dacă ea îşi lăsa gura aia păcătoasă să se ia de fota lui, el şi-ar putea ignora pentru totdeauna atracţia

faţă de ea. Şi cam voia să se întâmple asta. £r;i ^ că Lila era o femeie dificilă, ca să nu spunem mai rr^ Dacă mai era şi rea, putea să şio scoată *din* minte şi vadă de viaţă.

Lila se puse într-un genunchi, evident nedând d, bani pe hainele ei probabil de designer. îşi puse mân cu manichiură pe birou lângă scaunul cu rotile al Iuj Noelle, şi întreaga ei atitudine se îmblânzi.

- Mă bucur să te cunosc, Noelle. Cum ţi se vindecă lr> vitura? Am citit în fişa ta că ai căzut acum o săptămâna'.

-M-am lovit destul de rău la genunchi, dar, pe de altă parte, nu e ca şi cum aş putea simţi, spuse Noelle. E în regulă. Te poţi uita dacă vrei, dar aş vrea să vin la programare. Trebuie să întreb despre chestii de femei. Dacă te necăjeşte tata, ar trebui să discuţi despre ciclu. Îl scoate din minţi.

-Noelle. N-avea nevoie ca propria fată să-i facă viaţa amară în faţa doctoriţei ăsteia deştepte şi sexy. Aproape doctoriţă.

Fata lui îi aruncă un zâmbet poznaş. -Tu mi-ai spus să fiu drăguţă cu nou-veniţii în oraş. La urma urmei, cu toţii am fost cândva nou-veniţi.

Putea fi o mare bătaie de cap. Lila nu era acum deloc rece. îi zâmbi lui Noelle o expresie ce-i transformă faţa de la drăguţă, dar reţinură 1a superbă. Sub atitudinea ei glacială exista o femeie caldă, afectuoasă.

-Arată bine. Am văzut radiografia Te ni u ■ i j r . ' Jeai lovit la rotu-
la, dar nu au existat fracturi. TVai îngrijit bine lovitu
ra.

-Tata a făcu t-o, recunoscu Noelle. Eu uit de
de vreme ce sunt inutile. Nu mă gândesc la ele^T^'
m-a făcut să-mi schimb bandajele de doiH ' at.a
ori pe 21.
E enervant.
Lila se uită din nou la el, şi de data asta n,, -
a a'u părea
nervoasă.

_ Ai făcut o treabă bună. Adesea, rănile de genul ăsta se înrăutăţesc dacă nu stai cu ochii pe ele. Asta se vindecă bine. Şi abia aştept să te văd mâine, Noelle. Probabil vei fi singurul meu pacient.

Reuşi să se ridice cu graţia unei femei care era obişnuită să stea toată ziua pe tocurile alea. Arăta de parcă avea mult mai multe să-i spună, dar doar înclină din cap în direcţia lui Noelle şi ieşi pe uşa din faţă a secţiei de poliţie.

Noelle fluieră.

-La naiba, tată! Era supărată foc, şi nu pe mine. A aflat cât e amenda aia?
-Atenţie cum vorbeşti! Se uită prin uşa de sticlă la Lila, care mergea pe Main Street. Trecu pe lângă Dixie's şi nici măcar nu se întoarse să se uite înăuntru.
-Nu era supărată pe mine din cauza amenzii. Era enervată din altă

cauză. Hei, ai auzit ceva despre Carrie Petrie?
Noelle era cuplată la centrul de bârfe al oraşului. Mânca de cele mai multe ori la Dixie's, ce funcţiona cu chestii greţoase şi cu bârfe.
-în afară de faptul că Gene e foarte sigur că se transportă droguri din coşmelia în care trăiesc Carrie şi ai ei, nu. De ce?
Nu voia să împrăştie şi mai multe zvonuri.
-Tu doar spune-mi dacă auzi ceva. Trebuie să mă duc să discut cu nişte oameni.
-N-ai de gând să-mi spui de ce era furioasă?
Se părea că Lila nu voia ca toată lumea din Papillon să Ştie despre ce i se întâmplase. Va trebui să aibă o discuţie [cu z]ep, ca să nu vorbească despre trecutul Lilei cu ori- [cin]e întreba. Era dreptul ei să nu vrea ca lumea să ştie.
-E între mine şi ea.
să fie singurul lucru dintre tine şi ea dacă nu

eŞti atent.Noelle manevră scaunul cu rotile spre biroul pe ^ folosea.

Era adevărul adevărat. Contrar convingerii lui Ge ne oraşul sau doctorul Hamet nu erau în pericol din cauzâ Lilei Daley, dar el începea să-şi facă griji că oraşul ar putea fi periculos pentru ea. Poate că avea nişte apucături de orăşeancă, dar era evident că ţinea la pacienţii ei. Dacă felul sensibil în care se purtase cu Noelle spunea ceva, ar putea fi bună pentru Papillon.

Ar putea fi bună pentru el.

Voia să aibă o şansă pentru a înţelege dacă ar fi şi el bun pentru ea.

- Deci, cum ne salvăm asistenta din ghearele oraşului?

Faţa lui Noelle se lumină.

-Şi eu mă gândeam exact la acelaşi lucru.

Se sprijini de birou şi o lăsă pe Noelle să vorbească.

capitolul 4

- Care-i cea mai puţin condimentată mâncare? Lila se uită la meniul de pe foaia laminată de la Guidry's. Pe faţă era o listă completă cu tot ce oferea restaurantul, iar pe spate conţinea povestea felului în care a apărut restaurantul de familie. Vorbea despre dragostea dintre bunicii lui Remy şi despre adoraţia pe care o aveau fată de oraş. În vreme ce-şi aştepta sora, se uita la cele două poze, una cu o familie numeroasă stând în fata restaurantului, aşa cum fusese la începutul anilor '80 Er *i* o poză mai nouă, unde Remy o ţinea după umeri^e Lisa. Erau înconjuraţi de familia lui şi de bărbaţi" ' f meile care lucrau la Guidry's. Sora ei era o **G**u**I**c**W**n/' o Daley. Lisa avea o nouă familie, care o adora So " practic strălucea în poza aia. ra ei

La naiba, era geloasă pe sora ei. Nu pentru că îl pe Remy. Nu-l înţelegea pe cumnatul ei, dar voia să

asemenea sentimente pentru un bărbat. Pentru orice, de f apt. Voia să înţeleagă de ce Lisa se lumina când R^ my intra în încăpere, de ce pe faţa surorii ei apărea un zâmbet ca şi cum ar fi avut un secret pe care nu-l ştia nimeni altcineva.

-încearcă *jambalaya*[l]. O să mă asigur că-ţi dau una făcută la nivelul de iuţeală pentru turişti. Se fac două oale mari proaspete în fiecare dimineaţă. Una e pentru localnici. No vrei pe aia. Ţi se curăţă sinusurile doar trecând pe lângă chestia aia, zise sora ei aşezându-se confortabil pe scaun. Părul brunet al Lisei era strâns într-un coc, şi era îmbrăcată în uniforma ei de jeanşi, adidaşi şi un tricou Guidry's. Te uiţi la mine aşa cum o faci când nu înţelegi ce fac cu viaţa mea.

Ea se încruntă. Când Lisa începuse relaţia cu Remy, nu fusese aşa sigură că avea să meargă.

-Nu mă gândeam la asta. Nu tocmai. Lăsă meniul jos. Mâncase o salată la prânz şi sărise peste micul dejun. Asta era restaurantul surorii ei mai mici. Venise timpul s-o lase pe ea la conducere. Mă gândeam la locul ăsta şi la faptul că nu credeam că o să ajungi aici. Nu credeam că *eu* voi ajunge vreodată aici. Dar pari fericită, şi mă întrebam cum de ai ajuns să fii aşa fericită.

Nu era o întrebare pe care ar fi pus-o înainte. Nici măcar ei înseşi.

Lisa se aplecă şi o luă de mână.

l **în limba franceza, în original „distracţie" (n.tr.)**

-Ah, scumpo, a fost o zi grea?

-N-a fost cum credeam eu că o să fie. Am reuşit să tratez doi bătrâni care vorbeau mai spurcat decât mi-a fost dat să aud vreodată. Nu cu mine. Unul cu celălalt.

Lisa încuviinţă din cap.

-Am auzit că marea bătălie cu maşinile de tuns iarba a avut loc în după-masa asta. Şeriful nu-i mai lasă sâ conducă vehicule. Vederea lui Jimmy e foarte slabă,

' Mâncare creolă pe bază de orez, constând din carne, cârnaţi şi legu- me mestecate cu orez (n.tr.)

şi a avut ararea accidente, câ asigurarea nu j | c perâ, iar Abe e agresiv la volan şi are o nevoie i ^' se înfurie pe maşină neplătind amenzile. Aciini^' în tot oraşul pe maşinile de tuns iarba. Se pot m^ surprinzător de repede. Să nu-i confunzi cu bn^?'^ scutere. încearcă să-şi facă propriul club motorizat'\ cred că înţeleg exact ce înseamnă asta. Abe şi Jim ţi-au făcut necazuri?

Ea văzuse rezultatul vitezei lor.

- Păreau că se urăsc unul pe celălalt, dar, după ce i-arn pansat şi am fost sigură că nici unul nu are o contuzie au plecat împreună la o bere. Le-am spus că n-ar trebui să bea bere după ce le-am dat pastile antiinflamatoare, dar ei au mormăit ceva în franceză despre *bon temps'* şi au plecat oricum la bar.

- *Laissez les bons temps rouler*', spuse Lisa zâmbind. Să înceapă distracţia.

- Distracţia ar putea avea interacţiuni cu medicamentele, sublinie Lila. Nu i-a interesat să audă că alcoolul poate intensifica efectele pastilelor asupra sistemului nervos central.

Dar plătiseră cu bani gheaţă. Ăsta era adevărul.

- Nu cred că lui Abe şi lui Jimmy le pasă prea mult de asta. Îţi dau bătăi de cap? Nu Abe şi Jimmy. Restul oamenilor. Remy a fost surprins când doctorul Hameta decis să plece la pescuit în dimineaţa asta. Credea că o să stea să te supravegheze cel puţin primele săptămâni.

- Nu cred că e prea interesat de protocoalele pe care ar trebui să le respectăm.

O enerva. Ea respecta regulile. întotdeauna. Nu risca.

Lisa flutură din mână.

' Expresie în dialectul cajnn vorbit în statul Louisiana ce se traduce cu „Să înceapă distracţia", (n.tr.)

U k

-Nu-mi fac eu griji de asra. Suntem un orăşel cu un singur furnizor de servicii medicale. Putem ocoli puţinregulile. Nu, eu eram îngrijorată că lumea din oraş poate fi puţin agitată în preajma străinilor.

-Aproape toţi au anulat când şi-au dat seama că doctorul Hamet nu-i aici. Ura să recunoască faţă de sora ei că dădea greş. Am avut vreo două urgenţe,' dar toate programările au fost anulate. Mâine ar fi trebuit să am patru programări, dar am avut două anulări, şi sunt sigură că numărul trei va face la fel. Deşi Noelle La Vigne mă asigură că vine.

Aproape că i se frânsese inima la vederea tinerei în scaunul cu rotile. Citise raportul despre cum îşi vătăma- se şira spinării. Fusese un accident de maşină, unul în care îşi pierduse mama şi abilitatea de a merge.

Cât de greu fusese pentru şerif să treacă la situaţia de a fi tată singur? Cât de greu fusese pentru Noelle să treacă într-o clipă de la a fi o adolescentă normală la a fi una imobilizată într-un scaun cu rotile?

„Aş vrea să vin la programare. Trebuie să întreb despre chestii de femei."

Cât de greu a fost pentru virilul şerif să crească o fată adolescentă? Era un soi de nemernic, dar vedea cât de mult îşi iubea fata.

Lisa zâmbi la auzul numelui fetei.

- Noelle e o scumpă. Mă bucur că vine. N-o să fie ea copilul-problemă. însă pot să mă gândesc la alţi câţiva.

- De ce? Asta o contraria. Şeriful spusese ceva de genul ăsta. Lisa îşi făcuse griji. De ce nu îmi dau o şansă? Ţie ţi-au dat.

-Cine nu-ţi dă o şansă? Zep Guidry apăru la masa lor, cu un blocnotes în mână şi o privire ştrengărească Pe faţa ridicol de arătoasă. Pentru că oricine ar fi ăla... e un idiot. Eu o să-ţi dau o şansă, *chère.*

Chère, aflase ea, suna mai mult ca *sha.* Şi era sigură că Zep i-ar fi acordat aceeaşi şansă pe care se părea că o acorda oricărei fiinţe, după cum zicea sora ei. Mă rog, oricăreia cu sâni.- *Cred* că mă *lipsesc.* De ce nu-mi oferi şansa de $_{a}$ b$_{ea}$, Adu-mi un sauvignon alb de Noua Zeelandă. Totuşi, chiar cu gust de ananas. Zep se uită la ea.

-Credeam că vinul e făcut din struguri. Nu cred ci avem vin de ananas. E posibil.[7] Şi vinurile noastre vi$_{a}$ din New Orleans. Primim un transport la fiecare câteva săptămâni. îi aruncă zâmbetul lui de vedetă de cinema. Azi e proaspăt. Lisa gemu.

-Spune-i barmanului să-i aducă surorii mele un pahar din noul Marlborough. Eu vreau o bere. Şi încetează să te mai dai la soră-mea.

- *Păi,* spunea că nimeni nu-i drăguţ cu ea. Eu aş putea fi tare drăguţ, Lis. Zep îi făcu cu ochiul. Chiar drăguţ.

Era superb şi aşa un copil în comparaţie cu Armie LaVigne.

- Când ai *făcut ultimul* test BTS.[7] Zep se încruntă.

- De ce trebuie să *fii* aşa.[7] Bine. Mă duc să aduc băuturile. Dar tot nu *înţeleg ce* treabă are ananasul aici.

Lisa scutură din cap când cumnatul *ei se* îndreptă *spre* bar.

-*Îmi* pare rău de asta. E un idiot, dar e din familie. Avem o surprinzătoare *varietate de* vinuri. Şi o tămâioa- să roşie *dulce* care e cea mai bună. E ca un desert în *pahar*. *E* făcută de unii dintre localnici. Nu *mai* era în Dallas. -Tu erai pe vremuri o snoabă a

vinurilor. -Nici chiar aşa.' Doar mă comportam aşa când tu sau *Will plăteaţi pentru* cină, răspunse ea cu un zâmbet poznaş. Mare parte *din ce* beam eu venea dintr-o cutie. *Hei,* nu te uita aşa. Am fost o studentă săracă. Luam ce puteam. *Hai să* vorbim mai bine despre cum a mers azi! *Ştii că* va *dur* a un timp.

Â ^A l

W-Cred că mă întreb cum ai făcut tu tranziţia. Azi avusese o mulţime de timp să se întrebe clacă făcuse alegerea

potrivită. Şi apoi, Armie se uitase la ea cu acea compasiune dezgustătoare în ochi. Ştia. Ştia ce i se întâmplase în Dallas şi evident că asta îl făcuse să se răzgândească. Azi nu venise la ea pentru a ieşi împreună. Se purtase cu ea cu mănuşi, aşa cum făcuse şi restul lumii timp de luni întregi. Majoritatea încă o făceau. Toţi în afară de Lisa, ăsta fiind probabil motivul pentru care venise aici.

-îl iubeam pe Remy, spuse Lisa simplu. îl iubeam, şi am ajuns aici şi am luat hotărârea să iubesc oraşul ăsta. Sincer, pentru mine n-a fost greu. Locul ăsta e ciudat, şi mie mi-au plăcut întotdeauna ciudaţii. Nu mă înţelege greşit. îmi place şi la oraş. De aia mă bucur că Remy încă are treburi care ne duc în Dallas şi New York. îmi plac teatrele şi restaurantele, dar nici unul dintre oraşele alea nu au un Otis.

-Âsta ar fi un motiv serios să rămâi în oraş.

Practic, alergase azi-dimineaţă din casă la maşină. Nici măcar nu-şi permisese să se uite în curtea din spate. Nu că era o curte tradiţională. Nu exista un gard curat şi îngrijit care să blocheze restul lumii. Era ceva de care intenţiona să se ocupe. Un gard mare. Ca zidul din *Game of Thrones.*

Lisa râse.

-Nu, o să te obişnuieşti cu el. Pe cuvânt. E ceva magic la locul ăsta dacă îţi deschizi ochii şi vrei să vezi. Aici, trebuie s-o iei mai încet. Trebuie să asimilezi lucrurile.

-Nu pot mult mai încet.

Nu era obişnuită să se plictisească la muncă.

-Nu vorbesc despre muncă, ci despre viaţa ta. Asta era, de fapt, ce încercam ieri să spun. Vreau să pui frână

să te bucuri de lumea asta din jurul tău. Sunt multe ucru de care să te bucuri. Şi o mulţime de învăţat.

Nu era sigură de asta.

-Cred că am învăţat să nu cumpăr o casă pe n-am văzut-o personal şi că doctorilor de provin/^ place să se ia de omologii lor de la oraş. N-o să p^le dispensarul deschis dacă nu pot avea pacienţi. lltle

-O să se dea pe brazdă, o asigură Lisa. Eu [.ani avut pe Remy alături. Ei înclină să te accepte mai uş0r dacă ai pe cineva care să garanteze pentru tine. într-un fel, e ca într-o tradiţională familie numeroasă. Dacă fra. tele tău aduce o femeie acasă, încerci să te împaci cu ea Aşa a fost în cazul meu. Ştiau că Remy e serios în ce mă priveşte, aşa că mi-au dat o şansă.

- E aproape invers. Zep puse un pahar de vin alb în faţa Lilei. Au înţeles că te interesează Remy, aşa că n-o să-i respingi.

- Să-i resping? Era interesată să-i înregistreze pe oamenii ăştia ca pacienţi. Ea era cea care se confrunta cu respingerea. Enorm de multă respingere. Am nevoie de ei.

Zep îi puse Lisei berea în faţă.

- Nu ştiu dacă ştii, dar ăsta e un orăşel din Louisiana. Nu suntem cunoscuţi drept cei mai cosmopoliţi dintre oameni. Turiştii vin aici pentru a savura mâncarea şi plimbarea pe canal şi adesea se holbează la noi ca şi cum suntem nişte ciudaţi. Nu la mine, bineînţeles. Turiştii mă văd în mare parte ca pe o amintire a unei frumoase experienţe. Vreau să zic femeile. Dar nu-i acelaşi lucru pentru concetăţenii mei din Papillon.

- Există câteva stereotipuri asociate cu canalul şi cu orăşelele de provincie în general, recunoscu Lisa. Bineînţeles că au şi ei propriile stereotipuri despre lumea din marile oraşe. Tu confirmi mare parte dintre ele.

Poftim? Ea se gândi pentru o clipă. Fusese un copil crescut într-un parc de rulote. Se ciocnise de fiecare stereotip posibil. Poate că în ultimii ani devenise un pic snoabă. Nu că ar fi făcut-o intenţionat. Lăsaseîn urmă acele vremuri în care se simţise neînsemnată. Voia să facă pe cineva să se simtă neînsemnat? Deloc. Poate că e corect. De la pantofi? Pentru că poate mi-am
supraestimat dragostea pentru ei.

O jenau. Crezuse că, fiind prima ei zi plină la dispensar. ar trebui să arate corespunzător. Era proprietara spaţiului aceluia. Era la conducere. Acei pantofi Louboutin arătau lumii că ea era şeful.

Arătau lumii că nu era o ratată din parcul de rulote, cu o mamă care intra şi ieşea la şi din închisoare.

Dar, dacă ar fi fost din nou în Dallas la Urgenţe, nu s-ar fi grăbit să se gândească la hainele cu care să se îmbrace. Şi-ar fi tras pe ea un halat şi cei mai comozi tenişi, şi-ar fi strâns părul în coadă de cal şi ar fi plecat la muncă. N-ar fi petrecut o oră în faţa oglinzii aranjân- du-şi machiajul în aşa fel încât să arate cât de impecabil posibil, în caz că s-ar fi arătat şeriful. Nu că ar fi vrut să arate bine pentru el. încerca să arate drăguţ pentru că începuseră cu stângul, şi el trebuia să înţeleagă că ea era o profesionistă. Asta îşi spusese. Apoi, vocea ei interioară îşi bătuse ca naiba joc de ea.

-Ah, avem nişte clienţi de haine de designer pe aici, zise Lisa. Primăriţa oraşului e serios dependentă de Chanel. Dar poartă şi cizme la timpul potrivit, şi nu cizme din alea peste genunchi cu tocuri de doisprezece centimetri. Vorbesc despre cizme de lucru.

-Sylvie face ca alea să arate bine, dacă înţelegi ce vreau să zic. Lui Zep nu-i păsa că avea o grămadă de mese de eliberat. Ştii, dacă vrei pe cineva de partea ta, ar trebui să te duci la salonul de coafură al mamei ei. Acolo se duce toată lumea să-şi aranjeze părul.

-Şi să ia potiuni de dragoste, adăugă Lisa rânjind. -Ce?

Sora ei ridică din umeri.

- Marcel le e şi preoteasa *hoocloo*[1] locala. Nu-j $_{at,(}$râu pe cât parc. Unele dintre blagosloviri sunt mi^, te. Ah, uite o idee! Domnişoara Marcelle ar putea ^ să-ţi binecuvânteze casa.

-Sau ai putea pretinde că te întâlneşti cu un m_{eni}bru foarte respectat al comunităţii, sugeră Zep. Dacă ai fi văzută cu un bărbat pe care toată lumea îl iubeşte s-ar putea potoli şi ar putea vedea că nu eşti o snoaba' Că eşti una de-a lor.

- De fapt, nu-i o idee rea, cugetă Lisa.

Zep căzu într-un genunchi.

-Am şi din astea din când în când. Unde ai vrea să mergi mai întâi, scumpo? Cred că ar trebui să ne vadă toţi la bar, apoi am putea merge la mine acasă.

Lisa îşi dădu ochii peste cap.

-Nu rn-am referit la tine. Nu ar dovedi decât că are gusturi proaste la bărbaţi.

Zep îşi duse mâna în dreptul inimii.

-Mă simt jignit.

Lisa arătă spre bucătărie.

- Du-te şi adu-i surorii mele *jambalaya.* Varianta pentru turişti. Şi eu o să iau langustă *etoufee*[2]. Şi, pe cuvânt, dacă se termină budinca de pâine, o să fac moarte de om.

Zep se ridică, dar notă sârguincios comanda

-Ştii, devii pe zi ce trece tor mai rea, soro. Mă bucur tare că Seraphina n-are nici un gând de măritiş pentru că fraţii mei aduc acasă parteneri care nu pot'aprecia talentele mele unice. Făcu cu ochiul în direcţia Lilei. Dar tu încă ai putea.

'Un amalgamele practici spirituale, tradiţii .şi credinţe cri." I I vii africani din America de Nord, practicate oe nsr..., . , panii de sclavi (n,r.) '^^de stă-

²în limba francezii, în original, „înăbuşit", Âl o mâncare • T bucătăriei cajun suu creole cu crustacee pe pat de orez. S. fol" tehnică specială de preparare cunoscută drept înăbuşire d°>°ˢᵉᶜᵉ° numele felului de mâncare, (n.tr.) ' ᵘᵉ ᵁⁿᵘe şi

t tei V'w-Tc-siş putea supune şi la o mulţime de analize medicale invazive.
Şlia cum să se ocupe de Zep.
¿op se încruntă şi reuşi să arate o vagă urmă de aroganţa.
_ Răutatea pare a fi o trăsătură de familie.
Se răsuci şi plecă.
Noua familie a Lisei era ciudată.
-Nu cred că vreau să mă întâlnesc cu un tip doar ca lumea să mă placă. Deşi Zep avea dreptate. Fusese hărţuită şi înainte, ştia că toată lumea o privise de sus. Poate că aş putea zâmbi mai mult. Nu aşa li se spune mereu femeilor? Zâmbiţi mai mult.
Auzise asta de mii de ori, şi întotdeauna îi venea să îl pocnească pe cel ce zicea asta, dar devenea disperată.
- Da, câteodată arăţi înfiorător când zâmbeşti, subli- nie Lisa. Nu când chiar vrei asta, ci când încerci să arăţi mai fericită decât simţi că eşti şi sfârşeşti prin a arăta de parcă eşti pe cale să omori pe cineva.
Asta i se mai spusese.
- Deja am fost acuzată de asta azi.
La asta, Lisa râse.
- Sunt sigură că a fost Gene. Consideră că lumea e mult mai criminală decât este în realitate. Cred că trebuie să vorbim despre cum să te prezentăm lumii. Am făcut o greşeală că nu te-am adus mai devreme, pentru a avea o lungă perioadă de tranziţie. Acum, cu toate că Zep nici nu-şi dă seama cu cine se culcă noaptea, cunoaşte oraşul şi are dreptate cu câteva lucruri. Cred că noi două am putea avea o zi a fetelor la domnişoara Marcelle, şi asta ar fi de ajutor.
- M-am tuns înainte să vin aici.
Nu mai trebuia să se tundă decât după cel puţin şase săptămâni.
-Atunci, o să ne facem şuviţe, răspunse Lisa. Sau manichiura.

r

Lexi Blake

Şi-o făcuse şi pe asta. -N-am nevoie... Sora ei o întrerupse: -Ne lăsăm purtate de val, Lila. De val. Aparent valul avea şuviţe. N-avusese niciodată şuviţe şi nu era sigură că voia şuviţe. Dar voia pacienţi. ' - Pot încerca. Dar nu sunt sigura de chestia cu întâi
nirile false. .
- Gândeste-te la asta! Remy are vreo doi prieteni. Sunt băieţi de treabă. Rene Darois ar putea fi pe gustul tău. Nu că esti în căutarea unui iubit. înţeleg asta. Rene cunoaşte oraşul şi cu siguranţă că ar înţelege că planul ăsta ar putea 'funcţiona. Şi,

cine ştie, s-ar putea să-ţi placă. Aveţi multe în comun. Are studii superioare.
-Vorbeşti despre Rene? Lângă masă apăru soţul cajun robust şi înalt al Lisei, cu două farfurii mari în mână.
Puse una în faţa ei. Ce-i cu el?
Lisa zâmbi spre bărbatul ei şi luă mâncarea.
- Pun ceva la cale, şi Rene ar putea fi o piesă a planului. O bucăţică bună, după cum ar spune vechiul tău şef. Lisa se aplecă şi clipi conspirativ. Remy era pe vremuri o bucăţică bună.
Farfuria din faţa Lilei conţinea orez, cârnaţi şi ceva ce nu putea identifica.
Dar mirosea foarte bine^ De obicei, nu mânca orez. Nu pentru că nu-i plăcea. În primul rând, pentru că-i plăcea prea mult.
„De ce să nu mănânci şi tu asta din când în când?" Viaţa ei devenise o îndelungată negare. Ea îi spunea disciplină, dar începea să semene cu altceva.

„Nu vezi că te pedepseşti singură? Problema e că nu-i nevoie să te pedepseşti. Înrăutăţeşti situaţia făcând asta, deoarece motivul pentru care îţi refuzi orice care ar putea să te facă fericită e ilogic. Ar trebui să duci o viată bună pentru a-ţi onora prietena. Nu viaţa asta neîmplinită pe care insişti s-o duci."

Asta ar fi putut ieşi direct din eun? fratelui ti. Po^rt o* plecase din Dallas să scape de Will. Semăna mult prta tare cu psihoterapeuta ci.
_ Crezi că ar trebui să pretindă ca se întâlnească cu Rene? Nu spun că el n-ar fi de acord, zise Rernv. El finanţează dispensarul. Dacă ea nu îi va cuceri pe localnici, el va fi cel la care se va duce toată lumea ^ plângă. Dar cred că ar fi mult mai bine cu Armie.
Armie. Armând. Şeriful LaVigne, cel cu umeri laţi şi buze senzuale.
Lisa strâmbă din nas.
-Serios? Nu prea cred, scumpule. îmi cunosc sora. E mai interesată de intelectuali. Armie nu-i genul ei.
Pentru că cei grozavi şi masculini nu erau genul ei. Pentru că nu era interesată de sex. Practic, asta spunea sora ei. Nu că Lila ar învinovăţi-o. îşi planifica darurile şi mai planifica şi sexul. Citise undeva că perechile făceau sex o dată pe săptămână. Vinerea fusese ziua lor de sex.
-N-o să mă prefac că ies cu cineva. Era o idee groaznică. Dar o să încerc să mă integrez. O să merg la salonul de coafură. O să mănânc unde-mi spui. O să ajut unde o să pot, o să zâmbesc când se cuvine şi o să mă asigur că nu e un zâmbet criminal.
Faţa lui Remy fu luminată de cel mai grozav zâmbet.
-Ah, acum mă interesează. O să fie mult mai distractiv decât credeam. Mă duc să pun deoparte nişte budincă de pâine pentru nevastă-mea. Devine arţăgoasă fără desert. Să-ţi pun şi ţie ceva deoparte?
Dacă nu mânca orez, fugea cât putea de deserturi.

-Desigur. O să încerc.

Disciplina nu o făcuse fericită. Nu. Greşit. Disciplina îi dăduse educaţia pe care şi-o dorise întotdeauna, li dăduse slujba pe care o iubea. îi scosese pe ea şi pe fraţii ei din sărăcie. Nu disciplina era problema.Sacrificiul de sine şi vinovăţia erau problemei Nesiguranţa era problema. Izolarea de tot şi de t_{0a}^ astfel încă nimeni să n-o poată răni, era problema. '

Lisa se uită la ea de parcă făcuse ceva curajos.

- Cred că o să-ţi placă.

Nu avea să ştie dacă nu încerca.

- Poate.

Luă furculiţa. Să mănânce cu furculiţa sau cu lingura? Cum era corect?

Poate că nu conta, atunci când măneai un fel specific într-un restaurant ce avea în mijlocul salonului un vechi ţarc unde clienţii îşi lăsau copiii să se joace.

Luă o gură în vreme ce sora ei începu să discute despre planuri pentru picnicul oraşului.

Se dovedi că *jambalaya* era delicioasă.

încăperea era incredibil de albă. Cearceafuri albe. Pereţi albi. Pe tavan, o lustră albă ce răspândea o lumină strălucitor de albă. Ciudat, o găsea liniştitoare, la fel cum credea şi despre mirosul de clor. Spitalul era locul ei, locul unde deţinea controlul. Se uită la blocnotes şi se asigură că pacientul avea tot ce prescrisese doctorul. în salonul 27 era vorba despre probleme gastrointes- tinale ce, era sigură, aveau să ducă la o operaţie de vezică biliară mai târziu în noapte. înţelesese că era nevoie de o ecografie şi posibil şi de o tomografie, dar, când se manifestau simptomele cunoscute şi pacientul ţipa şi se ţinea de partea dreaptă sus, erau, de obicei, pietre la bilă.

Chicoti, uitându-se la ceas. Tura de noapte decurgea, de obicei, într-o viteză ameţitoare, şi în seara asta nu era diferit. La camera de Urgenţe din oraşele mari era nebunie în orice noapte, dar sâmbăta cazurile nu mai conteneau să apară. Deja îi trecuse pauza. La naiba! împinse uşile şi se uită după Maryanne.

^ ti k

Aceasta îi ţinea locul cât mânca ea un iaurt. Ar fi renunţat, dar ameţeala nu era bună pentru o asistentă de la Urgenţe.

Se opri, pentru că ceva nu era în regulă. Nu trebuia $_{s}$a fie aici. Trebuia să fie în Louisiana.

O trecu un fior uitându-se prin cameră şi văzând $_{un}$ bărbat care intra, cu o şapcă trasă pe ochi.

Asta era momentul când se întorsese şi îi văzuse pe Maryanne şi pe bărbatul cu şapcă intrând în cameră. El încuiase uşa, apoi scosese o armă şi trăsese în pieptul prietenei ei, atingând-o în plămânul drept.

începu să îşi mişte picioarele. Nu. Nu avea să meargă într-acolo. Nu avea să meargă din nou acolo.

Strigă, dar corpul ei continua să meargă, şi ştia unde avea să se ajungă.

Lila se trezi cu un icnet, întinzându-se să aprindă lumina pentru a dovedi că se afla exact unde trebuia să fie. Era în Papillon. Era în noua ei casă, cu toată adunătura aia de rahaturi pe care trebuia să le ia la mână. Era în regulă să fie aici. Era în regulă.

Mâinile îi tremurau, şi se sili să inspire adânc. Când avea să înceteze să mai viseze despre asta? Când imaginea acelui bărbat avea să îi dispară din memorie? Câteodată, se temea că nu făcea nimic altceva decât să marcheze timpul către acel moment când avea să poată închide ochii şi să nu-şi mai amintească faţa lui.

3.23 dimineaţa. Ceasul cu alarmă demodat de pe noptieră arăta ora cu cifre mari, roşii. Se lăsă pe spate şi îşi şterse lacrimile. Meditaţie. Asta îi spusese psihoterapeuta să facă. Să-şi cureţe mintea. S-o golească. Să nu se gândească la nimic.

r Cum dracu' ar trebui să poată să nu se gândească la nimic? De fiecare dată când încerca să-şi golească în vreun fel mintea, i se strecura înapoi. Când încerca să-şi

golească viziunea interioară, putea simţi mirosul meta, al sângelui. Când îşi scotea din cap acel miros, auzi cum suna un plămân sfâşiat de un glonţ. Când 4 părea sunetul, simţea gustul de fiere în fundul gâtului^

Se ridică în capul oaselor.

Putea să se mute la sute de kilometri, dar asta nu în. semna nimic dacă îşi adusese şi fantomele cu ea. Lăsase în urmă o bună parte din viaţa ei, o cantitate enormă de lucruri pe care le cumpărase şi le adunase pentru că se gândise că lucrurile alcătuiau o viaţă. Reuşise să înghesuie tot ce avea acum în maşina ei modernă de mărime medie şi supraevaluată, dar uitase să-şi abandoneze şi amintirile.

încercă să se culce din nou în patul surprinzător de confortabil şi să asculte cum se învârtea ventilatorul de deasupra capului, încercând să lase sunetul s-o ademenească să adoarmă din nou.

Sperase ca seara asta să fie altfel decât toate celelalte prin care trecuse de la îngrozitorul moment. Sperase să închidă ochii, mulţumită să ştie că începuse ceva.

Nu putu să se gândească decât la tânăra cu mâna ruptă şi la ochii ei mari de căprioară. Nimeni n-o asculta. Nimeni n-o credea până când nu apărea un cadavru, apoi toţi aveau să scuture din cap şi să spună că Maryanne ar fi trebuit să vorbească mai devreme, ar fi trebuit să facă ceva.

Carrie. Maryanne era moartă. Carrie era în viaţă. Carrie minţise despre cum se rănise, şi Lila habar n-avea ce să facă. Ştia că se purtase ca o scârbă cu şeriful, şi el avusese dreptate să spună că nu putea face nimic, dar nu se putuse abţine. Se întâmpla din nou, şi ea se simţise la fel de neputincioasă ca în vis. Lucrurile se mişcau spre un loc îngrozitor, şi lumea continua să se învârtă ca şi cum nimeni nu putea face nimic sâ o oprească. Ca şi cum ar fi silită să privească scenariul derulându-se iar şi iar.

Ai ^La naiba! Nu mai putea adormi.

Aruncă pătura şi se dădu jos din pat. Laolaltă cu vinovăţia şi cu furia faţă de un sistem care dezamăgise în repetate rânduri femeile, îşi adusese ceai de muşeţel şi ibricul ei de nădejde. Vinul nu funcţionase. Era dispusă să încerce cu ceaiul.

Podelele scârţâiră sub tălpi pe când se îndrepta dinspre dormitor spre mica bucătărie îngustă.

Mâine avea să fie mai bine. Mâine urma să aibă cel puţin un pacient, şi, dacă nu avea să mai vină nimeni, urma să îşi petreacă dimineaţa uitându-se peste toate fişierele pe care le avea dispensarul pentru Noelle LaVigne. Paraplegicii aveau probleme unice, şi ea voia să fie pregătită să se ocupe de ele. Fata spusese că voia să discute despre chestii de femei? Avea să petreacă după-amiaza cu asta. Crezuse că avea să fie incredibil de ocupată, trecând de la un pacient la altul. Mă rog, poate că avea să fie mai bine aşa. Poate avea să îşi copleşească pacienţii cu atenţie, ajungând să-l cunoască pe fiecare în parte şi putând avea grijă la cum să abordeze fiecare problemă.

Era exact ce ea şi Maryanne spuseseră mereu că nu era în ordine la spitalul unde munceau. Totul se desfăşura la viteză maximă, şi doctorii trebuiau să treacă de la un pacient la altul, adesea fără a le cunoaşte numele sau antecedentele.

Cabinetele lor aveau să fie diferite, îşi promiseseră. Acolo, pacienţii aveau să fie importanţi.

Scăpă de amintiri. Dacă n-avea pacienţi, nu avea să Poată practica deloc, aşa că avea să urmeze planul Lisei.

Avea să îşi facă o rezervare la Marcelle Martine, care se părea că era cunoscută şi ca domnişoara Marcelle sau *Madame* Marcelle, depinzând de ce făcea, unghii sau o vrajă de dragoste. Lila avea să îi spună, categoric, domnişoară.

Pentru că n-avea nevoie de vrăji de dragoste, desi • fi de folos o vrajă de genul scoate-l-pe-bărbatul-ălâ^ mintea-mea.

Umplu ibricul. Toată după-masa se gândise l$_{a}$ q]j Braţele lui mari şi masculine. Ochii ăia ridicol d$_{e}$' albaştri. Accentul ăla. Accentul ăla cajun ce i se rosto$_{go}$. lea din gură şi părea că vine de undeva din străfundurile sufletului lui.

De ce să vrea ca Armie să-i iasă din minte? Era plăcut să se gândească la el. Celelalte lucruri din mintea ei erau groaznice. Armie era doar enervant. Şi atrăgător. Nu ăsta era cuvântul. *Atrăgător* era un cuvânt ce descria politicos bărbaţii arătoşi. Armie era sexy. Armie era tulburător şi amuzant.

Nu era bun pentru ea.

Doar că Remy crezuse că era. Remy şi Lisa se certaseră pe tema falsului prieten care-nu-avea-să-existe-niciodată. Lisa credea că Rene Darois cel bine educat şi foarte bogat era singura opţiune, dar Remy spusese că era evident că Armie era

singurul bărbat din oraş care se putea descurca onorabil cu o altă soră Daley.

Ea era ultima dintre surori. Laurel era acum o Brad- ford. Lisa era o Guidry. Era nostim că pe vremuri fusese disperată să nu fie o Daley, pentru că numele ăla însemna sărăcie şi cazier. Se rugase ca tatăl ei să-şi dea seama că ea trăia şi să vină s-o ia, să-i dea un nume de care să fie mândră. Nici una dintre ele nu avea acelaşi tată, dar avuseseră toate acelaşi nume.

Daley era un nume bun. Âl făcuse ea să fie aşa. Sau fusese aşa până în acea zi. Daley însemna acum laş.[7]

Ochii i se împânziră de lacrimi, şi încercă să-şi scoată gândurile astea din minte. În timpul zilei, era mai uşor. Putea fi ocupată şi putea pretinde că nu erau acolo. Noaptea, când era singură, roate năvăleau asupra ei.

Avea nevoie de un hobby. Poate că ar putea urma un curs de electricieni, pentru că afurisitul ăla de aragaz
^ y ^
al ei părea că nu funcţionează. Rotise butonul să se încălzească plita, dar nu se întâmplase nimic. Din bobinele alea antice nu ieşea pic de căldură. Pusese mâna pe deasupra. Reci ca gheaţa, chiar dacă se aprinsese luminiţa roşie, indicând că aragazul funcţiona.

N-avea microunde. Ar fi, se pare, ceva prea avansat din punct de vedere tehnologic pentru casa asta. Dacă voia să fiarbă apă, trebuia să facă focul.

Atunci auzi. Era un sunet slab ce venea din stânga ei, de la uşa din spate, cu fereastra ei frumoasă ce lăsa lumina să intre şi perdelele galbene ce o încadrau. La început, crezu că nu era altceva decât vântul. Dar nu bătea pic de vânt.

O străfulgera ideea că aceeaşi fereastră ce lăsa lumina dimineţii să intre era la o lungime de braţ de broasca uşii. Dacă cineva voia, putea sparge sticla şi descuia uşa.

înţepeni. Nu auzise nimic. Nu chiar. Avusese un coşmar şi nu se desprinsese complet de reacţia de tip luptă sau fugi determinată de teamă. Nu era nimic altceva decât o iluzie a minţii ei.

Apoi se stinseră luminile.

Hotărât lucru. Hotărât lucru avea să înveţe cum să repare curentul electric. Inima începu să-i bubuie, şi adrenalina lăsată de visul pe care-l avusese i se reactivă în organism.

Era în regulă. Nu era nimic afară. Era singură, şi, în ciuda stării dărăpănate a casei, uşile erau rezistente.

Hârş. Hârş.

Se făcu mică şi se uită la uşă. Se zgâlţâia uşor.

Cu siguranţă nu era vântul.

O cuprinse frica şi se agită să găsească telefonul. În bucătărie era un telefon fix. Nu mai folosise un afurisit de telefon fix de ani, dar Lisa insistase pentru că semnalul pe mobil putea fi slab.

Hârş. Hârş.

Cine zgâria la uşă? Nu erau copaci în apropiere, car explice zgomotul. Sau sunetul de respiraţie.

Ceva era la uşă. N-avea o armă. Nu avea permis de portarmă.

Ar trebui să aibă o armă.

Uşa se zgâlţâi din nou, şi ea îşi înăbuşi un ţipăt. P0at e că, dacă n-ar fi avut iar visul, ar fi putut reacţiona cu un oarecare calm, dar panica ameninţa s-o cuprindă. îl pu. tea auzi pe bărbat cum striga, putea vedea ochii prietenei ei cum se stingeau, ştiind că ea urma.

Telefonul mobil era în dormitor, dar era foarte posibil să fie închis, pentru că nu-l pusese la încărcat. Telefonul fix trebuia să fie de ajuns. Se sili să ridice receptorul. Avea s-o sune pe sora ei. Lisa avea să-l trimită pe Remy.

Nu ştia numărul surorii ei. Nu era un buton pentru Lisa pe relicva asta cu tehnologie din secolul trecut. Cine folosea telefonul fix?

Formă singurul număr pe care-l ştia.

-911, ce urgenţă aveţi?

Strânse telefonul în mână şi se rugă să vină careva curând.

capitolul 5

Armie trânti uşa maşinii şi fu şocat cât de tare îi bătea inima. Experienţa îi spunea că probabil nu era absolut nimic. Ea era nouă în oraş şi neobişnuită cu sunetele nopţii pe canal. Pentru străini, puteau fi sinistre şi ciudate. Stătea într-o casă nouă şi trecuse prin ceva îngrozitor Pe bune, dacă ea nu suferea de stres posttrauma tic la care se adăugau coşmaruri, el se lăsa de meserie

Nu că acum ar părea de meserie, aşa cum era fără uniformă. Era în pantalonii de pijama, un tricou' tenişi. îşi pusese un bluzon cu emblema *Papillon Sheriff* ce-i acoperea tocul de umăr şi arma aflată acolo dar în rest era în civil.

Nimic din toate astea nu conta, pentru că, din clipa în care aflase că Lila Daley avea un posibil intrus care încerca să intre în casă, nu se mai gândise decât la cum să ajungă mai repede la ea.

Se sili să meargă mai încet şi să examineze împrejurimile- Dacă cineva încerca să ajungă la ea, n-o putea lăsa singură să-l înfrunte pentru că netotul de şerif se lăsase împuşcat.

încremeni şi ascultă. Nimic. Casa ei se întindea pe o jumătate de pogon, şi putea vedea lumina de pe veranda casei lui Angie Jones, dar restul casei era întunecat. Angie avea lumini activate de mişcare instalate chiar de el. Când se aprindeau, rămâneau aşa cincisprezece minute. Ar fi putut să se stingă între timp.

Se apropie de casa Lilei şi îşi promise că avea să facă acelaşi lucru şi la ea. Poate că ea nu avea să fie încântată, dar urma să găsească el o cale de a lumina mai bine casa.

Asemenea lui Angie, Lila era o femeie necăsătorită care locuia singură, şi pe aici nu era multă circulaţie. Nu era departe de oraş, dar se întuneca repede. Autostrada era la mai puţin de un kilometru şi jumătate. Nu i-ar lua prea mult cuiva s-o găsească.

Fugea de mai mult decât doar de trecutul ei?

Devenea paranoic.

Inspiră adânc. Era momentul ca experienţa lui să preia comanda. Curtea din faţă era goală. Era gata să se ducă spre spate, când o văzu prin fereastra din faţă. Părea a ţine o lanternă în mână şi se uita afară în curte.

Când îl văzu, deschise uşa din faţă. Ieşi în fugă, şi el fu al naibii de bucuros că stabilise ca dispeceratul să-l informeze despre apelurile primite la 911. Nu că ar fi multe. în două săptămâni, noii poliţişti aveau să fie pregătiţi, iar el nu urma să mai aibă ocazia să spună dispeceratului să aştepte, că avea să se ocupe el. în cazul ăsta, Lila ar fi alergat spre un bărbat pe care nu-l cunoştea, şi el ar fi avut o armă.La cum stăteau lucrurile acum, fu dezamăgit când se opri înainte să ajungă la el. Avusese braţele ridicate ca şi cum alerga spre el şi era gata să i se arunce la pj^

- Cineva încearcă să deschidă uşa din spate, spuse ea' şi el văzu limpede că ea plânsese. Sau ceva. Nu ştiu. Nu se opreşte. Am vrut s-o sun pe sora mea. Sunt o proastă, pentru că nu-i ştiu numărul. La telefonul meu doar apăs un buton. Pe telefonul fix nu-i nici un afurisit de buton pe care să scrie „Lisa".

El îi puse o mână pe umăr şi îşi dori să fi avut dreptul s-o îmbrăţişeze.

- E în regulă. Sunt aici şi o să mă ocup de asta, dar tu trebuie să intri în casă şi să încui uşa.
- Nu vii cu mine.[7]
- Mă duc în spatele casei. Trebuie să-mi dau seama dacă avem de-a face cu o persoană sau cu un animal. Dacă animalul se întâmplă să fie un aligator care nu-i la fel de leneş ca Otis, o să ajung la uşa din faţă cât de repede mă ţin picioarele, şi o să chemăm Protecţia Animalelor.

Crescuse aici, dar nu se luptase cu aligatori.

-Bine.

Respira întretăiat, dar era evident că îşi recăpătase controlul.

- De ce sunt stinse luminile, scumpo?

Probabil nu trebuia să-i spună aşa, dar îi plăcea de ea, şi ei îi era frică.

Ea suspină.

-Nu ştiu. S-au stins după ce am încercat să aprind plita, şi atunci am auzit.

El scoase lanterna.

-Bine. Intră în casă!

Ea ezită.

-O să fiu în regulă. Tu intră în casă, şi eu o să merg să aflu ce e. Când termin afară, o să aprindem şi I$_{Umi_}$ nile. Dacă ceva n-o să fie în ordine, sună la 911 di$_{n\ nou}$ apoi încuie-te în baie! Şi nu ieşi până când nu eşti şi- înirâ că a ajuns adjuncta mea. O cheamă Roxanne'

Lila încuviinţă din cap şi fugi în casă.

Armie îşi scoase pistolul şi aşteptă până când ea intră. Se furişă în spatele casei. Chiar avea să fugă dacă era un afurisit de aligator. Erau răi, miroseau urât şi aveau un milion de feluri de bacterii în dinţii ăia ai lor.

Auzi sunetul care o înspăimântase pe Lila. Era un zgâriat, urmat de un *mârâit* jos. " La naiba! Ştia sunetul ăla. Ieşi şi îşi

îndreptă lanterna spre spatele casei, unde o potaie mare încerca să intre în casă.
Stomacul lui Armie se strânse, şi îşi dori al naibii de tare să-i găsească pe copiii lui Bill şi să-i acuze de ceva.
- Hei, Peanut! Unde ai fost, băiete?
Se lăsă într-un genunchi când câinele înălţă capul şi începu să dea nebuneşte din coadă la sunetul vocii cunoscute.
-E un câine. Uşa din spate se deschise. Mi-a fost aşa frică de un câine?
Nu-i fusese deloc frică de câine. Îi fusese frică de tot ce se întâmplase înainte. Groaza de ceea ce îndurase nu trecea aşa repede. El ştia.
Peanut îşi puse capul obosit pe piciorul lui Armie.
- Da. Vederea acelui câine îl întristă peste măsură. Îi aminti că toţi se rătăceau din când în când. E Peanut. A fost câinele lui Bill.
Ea coborî scările încălţată în papuci de casă. Avea un halat pe ea şi o lanternă în mână. Părul îi era strâns într-o coadă de cal, dar era uşor încurcat. Sub cerul înstelat arăta delicios de ciufulită.
-Nu era aici când am ajuns eu. Nu mi s-a spus că ar exista un câine. Unde a fost?
-Ar fi trebuit să plece cu băiatul cel mai mare al lui Bill Puse o mână pe gâtul lui Peanut - şi bineînţeles ca nu mai avea zgardă. Mi-au promis că fie îl iau cu ei, fie

îi găsesc un loc. Avea zgardă. N-ar fi putut să sh i singur nici dacă ar fi slăbit zeci de kilograme.' ^ Ea icni şi se lăsă în genunchi *lângă* el. -Vrei să spui că l-au abandonat.[7] -Ăsta-i scenariul cel mai probabil, trase ei condy zia. Se întâmplă des. Probabil *l-au luat do* ar vreo câtiva kilometri, poate mai mult, şi *după aia l-au* dat jos din maşină. Unii oameni nu vor să îşi *bată capul* cu mersul la un adăpost pentru câini. *Mai* degrabă aruncă animalul decât să explice *de ce* îl abandonează. *Fii* atentă cu ei' După cum arată, a trăit un timp în *sălbăticie.*

Oamenii nu erau singurele *fiinţe* care puteau suferi de sindromul de stres posttraumatic.

- Hei, băiete! Lila nu auzise *nici* un cuvânt din ce-i spusese el. întinse mâna, cu palma în jos. Ce faci.[7] Ai reuşit să ajungi acasă.

- Probabil e plin de purici şi de căpuşe.

Cu siguranţă ei îi era groază de starea câinelui.

- O baie poate rezolva tot. Ei bine, va trebui să extrag căpuşele. Am nişte pensete. Âl mângâie pe cap pe Peanut când el nu mârâi spre ea. Şi nişte mănuşi de cauciuc. Puţi, băiete. Trebuie să vedem dacă nu se găseşte nişte şampon pentru câini în casa asta veche.

Câinele nu-şi pierduse simţul de orientare sau instinctul de a detecta pe cine l-ar putea manipula cu ochii mari de

căţeluş. Dădu din coadă şi se duse spre fata cea nouă, abandonându-l pe Armie cât ai zice peste

-Ai spus că-mi poţi repara lumina? *Ştiu că* n-ar trebui să întreb, dar e târziu, şi nu vreau s-o trezesc pe sora mea ca să-l trimită aici pe Remy s-o repare. Dacă mi-ai arăta, aş şti cum să rezolv eu data viitoare. EI se *ridică.*

-Bineînţeles. O să-I pun pe Peanut în maşină şi verific tabloul cu siguranţele.

Chiar şi în lumina slabă a lanternei, putea vedea " cruntătura ei.

-Poate să vină în casă. Din câte înţeleg, asta e casa lui. Si trebuie să mănânce şi să bea apă. Mă întrebam de ce sunt conserve cu mâncare de câine în cămară. ¿\veam de gând să găsesc un adăpost şi să le donez. Mă bucur că nu m-am grăbit cu asta. Oftă şi scărpina câinele după urechi. N-au avut nici o clipă de gând să te ia cu ei, nu-i aşa? Se uită la Armie. De cât timp lipseşte?

-Din ziua înmormântării lui Bill. Sunt aproape trei luni- Ar trebui să-l duc la veterinar.

Ea scutură din cap.

- Cred că mă descurc. Am mai avut grijă de câini. în parcul de rulote unde am crescut, eu eram cea care avea grijă de toate animalele pe care le găseau fraţii mei. Şi de unele pe care stăpânii nu puteau să-i mai ţină. Căţeii au fost primii mei pacienţi. Intră! Trebuie să văd cât de rea e situaţia.

El urcă treptele după ea spre mica verandă pe care Bill o construise cu mâinile lui, cu treizeci de ani în urmă. Treptele scârţâiră şi se văitară sub greutatea lui.

Probabil ar trebui să se uite la mai multe, nu doar la tabloul de siguranţe, dacă Lila avea să rămână în casa asta.

Ar trebui să discute cu Remy despre asta. Remy era cumnatul ei. Primul ei gând fusese s-o sune pe sora ei. Dacă telefonul ar fi fost încărcat, atunci Remy ar fi fost aici acum. Privind-o cum lua în casă un câine puricos. Uitându-se cum îşi mişca şoldurile în vreme ce intra în casa dărăpănată.

-Mă duc să mă uit la tabloul de siguranţe. S-a întâmplat în toiul nopţii? Ai încercat să aprinzi lumina şi n-a funcţionat? Se duse în camera tehnică, unde erau antica maşină de spălat şi uscătorul. Tabloul de siguranţe era blocat în spatele unui teanc de ceva. Ce dracu' e aici?

-Multe chestii. Dacă te întrebi ce este în dulapul ăla, acolo sunt cutii cu cărţi de benzi desenate, cred.

Am aruncat un ochi şi aşa pare. Tipul care a avut asta înaintea mea colecţiona tot. Adică, chiar tot. ^ El îi putea vedea conturul siluetei în umbrele arijn. te de lanternă. O ţinea în jos şi depărtată, atentă să^ vină în ochi. Ca să poată el face ce avea^de făcut. [1] - N-am mai fost aici ele vreo doi ani. încă dinainte^ Glenna să moară. Ştiam că avea o colecţie de discuri şi că îi plăceau timbrele, dar n-am avut habar despre cărţile cu benzi desenate.

-Ah, el colecţiona tot soiul de lucruri. Vocea îşi recăpătase calmul. Era din nou liniştită, şi el era un ticălos pentru că îi lipsea clipa în care ea păruse că avea nevoie de el. Trebuie să admit că, pentru genul de om care adună lucruri, era curat şi ordonat. Totul e aranjat şi organizat. Aş spune chiar că probabil avea o uşoară tulburare obsesiv-compulsivă. Are timbre şi monede. Bănuiesc că nu valorează mai nimic, pentru că altminteri copiii lui le-ar fi luat. Deşi n-au luat cel mai dulce lucru, nu-i aşa? N-au luat căţelul. Ticăloşii!

Sfârşitul discursului ei fu rostit pe tonul acela cântat pe care femeile îl rezervau pentru bebeluşi şi animăluţe. Şi unele nu chiar mici, pentru că pe Peanut numele nu-l descria. Câinele era o corcitură de labrador cu golden retriever. Armie găsi siguranţa care era, desigur, sărită. O apăsă la loc, şi imediat luminile se aprinseră.

Lila oftă, cu vădită uşurare.

-Mulţumesc. N-am ştiut unde e tabloul electric. Ce prostie din partea mea!

- E o casă nouă, şi nu ţi-ai acordat prea mult timp să te acomodezi înainte de a merge la muncă. Ocoli grămada de cutii şi se înapoie în bucătărie. Se întrebase de ce ea se mutase într-o zi şi a doua zi se dusese la mnnrî

.1 r. 1 llllil llrtl*

Majoritatea oamenilor ar ii stat sa despacheteze.

Nu că şi-ar fi adus multe lucruri cu ea.

-N-am văzut nici un motiv să aştept. Nu-mi pI$_{ac}$e să stau degeaba. Ştii, normal nu sunt aşa. Nu $_{mă\ s'pedi}$'Sunt o asistentă de urgenţe şi m-am speriat de un câine. Inspiră adânc şi îşi încrucişă braţele peste piept. îmi pare rău că te-am trezit, domnule şerif.

-Armie, te rog!

-Credeam că-ţi place „şerif când lucrezi.

_ Sunt în afara orelor de muncă. De aceea nici nu sunt în uniformă.

Ea se îmbujoră uşor.

-Asta face să fie şi mai rău. Te-am făcut să te dai jos din pat ca să te ocupi de fricile mele iraţionale.

-Nu sunt iraţionale. E o casă nouă, şi tu eşti de la oraş. Locul ăsta poate fi înfricoşător la început.

Ea se lăsa pe unul din cele patru scaune aflate în jurul unei mici mese rotunde de bucătărie.

-Ah, crede-mă, panica pe care am simţit-o a fost iraţională, şi, mai rău, nu e absolut deloc ceea ce vreau să fiu. îmi pare foarte rău că te-am trezit. Acum, o să fiu în regulă. Câinele poate sta cu mine până când o să-mi dau seama ce să fac cu el.

Nu-l surprinse deloc că ea era neîndurătoare cu ea însăşi. Se aşeză la mica masă. Era acoperită cu o faţă de masă din plastic ce arăta de parcă ar fi fost acolo din anii '70. Categoric nu era genul ei de decoraţiuni, dar, pe de altă parte, îi venea foarte greu s-o vadă în casa asta. În jur domnea un aer de abandon, şi ea nu era genul de femeie care neglija lucrurile. îi luă o clipă, dar găsi un mic bol pe care îl umplu cu apă.

-Avem veterinar, dar cabinetul lui e la cam treizeci de minute distantă. Acolo are un mic adăpost. O privea cum reuşise să găsească un desfăcător de conserve. S-ar fi oferit să facă el asta, dar ea avea nevoie să controleze situaţia. îşi pierduse controlul de frică şi trebuia să şi-l recapete. Putea înţelege asta. Te poate ajuta să-l recapeţi. Ar trebui să faci asta cât mai repede, altfel ştii ce s-ar putea întâmpla.

Ea se încruntă şi puse câteva linguri din hrana ^ într-un bol separat.

-Nu pot să ţin un câine. Lucrez mult.

Se lăsă într-un genunchi, şi Peanut era chiar $_{aco}$l$_{0}$ Dădea din coadă ca nebunul în vreme ce hăpăia mân$_{Ca}$i rea, apoi se uită la ea să-i mai dea.

- Dar lucrezi într-un loc unde nimeni nu se va $_{m}$j$_{ra}$ că ai un câine la dispensar. N-ar avea nimic împotrivă ca Peanut să rămână cu ea. Poate că nu prea era câine de pază, dar era destul de mare să sperie lumea care nu ştia cât de repede putea fi manipulat cu pastrama de vita. Cred că încă e flămând.

Ea mângâie scurt câinele pe cap.

-A făcut foamea. îi văd coastele. Trebuie să-l iau încet, altfel o să i se facă rău. Mai poate primi peste vreo oră. Partea bună e că a reuşit să nu culeagă purici. Pariez că stăpânul lui îi făcea la timp tratamentele.

-Sunt destul de sigur că vecinii îl ajutau pe Bill. Angie şi Seraphina veneau aici de câteva ori pe săptămână să vadă dacă Bill avea nevoie de ceva. Roxanne lua cina cu el cel puţin o dată pe săptămână, şi eu am încercat să mă asigur că cineva îl poate duce la programări,

- Deci nu era chiar singur? întrebă ea, cu vocea devenind melancolică. Mă întreb cât de greu a fost pentru el să-şi piardă copiii şi soţia. Mă întrebam cum se simţea să fie ultimul din familie. Ştiu că fiii lui nu sunt morţi, dar nu cred că îl sunau sau că petreceau prea mult timp cu el.

- Eu cred că e la fel ca în multe alte familii, în special în cele de pe aici. Băieţii au crescut şi au plecat din oraş. S-au căsătorit şi acum sunt prinşi în propriile familii. Prinşi între distanţe şi responsabilităţi, nu veneau prea des aici. Cred că Bill şi-a petrecut Crăciunul cu fiul cel mare anul trecut. Nu-i judeca prea aspru. Poate *fi* *gvcu* să fii aşa departe.

-Pot să cred o sumedenie de lucruri despre băieţii ăia. Acum, sunt bărbaţi. Şi taţi, spuse ea cu un oftat frustrat. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Asta era una dintre părţile cele mai grele ale muncii mele: să trebuiască să îi spun unui pacient că nu vine nimeni la el.

în cele din urmă, Peanut renunţă, părând că înţelege că acei ochi plângăcioşi n-au să o impresioneze pe fata cea nouă. Merse prin bucătărie adulmecând şi reaco- modându-se cu casa pe care o ştia dintotdeauna. Lila se duse la masă şi se aşeză pe scaunul de lângă el.

-Aici, n-o să ai problema asta. Existau câteva lucruri bune când locuiai într-un asemenea orăşel. Dacă ai un pacient care are nevoie de ceva, tot ce trebuie să faci e să mă suni. O să mă ocup eu. Cineva o să ajungă acolo.

-Pentru că sunteţi o familie?

-Noi, neadaptaţii, trebuie să fim uniţi, spuse el. Te simţi mai bine acum? Mai în largul tău?

Ea încuviinţă din cap.

-Sunt bine. Cum am spus, nu sunt aşa în mod normal. în mod normal, aş fi apucat o bâtă de baseball şi aş fi atacat. Sunt mai obişnuită să fiu furioasă decât să-mi fie teamă, dar de când cu...

Se opri, şi întregul ei corp se încordă din nou.

El avea nevoie să-i spună că nu era singură în asta.

- Eu încă am coşmaruri despre noaptea în care am fost împuşcat. Fac munca asta de mult timp. Am activat ca ofiţer de poliţie în New Orleans timp de ani buni şi am reuşit să nu mă las împuşcat, dar anul trecut am încasat un glonţ chiar aici, în Papilion. A fost ciudat, pentru că la momentul

respectiv am continuat să funcţionez. Serios. Abia l-am simţit. Mi*am făcut treaba şi i-am prins pe infractori, şi toată lumea vorbea despre cât de tare am fost. Nu ar mai crede acelaşi lucru despre mine dacă ar Şti cât de des mă trezesc scăldat într-o transpiraţie rece.

Ea îi ocoli privirea.

înţeleg asta. Şi greşeşti. încă ar crede că eşti tare.El lăsă cuvintele să se aşeze pentru o clipă f)^- să aibă vreo şansă să fie vreodată prieteni, tr^' scape de asta.

-Nu -ţi place că ştiu ce ţi s-a întâmplat. Îmi pg$_{rt\ v}$. Am fost curios. N-am intenţionat să-ţi încalc intimii Ea îşi feri privirea.

-Te-a făcut să crezi altceva despre mine.

- De ce spui asta? Ea scutură din cap.

- Fără motiv. îmi pare rău. Sunt obosită.

Când ea dădu să se ridice, el se întinse şi îşi pu* mâna peste a ei.

- Lila, am fugit încoace cât de repede am putui. Aproape că mi-am rupt piciorul încercând să ajung k tine. Faptul că am aflat că ai supravieţuit unui bărbat care ţi-a ucis prietena şi s-a sinucis în faţa ta nu m-a făcut să-mi pierd interesul. M-a făcut să mă *gândesc,* de fapt, că poate tu n-ai nevoie de o presiune în plus cu un bărbat care-ţi dă târcoale.

Ea rămase acolo pentru o clipă, fără a-şi desprinde mâna de a lui, dar şi fără a o întoarce ca să i-o apuce.

-Sora mea nu crede asta. Ea crede că am nevoie de un bărbat, altminteri o să-mi pierd dispensarul.

Se lăsă pe spate şi îşi desprinse mâna de a lui, dar îşi ridică privirea. Era evident că nu vorbea despre ce avea nevoie să vorbească. Sau poate că pur şi simplu nu voia să discute cu el despre asta. Partea pozitivă.[7] Nu-l dăduse afară şi cel puţin vorbise cu el despre ceva.

-Se vor obişnui. Ştiu că azi a fost *dificil şi* că doctorul Hamet n-a uşurat treaba. O să vorbesc cu el despre asta. Trebuie să iasă şi să discute cu oamenii, să-i facă să se simtă bine în prezenţa ta. „Dacă l-aş putea da jos pe omul ăsta de pe barcă." O să te cunoască, şi lucrurile se vor normaliza cât ai clipi.

- Serios?
- Serios.

- Deci vorbim despre vreo două săptămâni[7] Pentru că sunt pe muchie din punct de vedere financiar, dacă e să iudecăm după registrele alea.

' El flutură din mână, ignorând problema.

-O sa vorbesc cu Pvene pentru tine. O să-ţi scrie un [r]tc. pentru ca. dispensarul să funcţioneze în continuare.

-Acest tip. Rene. ştie că. oraşul îl foloseşte drept car$_{net}$ de cecuri? Scutură din cap. Nu vreau să ţin dispensarul deschis doar pentru urgenţe. Vreau să-mi practic meseria aici. Nu pot face asta dacă n-am pacienţi. Nu =unt sigură dacă doctorul Hamet are vreo intenţie să mă ajute sau doar să încaseze cecul pe care i l-am dat aşa că va trebui să iau în consideraţie sfatul surorii mele.

- Ce ţi-a spus Lisa să faci? o întrebă .Armie.
- Crede că ar trebui să fac ce a funcţionat pentru ea. Zice că ar trebui să rnă duc la tipul ăsta, Rene, şi să-l invit la o întâlnire falsă, pentru că, dacă oamenii cred câ sunt interesată

de unul dintre oamenii din oraş, vor crede cumva că sunt interesată de ei. Ca şi cum faptul că mi-am cheltuit ultimul bănuţ pe care-l aveam pe un dispensar ce-i poate ajuta şi faptul că muncesc de-mi sar ochii nu e dovadă. Nu, trebuie să-mi dovedesc loialitatea culcându-mă cu unul dintre tipi. E tipic, dacă stai să te gândeşti.

El nu vedea nimic tipic în asta şi avea de gând să aibă o discuţie cu sora ei.

-N-o să te prostituezi pentru dispensarul ăla.

-Urma să mă prostituez simulat, îl corectă ea. Şi n-aveam de gând să simulez că mă culc cu cineva. O să mă curteze ca pe vremuri.

-Asta e cea mai ridicolă idee pe care am auzit-o vreodată.

-Şi eu am spus la fel, recunoscu ea. Deci vrei tu so faci?

-Ce?

-Să te prefaci că-mi faci curte, ca oamenii sa ere * sunt una de-a lor. Remy e de părere că ar trebui sâ fij^ şi, de vreme ce m-ai invitat oarecum să ieşim îm$_{preu}$ $^{tU|}$ poate că nu-i cea mai rea idee. Ai spus că eşti disp^' să-mi arăţi împrejurimile. Poate că ar trebui să stau • să aştept, dar nu vreau să pierd timpul. Nu pot $_{a}$y¿ multe zile ca asta de azi. Ştiu că ar trebui să am răbda, re, dar răbdarea nu e punctul meu forte. Poate pentru că e târziu, dar toată chestia asta cu curtarea începe sâ pară o opţiune viabilă. Am putea face un program pentru o săptămână sau două, apoi să vedem dacă planul funcţionează sau nu.

Să simuleze că o curtează.[7] Să facă un program.[7]

Bineînţeles, simularea ar putea duce la o curtare pe bune. Ar putea fi un mod de a o cunoaşte. Sau ar putea fi un total dezastru. Era *ridicol,* pentru că exista o soluţie admirabilă ce *aña* chiar drept în faţa lor.

-În nici un caz. N-o să tragi tu pe sfoară oraşul ăsta. Ştiu că par nişte prostovani de la ţară, dar sunt oameni isteţi. O să-şi dea seama. Motivul pentru care a funcţionat pentru Lisa a *fost că* era pe bune. *Era* îndrăgostită nebuneşte de Remy, şi toată lumea ştia asta. Ea îşi îndreptă umerii şi se ridică. -Am înţeles. Mulţumesc că mi-ai venit în ajutor, domnule *şerif* Ar trebui să te întorci. O să încerc să-mi ţin apelurile la 911 la un nivel minim. El rămase exact acolo unde era. -Sau ai putea să ieşi cu mine. N-am absolut nici un interes să mă prefac, Lila. Sunt prea bătrân pentru asta. O să fiu deschis şi sincer. Sunt foarte atras de tine. în mod normal, nu mă gândesc la femei cu care n-am vorbit, dar m-am gândit la tine încă de când te-am văzut *la* nunta lui Remy şi a Lisei. Mă gândeam că eşti frumoasă retrasă şi misterioasă. M-am făcut poliţist pentru că îmi place un mister veritabil, şi asta eşti tu pentru mine. -Nu sunt un mister. Ştii ce mi s-a întâmplat.-Tu eşti mai mult decât un incident. -Nu ştiu. Cred că mă redă foarte corect. Scutură din cap. Nu vreau să vorbesc despre asta, Armie. Cred că ar trebui să pleci.

-Şi eu cred că ar trebui să rămân, răspunse el. Spune-mi că nu vei dormi mai bine clacă stau aici pe
canapea.

-Nu trebuie să dormi pe canapea. O să fiu bine. Ah, dar rostise vorbele magice. Nu trebuia. Nu că nu putea. El îşi dădu jos jacheta.

-Du-te să te culci! O să încui şi o să fiu aici pe canapea.

- Cum rămâne cu Noelle? întrebă ea.

Noelle dormea şi nu avea să ştie că tatăl ei ieşise din casă decât dacă se trezise şi văzuse mesajul de la el.

- E bine. Se descurcă, şi am staţia la mine. Şi-o ţine pe a ei la capul patului. Locuim lângă rudele tale. Del- phine, Sera şi Zep vor ajuta cu toţii dacă are nevoie de ceva. Du-te la culcare, Lila!

- Eşti sigur?

- Sunt sigur. Ea mormăi.

-Nu vreau să fiu genul ăla.

-Genul care are nevoie de ajutor din când în când?

- Da. Genul ăla. îşi încreţi nasul în direcţia lui şi oftă. Să-ţi aduc nişte aşternuturi.

Plecă, şi Peanut se uită din nou spre bolul gol.

- Da, băiete, nici unul din noi nu capătă ce vrea. Poate că ar fi trebuit să accepte ideea cu întâlnirile
false, dar nu de asta avea ea nevoie. Avea nevoie să se integreze, nu să facă un plan trăsnit pentru cum să păcălească oamenii.

Deşi planurile trăsnite erau cam singurele planuri pe care le făceau oamenii din Papillon.

Peanut umblă prin living ca şi cum căuta ceva. roarte Probabil, pe Bill.

Armie îl urmi, dancii*i-şi jos tenişii,* în vrem,. fi Pcanut reuşi să sară pe *fotoliul* ce fusese *locul* prefcrâr-j lui BilI. Câinele pufăi când se instala acolo.

- întreaga lui viaţă s-a schimbat într-o clipă,n înţelege de ce.

Lila îi puse un set de aşternuturi în mână. Asta i se întâmplase nu numai unui câine. -Câteodată, tot ce poţi face e să răzbaţi pr/ntr-ozi. El luă cearceafurile şi le întinse pe canapea. Pas cu pa5.

-Continuă să înoţi. E ciudat. Am doi nepoţi, şi **le-** plăcea filmul' ăla. într-o seară, aveam grijă de copii. îrni plăcea să ţin copiii în braţe. După ce .s-a întâmplat, singurul mod în care mă puteam calma era să-l ţin în braţe pe John sau pe Brandon. Am văzut filmul ăla de vreo sută de ori. ín Dallas, băteam pasul pe loc. Nu înotam. Trebuie să înot, Armie.

El înţelegea ce-i spunea ea. Fusese şi el acolo. -Şi o s-o faci. Trebuie să ai răbdare. Se aşează în faţa ei, punându-şi mâinile pe umerii ei. Nu-I dăduse afară. Era de ajuns pentru seara asta. Ea ridică ochii aceia superbi şi se uită într-ai lui. -N-o să te răzgândeşti.[7] Să te prefaci că îmi faci curte! -Vreau să te gândeşti să te întâlneşti pe bune cu mine. Era de părere că ea era o femeie care ar aprecia sinceritatea. Nu sunt o partidă bună. Am 40 de ani Prima dată, n-am fost un soţ bun. Eram obsedat de muncă, şi faptul că eram poliţist într-un oraş mare făcea dificil să fii în preajma mea. Am o fată care are şi s-ar putea să aibă întotdeauna nevoie de mine 9Î..M ' ' " _ i- i • r-. . . . „ „ Slujba mea actuala nu e bine plătită, şi voi ramane nrnlv,K;i - i 1 i . .. p,uu<'Dii în oraşul asta nebun pentru tot restul vieţii. Dar _mi-ar ies cu tine. Mi-ar plăcea să văd dacă e c,^', r P"acea sa 1 - - i '* uitre noi pentru ca prima data când te-am văzut am sîmr'

Mi ^

Ieri am simţit din nou şi simt şi acum. M'·~Ceva' saturat de raţiune. M-am săturat de responsabilitate. Vreau ceva pentru mine. #

Ea se uită în ochii lui, şi ei o văzu că se înmoaie.

-Mă vrei pentru tine?

-Vreau să văd dacă ai putea fi acel ceva care să mă facă să mă simt tânăr din nou. Aşa mă simt când sunt lângă tine. Tânăr. Prostănac. Ciudat de optimist. Poate e o închipuire a minţii mele. Poate că sunt iluzii deşarte, dar, dacă nu-i aşa, nu vreau să privesc în urmă şi să regret că nu am încercat.

-Nu mă cunoşti.

El se apropie puţin de ea.

l în *căutarea lui Nemo* (n.rr.)

- Dar vreau, şi nu pentru că eşti îngrijorată că oamenii de aici nu te vor plăcea. O să se dea pe brazdă. O să vorbesc cu

nişte persoane importante şi o să rezolv problema asta pentru tine. Fie că vrei să te întâlneşti cu mine, fie că nu.
Ea nu se îndepărtă.
-Să mă întâlnesc pe bune cu tine.
Ceva real. Exact asta voia el, pentru asta era pregătit.
- întâlniri adevărate. Alte chestii reale dacă întâlnirile adevărate merg bine.
Ea îşi muşcă buza de jos ca şi cum se gândea.
-Am putea face doar celelalte chestii. Vrei să punem toate cărţile pe masă? Cred că eşti foarte atrăgător, şi nu mi-ar displăcea o domolire a stresului. N-am mai avut un partener de sex de peste un an.
Ce uşor ar fi asta pentru ea, nu-i aşa?
-Doctoriţa incredibil de deşteaptă nu vrea să petreacă mult timp în compania unui muncitor?
Ea se încruntă la el.

-Sunt asistentă practiciană şi n-am probleme cu muncitorii. Am crescut în sărăcie. Cred că şeriful incredibil de sexy $_{0}$ să-şi dea seama că sunt încăpăţânată şi dificilă ** ^{că} e puţin probabil să mă schimb. Credeam că pot $^{avea\ ce}$va sex înainte să-şi dea seama că n-o să mă placă.întregul lui corp se înfierbântă. Ah, nu avea tâmple nimic, pentru că n-avea de gând s-o lase p_{e} *^ ba orăşeancă să-l folosească pentru sex, dar sperai lui crescură.
-Cred că vă trebui să-ţi asumi riscul ăsta.
Ea îşi ridică bărbia.
-Şi dacă nu vreau să-mi asum riscul?
-Atunci, o să încercăm să colaborăm bine. Ce-aîzice să facem o încercare? Sărută-mă şi vezi dacă vei considera că merită riscul.
-Vrei să te sărut?
- Mai mult decât să respir.
-Nu sunt foarte... Pufni şi păru că ia o hotărâre. Bine.
Fusese cât pe ce să-i spună că nu era aşa grozavă în materie de sex. Dar, la naiba, putea învăţa. Toată viaţa trebuise să studieze. Nu era la fel de deşteaptă ca restul fraţilor ei. Ei păruseră să treacă prin şcoală fluierând, în vreme ce ea trebuise să stea cu burta pe carte şi să înveţe serios pentru a lua aceleaşi note bune pe care pentru ei erau de la sine înţeles. Poate că nu era bună la sex, dar putea schimba asta. Putea studia şi exersa.
Era pe cale să-l sărute pe Armie LaVigne? Doar cu o zi înainte, voise să-i lovească faţa aia arătoasă. Doar că n-o făcuse. Chiar şi când el îi dăduse amendă, voise să ştie cum ar fi să-i simtă buzele senzuale peste ale ei. El avea dreptate. Era ceva între ei, ceva ce nu mai simţise vreodată faţă de un bărbat.
Chimie.
Ea crezuse că era vreun soi de mit, ceva ce unele femei le spuneau altora pentru a explica atracţiile lor total ilogice. Nu. Iată, zdruncinându-i toate instinctele, ameţindu-i raţiunea.

Se apropie de el. El avea pantaloni de pijama în carouri şi un tricou alb simplu. N-ar trebui să arate sexy, dar arăta.Ar

trebui să se ridice pe vârfuri şi să-l sărute? Sau să aştepte ca el să facă ceva. Ce era pe cale să facă? N-avea nevoie de încurcătura asta.

Curajoasă. Venise în Papillon să-şi schimbe viaţa, să fie o nouă Lila Daley. Vechea Lila n-ar fi sărutat niciodată cu neruşinare un bărbat pe care abia dacă-l cunoştea. Firește, vechea Lila n-ar fi sunat la 911 şi nu şi-ar fi petrecut mare parte din seară ghemuită într-un colţ de frica unui câine care acum dormea pe scaunul ei, dar ea o făcuse.

Buzele alea prea-grozave-pentru-un-bărbat se arcuiră când ea îşi puse mâinile pe umerii lui. Poate că mişcarea o fi fost stângace, dar stinghereala se oprea aici. Mâinile lui îi găsiră şoldurile, şi ea fu străbătută de un val de fierbinţeală.

- Mă bucur că ai hotărât să încerci.

Ce bărbat arogant! Totuşi, n-o descurajase, pentru că el fusese sincer cu ea. Sinceritatea lui o făcuse. Fusese gata să-i spună din nou să plece, şi de data asta vorbea serios, dar apoi el îi zisese tot felul de lucruri pe care nu le mai auzise până atunci ieşind din gura unui bărbat.

Că o dorea. Că voia să încerce.

Poate că mai auzise prima parte, dar era cumva mai drăguţ venind de la el. Nu se amăgea. încă era vorba despre sex şi avea să dureze doar atât cât timp ea reuşea să nu arate nebunia ce era parte din ea. Nu se minţea. Era încăpăţânată, autoritară şi enervantă câteodată. Părea snoabă şi excesiv de intelectuală.

Dar ar putea să-şi petreacă ceva timp cu el. Poate avea să găsească în el un companion. Şi, hei, poate aveau să devină

parteneri de tăvăleală. Nu trebuia să fie totul sau nimic. Asta era frumuseţea la noua Lila. Nu trebuia ori să se mărite cu un bărbat, ori să n-aibă nimic de-a face cu el. Lucrau împreună. Nu chiar aşa îndeaproape încât să fie ciudat să aibă o relaţie, dar avea să fie nevoită să coope- reze des cu poliţia. Puteau fi prieteni şi ceva mai mult.Putea face asta să funcţioneze. Era puţin de Con tant sa conştientizeze cât de mult voia să funcţi one, Cr*

-Te-am pierdut.[7] Nu contează. Văd că te gândeşti • asta e un lucru bun, dar chiar aş vrea să te ating. ^ j''! să te ating câtă vreme tu te gândeşti la asta?

-Mă atingi.

îi putea simţi mâinile pe ea, pieptul lui puternic aţin- gându-i sânii. Era cald, şi ea nu-şi dăduse seama decât de rece fusese până când nu ajunsese lângă el.

Capul lui era aproape de al ei şi, el părea că îi soarbe respiraţia.

- Nu, tu mă atingi. Lasă-mă să-ţi arăt ce vreau să spun.

Cu mâna liberă o mângâie pe spate spre gât şi apoi în jos. Se opri la şolduri, dar era ca şi cum mâna lui o atingea în adâncul sufletului. Cât trecuse de când trupul ei tremurase de nerăbdare? Cât de când ameţise de dorinţă?

- Lila, scumpo, am nevoie să spui da.

Ea descoperi că nu-i putea spune nu.

- Da. Poţi să mă atingi. Vreau să mă atingi.

El o mângâie din nou pe spate, şi ea uită complet că asta păruse cândva o idee proastă.

-Ai tot timpul. Nu mă grăbesc. El se uită ţintă la ea. Asta-i treaba ciudată la Papillon. E ca şi cum timpul încetineşte şi putem să savurăm lucrurile mai mult. Am trăit într-un oraş mare şi, deşi are avantajele lui, îmi place pacea de aici. Aici, pot să mă opresc şi să mă uit la tine pentru un timp. Te pot studia şi pot s'ă-ţi spun ce ochi frumoşi ai. Şi ce buze. Doamne, nu mă pot opri să nu mă gândesc la buzele tale. îşi ridică mâna şi îşi trecu degetul mare peste buza ei de jos. Esti o femeie incredibil de sexy. La nuntă, nu-mi puteam lua ochii de la tine. Aveam de gând să te invit la dans, dar am ratat ocazia.

Era momentul pentru sinceritate.

fc. V_Şi eu m-am uitat la tine. Ştiam că veneai spre mine şi n-am putut. Am fugit. Am stat restul petrecerii la toaletă sau

ajutând la curăţenie.

Nu fusese un moment de care să fie prea mândră, dar, pe de altă parte, avusese destule din astea în ultima vreme.

El se încruntă. Chiar şi asta era sexy. Ea îl mângâie pe obraz, simţind barba aspră. Va trebui să se bărbierească în fiecare zi. Sau nu. Ar putea arăta trăsnet cu barbă. _Ai dansat cu vreo doi bărbaţi. De ce nu cu mine? - Pentru că voiam să dansez cu tine şi n-am îndrăznit. Fiindcă nvai speriat. Inspiră adânc, lăsând mirosul lui să-i acapareze toate simţurile. Probabil făcuse duş înainte de culcare, pentru că mirosea delicios. Dar m-am săturat până peste cap să-mi fie frică.

înainte ca el să poată răspunde, ea se ridică pe vârfuri şi îl sărută. închise ochii şi pentru prima oară se lăsă dusă de val. Era femeia care calcula şi planifica fiecare minut al zilei. Din copilărie, fusese cea care întocmea liste, fiecare secundă fiind notată şi bifată. Nu l-ar fi pumt planifica pe Armie LaVigne. înainte, alesese să-l evite, să se controleze pe ea şi situaţia, dar lucrurile stăteau altfel acum.

Acum, înţelesese că nu mergea să controleze fiecare aspect ai vieţii ei. Venise momentul să cedeze puţin.

îşi mişcă buzele peste ale lui, extaziată de felul în care el se lăsa condus de ea. Armie o strânse mai tare în braţe, ca şi cum îi era teamă că s-ar putea retrage. Ea i-ar fi putut spune că n-avea nici cea mai mică intenţie sâ se îndepărteze de el.

Fusese o zi groaznică, şi ea voia asta cu el, voia o consolare, câteva clipe în care să nu se simtă singură.

La început, sărutul fu blând, dar apoi nu se putu abţine şi îşi trecu limba peste buza plină de jos.

Era o senzaţie plăcută să fie aproape de bărbatul ăsta. Se debarasă repede de inhibiţii, simţind cum i se ridicăo greutate de pe umeri. Ar ii trebuit: sa danseze cu $_{c}$|, acea :i. Ar fi trebuit să rămână acolo şi să-i permită invite, ar fi trebuit să accepte. Fusese mai mult d^j laşitate. Fusese pedeapsă, şi voia să se elibereze ele sentimentali că nu merita nimic bun.

Buzele lui se mişcară pe ale ei, limba ieşi la joacă. Mâinile ei îi găsiră părul, se afundară în el. Părul lui $_{era}$ moale şi mătăsos. Gemu pe buzele ei, apoi limba lui $_{0}$ invada,' o mână afundată în părul ei dirijându-i uşor capul ca să poată avea un acces mai bun.

întregul ei corp se relaxă, şi putu simţi că se pregătea pentru el.

Nu trebuia să doarmă pe canapea. Putea veni în patul ei şi puteau încheia noaptea aşa cum trebuia.

De parcă îi auzi gândurile, el îşi mişcă din nou mâinile. De data asta, una o luă de spate şi cealaltă de sub genunchi. O ridică uşor, ca şi cum nu-i simţea greutatea. Inima ei bătea în cel mai plăcut mod.

- Cred că asta răspunde întrebării, spuse ea nerecunoscându-şi vocea răguşită. Merită riscul sută la sută.
- O să merite.

Se uită la ea ca şi cum ar fi vrut s-o devoreze. O strânse în braţe şi o luă spre dormitor.

Intră pe uşa dormitorului. Trebuia să redecoreze, sâ personalizeze casa. Pentru prima dată, se gândi să refacă această casă. Crezuse că era doar un loc de dormit, dar, dacă Armie avea să fie aici, voia să fie frumos. Confortabil. Voia sa aibă amprenta ei.

El dădu s-o întindă jos pe pat. Categoric, avea sâ înceapă prin a cumpăra aşternuturi de cea mai bună calitate. Şi poate şi pijamale sexy. Putea găsi undeva. Avea internet. Mă rog, uneori. Când funcţiona. Sigur exista o bibliotecă cu Wi-Fi.

Aşteptă să simtă apăsarea trupului lui pe al ei. Acum el putea prelua controlul. Era gata să-l urmeze.

De asta avea nevoie. Doamne, asta putea fi motivul pentru care venise aici.

El trase cuvertura peste ea şi se aplecă, sărutând-o uşor pe frunte. ' - Noapte bună, Lila!

- Ce? Se ridică în capul oaselor. El chiar pleca? Am spus da, Armie. E în regulă. Nu trebuie să dormi acolo.
- Ba da, trebuie, pentru că, dacă nu dorm acolo, o să facem o greşeală uriaşă în seara asta.

Ea nu vedea aşa situaţia.

-Suntem oameni maturi. Nu e o greşeală. E sex.

- Da, asta ar fi greşeala. E prea devreme. Pentru tine ar fi sex, şi eu nu vreau neapărat sex. Vreau ceva mai mult. Am avut sex la greu.

- Ce bine de tine! Eu n-am avut parte de asta de mult timp. O izbi un gând ca o palmă pe faţă. Ea simţise ceva. Asta nu însemna că şi el simţise... Şi oare n-o durea mai tare decât îşi imaginase? Ah, pentru tine n-a funcţionat, de fapt, nu-i aşa?
- Hei, poate vrei să te uiţi la chestia asta şi să-mi spui că nu te doresc? E dureros şi mă seacă de puteri să nu mă arunc în pat cu tine, dar nu cred că mâine-dimineaţă o să simţi la fel. Cred că o să-mi tragi una peste drăguţul meu fund şi o să mă expediezi de aici.

Negreşit, pantalonii de pijama i se umflaseră remarcabil în faţă. O cuprinse frustrarea. O dorea, dar nu urma s-o posede? Credea că-l folosea pentru sex?

N-avea de gând să facă asta. Probabil că nu. N-ar fi îngrozitor de stânjenită dimineaţa şi nu l-ar da afară şi nu l-ar evita zile întregi cât de mult ar putea. La naiba! Avea dreptate. Nu era pregătită. -Noapte bună, Lila!

Rămase în uşă, cu silueta lui masivă în umbră. Ea îşi dori să poată vorbi sincer cu el, dar se întoarse Pur şi simplu cu spatele şi încercă să nu se gândească la faptul că odată crezuse despre ea că era indestructibilă.

Viata o invatase altccva. Viaţa o dohora.se şi **î**; nr. caf de laşa putea ri.

Cu toate astea, când închise ochii şi reuşi să ado^.- îl visă, şi asta merita toate necazurile.

capitolul 6

Armie se gândea din nou la întreaga noapte în vre« me ce manevra barca cu fund plat spre insula Petrie. Aşa îi spuneau localnicii, dar, de fapt, erau mai multe insuliţe destul de ridicate încât să nu se inunde în mod regulat. Cei din familia Petrie locuiseră acolo în ultimul secol. îşi câştigau existenţa pescuind crustacee, şi pentru Armie ar fi fost logic să se mute mai aproape de port, unde aveau bărcile, dar, de câte ori întreba, i se spunea că familia Petrie locuia pe insulă. Dintotdeauna fusese acolo. întotdeauna acolo avea să rămână.

- Ştii că lumea o să vorbească, da.[7] Roxie stătea în partea din faţă a bărcii, uitându-se după orice ar putea să se agaţe de fundul bărcii sau de motor.

-Să vorbească despre ce? Poate ar fi trebuit să ia ce-i oferise Lila. Poate că, dacă ar fi făcut-o, ea nu I-ar fi zorit să iasă afară din casă în dimineaţa asta. Dacă ar fi fost în pat cu ea, ar fi putut s-o ţintuiască locului şi s-o sărute până când n-ar mai fi putut nici măcar să se gândească să meargă la muncă. În schimb, poate ar trebui să roage pe cineva să-l caute de căpuşe, pentru că în toiul nopţii Peanut se urcase pe canapea lângă el.

-Să vorbească despre faptul că maşina ta a fost zărită în faţa casei fetei celei noi.

Rahat. Nu se gândise la asta.

-Peanut s-a întors noaptea trecută. A zgrepţănat la uşa din spate şi a speriat-o. Ştii cum e când nu eşti obişnuit cu zgomotele de pe aici.

Roxie ridică din sprâncene.

- Peanut? Câinele lui Bill? Credeam că I-a luat fiul lui. â W V

Vela mâ rog, Mikey 3 fost întotdeauna un egoist — sj^r fi trebuit să-l surprindă, dar o făcuse. P^en^'c^ orj^limineaţă pe Mikey şi îi explicase situatia. fl " j ||; 0 poveste despre cum s^au oprit ei la un po- ^fq'câinele a fugit. Dar mi-a zis şi să-l duc la un adă- p3SJ pentru că nu vine să-l ia.

p^M\'enorocitul! izbucni Roxie oftând. O sâ-I iau eu. Tot aveam de gând să-mi iau un câine.

Cred că va trebui să te baţi cu Lila pentru el. A spus că 0 să-l cureţe şi o să-i găsească un cămin, dar ştii cum merge asta. _ ^ , . . ,

- Da, în câteva zile, o sa se înveţe cu ei şi o sa tie de părere că n-are ce să strice să-l lase să mai stea puţin, după aia o să-i cumpere jacheţele de Crăciun şi o să aducă argumente la primărie pentru înfiinţarea unui parc de câini. Pare genul ăla care iau hăinuţe pentru câini şi cred că-i place şi să aducă argumente.

De ce nu se gândise şi el la asta- Ar fi putut să se culce cu ea, să se trezească cu ea, să-şi facă apariţia acasă la ea ca să repare câte ceva - avea de unde alege, pentru că nimic nu era în ordine - şi să repete tot procesul. -Cred că e prea practică pentru a-i lua câinelui haine. -Nu, doar arată aşa. Crede-mă, câinele ăla o să aibă un pulover până la sfârşitul anului. Te-ai gândit cum o să accepte Miranda brusca ta pasiune pentru cumnata lui Remy?

Miranda Jossart era agentul imobiliar local. Şi fusese coleg de liceu cu ea. Pe atunci, nu fuseseră apropiaţi, în ciuda faptului că în toată clasa erau doar 27 de copii. Când el revenise acasă, Miranda fusese printre primii car t îşi făcuseră apariţia cu un platou cu prăjituri în rî1;mă Lln zâmbet pe faţă, urându-i bun venit. Ieşiseră e cflteva ori împreună, dar nu existase niciodată o scânteie între ei.

ce să-i pese Mirandei că mă întâlnesc cu Lila? **R**îiIiisl! o ocazie, (iar ca acceptase :.;í í;is;i n, (j pe crin.1 îi făcea senin .spre uş;1 de di minai fa n Cc s;i ia cina împreună vineri. Roxie se iiiiă |;i cJ C(l expresie pe care o folosea adesea cu Zcp,

- I: imposibil să *fii* atâr de ignorant.

Ea îl subestima,

-Se pare că e posibil.

-De ce crezi că Miranda aduce mereu prăjituri |j secţie? Crezi că e pentru că iubeşte forţele de *ordini;!*

-Credeam că aduce că îi place să facă prăjituri şi are mereu prea multe.

îi spusese întotdeauna că avea grijă de silueta ei. 1:1 nu se uitase niciodată la silueta ei. Era o femeie destulele drăguţă, dar nu se gândise niciodată la ea în felul acela.

- E pentru că i s-au aprins călcâiele după tine.

El râse, pentru că era ridicol.

-Nu i s-a aprins nimic după mine. E doar drăguţă.

- E drăguţă ca Annie Dubois.[7] Pentru că, atunci când am venit eu în oraş, m-a avertizat în ce te priveşte. Nu că m-aş fi dat la tine. Nu. Gusturile mele în materie de bărbaţi sunt mult mai rele, dar Annie şi-a făcut apariţia acasă la mine şi mi-a explicat că voi doi sunteţi împreuna şi că e mai bine să stau deoparte.

-Ce? Am ieşit de două ori cu ea. Cu ani în urmă.

Fusese pe când se întorsese acasă în Papillon. Era divorţat şi extenuat. Se simţea de parcă pierduse totul. Singurul motiv pentru care acceptase postul fusese că vechiul lui prieten Rene efectiv îl implorase să accepte. Annie sugerase să iasă la cină împreună, şi h,i nu-i pasase destul încât să spună nu.

Apoi se petrecuse accidentul, şi fusese nevoit să aibă grijă de tot. Fusese nevoit să-şi concentreze întreaga viată asupra fetei lui.

-Păi, ai făcut impresie, răspunse Roxie cu un zâmbet scurt. Asta a fost acum vreo doi ani. Poate rn
l - r că nu mai
tânjeşte. Cred ca sunt câteva femei în oras care cred ~ jrnediat
ce Noelle termină liceu, o să cauţi companie. Mai ales când o să plece la facultate.

_Nu pleacă facultate. Nu putea suporta gândul ca ea să fie undeva în lumea largă şi rea. Era fragilă, vulnerabilă- Existau alte modalităţi pentru educaţia ei. Avea să facă totul online. N-are nevoie să fie într-un cămin unde toată lumea petrece. Nu e genul ăla de fată.

Noelle era studioasă. îşi lua cursurile în serios şi era concentrată.

Si ce avea să se întâmple după ce termina facultatea? Cum naiba să găsească o slujbă aici?

Se descotorosi de grija aia. Era peste ani, şi multă lume lucra de acasă în zilele astea.

-Păi, asta încă e teoria predominantă în oraş. O să găseşti alte şi alte Miranda şi Annie în pragul uşii tale, şi nu vor fi fericite de zvonurile pe care le-ai pornit azi-dimineaţă.

-Ţi-am spus de ce am fost acolo. Dar nimeni nu avea să îl creadă. Nici măcar nu se gândise la asta. Totuşi, nu vedea cum ar crea un real prejudiciu. Mă întâlnesc cu Lila. Mă rog, aproape. O să ieşim la cină vineri.
Se gândise că ar trebui s-o evite complet până când avea să îşi facă apariţia la uşa ei. Avea să facă astfel încât ea să nu aibă nici o ocazie să anuleze întâlnirea. Era o femeie politicoasă. Dacă el apărea cu flori şi îmbrăcat îngrijit, probabil nu avea să îl poată expedia.
întoarse barca, accelerând puţin. În faţă văzu cotul ce îi ducea spre insula Petrie. Era marcat de un chiparos uriaş, a cărui rădăcină stătea în apele mâloase, ramurile mtinzându-se mult în sus, spre cer.
Se întrebă dacă Lilei i-ar plăcea aici. Lui îi plăcea liniştea. Chiar şi când locuia în New Orleans îi era dor de locul ăsta, îi lipsea calmul pe care-l găsea aici.
-Eşti sigur că-i o idee bună? Nu pare genul tău.
-Am un gen anume?
Roxie afişă o privire gânditoare.

-Cred că nu prea ştiu. N-ai ieşit ia întâlniri de - am acceptat postul ăsta.

-N-am ieşit la întâlniri de când am adus-o p_e ^ înapoi aici, admise el. La început, a fost prea grj Trebuia să mă concentrez cu totul asupra ei. Chfarsî după ce ne-am acomodat, n-am putut găsi timp. H_a ^ pierduse mama. Nu mi-am iubit fosta soţie. Cel puţin, nu spre sfârşit.

Dar nu putea aduce pe cineva care să-i ia locul. Noelle trebuia să ştie că ea era pe primul loc.

-Şi de aia o să te vâneze toate fetele astea ge_n Miranda şi Annie. Eşti un bărbat bun. îmi place noua doctoriţă. Cum ar trebui să-i spunem.[7] Asistenta Daley? Sună aiurea. Toată lumea o s-o numească până la urmă „doctoriţa" sau chiar Doc, aşa că ar trebui să se înveţe cu asta. Oricum, am cunoscut-o ieri la Guidry's, şi pare în regulă. Practică. Cred că de asta nu vă văd pe voi doi împreună.

- Poate nici n-o să fim. N-o cunosc aşa bine, dar sunt atras de ea. O cunoştea mult mai bine după noaptea trecută. Ştia că, în spatele armurii, exista o femeie tandră. Un mister. îi spusese adevărul în legătură cu asta. Era un mister, şi trecuse mult prea mult timp de când trebuise să dezlege unul. E complexă şi complicată şi nu se scuză pentru asta. îmi place că e directă.

-Şi mie mi-a plăcut asta la ea. Nu înţeleg toate chestiile astea de sudist, ca să-ţi spun adevărul. Ca, de exemplu, de ce fiecare femeie din oraş rosteşte binecuvântări/ E ciudat. Sunt aici de ceva timp şi tot nu pricep. Va trebui să-i dea un soi de dicţionar local. -Când o femeie din sud te binecuvântează, vrea să spună că eşti un idiot. Femeile din sud se pricep bine să te agreseze pasiv, dar politicos. Putea paria că Lila i-ar spune direct că era idiot. Nu s-ar ascunde în spatele politeţurilor sociale.

Îi cam plăcea asta. Nu se gândise mult la felul în care adjuncta lui se adaptase aici.

La fel ca el, înainte lucrase într-un oraş mare. Spre deosebire de el, ea nu crescuse aici. Nici pe departe. Ţi-e dor de New York?

-Adesea. Se uită înspre apă. Şi, după aia, îmi aduc aminte cât de nasol putea fi. Mă bucur să fiu aici, Armie. Chiar dacă uneori nu îi înţeleg pe oamenii ăştia. Apropo de oameni, n-am cunoscut-o pe Carrie. Aveam impresia că-i cunosc pe aproape toţi oamenii din oraş. De ce crede doctoriţa că e abuzată?

Va trebui să găsească o soluţie la partea cu denumirea. Asistenta Daley suna chiar ciudat.

- Lila nu ştie cum e aici. Şi a avut o prietenă care a fost abuzată de soţul ei. Ezită să spună mai multe. Era povestea ei. Mi-e teamă că vede ceva ce nu există, dar cred că ar trebui să verificăm, aşa, pentru orice eventualitate.

-Absolut, încuviinţă Roxie. Nu e ca şi cum am ceva mai bun de făcut. E cel mai interesant lucru ce mi s-a întâmplat toată săptămâna asta. încă un motiv pentru care îmi place mai mult aici. Să activez în trupele SWAT din New York nu era relaxant. Acum, îmi place că pulsul îmi e accelerat cel mai adesea doar de exerciţiile cardio. Se ridică. Asta e ce căutam?

În faţă era un debarcader, cu o barcă acostată acolo. Familia Petrie se baza foarte mult pe bărci.

-Da, şi se pare că nu va trebui să căutăm casa. Bună ziua, doamnă Petrie.

O femeie cu înfăţişare severă stătea pe debarcader, cu o puşcă lângă ea.

Faptul că Roxie nu-şi duse mâna la armă era o mărturie a modului în care se acomodase în acel loc. Fusese un obicei de care el se dezbărase când venise acasă. Aici, armele erau o necesitate a vieţii de zi cu zi.

-Şerifule, doamnă poliţist. Cu ce vă pot fi de folos? Doamna Petrie avea păr cenuşiu şi o privire ce putea îngheţa boaşele unui bărbat de'la patruzeci de paşi.

Trebuia să trateze asta asa cum se cuvenea.

-Am vrut să vin să văd cum e nora dumitale A auzit că a căzut destul de rău. Nu putea să vină şi să-i spună femeii că fiul P; „ , " Cl avea un comportament abuziv.

Lorna Petrie se încruntă.

- Fata aia cade mereu sau calcă pe ceva. E bine. Am trimis-o ieri la doctor. El ştie cât de împiedicată e.

- N-aţi auzit? Doctorul Hamet a ieşit la pensie. Roxie se dădu jos din barcă şi o legă cu pricepere. învăţase cum să umble cu o barcă. Pe aici, era o instruire necesară. Avem pe cineva nou care se ocupă de dispensar.

- Mabel? Lorna se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre casă. E singura de pe aici cu pregătire medicală. Aş putea s'-o trimit la fel de bine la domnişoara Marcelle şi să văd dacă vrăjile ei pot rezolva problema.

Armie coborî cu grijă din barcă şi o urmă. Era interesant că nora ei nu îi spusese că o văzuse pe noua asistentă practiciană.

-Nu-i nevoie. Avem o asistentă practiciană care lucrează sub supravegherea doctorului Hamet. O minciună, dar avea s-o ţină tot aşa, altminteri riscau să piardă singurul lor dispensar. O cheamă Lila Daley. E din Dallas. A lucrat la un mare spital de acolo. Cred că se poate ocupa fără probleme de accidentele lui Carrie.

Carrie era mai tânără decât el. Cu mult mai tânără. Nu se gândise niciodată la asta, dar era cu mult mai tânără şi decât Bobby. Se căsătoriseră înainte de întoarcerea lui Armie în Papillon.

-Acum, una de la oraş se ocupă de dispensar? întrebă Lorna.

-Doctorul Hamet n-avea cum să facă asta la infinit. Nu ştia ce credeau oamenii. Doctorul îmbătrânise acolo. Nu exista nimeni altcineva în oraş cât de cât interesat de medicină.

Cu excepţia fiicei lui, şi asta nu era ceva care să poată fi făcut online.

KZ \-Ar ti trebuit să găsim pe cineva ca noi. N-ar fi trebuit să căutăm în afara oraşului. Se uită intenţionat spre Roxie. -Suntem norocoşi că avem experţi dispuşi să vină aici şi să lucreze cu noi.

Era evident că Lorna Petrie trebuia să iasă mai mult în lume.

-Domnişoara Daley e foarte drăguţă, spuse Roxie, lăsând insulta evidentă să alunece pe lângă ea. Cred că va fi un mare plus pentru comunitatea noastră. Şi are legături puternice aici. E cumnata lui Remy Guidry. La asta, Lorna strâmbă din nas. -Şi noua lui nevastă e de la oraş. Am auzit că face tot soiul de schimbări la restaurant. Una peste alta, nu cred că oamenii noi aduc schimbări în bine.

Un punct pentru Lisa. El era de părere că, de-a lungul anilor, oamenii profitaseră de familia Guidry. Erau excelenţi proprietari de restaurant, dar nici unul dintre ei nu făcuse şcoala de afaceri, ca Lisa. Faptul că preluase partea de afaceri a restaurantului însemna probabil că acesta avea să reziste şi să fie în slujba comunităţii ani buni înainte.

- Carne! Vino până afară! Ai vizitatori. Lorna urcă treptele verandei. Casa fusese construită de ani buni, şi el trebui să recunoască faptul că familia Petrie nu făcea treabă de mântuială. în ciuda izolării, casa arăta solidă şi bine întreţinută. Carrie ieşi pe verandă, cu braţul stâng imobilizat în suport. Arăta mai îmbătrânită decât când o văzuse el ultima dată. Nu într-un fel normal, ca urmare a trecerii timpului. Veselia tinerească fusese înlocuită de ^{0} privire obosită, bântuită. Când îi zâmbi, zâmbetul nu i se oglindi în ochi. -Bună ziua, domnule şerif. Ce pot face pentru

dumneavoastră?Vocea nu îi tremura. Nu se uita surprinsă la el îşi făcea apariţia pe neaşteptate, Armie venea aproape întotdeauna cu veşti proaste. Unul dintre cele niaj plăcute aspecte ale slujbei lui era privirea de pe faţa va când deschidea uşa şi-l vedea. în expresia lui Carri nu exista aşa ceva.

-Am auzit că ţi-ai rupt mâna. Trebuia să se depărteze de Lorna. Fata n-ar fi vorbit sincer în prezenţa soacrei ei.

- Da, am căzut. Dădeam de mâncare la găini, şi m-am împiedicat, îi explică ea.

-Aveţi găini aici.[7] Coteţele alea ar face bine să fie conform normelor.

Roxie se întoarse şi coborî treptele.

- Pe aici, nu există nici o nenorocită de normă. Lorna mușcă repede momeala, aproape alergând după Roxie când ea începu să se uite după coteţele găinilor.

El avea la dispoziţie câteva minute.

- Eşti bine, Carrie?

Ea se uită în direcţia în care o luase soacra ei.

- Sunt bine. Asistenta m-a ajutat. O să scap de suport în curând.

- Bobby se poartă aşa cum trebuie cu tine.[7] Ochii ei sclipiră, apoi el îşi feri privirea. -Am spus că totul e în ordine.

La naiba! Lila avusese dreptate. Se petrecea ceva.

- Dacă îţi face rău, te pot ajuta.

-Sunt neîndemânatică. Asta-i tot. îşi ridică bărbia, şi el văzu o hotărâre sumbră în ochii ei.'Ar fi trebuit să ştiu că femeia aia aduce necazuri. Spune-i să nu-şi ba^e nasul în treburile mele. O să găsesc alt loc unde să mer* dacă mai păţesc ceva. N-are nici un drept să facă acuzatii° -E specialistă şi vede un tipar al loviturilor care nu se potriveşte cu explicaţiile tale, sublinie el. Dacă îţi faci griji că nimeni n-o să te creadă, greşeşti. - E vreo problemă, şerifule.[7]^Acum, domnule şerif, te rog informeaz-o pe asi^

-"ca sunt bine. Mă simt mu[1]" : L:- • ienrj\.x revin pentru control. • ia S(<*"[a] . [T]joma putni-

^ Control? Ce idee tâmpită! E bine. Deja munceşte. ca e puternică. N-are nevoie ca o asistentă fiţoasâ'de ! oo transforme într-un copilaş plângăcios. Acum, •fnlecaţi de-aici! Avem treabă de făcut înainte să vină Krbatii' Şi spune-i adjunctei dumitale că aici suntem pe **[en] neîncorporat[1]. N-are nici un drept să controleze [tC] Qinuura normă aici e norma Petrie. ceva. , . Roxie doar zâmbi.

-Cotetele par în ordine. Nu că aş şti multe despre ele, clar şi găinile par a fi fericite. Lorna scutură din cap. -Norme ridicole. -Teren neîncorporat sau nu, eu reprezint legea aici, zise Armie, şi ai face bine să-ţi aminteşti asta.

Se întoarse şi se îndepărtă, ştiind că Roxie era chiar în spatele lui. Se urcă în barcă şi se uită în urmă.

Carrie stătea în uşă, pe jumătate înăuntru, cu o umbră pe faţă. Lila avea dreptate - se petrecea ceva cu fata aia, dar, la naiba, Armie nu ştia ce să facă în legătură cu asta.

[ce] întorsese, privirea plimbându-n* de la el l[a]l^[rna] " [cum] evalua situaţia.

o problemă, mamă Petrie. Zâmbetul calm "veni P[e fa'â' Se Pare Că n∘Ua

35iStentâ e foar∗

[11 re]^Tincioa5â.

[c∘n']viâ mira [că pomenit ca nu pe doc]tonjl Hamet

[va2U]£ jzbuti să facă afirmaţia să sune ca o acuzaţie.

s^s lui Bobby, răspunse Carrie. N-a fost mare

" Acum, domnule şerif, te rog informeaz-o pe ;

â sunt bine. Mă simt mult mai bine şi no să [e]nta [ca] * bui^[5a]

"Teren care se găseşte în afara limitelor unei municipalităţi sau ale unui guvern local, fiind un teren extravilan, (n.tr.)

- Nu-l putem cerceta pe soţ dacă soţia nu ne sp[Une] . ceva nu-i în ordine, sublinie Roxie trăgând de frâ[n] Doar dacă nu cumva vrei să începi să întrebi î[n] dre^' şi-n stânga. Să afli dacă a văzut cineva ceva.

El porni motorul.

- Nu. Aş fi auzit până acum. Trăiesc retraşi. Credeam că o fac pentru că pur şi simplu le place să trăiască aşa. Acum, am ceva nelămuriri. Dar vor trebui să aştepte.

Nu avea să o poată evita pe Lila. îndepărtă barca de debarcader, cu mintea analizând problemele apărute.

încă o zi, încă o listă de programări anulate. Era de ajuns pentru ca o femeie să se întrebe dacă era ceva în neregulă cu deodorantul ei.

Cel puţin, acum avea un prieten. -Ştii, pentru un căţel care a reuşit să bată atâta drum până acasă, nu pari că ai vrea să stai acolo.

Se uită în jos spre Peanut, care îşi lovea coada de duşumea şi o cadorisi cu un larg rânjet câinesc.

îşi petrecuse dimineaţa curăţându-l. Era într-o stare surprinzător de bună având în vedere că fusese de capul lui atâtea luni. îi scosese două căpuşe, şi blana era destul de scurtă cât să nu se încâlcească. Avea nevoie de o baie, de mâncare şi de apă, dar urma să fie bine. Când venise vremea să plece la dispensar, el o urmase la usă. Când îl încuiase înăuntru, el scâncise şi lătrase atât de tare, că ea se întorsese să vadă ce păţise. El profitase de ocazie fugise spre maşină şi sărise de colo-colo, ca şi cum se aştepta să plece într-o aventură. Lila nu putuse să-I părăsească. Ar trebui să înceapă să caute pe cineva care să-l ia. Nu azi, fireşte. Trecuse prin multe şi avea nevoie de îngrijire şi de afecţiune. Peste vreo două săptămâni, urma să înceapă să caute dacă avea cineva nevoie de un animal de companie

.„ Ah, acum, s-a ataşat de tine, spuse Mahel anler3n să-l mângâie pe

Peanut. Câinele ăsta mer2ea net cu BilL Nu ma mita ca şi-a găsit drumul sPre caV .Nu'l pot ţine. Asta îşi spusese cu o noapte în urmă cândd încercase să adoarmă din nou. Se gândise la câine j ia bărbatul care îi ocupase livingul şi că probabil nu 'vea să îl Poată Păstra pe nici unul din ei. 3 _De ce? întrebă Mabel.

Hrau multe motive. Când era în Dallas, îsi dorise un câine, dar nu i se păruse corect pentru câine. Nu îşi schimbase părerea. Cât despre Armie, probabil nu avea să meargă din aceleaşi motive.

-Muncesc mult. Am un program ciudat. Mă rog, o să am dacă cineva va reuşi să ajungă vreodată fa

programare.

Şi Armie muncea peste program. Şi el fusese ales în postul ăsta, nu-i aşa? Nu se putea vedea decât ca un risc într-o campanie de alegeri. Ar putea fi altfel dacă l-ar tenta să facă sex pentru relaxare şi l-ar atrage în ceva ce nu trebuia neapărat să se termine cu „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi".

Ştia că asta era ceva ce nu i se putea întâmpla. Pierduse ocazia sau poate nici n-o avusese vreodată. Mabel ridică din umeri, ca şi cum nu era mare lucru. -Şi? la câinele cu tine la muncă. E învăţat să facă afară. Putem lua o lopăţică specială de curăţat, şi în spate e un gazon foarte drăguţ. A trăit în oraşul ăsta toată viaţa şi e un dulce. Era doar o problemă cu asta. -Nu-i voie cu câini în dispensar. ^ -Poate că în Dallas nu-i voie, dar nu ştiu dacă ai băgat de seamă, scumpo, aici nu-i Dallas. Acuma, ia spune-mi, CUI» a fost Armie LaVigne la pat. Ştiu că-s măritată, şi ale al meu e un tanc|rU) jar nu.s moartă.

kse opri, sperând că n-auzise bine. -Ce?

Mabel scutură din cap şi se sprijini de biroul d recepţie.

-Scumpo, dacă voiai să ţii secret, atunci Armie fi trebuit să-şi parcheze rabla în faţa casei tale. ^ Jones lucrează la poştă. Se trezeşte cu noaptea-n cap^ a observat cu siguranţă că Armie era la tine. I.a lui Dixie, care are cafeneaua unde Angie mănâncă în fiecare dimineaţă. Acuma, eu, personal, cred că Angie ar face mai bine să evite brioşele lui Dixie, având în vedere ce şolduri are, dar nu-i treaba mea. Dixie i-a spus bucătarului, care i-a spus neveste-sii. Acum, nevasta lui Frank e Mărie, care lucrează la domnişoara Marcelle, la salonul de coafură. Ea i-a zis domnişoarei Marcelle, care i-a spus lui Delphine Guidry. Delphine i-a spus fetei ei, Seraphina, care le-a zis tuturor din grupul ei de yoga matinală. Ştiu că pare ceva aşa, ca de oraş mare, dar Emma Lorraine a căpătat aşa nişte idei nebune când a fost în Los Angeles. Acum, un întreg grup se întâlneşte în parc şi face yoga dimineaţa. Pastorul bisericii baptiste a încercat să le oprească, pentru că el numeşte asta adorarea Satanei, dar ele pretind că e doar un fel plăcut de a-şi întinde spatele şi nu-i dau atenţie. Kenny le-a auzit pe fetele-cu-yoga-adică-femeile-diavolului, asta depinzând de persoana cu care vorbeşti, şi mi-a spus că tu şi cu Armie faceţi un copil.

Ea simţi că rămâne cu gura căscată.

-Ah, Dumnezeule!

- Kenny spune că el era acolo pentru că parcul e frumos dimineaţa, dar cred că e un pervers şi se uită la femeile alea cum se întind. Ar trebui să vorbesc cu Armie despre asta. Nu. Acum, că tu o să fii mama copiilor lui, tu ar trebui să vorbeşti. Spune-i lui Armie că femeie alea n-au nevoie de ciudatul ăla de Kenny să se holbeze la fundurile lor, deşi Armie s-ar putea să le spună că acei colanţi pe care-i poartă sunt, la naiba, aproape obsceni.Curajul unui nou începui \y/

multă informaţie de procesat, dar o aberaţie ieşea în relief-

-Nu mă culc cu şeriful.

_ î n regulă, să „te culci cu" e o expresie pe care o folosim pentru că suntem nişte doamne şi nu vrem „ă folosim alte expresii. Dar e un eufemism, scumpo. Stiu că n-a fost prea mult somn la mijloc. " _ Nu fac sex cu Armie LaVigne. Oricum, nu încă. Se dovedise a fi un mascul alfa sexy ca naiba şi foarte pudic. Nu voia ca ea să-l folosească pentru sex. Era ridicol.

- Peanut a apărut la uşă azi-noapte, şi mi-e jenă să spun, dar am sunat la 911. Şeriful a venit să vadă dacă sunt bine şi a sfârşit prin a dormi pe canapea.

-A zgâriat la uşă şi te-a speriat de ţi-a sărit inima din piept? Pot înţelege asta. Dar de ce a dormit Armie pe canapea?

Mă rog, ea încercase să-l dea afară. Fără succes.

- I-am spus că sunt bine, dar el a considerat că aş dormi mai bine dacă n-aş fi singură în casă. Nu-mi imaginez că a dormit confortabil pe canapeaua aia. Nu-i foarte mare. Dar a insistat.

După ce o sărutase şi o excitase pentru prima dată după multă vreme. Ce om viclean! Ce om rău!

Mabel îi aruncă o privire atotştiutoare.

- Îţi face curte. Ştiu că probabil nu-i un cuvânt pe care-l foloşiţi prea mult acolo, la oraş.

-Ştiu ce înseamnă a curta. Şi Armie n-a făcut-o, pentru că ar fi fost ridicol.

Mabel continuă că şi cum ea n-ar fi scos un cuvânt:

-Asta e când un bărbat face tot soiul de chestii caraghioase pentru a atrage femeia cu care vrea să-şi petreacă [lmPul. E la fel ca în lumea animală, unde un bărbătuş

umflă pieptul. Armie face la fel, doar că el îşi prăjeşte spinarea, pentru că îmi aduc aminte canada lui BiU şi ştiu că-i de prin anii '60. Nu poatefi confortabilă. Nu ţi-a dat amendă? Asta a *f0st* bil, felul lui de a demonstra puterea masculin^ gorilă ce se bate peste piept.

-Păi, n-am găsit asta sexy. Ea încă se gândea să ^ teste afurisita aia de amendă. Cred că a fost mai 4 vorba despre un espressor decât de a mă ispiti pe mjne

Era aşa ispititor. Hotărât lucru, ceva se petrecea cuea." Nu i se aprindeau călcâiele după bărbaţi. îşi alesese cu grijă partenerii de sex. Mă rog, pe amândoi. Fusese un prieten la facultate şi apoi Brock, care se dăduse la surorile ei, care, în opinia lui, erau mult mai spontane decât ea.

Ea încercase să fie spontană cu Armie, şi asta dusese la frustrare.

Uşa se deschise, se auzi clopoţelul şi intră o femeie. Părea a avea mai mult *de 30 de* ani, poate vreo 40. Avea păr şaten strâns îngrijit într-un coc în creştet. Era îmbrăcată într-un costum bine călcat şi avea o tavă cu nişte fursecuri, negrese sau cam aşa ceva.

Nu era un pacient, în cazul ăsta. Spunea ceva despre ea faptul că era dezamăgită că persoana care intrase nu era acoperită de sânge sau n-avea o fractură deschisă S-ar mulţumi şi cu o lovitură ca lumea la cap.

-Ah, Doamne, începe! Pregăteşte-te pentru ce-i m*[1] rău, spuse Mabel în şoaptă.

Ea nu ştia ce începea, dar femeia veni drept spre ea. - Ei bine, bună ziua, domnişoară Daley. Ce plăcere** te cunosc, în sfârşit! Sunt Miranda Jossart. Am colaborat cu sora dumitale mai mică, Lisa, pentru a-ţi obp"e bijuteria aia de casă. M-am gândit să trec pe aici să-ţi ur^ bun venit în Papillon. Bijuterie?

-Da, ar trebui să discutăm despre casa aia Nu are absolut nimic dintr-o bijuterie. Mă rog, există acolo o întreagă colecţie de pietre, dar nimic nici

măcar nu se apropie de diamant. Nimic nu funcţionează A trebuitdau cu piciorul în maşina de spălat ca să pornea,scă. \Tu mai vorbesc despre boiler. Ai vreo relaţie cu inspectorul?

Mabel făcu ochii mari.

- Cred că ce vrea Lila să spună este că a avut nişte probleme cu casa. Aseară s-a oprit curentul.

-Serios? Miranda puse tava pe bufet. Mă rog, eşti obişnuită cu un bloc de apartamente cu toate chestiile alea scumpe înăuntru. Va trebui să înţelegi că aici, pe canal, lucrurile funcţionează altfel.

- Electricitatea funcţionează diferit[7]

-Multe lucruri, răspunse Miranda, ca şi cum tot ce spunea avea sens. Ceea ce nu era adevărat. Eşti nouă în oraşul nostru, şi poate fi greu să te adaptezi, greu să intuieşti limitele.

Ea percepu că exista ceva în spatele cuvintelor femeii, un subtext pe care nu-l pricepea.

- în regulă. Să sperăm că cineva îmi va spune. Există vreo broşură?

Pe faţa femeii apăru un zâmbet răutăcios.

- O mare parte din adaptare e chestie de bun-simţ. Ar trebui să nu te grăbeşti. Concentrează-te asupra afacerii dumitale! Sunt sigură că un dispensar ca ăsta funcţionează pe baza bunăvoinţei oamenilor. Trebuie să intri în graţiile membrilor influenţi ai comunităţii. Am auzit că ieri ai avut un mic necaz.

- Da, se pare că doctorul de la care am cumpărat dispensarul nu s-a obosit să informeze publicul larg că asta urma să se întâmple, îi explică ea.

-O să se adapteze, răspunse Mabel.

Miranda se uită în jur prin dispensar, ca şi cum l-ar fi evaluat pentru vânzare.

-Aş putea, bineînţeles, să te ajut. Aş putea informa Omenii că, după părerea mea, eşti potrivită aici daca

crede că munceşti cu sârg şi eşti dispusă să fii de folos comunităţii. -Aş aprecia asta.

Avea să accepte orice ajutor i se oferea.

- E: iii cu: cu rr/jită lume şi o sa mă asigur ... nii sâ ştie că e sigur să vină aici. Doctorul Hamet e^ stâîc al comunităţii, continuă Miranda.

- Daca un stâlp poate fi ţinut în picioare cu

şi |*tr*|*t*, atunci. da. era, ripostă Mabel. Se uită repede': Lila. Nu că nu l-am plăcut pe bătrân. Sunt o persoir-: foarte tolerantă.

Ele aveau definirii diferite ale acelui cuvânt, dar ea începea repede să înţeleagă că asta se întâmpla des pe-aid Şi Miranda nu se oferea sâ ajute din bunătate.

- De ce am impresia că o să vrei ceva în schimb.[7]

Miranda păru că se gândeşte cum să continue.

Sau ştia cum sâ creeze un moment pentru maximum de dramatism.

- Mă ofer să te ajut, astfel încât totul să funcţioneze fără hopuri în perioada ta de tranziţie. Cred că ar trebui sâ înţelegi că există nişte relaţii deja stabilite.
-Aş presupune că aşa e.
Categoric îi scăpa ceva.
- Pe de altă parte, există relaţii care sunt doar în capul uneia din părţi.
Mabel stătea cu o mână în şold, uitându-se dispreţuitor la Miranda. Ele două erau cumva într-o dispută.[7]
-Ah, e real şi se întâmplă, Mabel. Ar trebui să nu te bagi, răspunse Miranda înainte de a se întoarce spre Lila. Uite ce e, e clar că va trebui să fiu direc™ cu tine. Mi-ar plăcea să abordez chestiunea asta ca între doamne. Sunr într-o relaţie cu şeriful şi nu mi-a picat: deloc bine că tu l-ai invitat să rămână aseară acasă la tine.
Hopa! Mabel şi Miranda nu erau într-o dispută Ea era. Cum de reuşise să se bage într-o dispută cu o femeie oarecare, pe care nici n-o cunoştea?
- Nu I-am invitat. Am sunat la 911 şi a apărut el

Prima expresie ce se ivi pe faţa Mirandei fu una de mirare. Ca şi cum nu se gândise vreodată să facă asta, dar era o idee grozavă. A doua fu un rânjet arogant născut din pură satisfacţie.

-Asta am bănuit şi eu. Armie are mare grijă cu cine e văzut şi cum se comportă. Are o fiică. O să spun tuturor că a fost o vizită strict profesională şi că s-a înţeles greşit, îmi pare rău de confuzie. E un oraş mic, şi ai face bine să-ti aminteşti că lumea vorbeşte.

pe bune, nu-i păsa de ce avea lumea de spus. Era ciudat, dar îşi amintea din ce în ce mai multe chestii de rahat din copilăria ei şi nu reacţiona aşa cum o făcuse cândva. în Dallas, ar fi cântărit cu grijă ce să spună şi cum să liniştească apele, pentru că relaţiile erau importante şi fusese important şi cum o vedeau oamenii din preajmă. Acum, se întreba de ce i-ar păsa. Era deşteaptă, muncea din greu şi nu era rea. Asta ar trebui să fie de ajuns. N-ar trebui să-şi petreacă viaţa făcându-şi griji despre cum avea să îi interpreteze lumea acţiunile.

Dallasul? Nu fusese Dallasul. Fusese acea noapte. Fusese acea noapte când ea îşi văzuse prietena murind. Fusese realitatea faptului că Maryanne făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, totul aşa cum trebuia, şi totuşi murise.

-Nu m-am culcat cu şeriful, dar l-am sărutat şi probabil o s-o fac din nou. Nu ştiu. Se pricepe tare bine să sărute, şi încă mă gândesc la asta, dar cred că s-ar putea să fie posesiv. S-ar putea să-mi placă faptul că e posesiv, dar sunt pregătită pentru asta? Dacă eşti într-o relaţie cu el, ar trebui să te mai gândeşti, pentru că el vrea să te. înşele. M-a invitat în repetate rânduri la o întâlnire. M-a cam obosit, ca să fiu sinceră. Dacă lumea o să vorbească, ar trebui să vorbească despre asta.
Miranda icni, ofensată. -Eu niciodată...

-Categoric n-ai făcut-o cu Armie, sublinie Lila, pen- ru că n-avea nici o importanţă. Deja se bârfea. Ar facemai bine să ştie realitatea şi să

bârfească aşa cum ^ După cum spune el, e cam secetă în zona asta. Miranda îşi puse o mână pe piept ca şi cum ş,'arc%3

-N-am spus niciodată că m-am culcat cu el. Averilrj relaţie platonică, şi ştiu că aşteaptă doar ca fata lui să termine şcoala şi apoi vom putea fi împreună.

- Fata lui are 17 ani. Nu-i un *copil* care să nu ştie că tatăl ei vrea probabil să iasă la întâlniri şi să facă toate celelalte lucruri care merg mână-n mână cu întâlnirile.

Remy nu ar fi îndreptat-o spre Armie dacă acesta ar fi avut o iubită. Pe bune, nu credea că Armie era genul care şi-ar înşela prietena. Părea... onorabil. Cu siguranţa nu părea genul care ar avea o relaţie platonică cu o femeie pe care o dorea. Ar fi fost enervant. Pretenţios. Dar felul în care o atinsese seara trecută îi indicase că el ar fi manifestat un mare entuziasm în pat.

- Ştiu că suntem mai la ţară, totuşi nu e Anglia victoriană. Adulţii se pot culca împreună fără prea multe consecinţe sociale.

- Cu excepţia bârfei, sublinie Mabel. Şi a copiilor, dacă nu se protejează. întreab-o pe Serap'hina Guidry despre asta.

-Cu excepţia bârfelor, a copiilor şi a potenţialelor boli. Venise aici să aibă o viaţă frumoasă, liniştită, dar se părea că trebuia să agite puţin apele. Si intenţiona la modul serios să aibă o discuţie la nivel de comunitare despre bolile cu transmitere sexuală. Se puteau evita, şi ea ar fi cea care ar trebui să se confrunte cu toate Iu- cruriie acelea urate care însoţeau i

n . ■ , , . 'LtlL1 tratamentul acestora.

Daca ai vreo problema cu Armie îh o . ir ;

pedepsesti în Vr r , ' f sugerez s-o discuţi cu el. Daca crezi ca ma sunt atrasă de un bărbat asupra căminpentrU o pretenţie reală, atunci ar trebui să ? ^ ^ ^ asta. Mă rog, n-ar trebui să discutăm ^ Scutam desPre

' Pentru că nu sunt acreditată ca psiholog. Dar te pot recomanda câtorva psihoterapeuţi foarte buni. ' ' , Am venit aici ca să fiu amabilă, spuse Miranda. Mabel scutură din cap şi flutură un deget în direcţia Mirandei.

_ Ba nu. Crezi că nu-ţi ştiu şmecheriile? Alea sunt fursecuri cu ciocolată. Sunt pe locul doi printre prăjiturile tale. Toată lumea din oraş ştie că, atunci când vrei să impresionezi pe cineva sau să fii drăguţă, faci biscuiţi cu lămâie. Toţi ştiu că, după tine, fursecurile cu ciocolată sunt pentru copii şi oameni fără papile gustative.

-îmi plac fursecurile cu ciocolată. Prăjiturelele n-o jigniseră. Şi îi era foame. De când venise în Papillon, îi fusese mai foame decât de obicei, probabil o consecinţă a lipsei de activitate. De obicei, era atât de ocupată, că uita să mănânce. Prăjiturelele alea arătau destul de bine. Şi nu puteau fi pline de răutăţi. De otravă, poate, dar era dispusă să-şi asume riscul. Miranda înşfăcă tava, scuturând din cap. - Ei bine, văd că n-ai de gând să fii rezonabilă. Era. Fusese pe deplin rezonabilă. Şi, rezonabilă fiind, avea să-l întrebe mai târziu pe Armie despre asta. Dacă femeia asta credea că o putea pune pe fugă, Miranda avea să afle

curând că nu existau prea multe situaţii dramatice cărora ea să nu le poată face faţă.
-Cred că nu. Dar aminteşte-ţi de bârfe. Nu m-am culcat cu el. încă.
Miranda ieşi, producând o serie de zgomote furioase •n drumul ei.'
Mabel se întoarse spre ea.
-Ai idee cât de mult timp am aşteptat s-o doboare [Clneva] Pe regina asta închipuită?

-Dacă chiar as fi fost isteată, aş fi putut păstra furse- curile. îi veni în minte că Mabel ştia multe despre oraş. Ar ţrebui să mă aştept şi la alte

vizite ale femeilor care creu că Armie va fi al lor odată ce tânăra fiică inocentava fi plasată în braţele unui bărbat? Se aşteaptă ca fata.. se mărite sau doar să plece de acasă?

-Atâta încredere ai în el? Nici măcar nu ai ezitat Cum ştii că n-are o întreagă şleahtă de femei care ii aşteaptă?

' - Sora mea îl place, şi ea cunoaşte bine oamenii. Si cumnatul meu îl place. Şi îmi dau seama de autoamăgire când o văd.

O văzuse ani în şir de când se uita în oglindă.

Uşa se deschise, şi Noelle îşi făcu apariţia în scau- nul cu rotile, urmată chiar de bărbatul în cauză. Nu era de mirare că Miranda venise să-şi apere terenul. Bărbatul era tare. Mergea lângă fata lui, şi ce bine-i stăteau pantalonii.

Se întoarse şi se uită afară, spre parcarea goală.

- S-a întâmplat ceva cu Miranda? întrebă privind în urma ei. Ascultă, ai întrebat-o ce s-a întâmplat cu instalaţia electrică în casa aia pe care ţi-a vândut-o? Vreau să ştiu dacă l-a mituit pe inspector.

Chiar şi suspiciunea lui era sexy. Şi marile spirite şi toate alea.

-Am întrebat-o, şi a evitat întrebarea. N-a venit aici pentru afaceri. E furioasă pentru că i-am furat bărbatul.

El se încruntă.

- Cred că Roxie a spus că s-ar putea întâmpla asta azi. Lila, nu i-am dat niciodată vreun motiv să creadă că am fi împreună.

-Ar trebui să te păzeşti şi de Annie Dubois adăugă Noelle cu un zâmbet vesel Părea că nu-i pasă că Peaniit o tot adulmeca. I urş. simplu, întinse o mână şi mângâie animalul. La fel ca Miranda, umblă după tata încă din liceu, daca e să ne luam după bârfe.

-M-a ajutat la mate, spuse Armie, scuturând din cap.

Da, era adorabil cand era nudumerit prn

r i - i _ • i i Lla exact cum crezuse ea. bra barbar, şi de multe, foarte mijbărbaţii nu pricepeau subtilităţile dorinţelor feminine1' _ Aşadar, nu-ţi stric viitorul cămin? întrebă ea.

pe buzele lui apăru o umbră de zâmbet.

_ Sunt un bărbat categoric burlac. N-am ce să fac dacă nişte femei din oraş mă găsesc atrăgător. Te pot asigura că n-am făcut nimic să le determin să mă dorească. De fapt, i-am dat Mirandei amendă pentru parcare ilegală cu două luni în urmă. Se uită spre Mabel. Crezi că o să facă necazuri? Ar trebui să discut cu ea? . Mabel ridică din umeri.

_ O să încerce să facă necazuri. Totuşi, nu cred că Lila se va lăsa intimidată.

Nu se lăsa intimidată, deşi încă era supărată din cauza fursecurilor. Ar fi trebuit să ştie că, odată ce renunţa la controlul strict al cantităţii de carbohidraţi pe care şi-i permitea, dieta ei avea să se ducă naibii.

-Ar trebui să fii cu ochii în patru după femeile din oraş care sună la 911 în încercarea de a-ţi atrage atenţia.

La urma urmei, reuşise o dată.

- O să fie distractiv.

Noelle părea mult mai entuziasmată decât tatăl ei.

-Ar putea cauza necazuri pentru dispensar, sublinie Mabel.

Lila nu vedea cum.

-Oricum nu vine nimeni. Nu cred că poate face să fie mai rău de-atât. Noelle, hai cu mine în sala de consultaţii! Vreau să mă uit încă o dată la

rana aceea.
Noelle încuviinţă din cap.
-Sigur că da. Trebuie să vorbesc cu tine despre nişte chestii ciudate cu ciclul meu.
Ginecologie. Se putea descurca cu asta.
- În regulă. Armie se retrase.
-O să aştept aici. Lila, trebuie să vorbesc cu tine când termini cu Noelle. Mai devreme, am mers s-o văd pe [arr]le Petrie.

Mersese să discute cu ea? Nu-i crezuse băn$_{U}$" !■ dar le verificase? Din expresia gravă de p$_{e}$ f$_{a}$ţ$_{a}$ i$_{u}$[le'lle' era îngrijorat că avea s-o enerveze zicând că totul tir ordine, ori aflase că nu era. Oricum, ea aprecia fe^J că o luase în serios.

- Mulţumesc!

Noelle se duse în spate, şi Peanut o urmă, demonstrând de ce prezenţa câinilor nu era permisă într-o instituţie medicală.

-Aveam de gând să te evit până vineri, dar m-amgândit că ar trebui să fii pusă la curent, recunoscu Armie.

Asta o făcu să zâmbească larg, pentru că putea ghici de ce.

- Probabil aş fi anulat doar din pură laşitate, dar pe de altă parte, şi-a făcut apariţia falsa ta prietenă şi m-a călcat pe nervi, aşa că acum şansele ca să nu apar sunt egale cu zero.

Chiar dacă întâlnirea pe bune cu Armie avea să agraveze situaţia cu Miranda, ea n-avea de gând să renunţe.

Şi asta o făcea să se simtă bine. O făcea să se simtă mai bine decât fusese de mult timp.

O urmă pe fata lui şi speră ca lui să-i placă ce vedea.

- Eşti o tânără perfect sănătoasă, spuse Lila douăzeci de minute mai târziu.
-Cu excepţia faptului că nu-mi pot mişca picioarele?
- Hai să spunem că eşti sănătoasă! N-avea escare sau ulceraţii. Greutatea se încadra într-un interval sănătos. Pentru pacienţii imobilizaţi în scaunul cu rotile putea fi dificil să facă destule exerciţii. Leziunea lui Noelle era la vertebra L- 3, în josul coloanei vertebrale. La cum erau aceste leziuni, ar fi putut fi mult mai rău. Şi sincer, *o* surprinsese că Noelle era complet imobilizată'în scaun.
-Simţi ceva în picioare?
-Puţin, recunoscu ea. Pot să-mi mişc p$_{U}$H$_{n}$ degetele, dar am pierdut orice coordonare. E î$_{n}$ regulă N-am robleme cu asta. Doctorul Hamet mi-a spus despre asta [P]u mult timp în urmă. A zis că, dacă era să pot merge din nou, asta s-ar fi întâmplat în primele luni.
[)ar numai cu exerciţii de fizioterapie adecvate. Dosarul ei arăta că mersese la un fizioterapeut local timp de două luni, apoi încetase să încerce să se ridice în picioare. Acum, terapia ei consta în a împiedica muşchii să se atrofieze şi a-şi întări partea superioară a corpului. Dacă simţea ceva în picioare şi îşi putea mişca măcar puţin degetele, atunci leziunea nu era totală. Mesajele de la creier încă puteau să-i ajungă la picioare. Ar fi trebuit să funcţioneze mai mult decât o făcea.

-Vreau să te gândeşti să-ţi intensifici fizioterapia. Cred că ai renunţat prea devreme şi nu sunt sigură că recomandările doctorului sunt cea

mai bună cale. Având în vedere unde e leziunea ta, ar trebui să poţi sta în picioare şi poate chiar să mergi cu cârje.

Ea scutură din cap.

-Nu. Nu pot face nimic din toate astea. Voiam să discut cu tine despre altceva.

Ea fu surprinsă că Noelle nu se gândea la asta, dar, pe de altă parte, nu cunoştea bine cazul. Trebuia să studieze fişele înainte de a forţa nota.

-Bine. Despre ce voiai să vorbim?

Tânăra păru a-şi aduna curajul.

-Vreau să ştiu cât de normală crezi că pot fi.

-Destul de normală. Ai probleme cu mersul în scaun? Am observat că aproape fiecare magazin din oraş
ar e rampă.

Fusese surprinsă de cât de bine utilat era oraşul.

N «elle îşi împinse ochelarii pe nas şi scutură din cap.

-^u mă refer la asta. Când am venit să locuiesc cu tata > totul a fost grozav. Toţi au încercat să-mi uşureze Eu mă refeream dacă pot face lucrurile pe care le fac alte femei.

Ceva în felul în care pielea ei albă se înroşi u făcu pe Lila să creadă că vorbea despre ceva ce t^ ° dincolo de felul în care îşi împletea părul sau cum c^ la karaoke. Spusese ceva despre ciclu. nta

-Vorbeşti despre a avea copii? Nu există nimic * dosarul tău care să mă facă să mă gândesc că ai avea o problemă. Chiar şi cu o leziune totală a coloanei, majoritatea femeilor încă pot avea copii. Leziunea ta e mult mai puţin gravă. Nu ţi-a afectat organele interne. Ai ciclu regulat?

Ea flutură din mână.

- Da, e în regulă. N-am vrut ca tata să creadă că poate veni aici. E băgăreţ când vine vorba despre chestii medicale. Am puţină intimitate dacă menţionez treburile femeieşti. Dar, sincer, voiam să vorbesc cu tine despre părţile mele femeieşti. Vor funcţiona? Nu ovarele.

-Ah. Nu se aşteptase la asta. Vorbeşti despre clitoris?

Ea încuviinţă din cap.

- Dacă mă îndrăgostesc de un băiat, de un bărbat, pot face sex?

Ah, acum înţelese de ce Noelle fusese disperată să nu vină tatăl ei aici. Avea 16 ani. Lila fu surprinsă că discuţia asta nu apăruse.

- Ai încercat?

-Să fac sex cu un băiat? Nu. Tata mă păzeşte, ca să zic aşa, 24 d.n 24, şi, când nu e el, e altcineva. Si nu e vorba că ar fi un băiat cu care să vreau să fac asta. încă nu stiu. întreb pentru ca poate că aş vrea într-o zi, dar dacă nu pot? E baiatul asta în grupul meu de fizioterapie M-a invitat să ieşim împreună. L-am refuzat, fireşte E prea devreme. Nu vreau sa fac sex cu el. '

Găsea cu greu cuvintele.

Lila înţelese, şi era o femeie care planific i - Dar vrei să ştii dacă e posibil în viitor vrei să intri în ceva care e imposibil să fu

Ea încuviinţă din cap. nc t»oneze.

,Stiucă sună prosteşte.

cel mai înţelept lucru pe care l-am auzit toată -iua. Răspunsul scurt este că fără discuţie poţi face sex, dar,'în funcţie de ce se întâmplă acolo

jos, s-ar putea să trebuiască să faci nişte modificări. Cum te simţi când te masturbezi?

-J24 Lexi Blnke

Ea înţepeni.

-Scumpo, te-ai masturbat vreodată?

-Am încercat. Noelle se făcu roşie la faţă, dar continuă. Mi-e greu să-l ating. Pe ăla. Vreau să zic clitorisul. Nu-mi pot arcui şoldurile. Mă pot mişca în lateral, dar nu în sus. Şi am braţele incredibil de scurte. E dificil. Mă simt caldă câteodată acolo jos.

- E normal când vezi ceva ce te excită. Sau când te gândeşti la ceva. Nu e nimic de care să te simţi ruşinată, Noelle. E o parte normală a vieţii. Sexul şi intimitatea sunt o parte necesară a experienţei umane. E bine că ai sentimentele astea, pentru că sunt normale.

- Dar eu nu sunt normală. Şi dacă simt excitaţie, dar nu şi toate celelalte chestii? N-am mulţi prieteni aici. Prietena mea cea mai bună nu ştie mult mai mult decât mine despre asta. Tatăl ei e pastorul, şi mama ei i-a spus că n-o să discute cu ea despre asta decât atunci când e gata de măritiş. As vorbi cu celelalte fete de vârsta mea, dar e jenant că nu ştiu mare lucru. Mi-a venit ciclul înainte de accident, şi cred că tata crede că mama a discutat deja cu mine chestiile legate de sex. Şi a discutat. Ştiu care-i treaba, dar nu ştiu cum ar trebui să mă simt. Sau ce să fac, pentru că nu prea pot să mă ating ca să văd dacă... ştii tu.

-Dacă funcţionează. Nu era de mirare că Noelle nu v°ise să discute cu predecesorul ei despre asta. Putea fi dlflcil să discute cu oricine despre sexualitate, dar, pen- tru o tânără, un bărbat mai în vârstă putea fi un adevă- rat c|>Şmar. Sau tatăl ei.

"În regulă. Ne descurcăm noi.

Din fericire, avea ceva experienţă cu asta şi ştia ce să

capitolul 7

Armie ştia foarte bine că toată lumea din local se uita la ei.

- Poate ar fi trebuit să mergem la Guidry's.

Când decisese să aibă discuţia asta în timpul prânzului, se gândise că se putea folosi de acest lucru ca s-o cunoască într-un cadru mai restrâns. Nu-şi dăduse seama că aveau să fie în centrul atenţiei.

Al naibii oraş!

Ea scutură din cap şi îşi îndoi meniul, punându-l înapoi în suport. Comandase o salată fără brânză şi ouă, apoi se răzgândise şi o comandase cu de toate. Şi făcuse asta de două ori. El încă nu era sigur ce fel de salată avea să primească şi era sigur că nici Dixie nu ştia.

-Nu pot să stau aşa mult, îi explică Lila. De fapt, am doi pacienţi în după-masa asta. Se pare că au sunat cât timp eram cu Noelle. Fac consultaţii şi teste antidrog pentru o companie petrolieră pentru doi noi angajaţi. E chiar grozav. E greşit dacă într-un fel sper să găsesc ceva în neregulă la unul din ei? Nu ceva gen cancer. Asta ar fi îngrozitor. Dar ceva tratabil ar fi drăguţ.

Era ciudată. El îşi dori ca asta s-o facă mai puţin atrăgătoare pentru el. Şi mai era şi faptul că, atunci când Noelle ieşise de la control, avea cel mai larg zâmbet pe faţă. El se uită spre ea. Fata lui stătea la o masă cu Beth Burns, cea mai bună prietenă a ei. Stăteau aplecate şi se hlizeau, aşteptând să le fie adus prânzul.
facă.

În ultima vreme, fusese tensionată, ca şi cum o deranja ceva, şi se părea că Lila o liniştise. îi displăcea enorm că avea să-i zdruncine

calmul Lilei.

greu când lucrurile merg încet. Poate fi dificil . obişnuieşti cu ritmul vieţii ele aici. Ştiu că pentru ^ine a?a a fost când m-arn întors. încă este, câteodată. Adesea! mă rog să vină turiştii şi să mişune prin oraş, ca măcar să pot da nişte amenzi în ziua aia.

Ea se uită la el.

_Da, faci asta des.

Era drăguţă când se înfuria. Nu că voia cu tot dinadinsul s-o facă să se înfurie de-a binelea. Simţea că putea fi rea. Ar trebui s-o facă să uite de amenda aia.

-Ti-am spus că am mers s-o văd pe Carrie Petrie?

-Şi-

Rostise cuvântul ca şi cum nu era sigură dacă urma să-i placă ce avea el să spună.

-Ceva se întâmplă cu familia aia. Carrie ascunde ceva, recunoscu el. Nu ştiu ce, dar era agitată de prezenţa mea acolo. Normal, aş fi pus-o pe seama faptului că nu le plac vizitatorii neanunţaţi. De regulă, oamenii cărora le place să socializeze nu se izolează pe o insulă.

- O cunoşteai de dinainte să se mărite?

-Vag, şi ştiu care e următoarea ta întrebare. Nu. Nu era aşa când locuia în oraş. E ceva mai mică decât mine. Ştiu ce ştiu din cele câteva ocazii când am întâlnit-o înainte să se mărite cu Bobby. Totuşi, îl cunosc şi pe el. Ştiu că am rămas surprins când s-a însurat cu o femeie mult mai tânără decât el.

-A mai fost însurat?

-Da , răspunse el. S-a însurat cu o femeie pe care a cu- noscut-o când lucra în Biloxi. Are nişte rude care au acolo o afacere cu transport de peşte. Obişnuia să-şi petreacă ^nle ajutând, înainte să termine şcoala, şi el şi fraţii lui ^ Preluat afacerea cu creveţi de'la tatăl lor. Susie s-a ^t aici, dar n-a mers. A divorţat de el după câţiva ^ Şi a plecat de aici.

De ce

Hotărârea de divorţ menţiona doar diferente i
ciliabile. Asta-i tot ce ştiu. Nu e oficial nimic altceva" Când rn-am întors din vizită, eu şi Roxie ne-am uitai prin dosare vechi, dar n-am putut găsi nimic în ^ de câteva amenzi de circulaţie şi nişte plângeri legate de barca lui Bobby care trezea lumea la ore nepotrivite ale dimineţii, dar ăsta-i felul în care circulă familia. Ştiu că poate sună ciudat să fii pe o barcă la trei dimineaţa, dar creveţii nu se prind singuri.

Lila se aplecă.

- Cum a reacţionat când ai apărut.[7]

-Soacra ei cu siguranţă n-a fost bucuroasă să ne vadă, dar nu-i ceva neobişnuit. Lorna vine în oraş cât poate de rar. Cred că se vede ca o regină a acelui anume regat.

- Dacă ea e regina, atunci Carrie e prinţesa sau servitoarea ei? Nu sunt decât două femei acolo? Ai pomenit despre un frate.

- Da. Bobby are un frate, dar n-a fost niciodată însurat. Carrie nu s-a descurcat bine când am întrebat-o dacă totul e în ordine. Mă tem că am înrăutăţit situaţia, pentru că şi-a dat seama că tu eşti motivul pentru care am mers eu acolo.

-Nu puteai face nimic altceva, spuse Lila. Eu *am fost* motivul pentru care te-ai dus acolo. Aş fi preferat s-o prinzi singură, dar înţeleg. Era supărată pe mine?

-A spus că o să găsească alt doctor s-o ajute data viitoare.

- Şi soacra ei era acolo?

-Nu, am pus-o pe Roxie s-o distragă pe Lorna, dar n-am avut mult timp la dispoziţie, îi explică el. în mintea mea, cuvintele ei nu se potriveau cu reacţiile iniţiale, instinctul îmi spune că ai dreptate şi că ac[illegible] se petrece ceva.

r

- Dar nu poţi face nimic fără dovezi. Se lăsă pe spate cu un lung oftat. Ştiu cum se joacă jocul ăsta, şerifule
^ esti într-o poziţie proastă. Cel mai probabil, Carrie va suporta consecinţele, dar n-o putem forţa să discute cu noi. Acum, o să fie mai rău. Poate că ar fi trebuit ă-mi ţin gura, dar am văzut ce se întâmplă.

El detesta că nu putea face mai mult.

_'}mi pare rău dacă am îngreunat situaţia pentru tine.

- Urăsc gândul că nu poate beneficia de îngrijirea medicală de care are nevoie, dar, sincer, chiar dacă ar face totul aşa cum trebuie, tot ar putea suferi.

Se uită pe stradă, părând pierdută în gânduri.

El voia s-o facă să se gândească la ceva mai plăcut, dar mai avea un lucru de lămurit. Poate, dacă îşi cerea scuze, aveau să poată vorbi despre mai mult decât în câte feluri o dăduse el în bară.

- îmi pare rău că Miranda te-a înfruntat aşa. Am ieşit cu ea de câteva ori. Nimic serios.

Ea se uită din nou spre el şi, fără discuţie, era curioasă.

- înainte de accident?

- Da. Nu voia să discute despre acea perioadă, dar ea ar trebui să ştie, de vreme ce avea de-a face cu trecutul lui. Nu că ar fi ştiut cu adevărat că trecutul lui era o problemă.

-Am avut senzaţia asta. Pare să creadă că, odată ce Noelle pleacă de acasă, o să vă reluaţi relaţia.
-N-a fost nici o relaţie.
Ştia că nu-i datora nici o explicaţie, şi ea nu părea supărată de incident. El descoperea că n-o afectau prea multe.
Cu toate astea, se surprinse că aproape se dădea peste cap încercând să-i explice.

-Au fost vreo două întâlniri. Poate trei. Nu s-a trecut niciodată de un singur sărut de noapte bună. Am ştiut că nu era nimic între noi. Era... plictiseală, poate. Eram agitat când am ajuns prima dată aici. N-am intenţionat niciodată să se ajungă la o relaţie.- Dar n-ai avut: niciodată *acea* discuţia cu ea? P$_{entrij}$ că ea nu vorbea ca o femeie care a fost părăsiră.

-Aveam de gând să discut cu ea, îi explică el. E trist dar am plănuit acea discuţie cu mult mai muJtă grijâ decât am plănuit vreodată o întâlnire cu ea. Dar apoi, Noelle a avut accidentul, şi problema a dispărutele la sine.

Lila făcu ochii mari.

-Nu înţeleg. Fata ta a suferit un accident oribil. Unde era Miranda?

-A bătut în retragere. El fusese uşurat. Ultimul lucru de care avea nevoie era să aibă de-a face cu situaţia asta în mijlocul acelui haos. Ea încetase să mai sune şi îi oferise un respiro. Doar în ultimele săptămâni începuse să fie din nou excesiv de prietenoasă. Acum, că se gândea la asta, vedea că Roxie avea dreptate. Miranda începuse încet, dar sigur să-şi facă din nou loc în viaţa lui. Ştia că trebuia să mă concentrez asupra lui Noelle. Lila scutură din cap.

-Ai avut noroc, Armie. înţelegi că, dacă ţinea la tine, nu ar fi trebuit să bată în retragere. La partea cu romantismul, fireşte. Dar aveai nevoie de ajutor. Aveai nevoie de sprijin.

Pasiunea din spatele vorbelor ei îi încălzi inima. Părea gata să se lupte cu o femeie pe care abia dacă o cunoştea. Era drăguţ şi sublinia unele lucruri din cele aflate despre ea. Era ţepoasă, dar nu genul de femeie care stătea cu braţele încrucişate când dădea de greu.

-Am avut sprijin, spuse el, vrând să se întindă şi s-o ia de mână. Tata murise deja, dar mama s-a mobilizat în acele zile de început, după accident. Aşa că mare parte din acea perioadă e în ceaţă. A trebuit'să am de-a face cu faptul că fosta mea soţie murise. Nu mai avea familie. Am făcut aranjamentele pentru înmormântare şi m-am ocupat de casa ei din New Orleans. Şi apoi 'a fost Noelle. Mama s-a dovedit foarte puternică. J$_{Ur}$ că'a trăit

J ^ca să-mi vadă fetiţa că se face bine. E ciudat să m — dese la asta acum, pentru că acelea au fost zile prn ^

Ea fu cea care întinse mâna, acoperind-o pe a LT^'
_Şi au fost şi de nepreţuit.

La naiba! Avu nevoie "de o clipă, căci nimeni altei neva nu înţelesese asta. Fuseseră zile de jale şi durere zile când nu era sigur că fata lui avea să trăiască Si totuşi, mama lui fusese acolo. Se dăduse jos din pat' însi lăsase la o parte propria durere şi îl sprijinise El fusese sigur că avea s-o piardă la scurt timp după ce-şi pierduse tatăl, dar ea traLse luni peste ce estimase medicul şi el ştia că făcuse asta pentru că nu-l putuse lăsa singur Doar când fusese sigură că fiul şi nepoata ei erau bine, se prăpădise şi se alăturase iubirii vieţii ei.

Se gândi că mamei lui i-ar fi plăcut de Lila Daley.

-De ce ai venit acasă? Din cauza mamei tale? întrebă Lila. Erai detectiv în New Orleans. Pentru unii oameni poate fi greu să abandoneze genul ăla de adrenalină.

El îşi putu imagina că pentru ea fusese greu. Departamentul de Urgenţe în care lucrase era legendar pentru munca susţinută.

- Da. Sănătatea părinţilor mei s-a deteriorat până într-atât încât au avut nevoie de asistenţă. Pur şi simplu, s-a întâmplat că omul care ocupase postul timp de 27 de ani a ieşit la pensie. Eu divorţasem cu un an înainte. N-am vrut să fiu departe de Noelle, dar nici nu-mi puteam lăsa părinţii singuri. Papillon e la doar două ore de New Orleans, aşa că m-am mutat înapoi aici şi am preluat postul.

- Pot înţelege asta. Nu şi treaba cu părinţii. Eu nu mi-am cunoscut niciodată tatăl şi cu mama sunt abia la începutul găsirii unui drum comun. N-a fost o mamă bună. A iubit drogurile mai mult decât pe vreunul dintre noi. Dar aş face orice pentru fraţii mei. Orice.

_ -Mi-am închipuit că ai ales locul ăsta pentru că voiai să fii aproape de Lisa.Surorile erau extrem de diferite una de alta, dar era uşor de văzut că erau apropiate.

' Ea ridică din umeri, jucându-se cu ceaşca de cafea.

- Will şi Laurel se au unul pe celălalt. Mai au şi un grup mare de prieteni. Eu eram pe dinafară. E din vina mea, dar e adevărat. M-am gândit că Lisa ar putea avea nevoie de mine. Poate că greşesc aici. Ea e pe cale să-şi găsească propriul grup mare de prieteni şi familie. Eu nu mă descurc bine la asta.

Dar voia să îşi găsească un loc. Se simţea asta din tonul dulce-amărui al vocii ei, din felul nostalgic în care se uita la familiile care intrau.

- Cred că o să-ţi dai seama că te încadrezi aici mai bine decât îţi închipui. Trebuie doar puţin timp. Faptul că ai obţinut contractul de la compania petrolieră e un start grozav. Avem multe familii de petrolişti care locuiesc aici. Dacă ai grijă de soţi, soţiile şi copiii îi vor urma.

- Mă rog, nu-i ca şi cum compania are multe opţiuni dacă nu cumva vrea să aducă aici propria unitate medicală. Nu-i mare lucru. Eu fac doar controlul pentru noii angajaţi, dar se plăteşte bine. Avea privirea aceea satisfăcută a unui om de afaceri care ştia că a făcut alegerea corectă. Doar contractul ăsta singur ne va ajuta să ne menţinem pe linia de plutire. Deci tu cum vei aborda problema tuturor Mirandelor din oraşul ăsta.[7]

Reveniseră la asta? -Pot să discut cu ea.

Ar fi groaznic de jenant, dar nu-i plăcea ideea că Miranda o înfruntase pe Lila. Categoric nu-i plăcea ideea că ar putea să-i facă rău afacerii Lilei.

-Nu-ţi face griji de asta, declară Lila. Oricum ai da-o, o să pierzi. Dacă eşti prea blând cu ea, va crede că mai are o şansă. Dacă eşti prea aspru, eşti un măgar. E <>enul clasic de situaţie între ciocan şi nicovală. Vrei *siUspui* că nu esti interesat? -Da.'

,Esti serios interesat de mine sau eşti din nou agitat, Armie- . .

întrebarea ieşi din gura ei ca o adevarată ispită.

Poate că ar trebui să facă pe indiferentul, dar nu era nimic indiferent în ceea ce simţea.

-Sunt nebuneşte interesat de tine.

Ea se mişcă, bustul aplecându-se peste masă şi faţa apropiindu-se de a lui.

-Atunci, fă o demonstraţie! Presupun că localul ăsta e un cuib de bârfe. S-a auzit că ai rămas noaptea trecută la mine, dar unii n-o să creadă că eşti interesat de fata cea nouă decât după ce le demonstrezi.

„Asa că demonstrează-le!" Provocarea era clară în ochii ei. Ochi nemaipomeniţi şi buze pe care le putea săruta zile întregi, Fata lui era aici, şi se părea că Noelle fusese paravan în calea câtorva femei care-şi arătaseră interesul. S-o sărute pe Lila cu Noelle de faţă ar însemna o demonstraţie pe cinste.

Era una pe care voia s-o facă. Se ridică puţin şi se aplecă, atingându-i buzele cu ale lui. Sărutul fu scurt, dar ttupul lui se încinse în clipa în care se atinseră.

Era bine să te simţi viu câteodată. Uitase asta în ultimii ani. Lumea lui se învârtise în jurul responsabilităţii şi al sacrificiului. Era al naibii de bine să îşi dorească şi ceva pentru el însuşi. -Tată, pfui! Luaţi-vă o cameră! Se uită la Noelle şi văzu cum rânjeşte spre el. Lila se aşează din nou.

-Asta ar trebui să fie de ajuns. N-o să mai primesc P[r]ea curând fursecuri de la Miranda.

Brusc, ideea că toată lumea se uita la ei nu mai era aşa [re]a. Se uitau pentru că la masă cu el era cea mai drăguţă [fer]*eie din local.

"~[D]e fapt, ăsta-i mare păcat! Face nişte biscuiţi cu lă- [mâi]e delicioşi.

Ea strâmbă din gură în cea mai dulce şi tâfnoasă expresie.

-Erau fursecuri cu ciocolată.

Un mic icnet îi atrase atenţia, şi iat-o pe Dixie lânoj ei. Puse în faţa lui un burger şi cartofi prăjiţi. Dixie pl rea a încerca să se controleze în timp ce punea pe masa salata Lilei.

- Păi, fursecurile cu ciocolată sunt bune. îmi pare rău că nu mi-am amintit dacă voiai ouăle şi brânza sau nu, aşa că le-am pus separat. Le pot lua de aici dacă ţi se par ofensatoare.

Lila pufni, scoţând un sunet de iritare.

- Ştiu că fursecurile ei cu ciocolată sunt o insultă. Nu înţeleg de ce credeţi că mâncarea poate fi folosită drept insultă sau că poate fi ofensatoare. Luă farfuria cu oul şi brânza rase şi le puse pe deasupra salatei. Şi ai uitat baconul pe care până acum nu eram sigură că-l vreau.

Ţepoasă. Era ţepoasă şi îşi dori ca asta să nu aibă efect asupra lui.

-Atunci o să-ţi aduc, pentru că eu cred în deservirea clienţilor şi sunt politicoasă.

Se răsuci pe călcâie şi plecă.

El trebuia să se ocupe de ţepoşenia asta, altfel ea avea să dea de necazuri.

- Doar un sfat - politeţea contează foarte mult pe-aici.

Ea îl privi cu ochii mijiţi.

-Tu nu eşti mereu politicos.

Nu era. Putea fi irascibil, în special când era în exerciţiul funcţiunii.

- Se aşteaptă un anumit grad de arţag din partea mea.

- Ştiu că Remy poate să le-o taie scurt oamenilor, sub- linie ea. L-am auzit certându-se cu vânzătorii locali, şi nimeni nu-i spune să zâmbească mai mult.

De fapt, el nu-i spusese să zâmbească mai mult dar o lăsă baltă.

-Repet, lumea e obişnuită cu Remy._Si am întâlnit câţiva bărbaţi care au fost de-a dreptul grosolani, sublinie ea. " Cum să-i explice asta?

-Tu trebuie să interacţionezi cu oamenii. E diferit.

Ea încuviinţă din cap, şi el se temu că picase în capcană.

- Diferit pentru un bărbat.

Nu voise să spună aşa ceva.

-Dacă un cadru medical bărbat ar fi preluat dispensarul, aş fi spus acelaşi lucru.

Dar oare aşa era? Dacă un bărbat ar fi venit în oraş, fiecare femeie din ţinut ar fi trecut pe acolo să-i cunoască soţia şi copiii sau să-l evalueze pe tipul cel nou drept potenţial partener. Oare cineva îi urase bun venit Lilei?

-Sigur că aşa ai.fi spus, comentă ea.

El era pe un teren lunecos şi nu prea ştia cum să se oprească din cădere.

-Am spus doar că Dixie e foarte iubită în oraş. N-ar strica să fii ceva mai blândă în preajma ei.

Un sunet ce semăna cu un râset, dar deloc amuzat, ieşi din gura Lilei.

-Pentru că a fost amabilă cu mine? N-a fost. Şi hai să-ţi spun ceva, poate că femeile sunt politicoase, dar nu sunt amabile. E o diferenţă. Spun un lucru şi, de fapt, gândesc altceva. Şi eu de ce nu sunt politicoasă? Spun te rog şi *mulţumesc.* Atunci, n-am spus, dar ea era pasiv-agresivă. Mi s-a zis că nu-i bine să fii aşa. Eu ar ᵗʳebui să ştiu, pentru că am fost aşa timp de ani întregi. Mă doare fix în fund, Armie. Nu dau două nenorocite parale pe asta. Nervii ăia cu care m-am născut ar fi ᵗʳebuit să dureze toată viaţa, dar i-am folosit pe toţi, şi ʳᵉᶻᵉʳᵛᵃ aia nenorocită e goală.

Toată lumea se holba din nou. Prietena lui Noelle ărăf a de parcă n-auzise niciodată vorbele astea pana acum Fireşte, Noelle zâmbea larg, ca şi cum ăsta eracel mai bun spectacol pe care-l văzuse vreodată. i Armie avea un simţ pervers al umorului.

Prin local se auzi un murmur, şi el ştiu că moara de Hârfc se pornise din nou.

-Ai putea vorbi mai încet.[7] Toată lumea asculta, unii dintre ei nu sunt obişnuiţi cu limbajul ăsta.

Ea se uită în jur şi se înroşi. Poate că încă avea ceva nervi de vărsat.

-îmi pare rău. O să-mi controlez limbajul.

El se aplecă şi îşi coborî vocea.

-Am vrut doar să subliniez că încerci să te adaptezi.

- Nu încerc să mă adaptez, replică ea. încerc să-mi construiesc o viaţă. Asta nu înseamnă că trebuie să-mi fac prieteni. Poate oi fi prea bătrână pentru asta, Armie. Nu cred că pot fi fata aia bună de care se pare că ai tu nevoie.

-N-am spus asta. Şi nu eşti bătrână. Lucrurile începuseră s-o ia razna. El ar fi trebuit să pună altfel problema, să fie mai blând. Eşti mai tânără decât mine.

-Poate că nu sunt bătrână ca vârstă, dar te asigur că mă simt aşa. Dacă ai nevoie de o femeie politicoasă care rosteşte toate replicile potrivite şi îşi lasă furia să mocnească, eliberând-o doar sub formă de prăjiturele insultătoare, întoarce-te la Mirandele lumii ăsteia. Eu n-am de gând să fiu o astfel de femeie. Cred că eşti din nou agitat, şi eu sunt fata cea nouă din oraş.

El nu se putu abţine să nu se încrunte înspre ea, pentru că acum îl înnebunea, şi nu în sensul bun.

- Faci presupuneri.

-Asta se întâmplă des între noi, ripostă ea. Nu ne cunoaştem. M-ai văzut. Ai crezut că sunt nouă şi drăguţă. Nu sunt. Sunt distrusă şi chinuită, şi luciul ăla nifmai vine înapoi. Mi-ai dat un sfat. O să-ţi dau şi eu unul. N-o cocoloşi, \l deşteaptă şi capabilă şi are de gând să-şi petreacă viaţa aici pentru că nu crede că poate rezista în altă parte. Nu vrei, dar o ţii pe loc.Lui începu să-i fiarbă sângele în vene. Chiar zisese asta?

-Vorbeşti despre fata mea? N-ai habar de situaţie.

Era un tată bun. Câteodată, era singurul lucru de care se agăţa. Se sacrificase pentru Noelle, şi acum o femeie oarecare pe care abia dacă o cunoştea îÎ critica?

Expresia Lilei nu se schimbă. Era faţa inexpresivă a unei profesioniste care îşi exprima o părere.

-Ştiu că ar trebui să fie mai mobilă decât este. I-am studiat tomografiile. Când a fost ultima dată când a avut un fizioterapeut care să o facă să se ridice?

El nu trebuia să înghită asta.

-Nu-i treaba ta.

- Eu îi asigur asistenţa medicală primară. Te asigur că e treaba mea.

Exact de asta mă plăteşti.

Exista o soluţie simplă la problema asta. Fusese orbit de frumuseţea şi de atitudinea ei. Avea dreptate. 0 văzuse drept altceva şi crezuse că *diferit* trebuia să însemne *bun.*

-Poate că ar trebui să plătesc pe altcineva dacă ai de gând să fii aşa băgăreaţă.

Ea se dădu în spate şi părea deodată lipsită de energie.

-Atunci, bine, o să iau asta la pachet, şi nu cred că ieşirea de vineri e o idee bună.

-Poate că nu e. Poate că ea era prea înţepată chiar şi pentru el. Dacă nu poţi accepta un sfat bun, atunci n-o să rezişti mult aici.

Ea nu răspunse, doar îşi luă poşeta şi îşi scoase Portofelul.

-Mi-am pierdut pofta de mâncare. Asta ar trebui să f!e de ajuns pentru partea mea din nota de plată. Bună zlUa> domnule şerif!

ieŞi din separeu şi lăsă o bancnotă de zece dolari
Pe masă.

Cum de se terminase asa urât? Cu câteva clipe în ^rmă se simţise apropiat de ea şi acum era ca şi cum 'Utre ei apăruse un blestemat de zid. Nu era sigur ca voiasă-l vadă doborât. Dar nu era sigur nici că nu-l Voia pământ. Amândoi spuseseră lucruri pe care probabil nu ar fi trebuit să le zică.

- Hei, hai să ne liniştim puţin!

Ea nu se uită înapoi în vreme ce se îndrepta spre usă.

N-avea de gând să plângă. Nu. îşi simţea lacrimile zvâcnind în dosul pleoapelor, ameninţând să-i răpească vederea şi demnitatea. Dar n-avea de gând să verse nici o lacrimă. Categoric nu în faţa mulţimii ăsteia de oameni. Probabil că exact asta voiau ei.

- Hei, te simţi bine.7 Noelle se uită la ea.

La naiba! N-ar fi trebuit să spună nimic. Nu credea că Noelle putuse auzi sfatul pe care i-l dăduse tatălui ei. Vorbise încet şi chiar vorbise serios. Nu că ar fi trebuit să aibă o părere în momentul ăsta. Nu fusese corect să-i arunce asta în faţă, dar nu putea retrage cele spuse, aşa că afişă un zâmbet. Fata care o însoţea pe Noelle se uita la ea ca şi cum se aştepta să-i crească dintr-o clipă în alta coarne.

- Bineînţeles, răspunse Lila. Trebuie să mă duc înapoi la dispensar. Asta-i tot. Sper ca totul să se rezolve pentru tine.

Va trebui să spere, pentru că tatăl ei nu avea să o mai aducă vreodată la ea la dispensar. Bineînţeles, odată ce tatăl ei avea să afle că o ajutase pe fata lui cu tehnicile de masturbare, arătându-i cum să comande un vibrator pe internet de pe telefon, relaţia s-ar fi dus oricum dracului. Ca toate celelalte relaţii ale ei.

Era prea pretenţioasă. Prea mofturoasă. Prea intimi- dantă. Prea băţoasă. Prea mult.

Nu era ceva ce nu mai auzise.

Aşadar, de ce o durea atât de tare venind de la el? Efectiv o durea stomacul. Ar fi trebuit să rămână la planul ei. Muncă. Somn. Vizita la sora ei. Şi de la capăt.

Doar că n-avea prea multe de făcut. Nu dormea deloc bine. Şi sora ei n-avea prea mult timp pentru ea.

De când devenise aşa disperată, dependentă?

- Orice ar fi spus, nu vorbea serios, îi zise Noelle. Nu-i priceput la femei. Sau la oameni în general.

Ea nu era de acord. Era foarte bun cu toţi şi vorbise foarte serios.

-Totul e în regulă. Aşa cum am spus, trebuie să mă duc la muncă.

-Presupun că te-ai răzgândit cu prânzul. Dixie se holbă la ea, încruntându-se. Nu mai vrei bacon? Ştii că a trebuit să-l facem. Nu-l aveam aşa, pur şi simplu, la dispoziţie, în caz că cineva îl comanda.

Ea nu voia nimic din toate astea. Cumva, crezuse că venea aici şi totul avea să se aranjeze de la sine. Era un orăşel adormit, şi ea făcuse greşeala să creadă că aici avea să fie altfel. În trecut, lumea o ignora în cea mai mare parte a timpului. Indiferent de cât de bună era la muncă, era mereu cineva care putea să-i ia locul. Crezuse că aici urma să aibă un loc al ei. Nu se aşteptase să-şi facă o grămadă de prieteni, dar categoric nu se gândise că lumea practic avea să o urască.

Ce naiba făcuse? Renunţase la un post grozav, un salariu nemaipomenit, un apartament drăguţ... Şi pentru ce? Tot ce avea era băgat într-un

dispensar la care nimeni nu voia să vină şi într-o casă plină de vechiturile unui om mort. Acum, se părea că avea în grijă un câine şi trebuia să-l evite cu orice preţ pe şeriful cel sexy.
Nu că avea să rămână mult aici dacă oraşul se întorcea împotriva ei.
-Am lăsat bani pe masă. De acum încolo iau la Pachet.
Dixie oftă şi îşi puse o mână în şold.

-Mâncarea nu-i destul de bună pentru tine?

Da, încasase destule din astea.

-Având în vedere că am crescut mâncând mai tQ timpul orice putea face rost fratele meu din g^ sunt ferm convinsă că mâncarea ta e delicioasă. Se p$_{ar}$^ că tu crezi că sunt o fată de la oraş atotputernică. Da, arn crescut la oraş, dar te asigur că au fost zile în copilăria mea când aş fi dat orice să am ce aveţi voi aici, pentru că mare parte dintre voi aţi avut părinţi care v-au iubit, ati avut pe cineva în afară de un frate adolescent care să aibă grijă de voi. Eu am avut o mamă care era în închisoare mai tot timpul. Mâncarea ta e bună. Ce nu pot accepta sunt opiniile care o însoţesc. De acum încolo, voi evita asta.

-Ah, scumpo, începu Dixie, cu ochii straniu de blânzi.

Dar îi ajunsese pentru ziua de azi.

- Lila, strigă o voce gravă din spatele ei.

Ea îl ignoră pe Armie şi ignoră şi privirile fiecărei persoane din încăpere care o auzise descriindu-şi copilăria mizerabilă. Asta nu putea contribui prea mult la acceptarea ei. Aveau să creadă că, de vreme ce mama ei fusese dependentă de droguri, şi ea era la fel. Şi îşi expusese sora. Doamne, n-avea habar ce spusese sora ei despre copilăria lor. Remy ştia, dar el avea o mamă, o soră şi un frate cărora poate Lisa nu le dezvăluise povestea lor.
Se duse către uşă, dar se opri, pentru că se auzi un sunet oribil de cauciucuri scrâşnind şi apoi pământul de ea se cutremură în vreme ce un zgomot de izbitura n ajunse la urechi. Toată lumea din cafenea încremeni încercând să înţeleagă ce se petrecuse, dar Lila ştia. Un accident de maşină.

LiÎ$_{a}$ă[din l∘C'împingând u?ile duble- a nu se °P^{ri}> ™ se putea opri. Asta era ce făcea.Nu trebui să meargă prea departe. O furgonetă se iz- bise de clădirea ce adăpostea cafeneaua lui Dixie. Părea că lovise două maşini în parcare înainte de a se opri în clădirea solidă de cărămizi. Din fericire, celelalte maşini încetiniseră furgonetă. Partea proastă era că bărbatul care se găsea la pământ încetinise şi el furgonetă.

£$_{a}$ îngenunche, pentru că piciorul bărbatului era rupt, şi el pierdea sânge. Mult sânge. Pătase strada. Se uită la el, şi spre ea priviră nişte ochi de culoarea smaraldului.

' **IN** u-l pot simţi. Era îmbrăcat într-un costum elegant. Părul roşcat fusese cândva pieptănat perfect peste cap, dar acum atârna pe lângă faţă. Ar trebui să-l simt.

Piciorul nu era acolo unde trebuia să fie. Stătea într-un unghi ciudat.

-Ai fractură deschisă, dar cel mai mult mă îngrijorează pierderea de sânge. Trebuie să rămâi calm, în vreme ce caut ceva pe post de garou. - Putem folosi cureaua mea.

Armie era în spatele ei, scoţându-şi cureaua de piele din găicile pantalonilor.

Nu conta ce se petrecuse între ei în local, ea era fericită că el era acolo. Era calm, expresia lui nearătând nimic altceva decât un profesionalism ferm.

-Ai anunţat? Luă cureaua şi îşi dori să fi avut trusa la ea. 0 avea în maşină, dar veniseră pe jos la cafenea. Ai un cuţit la tine?

-Roxie e pe drum încoace, la fel şi ambulanţa, dar mai durează ceva. Avem o singură ambulanţă şi deserveşte tot ţinutul. Ajunge în cincisprezece minute.

Cincisprezece minute. Posibil, încă treizeci de minute Până la spital îi trecu prin minte cât de vulnerabili erau ^{aici}- Ea era singurul lucru între asta şi un potenţial de- pentru că bărbatul n-ar rezista cincisprezece minute $^{ară\ îr}$*grijiri medicale. ~ Rene, o să fie în regulă.

^mie deschise briceagul pe care-l scosese din buzunar.-Nici măcar nu ştiu cum s-a petrecut.

Bărbatul pe nume Rene se încruntă pe când •• spinteca pantalonii.

-Lasă să vină ambulanţa, dar cred că trebuie să che. măm un elicopter. Era categoric o fractură deschisă şi necesita operaţie, probabil şi o tijă metalică. Bărbatul ăsta îşi asigurase un control corporal ori de câte ori avea să călătorească de acum cu avionul. Dar ea avea să se asigure că el avea să trăiască pentru a îndura toată plăcerea unui asemenea control. Dacă putea opri sângerarea. Din nefericire, ceea ce o îngrijora era artera femurală, îmi trebuie ceva să opresc hemoragia, în vreme ce îi pun garoul.

Armie vorbea din nou la telefon, aranjând să vină elicopterul. Poate că exagerase, dar erau izolaţi, şi orice clipă conta.

-Astea sunt curate. Dixie era palidă, dar avea un teanc de prosoape în mână. Pot s-o fac. Să le pun peste rană?

Lila luă două prosoape. Nu erau bandaje, dar altceva nu avea. Găsi sursa sângerării şi puse prosoapele acolo. Avu imediat nevoie de unul nou, aşa că luă câteva de la Dixie şi le aranja deasupra. Vino aici şi apasă tare! Nu ridica mâna. Trebuie să apeşi cu putere.

Armie se îndepărtase, mergând să verifice maşina.

- Lila, sunt Janice Herbert, fiica ei Hallie şi bebeluşul. Adulţii sunt inconştienţi, dar cred că ceva nu-i în regulă cu bebeluşul.

Rahat! '

În jurul ei se strânseseră oameni, toţi ieşind din casele ce formau o piaţetă în centrul oraşului Papillon. Se uitau, câteva femei plângeau. Dar avea nevoie de ajutor.

Veni sul) forma asistentei ei. Mabel alerga ca o afurisită de campioană, dând ocol clădirii. Avea în mână trusa Lilei. Era în halat, şi Peanut alerga după ea._Preiau cu. Mabel căzu în genunchi. Pun eu garoul Ţu vezi ce-i cu bebeluşul.

Cu coada ochiului, o văzu pe Noelle. Era roşie la faţă ₛj părea că abia mai respira.

' Ce fată deşteaptă! O adusese pe Mabel, şi acum toţi ₐveau o şansă. _0 să avem nevoie de apă şi poate de mai multe prosoape. Să se ducă cineva să aducă. într-o situaţie de urgenţă, era cel mai bine să li se dea oamenilor ceva de făcut. Şi să faceţi loc pentru ambulanţă.

Liniştită că Mabel ştia ce făcea, Lila alergă la maşină. Pantalonii îi erau plini de sânge, dar acum nu se putea gândi la asta. Armie ţinea bebeluşul în braţe. Ea funcţiona doar pe bază de adrenalină, un drog pe care-l cunoştea bine. O energizase în numeroasele sale nopţi nebune la spital. Adrenalina o făcea mai puternică, mai rapidă, mai capabilă să se concentreze. O ducea în locul unde putea face ce trebuia făcut.

Copilul se învineţea. Pe el nu era sânge.

- Era prins bine cu centura?
- Ce? Mamă?

Hallie îşi revenea, dar Lila n-avea timp s-o pună la curent.

- Da. A trebuit s-o scot din scaunul ei, îi răspunse Armie.

Ea întinse mâinile spre Armie, uitându-se în maşină. Imediat, Armie se duse la Hallie care începea să înţeleagă că se întâmplase ceva foarte rău.

-Gracie! Hallie se zbătea să îşi scoată centura. Unde e copilaşul meu?

Lila îl lăsă pe Armie să se ocupe de Hallie. Trebuia să înţeleagă de ce nu respira Gracie. Scaunul de copil era k locul lui şi lângă el era o geantă cu scutece. Mirosul de chimicale arse umplea aerul, dându-i de înţeles că se activase airbagul. Mintea ei refăcu repede scena, imagini- le derulându-se una după alta. Mâinile bebeluşului eraupline de o mâzgă cleioasă. Mirosea ca vanilia. Bi^., pentru dinţi. Cea mică molfăia un biscuit, iar accident făcuse ca o fărâmă să i se blocheze în gât.
Ochii copilului erau deschişi, cu disperarea limpede în privirea-i albastră. Putea respira, dar nu putea plânge Lila întoarse copilul, sprijinindu-i capul de mâna ei Puse piciorul pe treapta maşinii şi îşi sprijini de coapsă mâna împreună cu copilul. Maxilarul delicat al bebeluşului era între degetul ei mare şi cel arătător. Era gata.
Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci.
Cinci lovituri ferme cu podul palmei drepte între omoplaţii fetiţei.
Se auzi o tuse când bucata *de biscuit* lovi scaunul din spate. Copilul scânci.
- Gracie.[7]
Hallie stătea acolo, cu braţele întinse. Lila întoarse copilul.
- Ce s-a întâmplat.[7]
Hallie strânse copilul la piept.
- Mama conducea, apoi s-a făcut palidă şi a spus că o doare braţul, şi apoi jur că mergeam prea repede şi ea nu mai răspundea. Am încercat să ţin eu volanul, dar cred că am lovit pe cineva. Ah, Doamne! E Rene.[7]
Lila reuşi să ajungă pe partea şoferului. Mama lui Hallie era prăbuşită peste airbagul ce acoperea volanul. Avea centura, şi airbagul se activase corect. Având în vedere ce spusese Hallie, trebuia să se gândească la atac cerebral sau la infarct. N-avea puls. Trebuia să rişte şi s-o pună pe doamna Herbert pe pământ, unde putea începe manevrele de resuscitare.
-Armie, ajută-mă s-o scot de aici! E în stop cardiac. Nu ştiu de când e aşa.
Armie nu ezită. Desfăcu centura de siguranţă şi o aşeză pe doamna Herbert pe asfalt.
J

-Scoate defibrilatorul din trusa mea. Nu-i spuse că vorbea despre defibrilatorul extern automat care era în$_{a}$ pe care Mabel o adusese cu ea. Armie avea sufi- ^ntă experienţă cât s-o asiste, şi ea era recunoscătoa- ^{Cl6}Lila îngenunche, găsi sternul, îşi împleti mâinile şi !"$^{e}{}_{cepU}$ resuscitarea, ritmul fiind înrădăcinat de ani de muncă. *Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci.* Continuă până când ^{n} inse cu numărătoarea la treizeci. ^{a}- /vpleacă-te şi suflă! O dată. De două ori. Ascultă sunetele de respiraţie!

Revino la compresii!

Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci..."

în jurul ei, undeva în fundal, ştia că oamenii plângeau şi că lumea se mişca, dar ea era captivă în acest moment' Lumea dispăruse, şi exista doar treaba ei. Aici, era puternică. Aici, nu exista teamă sau ezitare. Erau viaţă şi moarte şi o luptă pe care ea o cunoştea bine.

Armie veni lângă ea.

- L-am pornit.

Treizeci.

Rupse bluza doamnei Herbert. Pielea ei era uscată, aşa că Lila potrivi electrozii, şi maşinăria începu să-şi facă treaba.

-Toată lumea să se dea înapoi.

Pacienta ei avea nevoie de şocul pe care i-l dădea defi- brilatorul. Lila apăsă pe buton.

Trupul doamnei Herbert se scutură când inima începu să bată din nou. Femeia deschise ochii, cu o privire şocată. Tremura, dar Lila îi simţea bătăile inimii sub degete.

-Gracie? Ce s-a întâmplat cu bebeluşul? Copiii mei?

Vorbele îi ieşiră răguşite.

-Sunt bine. Rămâi jos! Ambulanţa este pe drum. ^ebuie să îl verific pe Rene. Armie o ţinu confortabil

Săsi un mod de a-i ridica picioarele. Ea era încrezătoare că Armie îşi făcea treaba şi că defibrilatorul conţi- ^{nu}a să funcţioneze în caz că mai era nevoie.

Adjuncta îsi făcuse apariţia şi ţinea mulţimea sub

control. ■ '-Am nevoie *să ştiu când ajunge* ambulanta Avea să trebuiască să decidă pe cine să tf ambulanţa şi pe cine cu elicopterul.

[illegible] cu

Mabel se uită *la ea.*

- Lila, îmi fac *griji că o să aibă* garoul ăsta p[illegible] . pentru mai mult *de o oră dacă o trimitem* pe Janice'[illegible] ambulanţa şi aşteptăm să se întoarcă.
- O să vină un *elicopter, dar nu ştiu dacă îi* poate Iu pe amândoi. Nu ştiu cât de mare este.

Bărbatul risca să-şi *piardă* piciorul. Ea trebuia să ia [illegible] decizie.

-Trimite-o *pe* ea, spuse bărbatul *pe care* Armie îl stri- gase Rene. *Devenise* mult mai *palid.* Eu pot aştepta.

Ea nu avea să facă *alegerea* aceea. Nu când putea concepe un plan pentru a-i *salva pe toţi.*

- Doamnă *poliţist!* Va trebui s-o *ducem pe* doamna Herbert *la* dispensar.

-Elicopterul e pe drum. Ajunge în zece minute,strigă Armie. Deasupra dispensarului e un *loc de* aterizare *special* pentru asta. Ambulanţa ajunge în cinci minute. Cine merge unde?

Lila nu intenţiona să-l *mişte pe* Rene *mai mult* decât era necesar. Şi doamna Herbert putea *intra în* orice *di- pă* din nou în stop *cardio-respirator.* Trebuia să ajungă cât mai *repede posibil la un* laborator *de* cateterism.

- Doamna Herbert trebuie dusă *la dispensar,* Rene o să plece cu ambulanţa. Pentru moment, hemoragia e sub control.

Armie încuviinţă din *cap* în vreme ce la urechi îi ajunseră sunetele aşteptate ale *sirenelor.* -Sunt bine.

Janice Herbert încercă să se *ridice singură. A* naibii femeie încăpăţânată! -Ai suferit un stop cardiac. *Eşti legată de un defibri-* lator, şi noi două o să avem o mare *problemă dacă te* desprinzi. O să mergi *la spital.*

. JVreau să-l văd pe doctorul adevărat, spuse Janice.
Hallie reuşise so calmeze din nou pe Gracie. Micuţa se a-tâ de mama ei. Era clar însă că femeia lua conducerea. aga; q să faci orice îţi spune domnişoara Daley, mamă. O să-l laşi pe şerif să te ducă la dispensar. O să iei orice Medicamente o să ţi se dea şi o să urci în afurisitul ăla % elicopter, pentru că femeia asta ţi-a salvat viaţa. A salvat viaţa nepoatei tale. Aşa că taci naibii din gură şi fă ce-ţi spune ea!
Doamna Herbert făcu ochii mari, dar îl lăsă pe Armie
Ambulanţa ajunse, şi doi paramedici ieşiră, preluând rapid pacientul de la Mabel.
-Ne ocupăm noi, spuse bărbatul masiv.
Partenera lui se ocupa deja de rana lui Rene.
- E stabil. Ar însângerat de moarte dacă nu s-ar fi ajuns repede la el. înţeleg că aveţi o pacientă cu probleme cardiace. Trebuie s-o examinăm? Putem s-o punem pe doamnă pe scaun şi pe el pe targă.
Ea scutură din cap.
-Vine un elicopter pentru ea. Are nevoie de un cate- ter. Cât mai curând posibil.
Paramedicul făcu un semn de aprobare.
-Ai făcut o treabă bună aici.
Mabel se ridică. Amândouă erau mânjite de sânge, dar mai aveau de lucru.
Trebuia s-o urce în siguranţă pe doamna Herbert în elicopter şi apoi să le consulte pe fiică şi pe nepoată.
Ziua ei nu era nici pe departe încheiată.

capitolul 8

mai târziu, Armie stătea în sala de aşteptare a dlsPensarului, având adânc imprimată în minte imagi- *ea cu Lila Daley plină de sânge ce se luptase de una Slngură cu haosul şi îl transformase în supravieţuire.Azi, fuseseră pe muchie de cuţit. O mişcare gresir şi i-ar fi pierdut pe Rene, sau pe Janice, sau pe acel COpj! las scump.

'Ea făcuse diferenţa. Dacă mar h tost acolo, ziua ar fi decurs cu totul altfel.

- Ce faci aici? întrebă Lila intrând. Bineînţeles. Vrej o actualizare. Partea bună e că Rene a trecut cu bine de operaţie. N-a avut nevoie de tijă, aşa cum credeam. A avut noroc. O să aibă piciorul în ghips câteva sap- tămâni şi va fi slăbit, dar aud că deja îşi face planuri să vină acasă. Cât despre Janice, a avut un blocaj de 88 la sută. I-au băgat un stent, şi acum se odihneşte. Totuşi, va trebui să facă câteva modificări ale stilului ei de viaţă. Lila închise uşa biroului. Se schimbase de haine, făcuse un duş în spate şi acum arăta perfect curată, dar el îşi amintea cum arătase când preluase controlul.
Arătase ca un războinic, ca o adevărată walkirie. Armie greşise când îi spusese să se adapteze. -Am venit să te duc acasă. În ochii ei apăru o urmă de îngrijorare. -Am maşina aici.

- Lila, ai trecut prin multe azi. Lasă-mă să te duc acasă. Sau să te duc la sora ta. Nu cred că ar trebui să fii singură în seara asta.

Ea păru că se gândeşte o clipă.

- Lisa şi Remy sunt în New Orleans în weekendul ăsta. Sunt bine. A fost ceva ce am făcut de sute de ori.

Nu era în sarcina ei să facă genul ăla de treburi pe teren. El ştia cât de greu putea fi. Fusese tulburat şocat de cât de aproape ajunseseră prietenii lui de a pierde totul. Cu siguranţă, ea simţea urmările stresului la care fusese supusă azi. Făcuse o treabă fenomenală ignorându-l şi făcându-şi treaba, dar avea să se prăbuşească

-Nu când tu ai fost singura responsabilă Când ai preluat dispensarul, ai preluat şi răspunderea pentru
ce5t oraş şi iei totul în serios. Chiar şi când oraşul te
1 _ndonează.
al> Nimeni nu m-a abandonat. Doar nu mă simpatizea-

Nu trebuie să mă placă. ^Vorbele îi sunau superficial, şi el se întrebă cât o cos- e ziua aceea. Fusese acolo când ajunsese elicopterul ^ ducă pe Janice la spital. îi informase pe medici des- S e starea pacientei şi despre cum o stabilizase pe Janice. Apoi consultase copilaşul, se asigurase că Hallie era bine si abia apoi se ocupase şi de ea. Doar după ce vărul lui Hallie apăruse să le ducă la spital, ea mersese să facă un duş şi sa se liniştească.

Si el ştia că avea nevoie să se liniştească, pentru că, în ciuda atitudinii ei, nu avea cum să nu fie cuprinsă de un val de emoţii. Odată ce adrenalina dispărea, o aştepta trauma acelei zile. Ştia.

Totuşi, din ce înţelesese, în vreme ce el, Roxie şi băieţii cei noi se ocupaseră de urmările accidentului, ea petrecuse restul după-amiezii la muncă. Făcuse două consultaţii cu analize de sânge şi toată hârţogăria, rămăsese în contact cu spitalul şi cususe un turist care se tăiase la mână la pescuit.

0 trimisese pe Mabel acasă şi rămăsese singură pentru ultima oră din program. Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Armie voia mult de tot să fie el acela.

-Cred că oamenii o să te privească altfel după ziua de azi. Eu sigur o fac. îmi pare rău de ce am spus. Fii tu lnsăţi, pentru că avem nevoie de tine. Cred că s-ar putea caeusă am nevoie de tine. Ea Pufni, dar scutură clin cap. pot face asta acum. auzi un ciocănit în usa de sticlă. Armie oftă T întrıacolo- A^ră era Dixie, cu două pungi în ^ ' era cazul de încă o ciocnire între ele două, şi mie nıavea de gând să permită cuiva să se certe cu Lila

în seara asta. în ziua următoare avea să-şi c|arifiCe fata oamenilor, dar putea începe de aici. p02iK

Scutură din cap.

-Nu acum, Dixie. Ea o să plece acasă.

Lila trecu cârdul de acces peste cititor, ignorând Uşile se deschiseră.

- De ce ai nevoie?

Dixie intră şi puse pungile pe biroul de la recepţie

- N-am ştiut ce ai vrea pentru cină. Ştiu că bUcă, tăria lui Bill e o mizerie. Miranda n-ar fi trebuit sâ-ti vândă casa aia. Uite care-i treaba! Eu i-am adus docto- rului Hamet prânzul în fiecare zi gratis. A fost plăcerea mea să ajut un bărbat care a muncit pentru comunitate chiar şi după ce a muncit îndeajuns pentru noi. Tu o să munceşti spectaculos pentru noi, doctore Daley.

Lila scutură din cap.

- Nu sunt doctor.

Dixie flutură din mână.

- Obişnuieşte-te cu asta! Noi nu înţelegem toată chestia aia cu asistenta practiciană. Poate că am fost prea sensibilă mai devreme. îmi cer scuze. îndepărtă emoţia pe care el o văzuse în ochii ei şi reveni la practica şi profesionala Dixie. Aşa cum am spus, n-am ştiut ce ai dori, aşa că ai aici o salată mare. Am pus topingurile separat. Mai sunt şi nişte ruladă de carne, fasole verde, porumb, o cutie mare cu fasole roşie şi orez, budincă de pâine şi plăcintă cu ciocolată.

Lila se uită la pungile mari, iar buzele i se arcuiri uşor.

- încerci să mă îngraşi?

Dixie îi făcu cu ochiul.

-Ai nevoie, fetiţo.

-Şi mie îmi pare râu, spuse Lila întinzând mâna spre patroana cafenelei. N-am fost suficient de sensibilă.

Dixie îi scutură mâna înainte j-, , ® , - a se întoarce şi

iua spre uţa.DeCi totul e iertat. Mâine revin cu salată şi supa paCă vrei să-ţi schimbi comanda de prânz, sună n? dintre fetele mele înainte de amiază şi spune-i ¡¿te bună, doctore!

Lila se încruntă, ducandu-se spre pungi şi uitându-se '"Xrezi că o să vină înapoi să le ia? Asta a făcut Vliranda. Nu mi-a păsat că erau prăjiturile de pe locul ioi sau că le făcuse ca să mă insulte. Mi-a plăcut că erau
mâncare pe care nu trebuia să mi-o fac singură.

Ah, era de rău. Cuvintele îi ieşeau din gură, dar nu exista nici o urmă de emoţie în spatele lor. Se opri şi se uită în jur cu ochii scânteind.

-Unde-i Peanut?

El îl aranjase deja pe Peanut pentru noapte. Nu trebuia să-şi facă griji pentru câine. Avea nevoie de toată atenţia îndreptată asupra ei.
- E cu Noelle. Mabel mi l-a dat pe Peanut când le-am lăsat pe Noelle şi pe prietena ei. O să aibă grijă de el. Le-am instruit cât de mult să-i dea să mănânce. Ştiu că trebuie s-o ia încet. Beth a rămas acolo pentru noapte. Are două adolescente iubitoare de animale să-l răsfeţe cu dragostea lor. Şi Dixie n-o să-ţi ia mâncarea. Cred că ai convins-o. Ştiu că pe mine m-ai convins. Lasă-mă să te duc acasă, Lila! Lasă-mă să am grijă de tine! Îţi promit că n-o să forţez nota. O să te duc acasă, o să mă asigur că mănânci, o să dorm pe canapea din nou, pentru că ai nevoie de odihnă. Ai avut o zi lungă şi stresantă, şi spu- ne-mi tu că nu-i fix momentul când visezi la asta. Hai, sPune-mi că n-o să dormi mai bine într-o casă nouă stlln d că cineva te păzeşte! Ea rămase nemişcată pentru o clipă. -Doar în noaptea asta. a Şi dacă el avea un cuvânt de spus în problema asta> dar procedau aşa cum voia ea. ~ Uoar în noaptea asta.

Ea se întinse să ia pungile, dar el se mişcă repeclle

- Le iau eu.

Ea încuviinţă din cap şi merse să-şi ia poşeta. Tăcu• vreme ce el o conduse la maşina lui, tăcu atunci când el străbătu parcarea unde se petrecuse accidentul, tâci atunci când intră pe strada ei.

Aşteptă până când el opri motorul El fu surprins că ea încă era în maşină când el o ocoli să ajungă la uşa ei, dar ea se uita fix în faţă, şi el ştiu că ea nu vedea nici curtea şi nici noaptea. Era în altă parte, şi era treaba lui s-o aducă înapoi în prezent, cu el.

Deschise uşa pasagerului şi îi întinse mâna.

- Haide, scumpo! Hai să intrăm! O să mănânci, o să-ţi dau un pahar de vin sau două, încă un duş şi la culcare.

- Bine.

Ea era pe pilot automat. Âl lăsă s-o ia de mână, dar şi-o retrase în clipa în care ajunse cu picioarele pe pământ.

- Poate că ar fi trebuit să mâncăm la dispensar. Se uită înapoi spre drumul pe care tocmai veniseră. Am un cuptor cu microunde în spate.

-Ţi l-am reparat pe al tău. El speră ca ea să nu se înfurie de ce avea să îi spună. S-ar putea să ştiu unde păstra Bill cheia de rezervă şi s-ar putea să fi intrat la tine acasă după ce am terminat treaba la locul accidentului şi s-ar putea să-ţi fi reparat cuptorul cu microunde, şi ara-

gazul, şi chiuveta de la baie. Ştiu că n-ar fi trebuit, dar trebuia să fac

ceva. Nu puteam să mă duc acasă. Trebuia să mă ţin ocupat.

-Mi-ai reparat cuptorul?

-Tata era electrician. A lucrat la sonde. Ştiu câte ceva. Funcţionează, deşi e vechi. Categoric o să încălzească fasolea roşie şi orezul. O duse la uşă şi se folosi de cheia pe care o luase mai devreme ca s-o deschidă. Ţi-am umplut şi frigiderul cu chestii importante. Vin Bere. E o sticlă de bourbon în dulap. Asta-i pentru mine'"

Ea oftă.

i v

,îmi P^ce bourbonul. Ăla e al meu. pori cs u • • stai! Cred că vreau şi vinul. P* bei vin.

£a putea avea tot ce îşi dorea.

-Mă duc să iau pungile de la Dixie. Ţu innă c; asiră f ^ ocup eu de tot.

Alergă la maşină şi luă pungile''

0 rănise. Şi ea spusese nişte chestii, dar el sp nUtea descurca. O înţelegea - sau cel puţin aşa credea. Când ea se simţise rănită, lovise şi ea. Şi el putea face asta Făcuse, categoric, asta şi înainte. La naiba, o meritase.' Practic ii spusese să zâmbească naibii mai mult.

închise uşa maşinii şi urcă treptele în fugă. Trebuia să le repare şi pe astea. În doar câteva zile, reuşise să arunce o mulţime din lucruri. Acum, se putea mişca uşor prin hol.

Acum, se auzea cântecul *Fine and Uellow* al lui Billie Holiday. Evident că găsise pick-upul de modă veche al lui Bill. Era chiar de modă veche, pentru că îl cumpărase în anii '70, şi avea discuri mult mai vechi de atât. Ar fi bine să asculte nişte muzică de jazz şi să se relaxeze cu bourbonul. El intenţiona să se asigure că ea avea să doarmă în seara asta.

-Vrei salată? El se gândi că ea avea nevoie de mai mult, dar nu intenţiona să o contrazică în vreun fel. Nu în seara asta. De dimineaţă, avea să se trezească şi să-i facă bacon şi ouă, apoi avea s-o îndemne cu blândeţe să mănânce. Ori pot să încălzesc rulada de carne sau orezul şi fasolea.

Ea se ridică şi se întoarse.

-Aş prefera să mă săruţi.

EI lăsă jos pungile şi se duse spre ea, pentru ca asta efa ceva ce categoric putea face.

Ea ştia că ar trebui să se ducă la culcare. Fără el. Ştia * fea o greşeală, dar, după ziua pe care o avusese, a < ^voie de nişte mâini pe ea. Mâinile lui. O noapte. era tot ce avea să îşi permită să aibă.Dar de ce.7 Dacă mergea bine, de ce să nu să-l aibă în patul ei.7 Care era problema.7 C°nH

Se descotorosi de întrebările ei lăuntrice \i momentul să ia decizii. Era momentul să împlj^ o nevoie, şi el era singurul bărbat pe care-l do^ ani buni.

Ziua fusese aşa de lungă. Fusese emoţia contractului cu compania petroliera Nu că asta însemna o grămadă de bani, dar însemna că avea pacienţi. Şi apoi confruntarea cu Miranda, con. fruntarea cu Dixie, cea cu Armie. Atâta conflict.

Nu se gândise la asta la vremea respectivă, dar, dacă ar fi fost chiar şi doar puţin neatentă, cineva ar fi murit azi. Totul fusese pe umerii ei. întotdeauna avea să fie aşa.

De-abia acum, când totul se mai potolise, o izbi acest gând. Ar putea plânge. Ar putea elibera tensiunea ţipând până când ar durea-o gâtul. Ar putea lovi ceva.

Sau s-ar putea încolăci în jurul lui, ar putea să-I lase s-o umple până când ar ajunge să ţipe din alt motiv. Putea încerca să înţeleagă ce însemna să aibă nevoie de un bărbat.

O spusese. Zisese că voia s-o sărute. Nu putea retracta, pentru că el deja îi invada spaţiul.

îi trecu prin cap că ea nu era genul ăla de femeie. Nu se arunca în pat cu un bărbat pe care-l cunoştea de atât de puţin timp. De doar câteva zile, şi îşi petrecuseră maje parte din timp certându-se.

în seara asta, nu voia să se certe cu el Făcuse o încercare fără tragere de inimă atunci când îi spusese că putea să ajungă singură acasă, dar renunţase, pentru că nu voia să fie singura. Poate dacă sora ei ai fi fost în oraş...

Sora ei nu-i făcea să-i bubuie inima în piept şt niH electriza întregul corp. EI era SLlperb * ^ un zid de muşchi ce reuşise s-o facă să se simtă minionâ şi feminina, des. adesea nu se simfea aşa Q făajse *A U.* . qc rfndească la trupul ei ca la ceva mai mult decât o pentru a munci.

"Vorbise azi cu Noelle despre trupul ei, pretinzând . tia ce spunea. Ştia toţi termenii medicali, toate Amcciile, dar îşi ignorase propriile nevoi pentru atât de multă vreme, încât uitase cât de bine se simţea să do-

ascâ pe cineva> re SaU poate pur şi simplu nu dorise niciodată pe cineva asa cum îl dorea pe Armie LaVigne. a' -Stiu că ar trebui să aştept, dar nu pot, spuse el, ajungând'lângă ea.

Mâinile lui îi cuprinseră obrajii. în clipa în care o atinse, lumea păru un loc mai bun. Lila putu respira din nou.

_Nu vreau să aştept. Am nevoie de asta azi.

-Ştiu că ai nevoie şi o să-ţi dau tot ce am, spuse el, apropiindu-se de buzele ei. Dar vreau să mă doreşti. Numai pe mine.

Ea credea că o făcea, dar nu-i putea spune asta. După cearta lor, încă se simţea vulnerabilă.

-E doar pentru seara asta. încă nu cred că o să meargă.

El îşi coborî buzele pe ale ei şi o ţinu nemişcată pentru un sărut ce îi trimise unde de şoc prin tot corpul. Când se retrase să respire, îşi atinse nasul de al ei în cel mai dulce gest de afecţiune.

-0 să-ţi demonstrez că o să meargă. Azi, am greşit. Am fost un tont care ţi-a impus un standard diferit de cel care aş vrea vreodată să mi se impună. E un oraş mic, Şi neadaptarea poate fi grea pentru o femeie, dar nu-i Un motiv să nu poţi fi tu însăţi. Eşti uimitoare. Dacă oamenii de aici nu pot să se descurce cu asta, atunci să seâucă dracului!

Cuvinte dulci, dar ea nu le putea crede. El era par- JP [ln] comunitatea asta, o parte importantă. Postul lui [ue]Pmdea de voturi, şi, dacă ultimele zile constituiauun indiciu, ea avea să îl coste. Dar nu în seara [asr] naiba, toţi credeau deja că ei îşi petrecuseră [0] 3 împreună. Deja plătise pentru asta. Era moment?? comită delictul.

îşi lăsă mâinile să rătăcească în sus, găsindu-i p^, mătăsos, în vreme ce ei o sărută din nou, umplând-^ pură dorinţă. Buzele lui erau moi, dar, ah, restul bârb[a]. tului era tare. îşi plimbă mâinile de ia păr spre muşchii încordaţi ai gâtului şi ai umerilor. Pe teren se putuse baza pe el - nu-i pusese nici măcar o întrebare.

Putuse să îşi facă treaba pentru că ştiuse că el avea să o sprijine. Dacă ar putea face asta şi în viaţa reală... El era încă în stare de şoc. în câteva zile, avea să se trezească şi să îşi dea seama de cât de *dificilă* era ea. Avea sâ se întoarcă la Mirandele lumii.

Dar în seara asta el era al ei, şi ea avea de gând să se desfete cu libertatea de a-l atinge şi de a-l explora pe acest bărbat superb. Armie o prinse de şolduri, trăgând-o lângă el. Ea se relaxă total, cedându-i tot controlul Nu voia să gândească, nu voia să fie la conducere. în seara asta, voia ca el sâ preia conducerea, astfel încât ea să se gândească doar la felul în care trupul ei reacţiona la al lui.

-Am vrut să te sărut de prima dată când te-am văzut. Poftă de la prima vedere, îi şopti el pe buze.

Poate că de asta fugise ea. *îi* văzuse interesul, sexualitatea pură, şi nu le înţelesese. Nu voise acea explozie de dorinţă pură ce o străbătuse. Sexul *fusese* ceva ce plănuia, şi, da, îi plăcuse, dar mai mult pentru intimitate decât pentru actul în sine. Despre sex credea că era ceva normal şi natural ce ar trebui programat în viaţa ei. _ AP[oi J]Şi dăduse seama că nu controla absolut nimic, ca acel control era ceva ce-i putea *fi* luat în orice moment, şi nu mai voise intimitate.

7 Nu pleca. Ştiu că te pierzi în gânduri, dar te vreau aici în seara asta. Rămâi cu mine! O p[rinse de păr],
, ^candiH cocul, şi o sili să-l privească drenr în . • pj t°[tu]' uitării! Nu există nimic altccva clecât aici şi ph Noi doi. Exclude orice altceva. [?1]
Cuvintele îi ieşiră din gura într-un murmur grav sexv Renunţă Trebuia sa dea uitaţii tot şi [să] £ ^
rreze [.u]î" [Să SC] la căldura şi vitalica£
j[u]i la cât de vie o putea face să se simtă.
[U] o sărută din nou, limba lui intrând şi alunecând ne lângă a ei într-un dans mătăsos. Asta era tot ce conta [ace]St moment şi acest bărbat. " Buzele lui se mişcară pe obrazul ei, făcându-şi drum [pe] maxilar, coborând să-şi reverse tandreţea [pe] gât [şi] umeri.

' .Nu mă pot gândi la nimic altceva decât la tine. De când ai intrat în oraşul ăsta, mi-ai invadat fiecare gând, fiecare vis. Tot ce-am vrut a fost asta - să te ating, să te gust, să te simt.

0 trase lângă el, şi ea îi simţi căldura trupului, erecţia dură şi groasă apăsată pe ea. Nu era singura care voia cu disperare asta. Erecţia era o revelaţie. O dorea, şi încă tare de tot... poate la fel de tare pe cât îl dorea ea pe el.

Când mâinile lui ajunseră la tivul cămăşii ei, ea îl lăsă sâ i-o tragă peste cap, aruncând-o cât colo. Aerul o lovi, iar ea nu remarcase cât de

cald era în cameră. îşi duse degetele la nasturii cămăşii lui kaki,

tremurând în vreme ce începu să-l dezbrace. Nu reuşea deloc să-i desfacă. El îi luă mâinile între ale lui şi le duse la buze. ;Lasă-mă pe mine!

Îi dădu drumul mâinilor şi îşi prinse cămaşa şi tricoul, trăgându-le peste cap şi aruncându-le deoparte. Septul lui era tot ce visase ea vreodată, masculin şi cald, musculos şi totuşi cu pielea catifelată. Ştia pentru că, în lpa în care el îşi dezgolise pieptul, ea îşi pusese mâinile pee] neputându'se abţine. Voia să-l cerceteze, să memo- reze Secare părticică a trupului său.

El îşi duse mâinile la spatele ei şi dovedi că nu av aceeaşi problemă ca ea. Cu o singură răsucire, îi desf/a sutienul, şi ea îl lăsă să cada la podea. Sfârcurile i Se întăriră în'vreme ce el o ţintuia cu privirea. -Esti aşa frumoasă!

Ea nu se simţise niciodată în felul acela. Ea era genul de femeie care voia să stingă lumina, dar privirea lui ii spunea că nu minţea. El o considera frumoasă, şi în ace| moment şi ea credea la fel.

Armie o întoarse cu blândeţe, trăgând-o din nou la pieptul lui. Mâinile lui îi cuprinseră sânii. Ea putea simţi cât de excitat era, dar el părea hotărât să nu se grăbească. -Ar trebui să mergem în pat, sugeră ea.

- Nu încă. Nu până când nu înţelegi cât de mult te doresc, cât de multe vreau să-ţi dăruiesc. Vreau să mă joc cu tine, vreau să te explorez. Poate că, după ce ţi-am sărutat fiecare părticică din trup, o să te duc în pat.

El avea s-o omoare.

- Sunt gata chiar acum, Armie.
- Dar eu nu sunt.

îi ciuguli lobul urechii, şi ea fu străbătută de un val de dorinţă. Se frecă de el, de partea din el ce părea a ri absolut pregătită. -Cred că eşti.

El o întărâta într-un fel cum ea nu mai experimentase până atunci. întregul ei trup se încălzise şi devenise moale şi gata pentru el.

Şi el era frustrant. Mâinile lui mari o ţineau locului în vreme ce el îşi plimba limba pe urechea ei. O afurisită de ureche n-ar trebui să fie o zonă erogenă, dar ea se înfiora la fiecare dezmierdare. Mâinile lui îi frământau sânii pe când o sărută din nou pe gât şi pe umeri.

-Relaxează-te, Lila! Lasă-mă să am *grijă* de tine! De ce era greu să-l lase să preia controlul? Evident că ştia mai mult despre asta decât ea, dar îi stătea pe limbă să îi contrazică.- nr fi ** abandoneze în braţele cuiva.[7] Să zihj L multă încredere, încât *sS-şi* poată lăsa minrea să ştiind că el avea să o aducă la un moment H picioarele pe pământ, că nu urma să o lase să se Î^j'părteze prea mult de ea însăşi?

Vreau asta. Vfâna lui începu să coboare spre cordonul halatului.

^Atunci, fă-o! încetează să te gândeşti. Relaxează-te! Viâine te poţi întoarce la muncă şi o să fii grozavă, dar,

:^ara asta,'eşti toată a mea.

' Toată a lui. A lui s-o protejeze şi să aibă grijă de ea. A lui să-i provoace plăcere şi s-o răsfeţe cu afecţiune. £ relaxă, luând o decizie. Mâna lui alunecă sub cordon, apropiindu-se tot mai mult, dar ea n-avea de gând să-l grăbească. El voia să se răsfeţe cu ea, şi ea nu intenţiona să-l oprească. Urma să aibă răbdare cu el - şi avea să merite.

-Ai încredere în mine. Fiecare cuvânt ce-i ieşea din gură era o seducţie mătăsoasă.

Ea avea încredere. Cel puţin în privinţa asta. îi putea încredinţa trupul ei. Inima? Nu era sigură, dar abandonă gândul pentru seara asta. De asta avusese nevoie toata ziua. - Cât timp a trecut pentru tine? El îi şopti întrebarea în vreme ce cântecul se schimba. Sunetele senzuale ale unei melodii de jazz formau un fond muzical de pură seducţie. -Mult timp. Peste un an.

£1 chicoti, şi ea fu surprinsă de cât de intim era mo ^ntul. Nu pentru că degetele lui o excitau pe sub chiloţi, ci pentru că îl putea simţi râzând, sunetul vi- •randu-i pielea sensibilă. /-am întrecut. Pentru mine sunt doi ani. Doi ani

L- Zile a$a că 0 să te fac să termini de câteva od

rezj^T mi vină şi mie rândul. Nu ştiu cât de mult o să • re doresc atât de mult şi nu mai am antrenament.

Ea nu înţelegea. Da, fata lui avusese nevoie de e| şi-ar fi putut găsi o iubită. Era minunat, şi n-arf'^ dificil să-şi găsească o parteneră, chiar una care să vrea mai mult decât partide de sex pe fugă.

- De ce/ E evident că femeile din oraş te adoră.

-Nu le-am vrut. Sunt prea bătrân pentru sex fără obligaţii. Am nevoie de mai mult. N-am nevoie de femeie care să umble după mine. Vreau o femeie care să-mi dea un şut în fund când am nevoie de aşa ceva una care să fie partenera mea în toate sensurile cuvântului. Vreau să stea lângă mine, dar vreau ca şi eu să stau lângă ea.

- în seara asta, nu pot.

Nu se putea gândi la viitor. Categoric nu voia să se gândească la trecut.

-Nu te presez. Mă rog, poate puţină presiune. Degetul lui îi găsi clitorisul şi îl apăsă, trimiţându-i fiori prin trup. Ştiu ce gândeşti. Crezi că ne putem întoarce acolo unde eram azi-dimineaţă. Să meargă fiecare în colţul lui... Dar m-am săturat de luptă. Tu câştigi. Data viitoare când o să goneşti ca la curse, nici măcar n-o să te opresc.

-N-aş fi gonit aşa dacă n-ar fi fost aligatorul ăla. Nu e...

Era gata să sublinieze că nu era normal ca un aligator să stea în mijlocul şoselei, dar degetul lui trasă un cerc în jurul clitorisului, şi brusc i se tăie răsuflarea.

- O să te las să zburzi prin oraşul ăsta, şi toată lumea o să ştie cât de mult te plac. O să le fie frică de tine, pentru că şeriful n-o să facă

nici un afurisit de gest s-o oprească pe femeia lui să tacă exact ce-i ţjace. Tţ| ^ mm coelli *entre tes mains'.*

Ea abia dacă se mai putea ţine pe picioare. Şi acele cuvinte sunau aşa sexy, deşi nu le înţelesese absolut deloc. Dar era sigură că ştia limba în care el n vorbise 5tii franceză?

Cuantele sunară ca un icnet, pentru că tor trupul ei "nea sub mâinile lui pricepute. Putea simţi cum se 5C-Itea orgasmul, şi încă nu erau nici măcar dezbrăcaţi. naŞ Bunica nu vorbea o boabă de engleză. Era cajun sută sută. Trăia pe insule. Şi-a dezamăgit familia când s-a utatîn oraşul cel mare - şi, da, se refereau la Papillon. r să îi Pot vor ^[> a trelDuit să învăţ ei. Găsi un ritm perfect. *J'ai besoin d'apprendre* ton *langue*l. £a se rezemă de el, lăsându-l să-i controleze trupul şi echilibrul.

-Armând... Armie...

-Asa, o lăudă el. Dă-ţi drumul! Lasă-mă să te duc

Apăsă, şi ea zbură peste culmi. Lumea dispăru, şi erau doar el, felul în care-l simţea, mirosul lui masculin. îi umplea simţurile, o înconjura în întregime.

Pentru prima dată de când îşi putea aminti, se abandonă complet.

capitolul 9

Armie o ridică, masând încă acel dulce buton. Mădularul lui agoniza, dar el n-avea de gând să cedeze. Voia ca ea să înţeleagă că a doua zi dimineaţă n-avea să fie cale de întoarcere. Vorbise serios.

Inima lui era în mâinile ei. Poate că era prea curând să gândească aşa, dar nu-i păsa. Azi i se dovedise că ea era aceea. Punct. Aici rămânea. Ea era cea pe care o a!?teptase toată viaţa, femeia care îi putea face faţă. Lila nu avea să dea înapoi când vremurile aveau să se înăspreasc㠔. Nu avea să îl roage să găsească o slujbă mai şi- £Urră. Poate că el avea să fie cel care să o roage *pe ea* să acţioneze mai prudent din când în când.

I în limba franceză, în original, „Inima ma e în mâinj,re ^ „ {n £r)

[7] În limba franceză, în original, „Trebuie să-ţi învăţ limba.“ (n.tr)

Şi vorbise serios şi când îi spusese celălal franceză. Avea să îi înveţe limba. Cu o fe^J [Ucri]ţ diferit. N'0 putea cuceri cu daruri sau cu întâii ^ nevoie de ceva mai mult s-o convingă că vorb^!.' ^ Avea nevoie de răbdare. Trebuia să-l poată sâcâi cuibări fără a-l pierde. Fusese rănită şi avea nevoie de'^' pentru a avea încredere în el.

în seara asta, intenţiona să înceapă. Faptul că [av] încredere în el din punct de vedere fizic era un de plecare.

Adora cum se muiase lângă el, întregul ei corp [de]. pendent de puterea lui. O luă în braţe - era uşoară, [as]ă că nu era o problemă pentru el. Putea s-o ducă în braţe toată ziua, fără a-i lăsa picioarele să atingă pământul decât atunci când era nevoie de talentele ei unice.

Ea deschise ochii, şi arăta mai delicată ca de obicei. Era o privire pe care o văzuse doar el. Ştia instinctiv. Era o latură a Lilei pe care n-o împărtăşea decât cu un iubit.

- Mă duci în pat acum.[7]

Şi vocea îi era moale.

Lui îi plăcea cât de serioasă putea fi, dar, la naiba, vocea asta visătoare îl lovi direct în plex, pentru că el fusese cel care o adusese aici. El fusese cel care izgonise acea privire hăituită din ochii ei şi o înlocuise cu satisfacţia pe care o vedea acum.

-Ah, da, *chère*. Chiar şi el putu auzi cât de profund devenise accentul lui natural. Dar nu cred că o să capeţi tot ce vrei. Nu încă. Nu până când nu mă satur eu.

-Eşti un om insuportabil.

Dar cuvintele fură rostite cu un oftat ce-l făcu [să] înţeleagă că ea nu era deranjată de felul lui [insuportabil] de a fi.

Poate că urma să o deranjeze când avea să îşi dea seama că el nu putea fi pus înapoi în [n] cutia [ordonată] şi organizată în care îl plasase. Dar asta era o problemă pentru o altă zi. Partea bună era că [in] seara'asta avea- doarmă în patul ei. Avea să se trezească lângă ea şi, *fra totul mergea bine, în seara următoare ea urma să

Sn patul W.

Ar fi preferat casa lui pentru ca putea străbate cu .urinţă holurile cu ea în braţe.

[U?U]„ [jm]i pare rău, spuse ea în vreme ce el încercă să oco-

I scă o stivă de cutii. Cred că astea erau colecţiile lui f figurine de luptă. Sunt jucării încă în ambalajele lor.

- Trebuie să organizezi cea mai mare vânzare de vechi- Jdin lume, mormăi el Categoric, în seara următoare aveau să meargă acasă

^ [este]a bună era că dormitorul era curat şi îngrijit.. £a înlocuise păturile şi pernele de la Universitatea din Louisiana cu aşternuturi drăguţe şi feminine. La fel ca femeia, decorul din dormitor era minunat şi sobru. Armie o puse pe pat şi îi scoase tenişii şi şosetele. Nu avea să se grăbească, răsfăţând fiecare părticică din trupul ei. îi duse un picior la buze şi îi sărută talpa. Ar trebui să fie înnebunit s-o posede, dar nu putea ceda acestei laturi a lui. în seara asta, ea avea nevoie să fie adorată ca o zeiţă ce era, să înţeleagă că merita şi că avea să primească toată tandreţea lui. -O să mă înnebuneşti.

Ea se uită spre el, dar nu făcu nici o mişcare să-l încurajeze.

-Am de gând să te înnebunesc în asemenea hal, încât în seara asta să dormi ca un prunc.

Şi într-atât încât să o facă să rămână cu el, dar nu-i putea spune asta încă. -Nu mai sunt obosită.

El îi aplică celuilalt picior acelaşi tratament, luându-l Şi masându-l cu putere înainte de a-i săruta fiecare deget.

II masă talpa şi fu răsplătit cu un lung geamăt.

Mie Holiday plutea prin casa dărăpănată, împru- mutându-i un aer de seducţie visătoare. Timpul părea

a încetini, încolăcindu-se în jurul lor. HI nu Se gâ nimic altceva decât la femeia asta. Era a lui să-i 3 plac, şi asta era tot ce conta. %

Trase de pantalonii de uniforma, scoţându-i şi a cându-i pe podea. Ea rămase doar într-o pere^' chiloţi albi de bumbac ce erau deja umezi de la org^ pe care i-l provocase. Şi ei puteau fi scoşi. Îi trase chiloţii şi ea rămase goală şi întinsă pentru desfătarea lui. '' Aerul era plin de mirosul dulce al excitaţiei ei. El ¡n. spiră profund, lăsându-se în genunchi în faţa ei. îi iuă gleznele în mâini şi masă în sus, relaxându-i încordarea din gambe. O dezmierda cu mâinile şi gura, cu mângâieri puternice şi săruturi tandre. Nu se grăbea, mişcându-se încet şi asigurându-se că nu scăpa nici o părticică din pielea ei dulce. Era un explorator şi avea să facă o harta a corpului ei, notând fiecare rotunjime şi fiecare pistrui, memorând cum se înfiora când îi lingea dosul genunchilor, cum se răsucea şi ofta când o mușca. Era incredibil de receptivă, şi îşi respectă promisiunea pe care i-o făcuse. Mâinile ei strângeau pătura de parcă aveau nevoie să se ţină de ceva, dar nu se mişcase, nu încercase să preia controlul.

încrederea pe care i-o acorda îl determina să facă şi el la fel în ceea ce o privea.

O trase în pat, punând-o în poziţia perfectă pentru ce avea de gând să facă toată noaptea. Toată noaptea? La naiba, voise să-şi pună gura pe femeia asta din clipa m care o văzuse. Chiar dacă ea fugise de el, el tot îşi dorise s& o cunoască pe femeia cu acei ochi mari şi inteligenţi.

- Ne *t'eloigne* pas *de notre amour*[1] „x audă asta în engleză. Pur şi simpfu franceză ce simţea. Gata cu' fuga?A™* ™ " § P l *

lui şi intenţiona s-o facă atât de atrCT' ° ^ în lum

[1] în limba franceză, în original, „Nu te
în uinua umiicia, m uuguidi, „l\n te , , noastră." (n.tr.)

f$_{ja\ să\ nu}$ mai vrea să plece. Bineînţeles, asta necesita fort dar era dispus sa faca tot ce era mai greu $^{C}{}_{Si}$ ăsta... ah, ăsta nu se chema efort. 0 admiră cum ^rea întinsa pentru el. Profesional, era cam inflexibilă cumva încordată, dar acum era o femeie senzuală, lasci- s aşteptând ca bărbatul ei să-i dea ce avea nevoie. ' Din fericire pentru el, ce avea ea nevoie era exact ce visase el de luni bune. -Armie, te rog! Cuvintele ieşiră gâtuite.

El îşi coborî gura, croindu-şi drum cu săruturi în su- sul coapsei, spre vintre. Puse gura pe ea, nemaiputân- du-se abţine nici măcar o secundă. Conexiunea ce se formase între ei era tot ce visase, şi nu trecu n\ult timp până ce întregul ei trup seîncordă, şi ea îi strigă numele. Lila rămase nemişcată sub el, şi el îşi simţi inima cum îi bubuia în piept

Era momentul lui, şi nu trebuia să mai aştepte nici o clipă. Se ridică, scoţând prezervativul din buzunar şi dându-şi jos pantalonii şi boxerii. Era atât de tare, încât abia mai putea respira, dar asta nu avea să-l oprească.

Reuşi să îşi pună prezervativul şi să o mişte pe Lila în sus ca să-i poată acoperi trupul cu al lui. Voia să fie aproape de ea, voia s-o simtă mişcându-se lipită de el. Braţele ei strânse pe spatele lui, picioarele lipite de şoldurile lui. Ea se deschise pentru el, fără reţineri. Când se uită în ochii ei, nota de visare dispăruse, înlocuită de o pură dorinţă.

-Te vreau! îşi arcui spatele, ca şi cum îşi oferea mai ^{m}ult din fiinţa ei - se oferea în întregime. El avea să o ia.

-Atunci, lasă-mă să-ti dau ce ai nevoie! ^ A Se împinse în ea, gemând de plăcerea simţită, il m- «Ajurau fierbinţeală şi mătase, trăgându-l înăuntru. tra ^râmtă, şi era o delicioasă luptă să-şi faca loc inaun ^ Unghiile ei îl apăsau uşor pe spate, şi lui u plăcea,îi plăcea fiecare zvârcolire şi fiecare răsucire a ej « mişca împreună cu el.

Trupurile lor găsiră o cadenţă, mişcându-se *a* muzică şi după ritmul dorinţei lor. Iar şi iar, îşi ^ trupul cu al ei, până când nu-şi mai putea aminti an? se sfârşea el şi unde începea ea. Nu voia să-şi aminte^ Voia să rămână ca acum, când era mai mult decât el însuşi şi nu mai era singur. La naiba, nici nu-şi dăduse seama de cât de singur era până când n-o întâlnise pe ea Trebuia să găsească o cale să rămână cu ea, să devină important în viaţa ei, pentru că era foarte sigur că nu simţise aşa pentru nici o femeie şi nici n-avea să mai simtă.

Ea îi strigă numele, şi trupul ei se încleştă în jurul lui, propulsându-l dincolo de limită. îşi pierdu controlul, împingându-se tare iar şi iar, dându-i tot ce avea.

Se lăsă să cadă într-o parte, să nu rămână cu greutatea peste ea, dar ea nu se plânse, doar îl ţinu strâns.

- Rămâi cu mine, şopti ea. Stai în noaptea asta cu minei
Să o audă rugându-l asta era tot ce voise vreodată. -Da.

O ţinu în braţe, şi lumea deveni mai caldă decât fusese înainte.

Sângele îi acoperea mâinile, genunchii, picioarele. Peste tot unde corpul ei era în contact cu podeaua rece de la spital. Mai fusese în preajma sângelui. Sângele n-o deranja. Pacienţii pierdeau sânge. Făcea parte din proces, din felul în care personalul medical salva o persoană. Dar nu de data asta. De data asta, sângele era doar risipit, la fel ca viaţa unei femei căzute la pământ în faţa ei.'-E în regulă. Maryanne murmură cuvintele sângele scurgându-i-se pe la colţurile gurii. Suna de parcă era . ra Jar nu era de la alcool. Nu vinul dulce sau vot- ,H,)ar e făcuseră ca ochii prietenei ei să pară opaci Era Ca onrtea. Nu doare, zise.

doare? O siluetă masivă se aplecă peste trupul I viaryanne, acelaşi demon care trăsese înspre Lila 'gnd încercase să se ocupe de rănile de pe trupul prieteni ei Eu am suferit în fiecare zi, şi tu ai fost cauza. De

nu m-ai putut iubi?

Prietena ei nu era decât un premiu de câştigat. Viaryanne fusese proprietatea acestui bărbat şi,' când

încercase să se elibereze din abuz, el o omorâse. Lui nu-i păsase de cât de puternică şi de curajoasă fusese, nH păsase de inteligenţa lui Maryanne sau de cât de mult se îngrijea ea de fiecare pacient care era internat în spital. Nu era nimic altceva decât o proprietate a acestui bărbat, şi el nu permitea nimănui să ia ceea ce considera al lui.

Trase din nou, sunetul trepidând prin ea pe când trupul lui Maryanne zvâcni pentru ultima dată.

Lumina din ochii ei se stinse.

Lila îşi ridică privirea spre ţeava armei şi ştiu că viaţa i se sfârşise.

Şi că totul fusese lipsit de sens.

Icni când se trezi din vis, cu tot trupul tremurând. îi trebui o clipă să-şi aducă aminte unde era. Nu în Dallas. Nu era în Dallas, şi trecuse multă vreme de când stătuse în faţă cu soţul lui Maryanne, de când se uitase la el şi ştiuse că el avea să o împuşte şi că nimeni nu Urma să îi simtă ei lipsa. Asta nu era adevărat. Fratele Şi surorile ei ar jeli după ea. Mama ei s-ar gândi la ea ln când în când, dar cu toţii ar merge mai departe, şi ea nu ar fi altceva decât o amintire. Nu fusese esenţială Pentru nimeni

te ^ *ubise cu adevărat pe nimeni, şi, în acele momen- ' lrHelesese că să iubeşti pe cineva era mai important decât orice altceva. Nu s-o iubească cineva pe diferit. Voia să se uite înspre acea armă şi ^ 6a" ^a pentru încă un minut cu bărbatul pe care-l iubea^^ tot ce simţise fusese nerăbdarea de a se terminat'^ regretul că nu-i păsase mai mult. ' otH

Inspiră adânc şi încercă să se liniştească.

-Vino-ncoace!

Ah, Doamne, nu era singură. Nu că ar putea uit$_a$ că Armie LaVigne era în patul ei, pentru că acaparase aproape tot spaţiul. Ar trebui să se scoale şi să-l lase să doarmă. Când visa despre acea zi, nu mai putea dormi. Era abia patru dimineaţa. Armie nu trebuia să meargă la secţie decât la nouă. Avea nevoie de odihnă.

- Culcă-te la loc! Sunt bine.

Ura asta, ura că avea să se gândească la asta pentru tot restul nopţii, ura că avea să strice ceea ce fusese aproape de perfecţiune.

Aproape? El fusese dincolo de perfecţiune. Îi arătase cât de bun putea fi sexul, şi acum părea că totul se ştersese.

Voia să se întoarcă la acel moment când el fusese întregul ei univers. Pentru scurt timp, tot restul dispăruse, şi Armie fusese tot ce conta. Armie cântase ca un maestru pe trupul ei ca pe o harfă, făcând-o să iasa din ea însăşi şi dăruindu-i plăcere şi, mai important de atât, pace.

El întinse mâna, prinzând-o şi trăgând-o spre el.

-Spune-mi! Ai avut un coşmar, nu-i aşa?

Era atât de al naibii de sexy acaparându-i aproape tot patul. Prin perdelele subţiri pătrundeau razele de lună şi îi luminau ochii somnoroşi. Plapuma era răsucită în jurul mijlocului lui, expunându-i pieptul cu umbra de păr negru.

Dar nu putea merge acolo împreună cu el. Nu acum- Asta era doar pentru o noapte.

încotro sc u i " — - - —$_{ulc}$ întotdeauna

$_t$ii unde duce o relaţie pentru a te bucura de ea." ^{sa}£l o trase de mâini, şi ea decise să-l lase. Se băgă ,b natură şi îl lăsă s-o tragă lângă el. Oftă când el o - brâţişă şi îşi P^{use} ^{ca}P^{ul} P^{e} P^{ie}P^{tul} lui.

A fost doar un vis, spuse ea, aşezându-se mai bine. ^ea sâ aştepte până când el readoarmea şi apoi urma să $_{se}$ strecoare afară din pat. Sau ar putea rămâne întinsă lângă el, încercând să se gândească la altceva decât la demonii care nu rămăseseră în Dallas, acolo unde le era locul.

-Visurile te pot domina, murmură el cu un oftat somnoros.

-Ai coşmaruri?

- Da, răspunse el. Am nişte visuri ce tot revin - şi nu sunt aşa plăcute. Vreo două sunt de pe vremea când lucram în New Orleans. Odată am fost încolţit într-o zonă periculoasă. Eu şi partenerul meu urmăream un suspect şi am sfârşit într-o parte a oraşului unde nu eram bine-veniţi. Am ajuns într-o fundătură. El a încasat un glonţ în piept. A trebuit să-l târăsc în spatele unui container de gunoi şi să-l ţin în viaţă până când au venit ajutoare.
Era uşor de uitat că slujba lui nu fusese întotdeauna de şerif al unui orăşel somnoros unde îşi petrecea majoritatea timpului impunând respectarea vitezei legale şi asigurându-se că turiştii nu-i enervau pe localnici. - Partenerul tău a fost în regulă? -Da, dar a fost pe muchie de cuţit. N-am putut dor- mi fără să visez despre asta timp de luni bune după aceea. Şi pe cuvânt că încă visez despre accidentul lui Pf e, şi nici măcar n-am fost de faţă. Mintea umple go- lUrile- Câteodată, mă simt vinovat că nu eram în maşina ,că nu eu sunt cel care e imobilizat într-un SCa tile. La dracu', uneori îmi doresc să fi f0st eu ^^ a murit. Mă întreb dacă Noelle ar fi fost mai j* Care mama ei. - Nu-i asa

Trupul ei nu era pe aceeaşi lungime de undă cu min tea. Trupul se relaxase în secunda în care el o luase'** braţe, devenind din nou moale şi somnoros.

Pentru că era în siguranţă.

-Nu ştiu asta, spuse el cu un lung oftat. Nu mă pricep la chestiile astea de adolescente.

Ea îşi putea imagina că fusese pus în situaţii jenante crescând u-şi fiica.

- Cumva, cred că ea o să-şi găsească drumul. Pare să aibă o mulţime de prieteni şi se pricepe să îşi folosească atuurile.

- Sper că tu o să fii un atu pentru ea. Ştiu că a fost entuziasmată să aibă un doctor cu care să poată discuta fără a se simţi stânjenită. E bine să ai pe cineva cu care să vorbeşti.

- Visez despre ce s-a întâmplat. Nu intenţionase să rostească acele cuvinte, dar ele ieşiră ca şi cum nu le mai putea reţine, ca şi cum n-aveau unde să se ascundă în lumea feerică şi dulce pe care o găsise în patul ăsta, cu bărbatul ăsta.

-Fireşte că visezi, *chère.* Mâna lui se mişcă pe trupul ei, mângâind-o cu o afecţiune relaxată. O experienţă ca

aceea prin care ai trecut cu te însoţeşte toată viaţa. Dar nu trebuie să iaci faţă singură.
Ea rămase tăcură pentru o clipa - liniştea era ciudat de alinătoare. Ar trebui să fie stânjenitor Rehria lor era nouă, dar îi dădea o senzaţie de... bi$_{ne}$. Pa rea firească- De parcă fuseseră aici de o sută de ori şi era dreptul ei să fie îmbărbătam de el.
k
.Câteodată, în vis, mă uit în jos, şi $_{eu}$ sunt cea pe $_{rte}$ pe podea. EI nu m-a lăsat so ajut. A tras înspre $_{ne}$ când am încercat sa opresc hemoragia.

o strânse mai tare în braţe. „Nu-mi pot imagina cât de greu ţi-a fost. pusese cel mai dificil moment pe care îl avusese de înfruntat. Acel unic moment începea să-i definească viaţa. Dacă nu era atentă, risca să se învinovăţească tot restul vieţii pentru un moment care nu depinsese de $_{ea}$. Câteodată, închidea ochii şi nu putea vedea nimic altceva decât pe Maryanne.

Aş fi P$^{utut\ s!°\ sa\ ^{vez}}$ ^{Eram} într-o sală de traumatologie. Mergeam acolo când aveam nevoie de câteva $_{m}$inute de linişte. Ne trăgeam sufletul şi vorbeam. Chiar şi câteva minute ajutau. Eu am fost cea care a convins-o să-şi părăsească soţul. Ştiu că a fost lucrul corect de făcut. Ştiu asta în mintea mea, dar o parte din mine crede că ea ar fi fost în viaţă dacă aş fi lăsat lucrurile în pace. - O abuza fizic?

-Ah, da. Se pricepea să ascundă asta - sau Maryanne se pricepea -, dar o bătea în mod regulat. Era mai mult decât abuz fizic. A încercat s-o izoleze. O teroriza constant. Noi am fost prietene timp de şapte ani, şi am văzut-o cum a evoluat de la un şoricel înspăimântat la o femeie care îşi cunoştea valoarea. A fost un drum lung. Ea a ieşit din asta, şi totuşi el a omorât-o. Ar fi trebuit s-o las în pace? Ar fi trăit dacă as fi lăsat-o? -Probabil că nu. Era liniştitor că el nu dădea aşa mare importanţă discuţiei, chiar dacă *era* importantă. Nu aprinsese luini- şi nici n-o forţase să se ridice şi să-l privească în ochi. ^{0} ^ea şi $_{0}$ lăsase să se înfăşoare în jurul lui, ca şi cum ^{era} cel mai bun ursuleţ de pius ce a existat vreodată.
. 'Asta îmi spun. El nu s-ar fi oprit. Voiam s-o scot din ^{SltUa}ţia asta înainte de a avea copii, îi explică ea

El o mângâie pe spate *în sus şi în jos.* _ Lila, trebuie să ştii că ai făcut tot ce ai putut „ normal să te simţi vinovată. Ai supravieţuit. priete^ nu N-ai fi om dacă n-ai simţi aşa
Nu-i spunea: „Eşti nebuna. N-a fost vina ta". N . spunea: „Cum poţi să gândeşti în felul ăsta?" D0ar ür
continuu: „Fireşte că aşa te simţi .
O înţelegea. < „ , ,
-Stiu că-i o prostie, dar simt de parca ar fi trebuit să mă pot lupta cu bărbatul ăla pentru a o salva. Nu ere- deam că aveam să stau pur şi simplu a *colo,* temându-mă pentru viaţa mea. El o sărută pe frunte.

- Pentru că nu eşti genul de femeie care se pune mereu pe locul unu, şi va trebui să ne ocupăm de asta. *Tu es mon raison d'être, chérie*[1].

-Am senzaţia că tu spui cuvinte pe care eu nu sunt încă pregătită să le aud.

- *Tu es la plus intelligente femme que je connaisse*[II]. *0* sărută pe creştet şi oftă, un sunet mulţumit. Vreau să uit lucrurile pe care le-am spus la cafenea. Putem şterge partea aia din zi.[7] Am greşit. Te rog să mă ierţi.

Ea l-ar putea ierta. Partea asta era *simplă.*

- Bineînţeles, şi mie îmi pare rău. Dar, Armie, tot nu sunt aşa cum ai tu nevoie să fiu.

-N-am nevoie decât să fii cu mine. Era un gând minunat.

-Postul tău depinde de alegerea oamenilor. Nu cred că o să te ajute să fii asociat cu mine. El chicoti, şi tot corpul lui se mişcă
. ~ Mi:ar P.ăce\f văd că aduc pe altcineva să candideze împotriva mea. Nimeni nu-mi vrea postul. Nimeni nu vrea sa aiba de-a face cu nebuni r* ne'™,.
î cu nebuni, te asigur.

, Mu sunt chiar aşa nebuni. Era bine să fie aici cu ei Prea bine. Niciodată nu m-am gândit că o să stau aia ne fapt, m-am împotrivit foarte tare ca sora mea să se mărite cu Remy şi să se mute aici. P Armie chicoti.

. Asa şi trebuia, ki cunoscut familia? Sera e în re^lă dar Zep are un bagaj pentru noapte la secţie, fiindcă e mai mult la închisoare, şi jur că Delphine Deliacourt Guidry e o escroacă de mare clasă. A conceput nişte şmecherii cu domnişoara Marcel le. Ne înnebuneşte pe toţi.

_Nu de asta. N-am crezut că era un loc îndeajuns de bun pentru ea. -Categoric nu e. -Vorbesc serios.

-Nu, tu exagerezi şi încerci să ridici ziduri pe care eu trebuie să le escaladez ca să ajung la tine, pentru că ti-e teamă că ai făcut

[1] În **limba franceză, în original, „Tu esti** nriim- **. . « (n.tr.) ' "punea mea de a exista.**

[II] **în limba franceză, în original, „Eşti cea mai inteli, - r •**

chestii nasoale în trecut, ceea ce înseamnă că nu meriţi să ai un bărbat sexy, deştept şi uimitor ca mine. Ea pufni, un sunet deloc sexy, dar nu se putu abţine. -Ai o părere bună despre tine, nu-i aşa.[7]
Dar nu greşea neapărat. Era exact aşa cum spusese, şi ei îi era categoric teamă să se îndrăgostească de el. Doar subliniam că există motive pentru care nu mă potrivesc aici.
- Dă-le timp! O să te potriveşti foarte bine odată ce oamenii se vor obişnui cu tine. Lumea de pe aici nu iubeşte schimbarea, pentru că schimbarea e aproape întotdeauna ceva rău pentru ei. Tu eşti un lucru bun. Totul o să fie în regulă.
Ea nu era aşa sigură de asta. Ziua de azi fusese ieşită din comun.

În vreme ce o stabilizam pe Janice, a spus că nu se va întoarce. De fapt, mi-a spus că nu s-ar duce la un medic femeie. Mi-a zis că îşi aminteşte cum era pe vremea când avea cic lu Şi nu vrea să rişte.'El chicoti din nou, iar sunetul acela p ro f Und liniştitor.

- Janice e o figură. Şi cred ca o sa se dea p e b razd nentru că ai făcut categoric o adepta din Hallie. r A fost o zi. Vor uita. Se va întâmpla altceva, ş j 0 uite de asta, şi o să fiu iarăşi fata cea nouă.

îi era teamă că ar putea trăi aici timp de douăzeci de ani şi avea să fie mereu fata cea nouă. Sora ei era mult mai bună la a se adapta decât era ea.

Trupul lui mare se mişcă, şi el se rostogoli brusc peste ea Ochii lui sclipiră în lumina lunii pe când se întinse şi îi prinse mâinile deasupra capului. Trupul lui o apăsă delicios, făcând-o să se afunde în pat.

-Aici, greşeşti. Aici e ceea ce nu înţelegi la oraşul ăsta. Nu se va'întâmpla nimic altceva. Nu pentru multă vreme de-aici încolo, şi lumea de aici are memorie bună. Nu trece de la o criză la alta, pentru că aici aproape că nu există crize. Despre ce s-a întâmplat azi se va vorbi ani buni. Posibil, cât vei trăi. Tu vei fi femeia care a salvat patru oameni.

- Doar trei.

-Ah, cred că Hallie n-ar fi de acord. Cred că ar pune că i-ai salvat şi ei viaţa azi.

Brusc, înţelese. Era obişnuită să fie la spital, să fie într-o situaţie critică, dar nu era obişnuită să fie singură. Mai fusese pe teren şi înainte, dar întotdeauna ca asistentă. Nu fusese sută la sută responsabilă. Ar fi putut să o piardă pe bunică sau pe micuţă. O singură decizie greşită, şi ar fi putut să piardă un bărbat care era în floarea vârstei. Totul fusese pe umerii ei. Fiecare secundă a urmărilor acelui accident fusese pe umerii ei

- E în regulă, *chera.* Plângi. Ai *nevoie de* asta. O meriţi. Ai trecut prin toate şi te-ai comportat admirabil. Acum, descarcă-te! Eşti în siguranţă. admiraon Se revărsă, un vulcan pe care-l rr», i Revăzu în secven e zi ua, imagi nile f^el^tul A fusese pe muchie de cuţit. O mişcare greşită. Doar îngur cuvânt greşit de pe buzele ei, şi ziua s.ar ft fârsi • S tar sc™ m bat. S \ acri mile îi lunecară din belşug.

-l-aş ii P^ tut om ori- E groaza fiecărei asistente Si a fiecărui cadru medical. Că vom lua decizia a resită şi va trebui să trăim cu asta întotdeauna. CândVi la [jrgenţe, e mai uşor să te detaşezi, dar n-o să fiu în stare sa fac asta aici.

El scutură din cap, şi ochii îi luciră în lumina slabă din cameră.

-Nu, n-o să poţi. Până la urmă, o să-i cunoşti pe toti oamenii ăştia şi o să simţi fiecare moarte. Nu va conta dacă cineva moare de bătrâneţe sau într-un accident. 0 să simţi, Lila, şi va fi cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat, pentru că înseamnă că ţi-a păsat, că ai iubit. Durerea va merita, pentru că ei te vor iubi la rândul lor dacă ai suficientă răbdare.

Ea stătuse retrasă atâta vreme. Viaţa ei fusese sigură. Se izolase, cufundându-se în intelectualism şi profesionalism, dar asta o plasase în spatele zidurilor. Acele ziduri se prăbuşiseră, şi era timpul să decidă dacă să le reconstruiască sau să descopere o nouă viaţă.

Se agăţă de Armie şi plânse, eliberându-se de stresul acelei zile.

El se mişcă şi o strânse mai aproape, punându-i capul pe pieptul lui, şi o lăsă să plângă.

Ea adormi în sunetul bătăii inimii lui. De data asta, siguranţa nu însemna singurătate.

un

capitolul 10

Bătaia din uşă aproape că zgâlţâi casa. îl făcu să sară din pat, dar Lila doar se întoarse şi căscă înainte ca aspiraţia să îi devină din nou superficială. Femeia avea ^voie de somn, şi, după ceasul de pe noptieră,

ar trebui să mai abia 45 de minute înainte să tre K • să se scoale.

~~Ulascâ

Ciocănitul reîncepu, şi el se grăbi să-şi tra^ talonii pe el. Cămaşa mai avea de aşteptat, pentru^ era pe cale să aibă o discuţie cu oricine bătea la usă ? 7.14 dimineaţa.

îşi făcu loc printre cutii şi aproape alunecă pe o cantitate surprinzătoare de nasturi, dar reuşi să ajungă la usă înainte ca a treia serie de bătăi să zguduie casa.

- Ce? Ştiai că e ilegal să baţi la uşă înainte de 8.00 dimineaţa?

Puse întrebarea deschizând uşa, apoi trebui să ofteze pentru că nu le putea spune so ia din loc celor două persoane care stăteau acolo. Remy şi Lisa Guidry erau în pragul uşii Lilei. Sora ei arăta de parcă nu dormise şi Remy avea o privire aprigă pe faţă.

-Ai început să faci legi noi? întrebă Remy. Meritase o încercare. Câteodată, prin intimidare, putea convinge oamenii să facă ce trebuia. Remy nu făcea parte dintre acei oameni.

-Ar fi fost o infracţiune. înţeleg că aţi auzit ce s-a întâmplat ieri. Intraţi, dar ea doarme şi are nevoie de asta. N-o trezesc până când nu sunt nevoit.

Nici măcar pentru sora ei. Lisa putea aştepta încă 45 de minute ca să se asigure că Lila era bine'. Lisa intră, urmată de soţul ei. -Am fost atât de îngrijorată când n-a răspuns la telefon. Întotdeauna are telefonul cu ea. N-am auzit despre ce s-a întâmplat decât aseară târziu. Am încercat să sun, dar a intrat direct mesageria vocală.

-Am avut câteva întâlniri de afaceri şi după aceea am mers la cină, îi explică Remy. Când ne-am întors la hotel, am sunat-o pe Seraphina să văd cum mergea treaba la debarcader. Ea ne-a spus ce s-a întâmplat-Am vrut să vin acasă, dar Remy nu m_ar fi aduS decât azi-dimineaţă. Lisa intră în living şi se întoarse $ PC uire În ci, cu braţele încrucişate pe.ste piepr. £ vre- "în motiv pentru care tu eşti în casa surorii mele? Şi ai cumva şi o cămaşă?

Se uită la canapea, şi el observă că ea văzuse că nu dormise nimeni acolo.

-Sunt în casa surorii tale pentru că am dormit aici azi-noapte. N-am cămaşa pe mine pentru că încercam să mă asigur că sora ta poate dormi atât cât trebuie după o zi foarte dificilă. Am alergat la uşă înainte s-o treziţi voi. Merse spre bucătărie. Lila va avea nevoie de cafea şi de mic dejun înainte să plece la muncă. Am adus-o acasă azi-noapte.

- Şi ai decis să rămâi?

în tonul Lisei era un munte de reproş.

- *Chère*, ai grijă, o avertiză Remy pe soţia lui. Ţie nu ţi-a plăcut ca sora ta să se amestece în treburile tale.

-Şi totuşi, a făcut-o, ripostă ţâfnos Lisa. Aşa că n-ar trebui să fie surprinsă că roata s-a întors. E nouă în oraş, şi nu vreau ca un

oarecare poliţist care se dă drept Romeo să vină aici, să-şi arate pătrăţelele şi să profite de ea.

El scoase filtrele de cafea şi găsi borcanul cu cafea. Va trebui să tacă şi să înghită cafeaua asta. Prefera cicoarea, pentru că, prin comparaţie, cafeaua normală n-avea nici un gust.

-Nu eu sunt cel care profită. Mi-am făcut clare intenţiile. Sora ta este cea care vrea să mă folosească pentru sex. Pătrăţelele mele au fost singura cale de intrare.

Remy râse şi scutură din cap.

-Ţi-am spus că Lila se descurcă şi singură.

-Nu, cu bărbaţii nu poate. Dar, înainte de toate, cum stă treaba cu toată lumea? Am auzit că Rene aproape a murit, spuse Lisa apropiindu-se de el în bucătărie şi scoţând o cană din bufet. Am amestecat chestiile alea

ara gust ale ei cu un sfert din astea. Le-am cumpărat

când am făcut aprovizionarea. Plănuiam să vin]a Caf şi să încep să fac tranziţia. Lila trebuie introdusă schimbare. Nu prea îi place.

- Da, şi a avut parte de multe schimbări în u[ţj vreme, aşa că poate ar trebui să aibă cafeaua care-i plaj

N-avea de gând s-o forţeze cu nimic.

în cele din urmă, Lisa îi aruncă un surâs ce n-ave a nici urmă de reproş.

-Am trăit cu ea mare parte din viaţă. Crede-mă, 0 să-i placă dacă o s-o poţi convinge să încerce. E ceva din copilăria noastră. N-am avut niciodată prea multă mâncare, şi ea a trebuit să mănânce chestii care nu-i plăceau. Acum, aproape întotdeauna sfârşeşte prin a comanda acelaşi lucru pentru că în subconştient îi e teamă că n-o să-i placă şi o să rămână flămândă. O să mănânce friptură, salată şi piept de pui şi nimic altceva dacă o s-o laşi. Deunăzi, am reuşit s-o fac să mănânce *jambalaya.* Era cea mai fadă *jambalaya* care există, şi a trebuit să îi promit bucătarului că va putea începe să facă ceva special o dată pe lună ca să-l conving să facă aşa ceva. Până acum, a mâncat de trei ori, şi încet, încet am sporit cantitatea de condimente.

-Chiar a spus că ultima porţie a fost cea mai bună, recunoscu Remy.

Armie nu putea suporta gândul că ea fusese un copil flămând. Era atât de stabilă ca adult, încât era greu de crezut că avusese o copilărie zbuciumată. Bineînţeles, cateodată, cele mai dure perioade se dovedeau a fi cele ma. frumoase. Era nevoie de timp şi de efort pentru a crea un diamant.

F

J^titt^z rsr^un^

lbnc_N"

Lisa preluă comanda.

Jn du* şi vezi dacă are nişte pâine s-o Drăiim sj .

păţesc micul dejun. Aşa poţi să te speli pe măini d 1 roina asta. Acum, pune-ma la curent! 53 Sora Ulei era o forţă a naturii. El bătu în retrase re Mu îi displăcea sa fie absolvit de sarcina asta desi ^ fi

plăcut să o facă dacă mar fi trebuit să pregătească două căni diferite de cafea în fiecare dimineaţă pentru că nu puteau suporta să bea

amândoi acelaşi fel de cafea, pacă ar putea-o convinge să facă jumi-juma, el ar face
un compromis.

-Rene se întoarce azi acasă. Janice mai rămâne în spital câteva zile. Bebeluşul e bine. Nici unul dintre ei n-ar fi supravieţuit dacă sora ta n-ar fi fost acolo.

_ Ea se simte bine? întrebă Lisa.

Mu exista nici o îndoială despre cine vorbea.

-A avut o zi dificilă, dar e bine.

- Ea se stăpâneşte. Nici măcar n-ar recunoaşte că o deranjează ceva, îi explică Lisa. Trebuie s-o forţezi ca s-o faci să vorbească despre asta, şi, chiar şi atunci, poate că nu-ţi va spune nimic.

- E bine, Lisa. A tras un plânset zdravăn şi a reuşit să doarmă. Se mai şi cuibărise lângă el. Se ţinuse strâns de el câtă vreme plânsese, şi el nu era sigur că se mai simţise vreodată la fel de bine cum se simţise când ea avusese nevoie de el.

Remy şi Lisa se opriră amândoi şi se uitară la el.

- Lila a plâns? întrebă Remy.

-Lila plânge rar. Niciodată în faţa altcuiva în afară de membrii familiei. Lisa se uită spre dormitor. Mă rog, a făcut-o de data asta, dar a fost mai mult ca o cădere nervoasă, şi a avut motivele ei pentru asta.

-Ei bine, azi-noapte a plâns zdravăn, şi cred că acum se simte mai bine. N-avea de gând să-i spună Lisei că sora ei avusese un coşmar. Probabil n-ar fi trebuit sa-i Punä nimic, dar ea părea aşa îngrijorată. Deja circula bonuri? Ce se spune, mai exact?

El ştia cum funcţiona fabrica de bârfe în oras a să se vorbească despre un eveniment major ca asta^ea de ani întregi şi tot atât timp urma să le ia anum> oameni să înţeleagă exact cum stătea treaba. Ah, av°r să înceapă cu relatările martorilor oculari, dar de a^ totul urma să o ia la vale.

Remy chicoti, aşezându-se la mica masă.

- Păi, după cum a spus Sera, Janice a suferit un infarct pe când era la volan, şi Rene îi stătea în cale. Bebeluşul s-a înecat cu un biscuit, şi Lila a salvat toată situaţia. Mama a auzit o altă variantă.

Delphine Dellacourt Guidry era una dintre persoanele excentrice ale oraşului.

- Doamne, povesteşte-mi!

Lisa arăta mult mai veselă acum, că ştia că sora ei era bine. Apăsă pe buton să pornească espressorul.

-Janice a încercat să-l calce cu maşina pe Rene pentru că acum mulţi ani nu s-a însurat cu Hallie. Hallie a fost silită să se mărite cu un străin, fiindcă Rene a refuzat-o. Janice l-a văzut trecând pe stradă şi a cuprins-o mânia, aşa că şi-a pierdut controlul. în acest scenariu, între Lila şi Rene s-a creat o legătură evidentă, şi de aceea ea l-a salvat pe el mai întâi. Posibil să se fi menţionat şi o oarecare vrajă *hoodoo* făcută de Rene pentru a se face atrăgător în faţa tuturor femeilor. Cred că ar fi trebuit să folosească vraja ca să-şi crească rezistenţa oaselor.

- Ea l-a salvat pe el mai întâi, pentru că la el a ajuns prima dată. Spune-mi că n-o cuplează pe Lila cu Rene.

Asta nu avea să se întâmple. Nu conta că Rene era o partidă mai bună, la dracu'. Nu-i păsa că Rene era incredibil de bogat şi că i-ar putea oferi o viată de huzur. Sau că Rene era poate mai arătos.

Şi mai Si fără un copil care avea nevoie de ajutor pentru tot 'restul vieţu. Lila era a lui. O văzuse primul şi îşi pusese mâinile pe ea primul, iar Rene trebuia să accepte ast

aCuraju 1 u 11 ui nou începul

.11 ci Rene o voia pe Lila. Sau că Lila îl voia pe Rene renuri idioate, la naiba!

U Curând, o sad iacă un copil, spuse Remy rânjind.

' ^ făcut: să înceteze să discute despre faptul că ¡na ta fusese văzută aici dis-de-dimineaţă, deşi pro- ub\\ o să înceapă să vorbească despre cum încerci'tu să-i f sparţi, pentru că maşina ta e din nou aici în dimineaţa "CS" Si aş putea menţiona că eu am spus asta? Lisa voia aStLila să iasă la întâlniri de formă cu Rene, dar eu ştiu C? ea 0 să iasă la întâlniri pe bune cu tine. CaCej puţin, cineva credea în el.

-O să reduc eu la tăcere zvonurile astea.

-M-am gândit să iasă la întâlniri de formă cu Rene doar pentru că el pare mai apropiat de genul de bărbaţi care îi plăceau ei în Dallas. Lisa ridică din umeri, găsind un carton cu ouă în frigider. Exceptând faptul că Rene e un tip de treabă.

-Nu-i plăceau tipii de treabă?

li trecu prin cap că ar putea afla ceva mai mult despre Lila de la sora ei.

Lisa se încruntă la aragaz.

-Păi, ea credea că erau de treabă. Se pricepeau să pară de treabă, dar adesea erau nişte ticăloşi. Mi-e frică să deschid chestia asta.

-L-am reparat. Luă pâinea. Prăjitorul părea nou, aşa că probabil Lila îl adusese cu ea. Funcţionează. Şi la fel şi luminile. Data viitoare, o să verific instalaţia de apă. Acum, spune-mi de ce se întâlnea cu ticăloşi.

-Pentru că fiecare bărbat cu care Lila s-a întâlnit încă dm facultate fusese genul *potrivit* de bărbat. Cel puţin în caPul ei. A ieşit cu doi doctori, apoi a apărut Brock. Era ^rectorul general al unei companii de succes din Dallas. resupun că în mintea ei a crezut că i-ar putea oferi viaţa j£ntru care credea că muncea. A încurajat-o incredibil e multul în carieră, niciodată nu i-ar fi spus ce să facă. De fapt, el făcea ce-i cerea ea. Ea controla aproala sută acea relaţie.

cpe%ă

-Şi procentajul pe care nu-l controla? -Aia a fost partea în care el s-a dat la oricine sâni, inclusiv la surorile ei. avea

- Lila doar are impresia că vrea să deţină control ! sublinie Remy. Nu mă înţelege greşit. E o femeie J' voinţă foarte puternică şi e deşteaptă foc, dar cred că a alles bărbaţi care nu constituiau o provocare, ca să nu fie ne. voită să se apropie de ei. A avut serioase probleme de intimitate, dar acum e mai bine.

- Mă rog, faptul că eşti aproape de moarte are efectul ăsta, spuse Lisa cu seriozitate. Cred că în ziua aia a trebuit să se confrunte cu o mare doză de realitate. Inspiră adânc şi încuviinţă din cap, alegând să vadă partea bună. A fost de folos pentru ea să iasă din zona de confort şi să vină aici.

- întrebarea este ce se întâmplă când are să fie vindecată, spuse Remy cu îngrijorare în ochi.

- Ce vrei să spui? întrebă Armie.

Lisa flutură dintr-o mână în timp ce spărgea ouă în- tr-un bol.

- Nu-i nimic.

-Nu spune că nu-i nimic, ripostă Remy. Ce are să se întâmple cu oraşul ăsta când ea o să se simtă mai bine şi o să-şi dea seama că are nevoie de mai mult decât îi poate oferi acest loc? Lilei îi plac

lucrurile frumoase mai mult decât ţie. Îi plac teatrul şi restaurantele elegante.

- New Orleans nu-i aşa departe.

El trăise la oraş ani întregi, dar, când simţise nevoia, se mutase înapoi. Lila putea face la fel. Nu crescuse în bogăţie. Bineînţeles, asta nu însemna oare că ar dori toate acele lucruri pentru care trudise din greu să le aibă? N-ar vrea o conversaţie elevată? Nu că în orăşelul ăsta n-ar fi oameni cu studii. Erau destui.

Curajul unui nou început

De două ori pe an, Alma Hannaford şi trupa ei - Papill$_{on}$ Players - puneau$_{in}$ ceenâ ^{1111} spectacol la centrul de recreere, şi trupa lice
1 local a susunut un concert câruia el a fost silit s^i

\s4T putea plictisi.

0 bătaie în uşă răsună prin casă, apoi se auzi un lătrat gros.
$_{E}$j $_{se}$ repezi 1a uşă, pentru că asta însemna doar un
^{1U}Noelle ajunsese pe verandă, folosindu-se de rampa $_{pe}$ care o instalase Bill când soţia lui se îmbolnăvise fioelle rânji înspre el şi arătă spre o cutie mare cu logoul ei locale.

-'Neaţa, tată. Beth a trebuit să-şi ajute mama cu micul dejun pentru biserică, aşa că Roxie a trecut pe la noi $_{şi}$ m-a adus aici.

' Adjuncta lui îl salută din cap, deschizând uşa maşinii.

-Neaţa, şefule! Scutură din cap. Cum ai putut să te bagi între cei doi noi iubiţi? Rene o să fie atât de trist! Armie gemu.

-Ştii că l-a cunoscut pe Rene când îi punea un blestemat de garou la picior. Nu lansa zvonul ăsta. Roxie ridică din umeri. -Nu cred că-i treaba mea. Multă baftă! Noelle rânji când Peanut intră greoi pe lângă Armie. -Am auzit că Lila e noua mea mamă. El se strâmbă - din mai multe motive. Nu avea niciodată să poată mişca scaunul cu rotile al lui Noelle prin hol din cauză că nu scoseseră toate cutiile. - Scaunul va trebui să rămână pe verandă. - Dau gogoşi pentru un tată taximetrist, propuse ea. El se aplecă şi o luă în braţe. Era ceva ce făcuse de Un milion de ori în lunile ce urmaseră accidentului şi întotdeauna îi amintea de cât de mică şi de fragilă era. 1 durea inima să simtă cât de uşoară era fata lui. ^ Ştia că Lila îl certase, dar nu se putea abţine să nu se gândească la discuţia pe care o avuseseră cu o zi în urmă.Ştiu că ar trebui să fie mai mobilă decât este." Alungă gândul în vreme ce o duse pe fata lui {n ving. învăţase cu mult timp în urmă să accepte lUc ^ pe care nu le putea schimba, şi ăsta era unul dintre acele lucruri.

-'Neaţa, Noelle! Lisa zâmbi spre fiica lui. AleaSUnt gogoşi? Dacă sunt glazurate şi acoperite de bombonele, esti preferata mea.

' - O gogoaşă nu-i gogoaşă fără bombonele. Noelle fu aşezată pe canapeaua Lilei. Dau una cu bombonele roz pe o cană de cafea. Azi sunt dispusă la negocieri.

Noelle îi întinse cutia, şi Armie observă că avea şi două plicuri în mână.

îi dădu cutia Lisei.

- Poştaşul a venit devreme?

- E vreun motiv pentru care mi-ai invadat casa, surioară? Lila intră în bucătărie căscând. Avea pantaloni de pijama, un tricou şi un halat colorat. Arăta superb, ciufulită şi perfectă. Să prind un ciorap pe uşă sau aşa ceva?

Lisa alergă spre sora ei şi o luă în braţe.

- Cât mă bucur că eşti bine! N-am auzit de tine decât aseară, şi era prea târziu şi am avut nişte uragane, dar ar fi trebuit să venim acasă.

-Trei uragane, sublinie Remy. Şi nu s-au zgârcit cu ploile.

Lisa îl ignoră.

- Şi n-ai răspuns la telefon.

Lila o strânse în braţe pe sora ei, dar ochii îl găsiră pe Armie, şi zâmbi.

-Am fost ocupată.

-A fost ocupată cu tata spuse Noelle rânjind.

Ochii Lilei sclipiră cand îşi dădu seama că sora şi cumnatul ei nu erau singurii intruşi.

- Hei. Eu... Hmm. Scutură din can

Da. Am fost. Nu pot nega asta.

Era bine dc ştiut că en n-avea de gând ^ ,SCUn(]l de fiica lui,fimdcaels,gur nu intenţiona as a

r lisa se încrunta şi se dadu un pas înapoi j^m făcut griji pentru tine.

;Nu eram eu cea cu o fractură deschisă care a reuşit atingă artera femurală, sub inie Lila. Nu eu am fost ea care a suferit un infarct. Mă simt bine. Una peste alta, totul a mers ca pe roate, şi toată lumea e sănătoasă

sifer

' ,Dar cred ca a rost traumatizant, insistă Lisa. Lila încuviinţă din cap.

, De aia i se spune traumă. Azi mă simt bine. Cafeaua miroase grozav. ■

-Şi arăţi şi bine, fetiţo, spuse Remy rânjind. Având în vedere starea în care te afli. Radiezi! Noelle bătu din palme.

-Am auzit-o şi pe asta. Eu şi Beth ne-am petrecut mare parte din noapte sunând prin jur şi aflând tot felul de zvonuri aiurea despre accident. Ştiaţi că, de fapt, Mabel a organizat toată chestia asta ca să revină doctorul Hamet şi să salveze oraşul, pentru că ea de ani întregi era îndrăgostită de el în secret? Lila se încruntă.

-E măritată. Ştiu asta pentru că regulat dă o groază de informaţii despre viaţa ei sexuală. E destul de flexibila la anii ei. Şi de ce să radiez? -Nu-i însărcinată. Armie se uită urât spre Remy. Lila se îmbujoră drăgălaş.

-Ce? De ce să crezi că aş fi însărcinată? Abia dacă m-am culcat cu el, şi a folosit prezervativ. Apropo, iau anticoncepţionale, dar va trebui să-ţi fac un test. Bolile cu transmitere sexuală pot fi latente timp decani. U să-mi fac şi eu. Putem schimba rezultatele la cina.

-E foarte modern din partea ta, spuse Noelle, urmând discuţia de parcă era cel mai bun meci de tenis.

Chipul Lilei deveni roşu.

- La naiba! N-ar fi trebuit să spun asta. Am mult în preajma lui Mabel. Am început să^^ din casă. 3u totţ

- Păi, eu cred că-i reconfortant, zise Lisa mergâ$_{nc}$j * poi la aragaz. îmi place latura asta a ta. Şi, dacă e ^ luăm după toate zvonurile, Armie n-ar trebui să vreo problemă să treacă testul ăla.

- N-a mai făcut sex de ani şi ani, confirmă Noelle E perioadă lungă de secetă pentru el, şi asta îl face ţâfnos Te-aş fi întrebat de nişte jucării sexuale pe care să i l$_{e\ po}$j strecura în noptieră, dar nu ştiu dacă există din astea pentru bărbaţi.

El se întoarse spre adolescenta lui extrem de precoce,

-Ai întrebat-o pe Lila despre jucării sexuale?

Fu rândul lui Noelle să se facă roşie.

- Am glumit. Poate. E confidenţial între doctor şi pacient.

El îşi puse mâinile în şolduri.

- Nu până când n-ai 18 ani.

Se întoarse spre Lila, gata să afle în ce măsură ea o influenţa deja pe fata lui.

Cum se făcea că dimineaţa ei deja mergea prost? Se trezise cu doar câteva clipe înainte. N-ar trebui sâ aibă de-a face cu genul ăsta de dramă. Noaptea trecută fusese o revelaţie, dar în dimineaţa asta se confrunta cu variate motive pentru care s-ar'putea ca relaţia lor să nu funcţioneze. Fusese de ajuns să vină câţiva oameni în plus, şi ea începuse să-şi facă din nou griji că nu se potriveau.

-Cred că asta e o discuţie pe care ar trebui s-o avem între patru ochi.

Îşi iubea sora, şi se părea că ar fi trebuit s-o şune. În Dallas n-ar fi fost o mare problemă. Probabil că Lisa nicifi auzit despre incident. Aici, ea aflase că torni en re problema.

Poate că el ar înţelege şi ar putea amâna discuţia nânp când ar putea-o purta într-un cadru profesional. Cum ar fi dispensarul, unde ar fi îmbrăcată adecvat şi la locul potrivit pentru a se ocupa de faptul că avusese o discuţie cu fata lui care pe el l-ar fi putut deranja.

, Hei, ouăle sunt gata! Lisa veni lângă ea şi o îmbrăţişa din nou. Mă bucur că eşti bine. Ne vedem poimâine'Iti aminteşti? Avem programare pentru o zi la domnişoara Marcelle, să ne facem frumoase.

-S-ar putea să lucrez. N-avea nevoie de o zi întreagă să se facă frumoasă. Avea nevoie de pacienţi. Avea nevoie să nu mai calce pe terenul minat care se părea că era peste tot în oraşul ăsta.

- Ba nu. Lisa îl luă pe soţul ei de mână. Deja am pus-o pe Mabel să-ţi elibereze programul.

Probabil asta nu luase prea mult timp. Dar ziua de ieri dovedise că, deşi era posibil ca oamenii din oraş să n-o placă, uneori aveau nevoie de ea.

- Urgenţe. Trebuie să fiu disponibilă pentru urgenţe.

Lisa ridică din umeri.

- E în regulă. Salonul de frumuseţe e la o stradă distanţă de dispensar, şi Mabel poate suna. Are programul tău pentru restul săptămânii şi e gata să se ocupe de tot. O să trec să te iau la prânz. îşi coborî vocea. Şi să nu crezi că n-o să vorbim despre asta. Pentru că o să vorbim. Despre tot.

S-ar putea să nu fie mare lucru de discutat, având în vedere cât de îndârjit arăta Armie. Remy se încruntă spre şerif.

- Gândeşte înainte să spui ceva ce nu mai poţi retracta. pentru că nu vrei să ai o discuţie cu mine. Adu-ţi aminte cine e ea.

~ De ce ai uita cine sunt?

Ea se uită la Lisa şi la Remy, care ieşeau. Armie ofta.

- AN-a vrut să spună asta. A vrut să spună că rănesc, o să-mi tragă o bătaie. ' ac â te
- De ce să facă asta.[7]
- Pentru că eşti cumnata lui, şi aşa facem noi Iu pe-aici. Totuşi, o să fiu cinstit - sunt mai îngrijorare^ ar face Lisa. Acum, spune-mi ce se petrece.
- Tată, e ceva personal.

Noelle se foi, evident frustrată că nu se putea mişca
Dar se mişca mai mult decât o văzuse Lila înainte Şoldurile ei se mişcară o idee. Cu nişte fizioterapie serioasă, Noelle ar putea avea mai multă libertate. Trebuia să afle mai multe. Lui Armie nu-i plăcuse că ea vorbise despre asta cu o zi în urmă, dar poate că, dacă ar veni la el cu nişte dovezi incontestabile şi un plan, l-ar putea convinge. Bineînţeles, s-ar putea ca el să nu mai vorbească deloc cu ea după dimineaţa asta.

- Eu şi Noelle am avut o discuţie. Ea mi-a pus nişte întrebări, şi eu i-am răspuns.
- Care au fost întrebările? se interesă Armie, uitân- du-se de la ea la fata lui.

La naiba, ce intimidant putea fi omul ăsta! Lucrase mult cu poliţia de-a lungul anilor, dar rar întâlnise un ofiţer care ar putea-o face să dea înapoi.

-Voia să ştie care e fluxul normal pentru ciclu. E îngrijorată că al ei e destul de mare.

Noelle întrebase despre asta. Şi îi spusese *Ulei* că era modul în care îl putea opri pe Armie. Teoretic, legea nu proteja copiii mai mici de 18 ani de întrebările părinţilor referitoare la informaţii medicale, dar Noelle ar trebui să aibă pe cineva cu care să poată vorbi.

Armie se strâmbă, dar persevera.

-Nu. Nu cred că asta intenţiona. Aţi discutat despre sex, Lila. Vreau să ştiu ce se întâmplă cu fata mea. Are 16 ani. Nu e adult, şi am dreptul să ştiu ce se petrece.

Ea îl contră.are dreptul la o oarecare intimitate când e vorba 4$_{eS}$pre corpul ei.

Momentul se prelungi; între ei era tăcere.

fi supărat pe Lila, spuse Noelle. Eu $_{am}$ rugat-o - facă asta, să comande pentru mine. [53] Maxilarul lui Armie se încordă.

„E vorba despre băiatul ăla? Caleb Granger?

„Nu chiar. Noelle se înroşi. Caleb e doar un prieten. Era despre altceva. Eu... eu am vrut să ştiu dacă funcţionează. Părţile mele femeieşti. Vreau să ştiu dacă pot face sex.

Armie făcu ochii mari.

-Nu. Nu, nu poţi face sex. Ai 16 ani, şi eşti mult prea tânără, şi asta nu se întâmplă. Nu câtă vreme eşti în grija mea. Pe cuvânt că o să mă duc să-i spun două vorbe rahatului ăluia cu ochi. Adulmecă pe lângă fata mea. Poate că-şi va petrece nişte timp la zdup, apoi o să vedem dacă mai încearcă să profite de fata mea.

-Tată!

Lila se puse în faţa lui.

- încetează în clipa asta! Potoleşte-te, şerifule! E o tânără responsabilă. Nu mi-a cerut prezervative, deşi ar trebui să ştii că, dacă ar fi făcut-o, i-aş fi dat. Nu încerca să facă sex cu un băiat oarecare. încerca să experimenteze, şi are tot dreptul s-o facă. Faptul că e într-un scaun cu rotile nu înseamnă că nu poate să-i placă sexul, şi asta include masturbarea. Şi să nu îndrăzneşti să-mi ţii predici despre relele masturbării. Pariez că nu-mi poţi spune că n-ai făcut-o şi tu când erai de vârsta ei.

El se opri, înţepenind complet.

-Ai vorbit cu ea despre... asta? Ai vorbit cu ea despre cum se face? Nu e însărcinată?

-Tată, pfui, nu. N-am făcut nimic care să mă poată ^{a} însărcinată. De ce te gândeşti la aşa ceva? De ce?

Noelle se înfioră.

-Probabil pentru că făcea mult mai multede$_{C}$" satisfacere la vârsta ta.

Nu-şi putea imagina ca adolescentul Armie $_{s<}$i fost fustangiul local.

- Când a spus că ai comandat ceva, m-am gândit^ putea fi un test de sarcină, spuse Armie.

- I-am cumpărat un vibrator, recunoscu Lila. E$_{ste}$ pentru stimulare clitoridiană. Cred că ar trebui să î$_{n}$. ceapă de aici.

-Vreau să mor. Noelle luă o pernă şi îşi înăbuşi ţipătul în ea.

Armie lăsă umerii să-i cadă.

- Deci ai vorbit cu fata mea despre sex şi i-ai cumpărat ceva s-o ajute să se simtă mai normală.[7]

Lila încuviinţă din cap.

Armie oftă, un sunet extrem de uşurat, apoi o luă în braţe. O ridică de la pământ şi o ţinu strâns lângă el.

- Mulţumesc pentru că eşti atât de bună cu fata mea!

- Nu eşti supărat pe mine.[7] Ea se prinse de umerii lui. Pentru că am vorbit serios, Armie. Cred că are dreptul la o viaţă intimă.

- Da, are, încuviinţă el. îmi pare rău că am reacţionat aşa, dar ai dreptate în legătură cu ceea ce făceam eu la vârsta ei. Şi e copilul meu. îmi fac griji pentru ea.

Ea putea înţelege asta.

-Nu îl poţi aresta pe fiecare băiat care vrea să iasă cu ea.

-La asta va trebui să nu fim de acord. Armie o puse jos şi o sărută pe frunte. Aşa că îţi dau voie să vorbeşti cu fata mea despre toate chestiile ei femeieşti şi «vo sa mai întreb vreodată.

Cedase lupta asta prea uşor.

- Pot muri acum.[7] întrebă Noelle.

Armie ivo bägă în seamă, cu ochii la Lila

Vreau să-ţi iei cafeaua şi să stai pe verand i- fe bucuri de dimineaţa asta. O să p^ j 0 să avem un mic dejun bun. ° Sc eu re5- n.;Sau te-aş putea ajuta. De fapt, în mofJ wáü ânc nimic la micul dejun, recunoscu ea

Noel le îşi scoase capul din pernă. Reilsi 5a- je la stânjeneală la dezamägire dintr-un foc '

„Dar ţi-am adus gogoşi. Sunt preferatele mele de la maga;inul ästa din oraş. Tkş fi adus gogoşele cu cremă' dar nu rezistă la transport. Gogoşile erau un mod de a,ţi mulţumi.

Nu păţea nimic dacă mânca o gogoaşă, desi nu simţea nevoia să stea pe verandă.

Totuşi, se văzu împinsă afară cu o cană de cafea şi o gogoaşă în mână.

° Se aşează pe un balansoar surprinzător de confortabil. Erau două unul lângă altul. îşi putea imagina perechea care locuise în casă stând aici şi admirând apusul.

Era linişte în primele ore ale dimineţii, iar lumea părea mai blândă. Poate că pur şi simplu pentru că dormise bine noaptea trecută. Poate pentru că în Dallas nu-şi făcuse niciodată timp să stea jos, nu se dusese niciodată pe balconul apartamentului ei să se uite cum oraşul se trezea la viaţă în jurul ei în vreme ce ea sorbea din cafea şi mânca gogoşi. Nu era groaznic.

Inspiră adânc şi îşi lăsă mintea să plutească, lăsă oftaturile şi sunetele lumii din jur s-o pătrundă.

Sorbi din cafea, simţindu-se mai liniştită decât fusese ani întregi. îi putea auzi pe Armie în bucătărie şi pe Noelle spunându-i tatălui ei că tot ce făcea era greşit, tra bine să nu fie singură tot timpul. . Şi poate că ar trebui să-şi facă unghiile. S-ar putea sa fo distractiv. Se lăsă pe spate şi îşi bău cafeaua. Era o cafea teribil de bună.capitolul 11

Două zile mai târziu, Lila se uită la sora ¡tJj r şi se întrebă dacă fusese vreodată atât de tânăra e-j[V] v[1] de entuziasta.

- Cred că va trebui să mergem pe ceva puti$_n$ ^ mare. Ai un păr uimitor. N-ar trebui să fie strâng î$_n$ tot timpul. Seraphina Guidry avea 25 de ani şi trepida de entuziasm pentru noua ei slujbă. -Voiam doar un tuns, îi explică Lila. Seraphina avea părul lung şi blond, greu de cel puţin 200 de kile şi tapat în ceva ce ar face o animatoare^ fie geloasă ca naiba. Era superb la femeia aceea mică şi suplă, dar ar arăta ridicol la ea. Erau oameni care puteau descurca un păr tapat. Ea nu se număra printre ei. Sera se încruntă la ea în oglindă. - N-ai nevoie de tuns. Tu trebuie să-l laşi să crească. Abia îţi ajunge la umeri. Cred că trebuie să-l laşi să crească măcar până la jumătatea spatelui, şi după aia o să putem face cele mai spectaculoase cocuri. Am fost prima în clasă la cocuri.

-Recent, a făcut coafura unei mirese de la două oraşe depărtare, şi toată lumea vorbea doar despre părul miresei.

Lisa ridică degetul mare în semn de apreciere. Ea nu se mărita, şi părul lung n-avea ce să caute într-o unitate medicală.

-îmi trebuie o tunsoare serioasă. Nu petrec prea mult timp cu pieptănatul. în majoritatea dimineţilor, Şi-l spăla, îl usca şi îl strângea cu un elastic de pâr. N-am nevoie de mult. îmi vopsesc rădăcinile cărunte o dată la şase săptămâni sau cam aşa. P$_e$ cuvânt că am puţine pretenţii.

-Nu există aşa ceva, declară Sera. Nu a *ici* Frumuseţea necesită muncă, şi tu eşti o femeie frumoasă. Trebuie

Ce zici dacă stilul meu e halatul şi elasticul de păr.[7] "$_{Canl}$ este, mare parte din timp, se băgă Lisa. Dar,

- 'd ies^e în oraş, îmi place să-i. numesc stilul un băţ Modern vârât în fund. yla îşi dădu ochii peste cap.

E o eleganţă care nu epatează, 'îmi place mai mult versiunea mea, spuse ironic Lisa.

Sera chicoti.

-Nu fi caraghioasă! Lasă-mă sa iau cel mai mare ondulator pe care-l găsesc, şi o să ne distrăm pe cinste. Ce-ai zice de o transformare totală[7] Ar fi îngrozită. Complet îngrozită. _Non, *non, ma {iile.* Marcelle Martine era o femeie impozantă. Avea peste 1,75, dominând-o pe Seraphina, dar diferenţele nu se opreau aici. Domnişoara Marcelle, aşa cum i se spunea în ciuda statutului său civil, era una dintre acele femei care nu-şi arătau vârsta. Ah, citise fişa femeii şi ştia că avea 62 de ani, dar i-ai fi dat vreo 50 dacă te luai după faţa aproape fără riduri. Părul îi era adunat într-un turban, şi purta un caftan în culori ţipătoare ce contrasta cu pielea ei închisă. Tu lucrează la părul Lisei. O să mă ocup eu însămi de eroina oraşului. Fătuco, toată lumea vorbeşte despre tine.

Măcar dacă ar fi venit şi la dispensarul ei. Era ceva mai bine decât înainte de accident. O avusese la un control pe Hallie Rayburn, care promisese că avea să vină cu bebeluşul la un control amănunţit. Un

adolescent din oraş decisese că să se filmeze în timp ce făcea figuri
Pe skateboard era o idee bună. Descoperise bucuria de a fi în ghips.
bisa stătea pe scaun lângă ea şi îi aruncă lui Marcelle ᵘⁿ zâmbet ce
nu i se oglindea în ochi. Nici măcar ᵘn pic.

-Serios? Pentru că mă gândeam că ar fi un mod dis- tractiv Prin care Sera s-o cunoască pe sora mea.Ah! Cunoştea toate şmecheriile surorii ei.

-Cred că va trebui să-i dau dreptate domni$_{So}$ Marcelle. Toată lumea spune că e cea mai bună ¿af^ din oraş, şi evident că Sera va şti exact cum îţi ez* fii coafată, de vreme ce sunteţi aşa apropiate.' Sa Sera radia de entuziasm.

-Ah, mor de nerăbdare să-mi bag mâinile în părulâl$_{a}$ al tău, Lisa. E aşa des. îl pot ridica până la un kilometru în sus. O să-ţi placă.

Sera bătu din palme şi alergă în partea din spate a salonului.

Marcelle scutură din cap spre Lisa.

- Ar trebui să-ţi fie ruşine să încerci s-o asmuţi pe bo- boaca aia pe sora ta. Ştii că o să încerce să te convingă să-ţi facă şuviţe. Dacă nu vrei să ieşi de aici arătând ca un glob de discotecă spart, să te ţii tare pe poziţii.

-Tu ai angajat-o, spuse Lisa în şoaptă, uitându-sesă nu fie Sera prin preajmă.

Marcelle ridică din umeri.

- Într-o zi, o să fie bună. Nu e ca şi cum aş avea o mulţime de opţiuni de când Francine a şters-o în Florida să-şi împlinească visul de a lucra la un cămin de bătrâni. N-am cunoscut niciodată un om mai concentrat asupra bătrânilor. îmi e dor de ea. Sera a terminat cursurile de cosmetică şi e dispusă să facă zece permanente pe zi pe unele dintre cele mai bătrâne şi mai tâfnoase cliente pe care le-ai văzut vreodată - şi aici o bag şi pe soacră-ta.

-Eşti prietena soacrei mele, sublinie Lisa. Şi complicele ei la rele.

Marcelle flutură din mână.

-Nu le consider rele. Eu *deochi un* turist. Delphine ridică deochiul. •

-Pentru patruzeci de dolari, sublinie Lisa

Marcelle îşi băgă mâinile în părul Lilei/simţindu-i„Si turistul capătă o autentică experienţă de pe canal C„ toţii avem de câştigat. Şi faptul că eu şi Delphine am ^cut prin bucurii şi necazuri de-a lungul anilor e încă un motiv pentru care a trebuit s-o angajez pe Sera. Asa cum am spus, o sa fie bună peste un an sau doi. Până atunci, o să fie ceva mai mult păr îngrozitor de tapat nentru voi, fetele albe din ţinut. Cu plăcere! Mă întorc [mediat, domnişoară Lila. Să-ţi aduci aminte de asta când o să-mi vină rândul la control. Eu sunt motivul pentru care nu umbli pe-aici arătând ca o concurentă respinsă de la un concurs de miss. Lila se întoarse spre sora ei. -Trădătoareo! După tot ce am făcut pentru tine, asta-i ce primesc. Lisa avu bunul-simţ să se încrunte. - îmi pare rău. Azi lucrează doar ele două, şi Marcelle e cea mai bună. Sera... Sera e foarte entuziastă. Am lăsat-o să-mi facă manichiura acum două săptămâni şi m-am ales cu gheare. Gheare adevărate. N-am putut să-mi ating telefonul şi nici să conduc până când n-am reuşit să-mi scot unghiile alea false. încerc s-o sprijin pentru că în anul ce a trecut chiar s-a adunat. Să fii mamă singură într-un oraş mic poate fi greu. Ea îşi putea doar imagina.

-Cred că să fii părinte oriunde e greu. Trecuseră trei zile de la accident şi de la acea primă noapte cu Armie în patul ei, dar deja simţea că lumea se schimbase. îmi fac griji pentru Noelle. Lisa îşi întoarse scaunul spre ea. -Ce se petrece? Credeam că te place. Păreaţi să vă împăcaţi bine zilele trecute. -Nu e vorba despre asta. îmi place mult de ea. Cu o noapte înainte, fusese la Armie acasă. El apă- r"se când ea închisese dispensarul şi o convinsese că !f ^eargă acasă la el să ia cina era o idee strălucită. ta îl urmase, promiţându-şi că avea să fie doar o cinăşi că astfel i-ar putea convinge pe oamenii din că nu umbla după cel mai bogat om din oraş Re bârfe era puternică şi încă existau zvonuri'deT^11'^ Rene. Petrecuse o seară plăcută urmărindu-I peA^ gătind şi apoi stând în jurul mesei din bucătărie ^ cultând-o pe Noelle cum povestea despre ce făcuse^' acea zi. Se uitaseră la un film, şi ea adormise spriji^ de el. Armie o dusese în pat şi făcuse dragoste cu ea'^ ea nu mai avusese acel vis. Dar o neliniştea ceva şi ^ era sigură cum să înceapă discuţia.

- După ce aţi plecat zilele trecute de la mine, eu Armie şi Noelle am luat micul dejun. Pe când strângeam pe acolo, am găsit un plic mare pe care nu l-am recunoscut. Era pe jumătate în gunoi. L-am deschis.
- Bineînţeles că l-ai deschis. Şi eu aş fi făcut la fel. Ce era înăuntru? Erau aiureli de poliţie.[7]

Sora ei trata câteodată oraşul ca şi cum tonii ar fi fost un show TV menit s-o distreze.

-Nu. Era un raport de la consiliera şcolară a lui Noelle.

Lisa se lăsă pe spate şi îşi puse picior peste picior.

- Credeam că face şcoala acasă.

-Aşa e, dar e prin intermediul unei şcoli din California, îi explică ea. îi oferă o mulţime de lucruri de care ar avea parte la o şcoală normală, din ce am înţeles eu. Ştiu că ar fi trebuit s-o arunc. Evident că ea asta încercase, dar eu n-am putut. Era întrebată în scrisoare dacă se gândise să se înscrie la oricare dintre facultăţile care erau interesate de ea. Se pare că rezultatele ei de la examenul pentru obţinerea de burse au făcut ca unele facultăţi să o observe. Consiliera e de părere că ar putea fi acceptată într-o facultate din Ivy League[l].

[l] **Un grup de opt facultăţi de elită din SUA (n.tr.)**

-E uluitor! Nu văd care ar fi problema. Am ştiut că fata asta e deşteaptă din prima clipă în care ani cunoscut-o., Ea insistă să facă cursuri online, în l$_{oc}$ să plcce din
^SÎntrebase cu blândeţe pe Noelle în seara anterioară $_{dmp}$ul cinei. Nih spusese că găsise plicul de la consilV $_{ră}$ Armie păruse mulţumit să accepte orice voia Noelle [6] .Am întrebat-o ce planuri are, şi ea a ridicat din $_{um}$eri şi a spus că o să lucreze cu program redus la secţia A$_{e}$ poliţie şi poate o să urmeze nişte cursuri online. Copila asta trebuie să meargă la facultate. .Poţi face multe online în zilele astea, sublinie Lisa. Mu era acelaşi lucru.

.Ea trebuie să vadă mai mult din lume. înţeleg că aici e casa ei, dar ştiu că mersul la facultate şi experienţa de a fi independent au fost incredibil de importante pentru noi toţi.

Ei fuseseră ca un lanţ, fiecare frate sprijinindu-i pe ceilalţi. Will se spetise muncind ca s-o trimită pe Lila la facultate, iar Lila făcuse la fel pentru surorile ei mai mici. încet, ieşiseră din starea de sărăcie ce le marcase copilăria. Noelle nu era săracă, dar avea atâta potenţial. Nu era nimic rău să rămână în oraşul ei natal dacă asta voia, dar Lila bănuia că existau alte motive pentru rămânerea lui Noelle în Papillon.

- Cum să vorbesc cu Armie despre asta? O sâcâia de zile întregi.

Lisa se gândi o clipă.

-Tu chiar începi să ţii la el, nu-i aşa.[7]

- Da. Ştiu că-i ciudat şi că părem a nu ne potrivi. El nu-i neapărat genul meu, dar în preajma lui mă simt altfel, ca şi cum nu trebuie să mă prefac. Unul dintre lucrurile pe care le înţelesese fusese faptul că bărbaţii care erau genul ei cam lăsaseră de dorit. Fuseseră, de fapt, ^{un} obiect de recuzită, un accesoriu pe care ea îl alesese ?^{entru} a se potrivi cu viata pe care credea că şi-o dorea.

1 i^ era autentic. O relaţie cu el ar fi dificilă şi chiar 1<ar Putea frânge inima. Dar ea tot ar încerca.Lexi Blake

Lisa se întinse şi îşi puse o mână pe braţul ei.

- Mă bucur să aud asta. Sunt atât de mândră de ti de felul în care te deschizi! lne.

Era ciudat, pentru că întotdeauna ea fusese sora m ■ mare, dar aici Lisa era la conducere.

-Aşa că ajută-mă să îmi dau seama de cum ar trebui să abordez asta, pentru că Noelle devine şi ea importam tă pentru mine.

Lisa încuviinţă din cap şi se aşeză comod pe scaun.

-Armie e foarte protector cu Noelle. Cred că se simte vinovat. Divorţul e întotdeauna dificil, dar apoi a trebuit să plece din New Orleans şi s-a văzut mai puţin cu Noelle.

-Vorbim despre felul în care Armie o răsfaţă pe fata aia? Marcelle revenise cu Seraphina în spatele ei. Pentru că o face. îmi fac griji pentru ea. Are nevoie de o mamă. Taţii sunt prea indulgenţi faţă de fetele lor, şi ea are nevoie de o dragoste mai fermă, altfel o să sfârşească trăind acasă la tatăl ei pentru tot restul vieţii.

-Nu-i nimic rău să locuieşti cu părinţii, spuse Sera încruntându-se. Doar până când îţi strângi destui bani să-ţi iei o casă a ta. Oftă. Numai că trebuie să fie aproape de mama, că altfel n-o să am o bonă pentru Luc. Totuşi, sunt puţin îngrijorată de asta. Cred că mama ar putea plănui să-l antreneze pe Luc s-o ajute cu micile ei escrocherii.

Marcelle flutură din mână, neluând în seamă cele spuse de Sera.

-Băiatul trebuie să aibă o meserie. Şi nu-i acelaşi lucru. Până la urmă, o să-ţi găseşti un bărbat drăguţ şi o să te aşezi la casa ta. Ai o slujbă şi i_esi în **M^IIp** se izolează. Nu cred că a mai ieşit din oraş de la accident, exceptând vizitele la doctor. Armie a încercat s-o ducă la Disney World pentru petrecerea de 17 ani, dar ea n-a vrut sa inearga.

oferit să o plătesc să stea cu Luc rl --

..^^r, nonfril /~o a î»-. „_____ ' T

a n-ar putea pentru că e în scaun cu rotile', zi'/e Sen V d de ce n-ar f. putut. La vremea aceea n - Nu ¿ mult decât să doarmă şi să fac £ "e ^ "imic Jma pe cineva dacă avea nevoie de ajutor'

.N_o să încerce zise Marcelle. E speria'tă de tot şi ,nţe|eg asta, dar tata! ei trebuie să-i dea un impul/0t»?1 .Ştii de ce n-o s-o faca Sera începu să pieptene părul Lisei. L-am auzit vorbind cu vărul meu într-o seară la bar. Se certase cu fosta soţie, în ziua accidentului ¡i îi spusese că trebuia s-o aducă pe Noelle la el pentru inter valul la care avea dreptul, altfel avea s-o cheme din nou la tribunal. În acea noapte, porniseră la drum pentru că Armie insistase. Insistase să-şi vadă fata? Bineînţeles. -N-a fost vina lui.

-Poate fi greu sa pricepi asta. Lisa o ţintui cu privirea. Câteodată, o persoană face tot ce poate să ajute pe cineva, dar tot nu funcţionează. Nu-i vina ei.

Da, i se spusese asta de o sută de ori, însă nu înţelesese. Dar logica şi acel sentiment groaznic din adâncul fiinţei ei erau două lucruri diferite. Armie trecuse prin ceva similar. Singura problemă era că ea era de acord cu Marcelle. Noelle avea nevoie de un impuls.

Şi tocmai se gândise la o modalitate de a o face. Era ceva ce oricum plănuise să facă. După ce studiase fişele lui Noelle, decisese că trebuiau să încerce ceva nou. Poate că şi ea trebuia să încerce ceva nou. -Cum crezi că mi-ar sta cu breton.7 -Cred că ar fi minunat. Şi Lisa are nevoie de şuviţe, spuse Sera cu evidentă bucurie.

înainte ca Lisa să poată veni cu un refuz, uşa se des- chise, şi în prag apăru Mabel. bila se sculă şi se întoarse spre asistenta ei. -Ai

un pacient. Are nevoie de tine. Lila îşi luă geanta şi ieşi fără a se uita în urmă.

Trase de ultimul fir pe obrazuJ lui Carrie P$_{etrj}$ începu să lege. Femeia nici nu clipise când îi făcuse^ tezie locală. Stătuse pe masa de examinare ca un zoJly fără nici o expresie. Făcuse tot ce-i spusese Lil$_{a\ să}$ ^ dar vorbise foarte puţin. - Cum ai ajuns aici.[7] Era foarte sigură că nu avea maşină. -Am luat barca, spuse ea pe un ton monoton. Bobby şi fratele lui sunt la muncă. Mama Petrie vizitează $î_n$ fiecare săptămână două familii care locuiesc pe insule. Azi e ziua de vizită. Normal, aş fi mers cu ea, dar n-am putut ascunde asta. Când a plecat, am luat barca cea veche şi am venit aici.

Tăcu din nou. Lila termină de lucrat şi îi studie faţa. - Cred că am suturat destul de strâns cât să nu ai cicatrici, dar trebuie să înţelegi cât de aproape ai fost de asta. Dacă te lovea câţiva *centimetri* mai sus, ţi-ar fi putut compromite serios văzul. -A fost un accident.

Cuvintele erau vorbe goale. Carrie tăcuse aproape tot timpul de când Lila intrase în încăpere. Tot ce spusese era că fusese un alt accident.

Lilei i se strânse stomacul, şi ce i se întâmplase lui Maryanne era chiar aici, dând să iasă la suprafaţă, ameninţând să izbucnească. Dar ce dracu' ar trebui să facă? Avea obligaţii legale.

- Ba n-a fost, şi va trebui să-i spun şerifului. Carrie îşi încleştă maxilarul.

-Nu ştii că n-a fost un accident.

Ştiu că pumnul cuiva s-a întâlnit cu fata ta Oricum, existau câteva leziuni ce nu puteau fi explicate şi Lila se asigurase că descrisese în detaliu fiecare element al acestora. Făcuse radiografie şi fotografii. Faptul că tânăra n permisese să documenteze leziunile o făcu să crea dă

(h eni la 'I«' rcni fost «> "ţi " ^«'crc. Ai fost |

Carric fic.i pentru „ di,^ mâini. -[1'1] Propriile

_ **I**-îîî spus şerifului LaVigne despr meu nici, ţi Bobhy a fost: atât de furios [M V1zit;i 3] Cel puţin, recunoscuse. Trebuia vo f-,r.- r- şi vorbească. P[e] ^arrie

. Ufica mi obligă [sa] vorbesc cu şeriful dacă cred că ,şri în pericol, ş, categonc cred că o să continuii i lovită claca ramai acolo unde eşti. Carric se uită în podea.

-A spus că nu mai face. De dimineaţă mi* adus flori -Dar nu te-a adus să te consult. -Mi-a pus un bandaj pe faţă. A încercat să mă îngrijească atunci când şi-a dat seama ce-a făcut.

-Atunci, de ce ai venit aici.[7] Ai riscat mult. Şi de aceea avea o oarecare speranţă că ar putea să-i deschidă ochii tinerei. N-ar putea ascunde faptul că primise îngrijiri medicale. O să ştie că ai venit aici. N-ai fi putut să te coşi singură. -Nu s-ar fi închis cum trebuie, îşi ridică mâna să-şi atingă obrazul. -Cred că ştii că trebuie să pleci de acolo. Cred că ştii că într-o bună zi o să meargă prea departe, şi nici un cuvânt dulce şi nici o scuză nu te vor învia din morţi.

Carne îşi trase nasul şi folosi şerveţelul pe care i-l dăduse Lila când începuse să plângă în timpul examinării. -Am crezut că mă iubeşte. Asta era treaba oribilă din toate cazurile. Era sigura că Bobby îi spunea regulat că o iubea. Probabil el chiar [cr]edea că o iubea.

-Dragostea lui e nesănătoasă. Este un lucru ura şi «st. Nu trebuie să fie aşa. Există bărbaţi buni p- [m(i]a asta.

Bărbaţi ca Armie LaVigne, care avea toată p din lume şi alesese so folosească protejând oamenn-[a]jurul lui. Avea şi cicatricile drept dovadă.

-Nici unul dintre ei n-a fost interesat de mine, şn Carrie deznădăjduită. Nici unul nu m-a băgat în'sea^ până la Bobby. Am crezut că o să-mi petrec toată viata singură, dar după aia m-a invitat să ies cu el, şi a f0gţ bine. Ştiu că e mai mare ca mine, dar era chipeş şi a spus că are nevoie de mine.

Mai auzise povestea asta.

- Când a început abuzul?
- Prima dată când m-a lovit a fost la câteva zile după nuntă. înainte, nu-mi făcuse aşa ceva. Era drăguţ. Tăcut, dar drăguţ. Era bun cu mama, şi la vremea aia ea era bolnavă. Dar apoi, am venit în Papillon pentru aprovizionare şi m-am întâlnit cu nişte prieteni de la şcoală. Lui nu i-a plăcut. Nu făceam nimic. Nu flirtam.

-N-a fost vina ta. Trebuia să-i explice clar asta. Carrie, chiar dacă ai fi flirtat, n-avea nici un drept să te lovească. Dacă intra într-o cameră şi tu făceai dragoste cu un alt bărbat, n-avea dreptul să ridice mâna asupra ta.

Din ochi începură să-i curgă lacrimi.

- Mama Petrie mi-a spus că a fost vina mea şi că trebuie să învăţ să mă supun bărbatului meu.
- Mama Petrie e o ticăloasă ipocrită.

Carrie făcu ochii mari, apoi se puse pe râs.

-Aşa este. Chiar aşa este. Deveni serioasă. Mi-a spus că a trecut prin acelaşi lucru cu soţul ei şi că ar trebui să rabd şi să fiu femeie. Mi-a zis că m-ar omori ea însăşi dacă l-aş da pe fiul ei în seama poliţiei. Nu-i pasă de nimic în afară de fiii ei.

Poate că ar trebui să aibă o discuţie cu Mama Petrie, dar mai întâi trebuie s-o facă pe Carrie să înţeleagă ce era necesar să se întâmple.

Nu te poţi întoarce acolo.n$_a$r atunci, unde să mă duc? întrebarea veni $_P$e un 1Cit de vlagă, ca şi cum se întrebase asta de o mie ^{t0tl} • $_{şi}$ credea că nu exista nici un răspuns. Mama a $^{°r}{}_{t\,a}{}^{"}{}_{clim}$ câţiva ani. Am o verişoară cu care am eres- ^dar are trei copii. Nu-i pot pune în pericol. N-am ^{CU}de în $^{altă\ parte\ Să\ mă\ duC'\ 0\ Să'[}$ $>^{ină}$ P$^{e\ Bobb}$Y închisoare?

Sistemul judiciar lucra încet. Asta se întâmplase şi cazul lui Maryanne. Plecase, soţul ei fusese arestat, fiindcă nu avusese cazier, nu stătuse în închisoare. Fusese eliberat condiţionat, şi i se spusese să stea departe de soţia lui. Ordinul de restricţie nu-l oprise totuşi să meargă şi s-o omoare. O făcuse cu trei zile înaintea începerii procesului. Ea nici măcar nu apucase ziua de judecată. Fusese, în schimb, înmormântată. ' Trebuia să fie sinceră cu Carrie.

- Probabil că nu. Şeriful îl poate aresta, dar, dacă poate plăti cauţiunea, o să-i dea drumul. Putem obţine un ordin de restricţie, dar nu poate funcţiona dacă el refuză să-l respecte. Dacă şeriful crede că e destul de grav, e posibil să fii pusă sub protecţia poliţiei, dar de obicei nu se întâmplă asta pentru cazurile de violenţă domestică.

-Bobby o să vină după mine. Nu ştiu ce a fost în capul meu. Îi căzură umerii. M-am uitat în oglindă şi mi-am dat seama că, dacă nu mă duc la cineva să mă coasă, o să mă uit la faţa aia tot restul vieţii. Era ca şi cum aveam nevoie s-o ascund, chiar şi de mine. În cele din urmă, a făcut ceva ce nu pot ascunde. Ce-o să iacă dacă îşi dă seama că am venit aici? Nu ştiu cum să-i explic asta.

-Nu trebuie să-i explici nimic. N-o putea lăsa pe fe- ^{meia} asta să se întoarcă în iad. Existau alte căi. Dacă ^sesc un adăpost de femei pentru tine, ai lua în calcul ^{să} te duci acolo?
adăpost. E ca un adăpost pentru cei fără casă? ^{lentr}ucă asta o să fiu.

în Papillon nu era un asemenea adăpost, dar unul bine organizat în New Orleans. Când cumpt'^ dispensarul, unul din primele lucruri pe care l_e $f_{ă}$ ^{3Se} fusese să studieze toate resursele de care ar $p_{utea\ ay}{}^{Se}$ nevoie. Dispensarul ei era mai mult decât doar un C nizor de servicii medicale. în mediul rural, ea era pn^* linie de apărare când era vorba despre multe dintre p_{ro}. blemele pacienţilor ei.

-Nu e un adăpost pentru cei fără casă, deşi multe dintre femeile care merg acolo nu au case. Ai avea o cameră şi mâncare şi, mai mult de atât, ai primi consiliere, pentru a reuşi să începi o nouă viaţă.

- E doar o casă? întrebă Carrie.
- E o casă, dar există pază, şi nimeni nu va şti unde eşti. O să te duc acolo eu însămi. Te asigur că n-o să spun nimănui unde eşti. Dar e important să depui plângere împotriva lui.
- Nu ştiu.

în tonul lui Carrie exista multă nesiguranţă.

-Ai spus că ai ajuns să fii cu Bobby pentru că el a fost primul bărbat care ţi-a acordat o oarecare atenţie. Tatăl tău nu s-a implicat? Trebuia s-o facă pe Carrie să vorbească în continuare. Dacă dădea înapoi, risca să o piardă, şi, după aceea, poate că avea să se vadă nevoită să semneze certificatul ei de deces.

Carrie îşi ridică privirea.

-Tata a fost cel mai bun om din lume. L-am iubit, dar a murit cu mult înaintea mamei. Aveam şapte ani când a murit.

Ea profită de ocazie. întinse mâna şi şi-o puse peste a lui Carrie.

-Crezi că tatăl tău ar vrea să te întorci la Bobby sau ar vrea să lupţi pentru viaţa ta? Ştiu că tu crezi că să ai pe cineva care să te iubească e cel ma i important lucru pe lume, dar asta trebuie să înceapă prin a te iubi pe tine însăţi. Nu e egoism să vrei să trăieşti, să vrei o viată, primul pas e să tc respecţi pe tine însăţi şi să Hin*< valorezi mai mult de atât. jprcle?[1] ^ c|0Cânit la uşă, şi intră Mabel.
^Il^am un rezultat al analizelor pe care ar trebui
^'lata lui Mabel se văzu o grimasă. întinse o hârtie.
Stă Prima datã Când ∘ văzuse pe Carrie, de data '' gcuse toate analizele pe care le putea face. Inclusiv
[1]{<x de urină.
Se uită şi văzu singurul lucru pe care nu voia să-l vadă.
La naiba- m .
, Carrie, eşti insarcinata.
Asta ar putea, foarte probabil, s-o trimită înapoi în .uibul de vipere. Dacă îi era frică să fie pe cont propriu, ce ar simţi despre creşterea unui copil fără nici un
ajutor? . .
Carrie stătu nemişcata pentru o clipă. -Sunt însărcinată? Eşti sigură? -Analizele de acum sunt foarte precise. Ar repeta-o, dar rezultatul avea să fie acelaşi. -O să am un copil. Carrie îşi duse mâna la pântece. -O să ai, şi trebuie să te gândeşti la asta. Dacă ar pu- tea-o convinge pe Carrie să se vadă cu consilierul de la adăpostul pentru femei, ar putea avea o şansă s-o facă să iasă din situaţia toxică în care se găsea. Dacă nu reuşea, atunci nu era sigură ce avea să facă. Ştia doar că nu avea să poată dormi ştiind ce se întâmpla pe insula aceea.
-O să ai nevoie de îngrijire prenatală. Poţi avea asta la adăpost. Lunga tăcere se prelungi, şi Lila se sili din răsputeri să nu forţeze nota. Trebuia să aibă răbdare. Nu trebuia s-o ^Pjeşească pe Carrie, căci risca să o piardă. Asta trebuia Sa ne alegerea ei.

- cu Ea îŞi înălţă capul şi, pentru prima dată de când o Un oştea Lila, avea ochii luminaţi de voinţă.Bărbatul meu m-a lovit. Era furios că ai şeriful. Se pare că Armie a pus întrebări p^S ' chiar a luat legătura cu fosta soţie a lui Bobby. f/^ îi put să bea aseară, şi atunci m-a pocnit. Şi acum f
nva lovit în burtă, şi am pierdut primul nostru copil' T copilul meu, şi ăsta e şi el copilul meu, şi nu-l Pot ^
Din nou, unele femei îşi descopereau o voinţă deV' când îşi dădeau seama că urmau să fie mame. fr

- Mereu m-am întrebat despre asta, spuse încet Mabel. îmi amintesc primul tău avort. Doctorul Hamet n-a întrebat, deşi eu am crezut că ar fi trebuit. Mi-a spUs că trebuia să nu ne băgăm nasul în treburile altora. Era de modă veche, dar cred că în cazul ăsta a greşit.
Avusese o datorie şi dăduse greş. Ea n-avea să facă acelaşi lucru. Nu conta că era posibil să nu funcţioneze, că se punea într-o poziţie în care mai fusese. Există dreptate şi nedreptate, şi temerile ei personale nu-şi aveau locul aici.

- Dă-mi voie să te duc la adăpost!
Cu ochii scăldaţi în lacrimi, Carrie încuviinţă din cap.

capitolul 12

- Şi-a luat deja un avocat, spuse Roxie, vocea auzin- du-i-se din telefonul mobil. Fratele lui a găsit un avocat din New Orleans care e dispus să lucreze cu ei, căci Quaid i-a refuzat.
Armie oftă, dar veştile date de Roxie nu erau neaşteptate.
-Nu poate depune cauţiunea în seara asta. Avem timp măcar până mâine-dimineaţă.
Privi în jos de la balcon. Bourbon Street era destul de populată pentru acea oră de seară. Ştia că ar fi trebuit sâ aleagă un hotel mai liniştit, dar Lila nu fusese niciodată în New Orleans şi voia să-i arate oraşul.
J v

O lăsaseră pe Carrie la casa banală de la n . cc servea drept adăpost penttt, (¿g** ora- ¿asta a ţinutului. Era o casă spatie« din partM plăcut. Dacă cineva nu ştia |a ce sen-ea casT?"^""" 3 era casa cuiva din clasa mijlocie m ' r" cr«ut duritatea era luata foarte taX feW ^ fera să rămână aşa. ^ra liniştită, şi et
SP Reuşise so convingă pe Lila să rămână în n cină» Luaseră o cameră la unul dintre hoteLS"^ djn Quarter, cinaseră şi se plimbaseră pe mână. Totuşi, el îşi făcea griji pentru ea ' mana ln „Ce* al lui e al lui E bun, spuse Roxie. N-a ieşit din rol nici macar o data. Eu şi Major îl aşteptam Sd au venit bărcile de pescari L-am arestat chiar acolo ne debarcader şi nu a făcut decât să întrebe cum se simte Carrie. A făcut mare caz cum că ea se purta ciudat în ultima vreme. Cred că vrea să o facă să pară nebună

- Fişele medicale îl vor contrazice. Lila îi explicase totul pe drumul de la Papillon la New Orleans. Subliniase că tânăra n-ar fi putut să-şi facă ea însăşi rănile înregistrate în fişe. în asta, dorinţa membrilor familiei Petrie de a fi izolată acţiona contra lor. Abuzul nu putea fi pus în cârca nimănui altcuiva, de vreme ce Carrie rareori părăsea insula. Sau i se permitea să părăsească insula.

De ce dracu' nu văzuse el asta?

- Păi, pentru moment, stă bine mersi la zdup, îl asigură Roxie. O să rămân peste noapte, şi Major e aici până la miezul nopţii. Vince vine pentru tura de noapte, aşa că suntem asiguraţi, judecătorul nu apare decât mâine la unsprezece. Mi s-a spus că merge la pescuit în fiecare dimineaţă şi nimeni nu-l poate deranja.

Ah, bucuria de a trăi într-un oraş mic. -Mă întorc până atunci, dar e târziu. Ne-am cazat la un hotel peste noapte. Noelle o să stea

cu Beth, şi Mabel a spus că o să-l ia pe Peanut la ea. Cred că Lila are nevoie de o noapte departe de tot.

-Probabil i-a salvat viaţa lui Carrie, dar treb ■ ştii că lupta asta nu s-a terminat. Bobby, cu mul lui, n-o să cedeze aşa uşor. O să încerce s-o Carrie înapoi.

- Dar n-ai avut probleme să-l duci la secţie.[7]

-Câtuşi de puţin, răspunse Roxie. Aşa acum am sp_{Us} era ca şi cum ştia că asta avea să se întâmple într-o zi E uns cu toate alifiile, şi asta îl face mai periculos, după mine. E ceva întunecat în el. A întrebat de Lila.

Pe Armie îl trecu un fior.

Se întoarse şi se uită în camera pe care o găsise pentru ei. încă avea legături aici în oraş şi reuşise să obţină o masă la Arnaud's. Ea părea că se relaxează după două pahare de Sazerac[l]. El era aproape sigur că prin minte îi treceau tot felul de amintiri, nici una plăcută. Dacă ar fi dus-o acasă, probabil ar fi insistat să meargă înapoi la dispensar ca să aducă la zi fişele. Ar fi găsit o scuză, dar el o încolţise, spunându-i că era prea obosit să conducă.

Ea avea nevoie de cineva care s-o scoată din gânduri pentru un timp, şi asta era noua lui ocupaţie favorită.

Mai trebuia şi să-i spună că pentru el nu era doar sex, Voia să aibă grijă de ea.

-A întrebat dacă soţia lui era cu Lila, explică Roxie. Trebuie să ştii că nici eu, nici Major nu i-am fi spus vreodată ceva.

-Nu e idiot. Am mers acolo imediat după ce Carrie a consultat-o prima dată pe Lila. Povestea se repetă, se pare, de ani întregi. Carrie vine, îi spune doctorului că a fost un accident, şi nu se întâmplă niciodată nimic.

0 vede o dată pe Lila, şi iată-ne la uşa lor. A ameninţat-o în vreun fel?

Un cocktail de whisky originar din New Orleans (n.rr.)

-Nu. A întrebat dacă Lila a îngrijit-o. E un ticălos prudent, spuse Roxie cu sinceritatea ei obişnuită. Dacăcpus ceva, chiar şi indirect, te-aş ii sunat imediat n r ', că are un frate, şi nu exclud să fi lucrat împreună' pen Din spusele lui Carrie, fratele lui n-a atins-o nici- / - Avusese o lungă discuţie cu Carrie în vreme ce °f vorbise la telefon cu cei de la adăpost. Suferise ani ÎÎ abuz şi simţea o vină profundă. Mama n-a abuzat-o f. niciodată, şi nu pot băga în închisoare oameni doar tlZl rru că sunt nişte ticăloşi. Doamne, îşi dorea să poa- pfn Sună-mă dacă se mai întâmplă ceva. Şi tratează-l pe Robby Petrie ca pe 0 comoară_ Nu glumesc. Nu vreau
imic dubios la arestarea asta. nl - Am înţeles. Şi, şefule, nu-i din cauza ta.

-Sunt şerif aici de ani buni.

-Si ea s-a priceput de minune să ascundă, riposta Roxie. Doctorul Hamet s-a priceput să pretindă că nu se întâmpla nimic. Ar fi trebuit să-ţi spună. Ai o jurisdicţie întinsă. Nu poţi patrula fiecare metru în fiecare zi. Crede-mă, ştiu. Azi ai făcut o treabă bună, şi spune-i prietenei tale că e tare. O să am grijă de tot aici. Relaxează-te!

El se uită la uşa băii. Era întredeschisă, şi dinăuntru ieşea abur.

-O să încerc să fac asta. Mă întorc mâine înainte de punerea sub acuzare. Fii atentă şi rămâi cu ochii în patru!

- S-a făcut!

El închise şi intră înapoi în cameră. Se opriseră la un magazin şi îşi luaseră câteva lucruri de care aveau nevoie, dar el nu se gândise la faptul că ea nu avea haine pentru a doua zi. Nu că ar fi avut nevoie de ele în seara asta.
Ea era în duşul deosebit, din piatră şi sticlă. Ochii lui s<j opriră asupra trupului ei superb, dar observă la ea o °boseală ce-l izbi în stomac. Lila simţea fiecare minut Pun care trecuse în acea zi.^ ^ ţrase cămaşa peste cap şi se dezbrăcă şi de restul ai nelor. Se tot' gândea cât de mult avea ea nevoie de el, dar era un pretext. El avea nevoie de ea. Se aăn dea tot timpul la ea, viaţa lui evoluând întru totul după dispoziţia şi dorinţele ei. Dacă îi zâmbea, era fericit Dacă era tristă, trebuia să găsească o rezolvare. Nu putea rezolva ceea ce o supăra acum, dar o putea ajuta să uite pentru o vreme.

Intră în duş.

- Ştii că ai făcut treabă bună azi.

Ea deschise ochii şi se uită spre el.

- Sper. Nu ştiu. Adevărul e că în câteva săptămâni ar putea fi înapoi acasă la el. Am mai văzut aşa ceva. Am văzut tot, aceleaşi femei revenind iar şi iar, şi aceiaşi bărbaţi care le trimiseseră la spital cum veneau să le ia. La Urgenţe era altceva. Acolo nu ajungeam să cunosc pe nimeni. Nu eram pe deplin răspunzătoare, dacă înţelegi ce vreau să spun.

El se duse în spatele ei şi luă săpunul, făcând mult clăbuc în mâini.

-Ştiu exact ce vrei să spui. Eu obişnuiam să mă simt răspunzător pentru o mulţime de cazuri. Dar într-un oraş mare era uşor să te distanţezi. Aici, îi cunosc pe toţi. Poate nu atât de bine pe cât ar trebui, după cum a demonstrat ziua de azi, dar îi cunosc. Nu sunt nişte nume într-un dosar de care nu prea îmi amintesc. Ei sunt oamenii în preajma cărora am crescut. Mama lui Carrie a fost prietenă cu mama mea. Obişnuia să aducă o tavă cu prăjituri de fiecare Crăciun. Carrie e mai mică decât mine, dar îmi pot aminti

cum stătea lângă mama ei şi oferea prăjituri. Cum de n-am văzut că suferă?

-Nu e treaba ta. E a mea M„ f ... ~ ... ' v, face nim c daca ea nu vorbeşte cu tine. N-o nori «dl; ■ ... o -

Parerea mea e ca ei au izolat-o ¡mentionat sa-ti spună adevărul.

-Păi, o să merg mai des la ... .

insule, promise el. O să încerc şi f * ^ iac astfel încât să fi

e$_0$ vizită prietenoasă, dar ttebuie să mă asigur $_{\text{că nu se}}$
petrece nimic acolo.

* _ Când te duci, le poţi spune că doctorul Hamet a ieşit la pensie? Am obosit să le spun că nu sunt noua lui asistentă. începu să-şi relaxeze muşchii. îl cam urăsc pe $_0$mul ăla. A fost comod. Le bine e... ° £1 o trase din nou aproape de el şi îi $_{\text{p}}$l$_{\text{ăcu}}$ f$_{\text{elul în care}}$ ea se relaxa, ca şi cum avea încredere că el n-avea so lase să cadă. Armie îşi ridică mâinile spre sânii ei, cu- prinzându-i şi simţind felul în care sfârcurile se întăreau sub mâna lui.

-Te am acum aici, exact unde vreau, *chérie.* Departe de stresul muncii. Cred că, de fiecare dată când vei fi prea prinsă în toată drama pe care o poate crea oraşul ăla, o să venim aici şi o să mâncăm şi o să bem, apoi o să te duc într-o cameră elegantă de hotel şi o să fac asta. O să-mi pun mâinile pe tine şi n-o să le iau decât când o să-mi strigi numele de trei sau de patru ori.

-N-aş face aşa ceva, spuse ea cu un chicot răguşit. Sunt o doamnă, şerifule.

- Eşti doamna mea. Simţi cum îl cuprinde dorinţa şi îşi aminti ce uitase. La naiba! Lila, scumpo, trebuie să cobor.

Sau ar putea să sune la recepţie, cerând să le aducă cineva prezervative. Cu siguranţă aveau prezervative.

Ea se întoarse şi îşi înclină capul. Mâinile ei se lipiră de pectoralii lui, şi le duse spre umeri.

-Armie, am glumit cu bolile. Ştiu că ai făcut un control complet acum trei luni. Inclusiv analize de sânge Şi teste pentru aproape orice. Apropo, va trebui să discutăm în curând despre nivelul ridicat al colesterolului tău. De atunci ai făcut sex neprotejat:

- Singura persoană cu care am fost de ani întregi eşti Zilele mele de Don Juan s-au terminat cu mult timp
urmă.

Insinua ea ce credea el că insinua?-După cum ţi-am spus, eu iau anticonceptj$_{0n}$ n-am făcut sex cu nimeni decât cu tine de mai b i $_{n}$ f un an. Aşa că nu-l face pe un biet valet să fugă să î$_{ti}$ L ^{e} că prezervative. Fă dragoste cu mine, Armie! EI $_{nu}$ tr$_{e}$T' rugat de două ori. îi acoperi gura cu a lui şi $_{se}$ dezlăntuT

Lila ştia că ar fi trebuit să se ducă înapoi la dispensar dar când el o invită la cină, ea îşi dori să aibă parte de ceva timp cu el. Voia să fie doar ei doi.

Cum de se îndrăgostise de bărbatul ăsta într-un timp aşa scurt? Nu era deloc partenerul pe care şi-l imaginase pentru ea. Crezuse că avea nevoie de cineva prosper, cu studii înalte, motivat.

Se dovedi că sexy, blând şi concentrat asupra ei întrecea toate celelalte chestii. Armie LaVigne era un bărbat care ştia cum să iubească, şi oricine ar fi cea cu care el ar rămâne era o femeie norocoasă.

De ce să nu fie ea femeia aceea?

O sărută ca şi cum avea nevoie de ea. Mâinile lui alunecară pe spate şi o cuprinseră de posterior.

Avea un efect neaşteptat asupra ei. Crezuse că s-ar putea bucura de o relaţie fizică cu el, dar lucrurile mergeau spre ceva mai profund. Cu mult mai profund. Îi plăcea de el, îi plăcea de fiica lui, îi plăcea să simtă cum într-o mică măsură începeau să fie ca o familie. Era periculos, dar nu se putea opri. Nu putea lua decizii înţelepte în legătură cu bărbatul ăsta.

Dădea dependenţă. Ea se înmuie şi îi lăsă limba să pătrundă în gura ei, alunecând pe lângă a ei şi provocând un nou val de excitaţie ce-o făcu să ameţească. îşi trecu mâinile peste muşchii puternici ai spatelui lui şi îi plăcu senzaţia de a fi prinsă între trupul lui cald, masculin *şi* căldură duşului. Câteodată, lumea părea aşa rece, clar aici era în siguranţă.

Poate că de asta începea să devină dependentă - de simţamantul de siguranţa. Ah, ,tia că ^ „u etaAcel accident blestemat şi ce se întâmplase cu r ne confirmau ceea ce ştia deja, dar exista un loc şi-

Locul acesta pe care-l găsise cu Armie. Î[111]"' *Tu me rends fou,* mon *ange*[1].

Cuvinte fură şoptite pe pielea ei pe când îi depunea sărutări în jos, spre gât. „ Vreau să ma înveţi. Vreau sa mvaţ franceza. Poate - Ir ajuta-o cu unii dintre pacienţii ei. Câţiva vorbeau ^n amestec de franceză, engleză şi cajun pe care nu-1 înţelegea în totalitate

El înălţă capul şi ansa cel mai sexy zâmbet. _Te pot învăţa. Repetă după mine. *Armie est le meilleur amant du monde.* Ea recunoştea o capcană când dădea de ea. _ O să spun ceva cum că tu eşti cel mai sexy bărbat? El clătină din cap.

- Cel mai bun amant.

Ea ar putea învăţa acele cuvinte, pentru că erau adevărate. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşor pe buze. *-Armie est le mellar amour da mande.* El rânji.

- Habar n-am ce zici, dar ador felul în care o spui. O mână poposi pe ceafa ei. Hai s-o luăm încet! Repetă asta! *Armand est mon homme.*

-Armand est mon homme.

-Eu sunt bărbatul tău, *chérie.* E tot ce vreau să fiu. -Tu eşti bărbatul meu.

Nu erau cuvintele pe care ar fi crezut că avea să le rostească vreodată. Erau cuvinte potrivite pentru romanele de dragoste, nu unele care să vină din gura ei. Acele cuvinte erau o declaraţie de intenţie, intenţia de a încerca [de] a fi împreună, dé a se sprijini unul pe celălalt. El îi [s]Punea că putea conta pe el. _^^un^femeia ta.

[ăin lim]ba franceză, în original, „Mă înnebuneşti, îngerul meu." (n.tr.)

- *Tu est ma femme*, admise el şi puse din nou **stâpâ[n]-** pe gura ei.

Apoi nu mai vorbiră. Erau doar mâinile lui şi gu[ra] j şi trupul lui lipit de al ei. Exista comunicare^ legătură prin săruturi şi mângâieri şi felul în care trupul lui masiv se înfiora când ea îl atingea.

îl explora. Cumva, îl redescoperea cu fiecare atingere. El o lăsă să-l cerceteze. Mâinile ei rătăciră pe trunchiul lui şi în jos pe picioarele lui musculoase. Fusese atât de darnic cu ea în pat, dar uitaseră câteva lucruri. Ea fusese atât de prinsă de dominaţia lui în pat, că uitase cât de plăcut era să dăruiască şi ea.

îngenunche, simţind căldura duşului în spate.

- *Tu vas me tuer, mon amour*[1], spuse el cu ochii mai fierbinţi decât duşul.

Pentru asta, ea n-avea nevoie de nici o traducere. Făcuse asta rar. Sexul nu fusese un răsfăţ, ci o funcţie a corpului, un lucru de care se bucura şi pe care-l uita, şi după aceea se întorcea la muncă sau la somn. Acum, voia să se desfete cu el. Voia să încerce toate lucrurile ce înainte păreau lipsite de importanţă. întinse mâna şi-l mângâie, plăcându-i cum îl simţea în mână. Pielea era catifelată, dar el era tare, dorind-o.

-Asta vreau, *chérie.* Vreau să mă atingi peste tot.

îşi ţinea capul lăsat în jos, uitându-se la ea în vreme ce se juca cu el. îşi duse mâinile să se joace cu părul ei, şi ea ştiu că nu avea să treacă mult până când el avea să preia controlul.

N-o deranja. Niciodată el n-o condusese greşit, dar intenţiona să se bucure de aceste puţine momente când ea era la conducere. Se aplecă şi îi linse capul penisului. Acesta u zvâcni în mână, dar ea îl tinu strâns. îl mângâie din nou şi îi mai dădu un sărut uşor.

- O să mi-o plăteşti, nu-i aşa?

în original, „O să mă omori, dragostea mea." (n.tr.)ci doar îi zâmbi. Bărbatul ăsta putea petrece ore în şir

- du-se cu ea. Nu avusese niciodată un iubit care s-o iUCai de cu afecţiunea lui aşa cum făcea Armie. Trebuia ^răspundă şi ea la fel, să-i spună exact cât de mult $â[11] ^fo făcu. Fiecare geamăt şi fiecare şuierat ce ieşeau din gur[a] lui îi spuneau cât de mult îl afecta ce-i făcea 0 strânse mai tare de păr, aşa cum Lila anticipase, şi ea chicoti.

' -Ador felul în care râzi. îmi place şi mai mult când simt râsetul tău pe mădularul meu, spuse Armie, vocea devenindu-i mai intensă - şi accentul la fel. Când era excitat la maximum, accentul lui cajun apărea mai pronunţat decât în viaţa de zi cu zi, ca şi cum, când era cu ea în cel mai primar şi intim sens, devenea mai mult el însuşi. Ca şi cum ea primea o parte a lui Armie pe care n-o căpătase nimeni altcineva.

Era singurul bărbat care o făcea să râdă în mod regulat. Dacă primea o parte secretă a lui Armie, el căpăta o parte a ei de care ea nici nu fusese conştientă. Cu el descoperea că nu-i mai era teamă. Se putea relaxa. Bărbatul şi locul ăsta aveau un efect magnific asupra ei. - la mai mult, ceru el răguşit, trăgând-o uşor de păr. Îi plăcea până şi faptul că o durea puţin când o trăgea el de păr. O străbăteau mici şocuri.

îşi relaxa maxilarul şi îl supse, învârtindu-şi limba de jur împrejur. Murmurând pe el, cu o mână îl mângâie în sus şi în jos. El o trase de păr, ridicând-o. -Nu pot. Trebuie să intru în tine. Ţi-am dus dorul toată ziua.

întinse^mâna, şi ea i-o luă, lăsându-l să o ridice în Picioare. întregul'ei corp pulsa de dorinţă, ca şi cum [l]ţ Putea auzi sângele cum zvâcnea. O trase aproape [ae el]> Şi dintr-odată spatele îi era lipit de peretele de [Plat]^al duşului.

-J'ai besoin de toi\ spuse el ridicând-o. P[Une] . rele în jurul meu! Trebuie să fiu cu tine. ^

Şi ea avea aceeaşi nevoie. Avea nevoie să simtă I ra cu el. Era viscerală, şi adevărată, şi de netăgăduit" el făcea dragoste cu ea. îşi înfăşură picioarele î[n] ^ mijlocului lui pe când el se împingea în ea. Orgas^l lovi, şi ea îi strigă numele. Se agăţă de el, renunţând la orice fel de control şi lăsându-se purtată de magni ficul val. Trupul lui înţepeni când termină, înfigându-se î[n ea]

Ea se ţinu de el, şi o dulce langoare îi cotropi simţurile, iar ea îşi dori ca acest moment să nu se termine niciodată.

Ore mai târziu, Armie era întins pe spate şi oftă mulţumit. Lila se mişcă şi îşi puse capul pe pieptul lui. A doua oară fusese la fel de bine ca prima. Trupul lui era sătul, sufletul - mulţumit. Aşa îşi încheiase ultimele câteva nopţi, şi nu era sigur că se mai putea mulţumi să doarmă singur. Totuşi, nu voia să forţeze nota.

-Ai vorbit cu Roxie?

întrebarea fu pusă pe un ton moale, dar reuşi sâ-i tulbure pacea. Nu voia să vorbească despre asta, dar ştia că ea avea să îşi facă griji.

- Bobby e închis. N-o să aibă ocazia să iasă până mâine, când vine judecătorul din nou. Dar trebuie să ştii că

0 să depună cerere de eliberare pe cauţiune.

- Ştiu. Am văzut întâmplându-se şi înainte. Ştiu cum un bărbat ca ăsta poate manevra sistemul.

-Te simţi bine? Se uită la ea, văzându-i curba obrazului şi părul care-i cădea pe umeri. Probabil ţi-a fost greu să faci asta azi. îmi imaginez că te-ai gândit la prietena ta.

Pentru o clipă, ea căzu pe gânduri.

-Sunt într-o situaţie din care nu pot ieşi. Atâta vr[e]' me cât lucrez în sistemul medical, voi fi mereu acolo-

1 **În limba franceză, în original, „Am nevoie de tine." (n.tr.)** f rntdeauna va trebui sa aleg dacă să te implic în viata

ui pacient, şi, în clipa în care te implic, se vor întâm- [l]i[n] două lucruri. Cred că, de fapt, trei. ştia exact care erau acele lucruri.

„Ea scapă. El o prinde. Sau ea se întoarce la el, şi el idică iar mâna la ea. Poate că n-o omoară, dar viaţa ei p$_U$ va ^ cum ar pUtUt fl. Nu Va avea Ş[anse]e Pe care l$_x$ trebui să le aibă. Va trăi în teamă. Tu va trebui să iei ^ereu decizia asta, dar vreau să ştii că întotdeauna o să te sprijin- Trebuie să respect legea, dar o să fac tot ce pot pentru a te ajuta.

Ea îl luă de mijloc.

„Mulţumesc! Asta uşurează situaţia. Poliţiştii din oraşele mari se implică, dar n-au timp să facă verificări mai mult de o dată. Sunt prea mulţi oameni cu care trebuie să aibă de-a face. Noi doi am putea schimba ceva dacă încercăm. Dacă o să îi pot face pe oameni să aibă încredere în mine.

El o mângâie pe spate.

-O să aibă. Durează, dar tu poţi face o mare schimbare aici. Ştiu că lucrurile se schimbă repede în lumea largă, dar noi suntem izolaţi, şi e mai rău în zonele mărginaşe ale ţinutului. Faptul că o femeie se ocupă de dispensar ar putea să le înveţe pe fetele noastre că există pe lume ceva mai mult decât măritişul.

Ea se ridică, neobosindu-se să tragă cearceaful în jurul ei. Sânii erau dezgoliţi, părul revărsându-i-se pe umeri. Arăta ca o femeie care fusese bine iubită. Mai arăta şi ca una care nu ştia ce să mai spună. Lila îşi muşcă buza de i°[s] Şi se uită la el.

~ Spune orice ai vrea să spui.

Asta era momentul în care ea avea să-i spună că îşi [Use] seama că-i

lipsea viaţa într-un oraş mare?

-Ştiai că Noelle a obtinut note uimitoare la teste? [Ei s]e relaxă.

- La naiba, da! A avut note foarte mari. N-am id$_{ee}$ cine seamănă aşa deşteaptă. Sincer, eu şi mama ei ^ fost chiar aşa grozavi la şcoală. Noelle este, categoric, mai bun lucru pe care l-am făcut amândoi.

Acum, nu îl mai durea atât să se gândească la Moni$_{că}$ Era o amintire dragă atenuată de regretul că nu mai era aici. Accidentul nu fusese din vina ei. Fusese o mamă bună pentru Noelle. Doar că nu-i plăcuse să fie soţie de poliţist şi categoric nu voise să locuiască în Papill$_{on}$.

-Ştii cât de incredibil e asta? Are o mulţime de opţiuni, Armie.

Dar n-avea, şi deja discuţia îî stânjenea. Ura faptul că fata lui nu putea să aibă aceleaşi şanse pe care le aveau alţi copii, dar se ocupase de asta cu mult timp în urmă. Făcuse tot ce era mai bine.

- Da, şcolile online pot face lucruri uimitoare în zilele astea. A vorbit cu tine despre teste?

-Nu chiar. Inspiră adânc înainte de a continua: A aruncat scrisoarea de la consilieră. Am găsit plicul pe jumătate aruncat în coş. Nu-mi aminteam să-l fi pus acolo. L-am deschis să mă asigur că nu era ceva ce trebuia să păstrez. Consiliera o încurajează să aplice la câteva facultăţi renumite şi respectate. Nu la şcoli online. Universitatea din Austin i-a trimis detalii despre cum să aplice.

Fata lui în Austin? în nici un caz. Totuşi, era surprins că Noelle nu pomenise despre scrisoarea consilierei. Sau poate că nu era. Cum s-ar simţi să ştie că ar fi acceptată şi nu ar putea merge?

- Noelle ştie ce face.

-Vezi tu, nu cred că ştie. Are 16 ani. Si, ca să fiu sincera, nu cred că fizioterapie prescrisă de doctorul Hamet L wT ^ " PUS!° Să facă ceva doar ca să nu i 2S^mU?Ch!i- Cred că ft trebuit să facă tot pe ÎS a Vedea Cât de «-bita poate fi. N-a făcut^ cât de mobilă poate fi. Ceea ce nu era deloc J Armie fiisese îngrozit când îşi dăduse seama că nu utea face nimic pentru a o ajuta pe fata lui. P „Nu cred.

0 se ridică, pentru că se părea că timpul pentru plă cere se terminase.^ „De ce nu crezi:

„Din cauza locului unde e leziunea, îi explică Lila E foarte jos pe coloană, şi e parţială. Ea simte ceva. Chiar am văzut-o mişcându-şi şoldurile puţin. Cred că, în timp j cU răbdare, ar putea merge în cârje. _ Doctorul Hamet n-a spus aşa ceva. „Asta a spus specialistul. Trecuse prin asta de o mie de ori. -Specialistul care a consultat-o a spus că era foarte puţin probabil.

-A spus că fără fizioterapia adecvată nu va putea s-o facă, îl contrazise ea. El scutură din cap.

-Ne-a spus că ar fi dificil şi dureros şi că probabil n-ar ajuta.

-Şi ce a spus doctorul la care aţi mers pentru o a doua opinie? Armie, ştiu că asta te face să te simţi incomod, dar e important. M-am uitat la cine v-a trimis doctorul Hamet. Era un vechi prieten. *Vechi* fiind aici cuvântul-cheie. Şi lucra într-un spital mic. -Vrei să zici că n-avem doctori buni? Ar fi trebuit să ştie că ea avea să aducă acel argument. -Spun că există un motiv pentru care se zice să angajezi un avocat bătrân şi un doctor tânăr. Doctorii mai ^eri se pun la curent cu noile cercetări. Nu spun că Actorii mai în vârstă nu pot fi grozavi, dar, dacă spe- C1alistul semăna cu doctorul Hamet, sigur susţinea că vechile metode sunt cele mai bune. Sunt şocată de cele [ateva medicamente pe care Hamet li le prescrie oameni- l0r- Există medicamente mai bune acum, cu mai puţmeefecte secundare. Nu poartă discuţii despre şi despre cum afectează asta diabetul. Pur şi simpU itie medicamente şi le spune să se descurce. Cred că ă întâmplat cu Noelle. A ales calea cea mai comodă^

Vechea vină îşi făcu apariţia în el, şi categoric plăcea cuvântul *comod.*

-Am făcut tot ce mi s-a spus să fac. Lui Noelle nu' plăcea fizioterapia. O durea, şi oricum n-ar fi mers> ce înseamnă să-ţi vezi copilul suferind de durere.[7] Nu e că fenta terapia. Face exerciţii. E puternică în partea de sus a trupului.

-Şi asta e grozav, dar cred că o să-i prescriu nişte tratamente noi. O putem ajuta mult mai mult.

El oftă, dorind să încheie discuţia. Ea era expertul aici. Dacă ea considera că putea ajuta, n-avea de gând s-o oprească.

-Bine. Cred că vrem să încercăm, dar nu vreau să-i dau speranţe deşarte.

-Dacă ai fi în locul ei, ai prefera să încerci şi să dai greş decât să nu încerci deloc, nu.[7]

Ea arăta atât de serios, că lui i se frânse puţin inima. Se aplecă şi o sărută.

-Bine. O să vorbesc cu ea, şi tu fă ce crezi că e mai bine. O să mă asigur că merge la toate programările.

-Mulţumesc! Mi-am făcut griji. Se întinse din nou în pat.

El făcu la fel, bucuros că discuţia se terminase. Poate că ar fi bine pentru Noelle să iasă mai mult. Avea sa discute cu ea despre facultăţi. Evident că acum nu putea urma o facultate de prestigiu, pentru că nu se putea descurca de una singură, dar ar putea să-i vorbească despre o facultate aflată mai aproape de casă. Era una la o oră distanţă. Avea să fie greu, dar poate ar găsi un mod de a o duce şi de a o aduce la şi de la şcoală.

-Te-ai gândit să mai ai'şi alţi copii? întrebă Lila. Loviturile continuau să vină.

N1U chiar- Am 40 de ani. 'Asta nu înseamnă că eşti bătrân. în ziua de azi "iti oameni încep să facă copii la 40 de ani. ^ Mulţi oameni n-au un copil cu dizabilităţi de care ¿Uie să se ocupe.

„Nu-i totuşi un copil, aşa-i: cugetă Lila. E o tânără

- eie, Şi nu va ^ mereu acasă_

El se gândi că Noelle şi-ar putea găsi un soţ. Probabil

- da, pentru că era frumoasă. Doamne, nu-i venea în minte nici un adolescent din oraş căruia să i-o poată încredinţa pe fiica sa. Se rostogoli pe partea lui. "„De ce întrebi:

Ea se uită la el cu ochi mari şi luminoşi în lumina difuză a lămpii de pe noptieră. _Nu ştiu. Sunt curioasă, cred. Lucrurile deveneau serioase. Ştia, dar nu era sigur, că era pregătit pentru această discuţie.

-Nu m-am gândit deloc la asta. Monica a avut o perioadă grea când a fost însărcinată cu Noelle. N-a vrut să mai încerce. Cred că m-am obişnuit cu ideea de a avea un singur copil. După aia, am divorţat, şi a survenit accidentul, şi nu m-am gândit să mă recăsătoresc şi nici să ies la întâlniri până când nu te-am cunoscut pe tine. Mă gândeam că n-ai vrea copii. Asta păru s-o surprindă.

- De ce?

Asta era o discuţie pe un teren minat.

- Eşti foarte concentrată asupra carierei.

-Partea comică este că, dacă aş fi fost bărbat, nici măcar nu te-ai fi gândit că asta m-ar împiedica să vreau Un copil. Cealaltă chestie amuzantă e că acum vreo doi aş fi spus că ai dreptate. Aş fi zis că ultimul lucru mlume Pe care-l voiam era să fiu mamă. Eu n-am avut Adică, am avut, şi acum ea e bine, dar pe vremea nd eram mici... Copiii au nevoie de stabilitate. Eu ^ ^t aşa ceva.

- Pentru că mama ta era dependentă.[7]

-Ah, da. Era dependentă de o mulţime de I

în principal, cred că era dependentă de a nu ~UCrilri' treburile. întotdeauna prefera să fie ameţită. A î^0^ cu alcool şi bărbaţi.

epllt

- Când a început să facă puşcărie[7]

- Prima dată, aveam şase ani, îi explică Lila. A venit mătuşa mea şi a locuit cu noi cât timp mama a stat la zdup, dar nu avea un prea mare chef de patru copii mai mici de zece ani. Era acolo, dar totodată nu era. Petrecea cea mai mare parte din timp învăţându-ne cum să ne purtăm singuri de grijă. A fost greu, dar mai târziu m-am simţit recunoscătoare pentru aceste lecţii.

El nu era deloc încântat să se gândească la copilăria ei.

-Ar fi trebuit să aibă grijă de voi.

Lila ridică din umeri.

- Nu eram ai ei. Ea nu îşi dorise niciodată copii şi n-avea de gând să-şi petreacă viaţa făcând ordine în mizeria surorii ei. Am descoperit că, dacă nu-i ceream prea multe, era dispusă să ne ajute cu Protecţia Copilului. La asta se rezuma viaţa noastră: să convingem Protecţia Copilului să nu ne despartă. Nimeni nu voia să ia spre creştere patru copii orfani. Am învăţat cum să avem grija unul de altul, cum să ne încurajăm să fim cei mai buni, pentru că ăsta era singurul mod în care puteam scăpa din parcul de rulote.

-Te-ai maturizat repede.

-N-am prea avut copilărie, dar în ultimul timp ^ gândesc tot mai mult la cum aş putea să-i ofer unui copil una fericită. O copilărie, vreau să zic. Multă vreme, am crezut că n-ar trebui să am copii pentru că ani avut o copilărie grea, dar ştiu ce nu trebuie să fac. Asta e mare lucru.

Cum ar fi s-o ia de la capăt.[7] Ar avea vreun drept» având-o pe Noelle de care trebuia să aibă grijă.[7]Hei spuse întinzându-se şi mângâindu-i părul, cu o $_{e}$ blândă pe faţă. Discutăm doar, Armie. Nu-ti cer $P^{r,vl}$ p_{e} cuvânt că iau anticoncepţionale. ^{Sper}Hu'mă gândeam că mă minţi.

$;_{v}$ea încredere în ea.

' p_{a}r te întrebi cum o sa ne fie pe termen lung dacă $_{pU}$'vreau copii, iar tu nu, sublinie ea.

Nu rrvam gândit ia asta. bincer, nu m-am mai gân- j-ţprea mult la viitor de când cu accidentul, recunos- el. Am trăit de la o zi la alta. Stăteam treaz nopţile rugându-mă ca fata mea să fie bine. După accident,

$_{a}$ fost depresivă.

- Bineînţeles că a fost.

Ura şi doar să se gândească la acele prime câteva luni. -Mă duceam la ea în cameră noaptea să mă asigur că trăia. La fel cum făceam când era bebeluş şi trebuia să mă trezesc în toiul nopţii să mă asigur că respira.

-Ai făcut o treabă uimitoare cu ea. Să nu crezi că faptul că vreau să încerc ceva nou cu terapia ei spune ceva despre ce fel de tată eşti. Se dădu mai aproape, cuibărindu-se lângă el. Nu trebuie să vorbim despre asta acum. Nu ştiu de ce îmi vine în minte. Ar trebui doar să ne distrăm.

-Asta nu-i distracţie, Lila. Era serios în ce o privea, şi asta însemna să înţeleagă faptele. Eu nu mă joc. N-am o aventură oarecare. Pot să mă gândesc la asta pentru un timp? Nu ştiu ce vreau când vine vorba despre mai mulţi copii, dar ştiu că te vreau în viaţa mea. Vreau asta. O sărută şi simţi că ea se relaxează lângă el. Vibratul telefonului întrerupse momentul. Vru sa ji'gnore, dar trebuia să răspundă, pentru că poate era ^{N}°elle şi avea nevoie de el.

^{e} taţa Lilei apăru un zâmbet. $_{c}$.

n -Haide, şerifule! Nu-ti voi face niciodată zile fripte g[1]^ că trebuie să răspunzi la telefon. Şi eu sunt la [0rie] în mare parte din timp.Existau avantaje deosebite când făceai curte mei care era şi ea în prima linie de intervenţii [fe]" pe frunte şi se întoarse să-şi ia telefonul. ' ' [SarUf]â

Şi îl trecu un fior rece, pentru că nu era Noelle poate l-ar fi sunat pentru că i se blocase tableta şi'^ amintea cum s-o repare. Era Roxie, care nu l-ar fi dera jat niciodată decât dacă era ceva serios.

- Ce se întâmplă?

-Trebuie să vii acasă, şefule, spuse Roxie. A fost un incident. O casă a luat foc. Pompierii încearcă să salveze ce pot, dar nu cred că au prea multe şanse.

-A cui casă?

Ştia răspunsul înainte ca ea să spună cuvintele.

- E casa Lilei.

Armie se ridică, pentru că noaptea lor în oraş luase sfârşit.

capitolul 13

- Nu ştiu ce vrei să zic, domnule şerif. Bobby Petrie stătea în micuţa celulă, cu mâinile în şolduri. Evident că n-am putut da foc la nimic. Eram aici.

-Aş vrea să ştiu unde era fratele tău azi-noapte.

Bănuia că Donnie Petrie fusese ocupat cu o seară în urmă. Micuţa casă a Lilei fusese complet distrusă. Ajunseseră înapoi în Papillon în toiul nopţii, dar dimineaţa adusese cu sine imaginea casei ei distruse. Lila îl ţinuse strâns de mână în timp ce se uita la casa căreia îi spusese pentru scurt timp cămin, apoi se dusese la muncă. La fel şi el.

Bobby arăta de parcă dormise excelent. Avea ochi[1] limpezi în dimineaţa asta în vreme ce se uita la Arm[ie] printre gratiile celulei.

-Va trebui să-l întrebi pe el, dar presupun că era ocupat încercând să-mi găsească un avocat, pentr[u]ca
- singurul avocat din oraş ne-a refuzat. Probabil a [3]trecut toată noaptea la telefon încercând să rezolve £eva Te asigur că fratele meu n-ar fi dat foc casei unei
femei oarecare
Armie simţi ca Roxie venise langa el. Ca şi cum voia să se asigure că el n-avea să-l omoare pe deţinut.
_Nu era o femeie oarecare şi ştii asta. Ai noroc că domnişoara Daley nu era în casă în momentul ăla. Bobby ridică din umeri.
_ De ce să vreau să-i fac rău Lilei Daley? Tot ce a încercat să facă a fost s-o ajute pe nevastă-mea. Ea nu înţelege cât de bolnavă e Carrie. Eu sunt de vină. Ar fi trebuit să discut cu ea. Ar fi trebuit să-i spun că nevastă-mea o poate lua razna câteodată şi că îi place să-mi atragă atenţia. Asta-i tot. Ar trebui să vorbeşti cu doctorul Hamet. El ştie despre toate problemele neveste-mii.
-Nu poţi s-o prosteşti pe doctoriţa Daley aşa cum ai făcut cu Hamet. N-avea de gând să-l lase pe Bobby să tulbure apele aducându-l pe doctorul Hamet în discuţie.
-Nu încerc să prostesc pe nimeni. îmi fac griji pentru [n]evastă-mea. Reuşi să sune de parcă s-ar fi sinchisit. Uite ^ e, înţeleg că ea a spus tot felul de poveşti cum că îi [ac] eu rău, şi chiar i-am făcut, dar nu fizic. Am o aven- [lUră cu 0] altă femeie. De asta încearcă să se răzbune pe tea*[16]' ^[ănui]esc că o să ajungem la tribunal. Dacă aş pu-
sunt [CU ea' să'i spun ca îmi Pare rău c'am în^at'o']

p[()tfi]^[ur c]ă ne-ain putea descurca între noi. Ştii cum [fife]m[e][U]ile|[1U! CXclamă

[Roxie]- [la] spune-mi tu cum por

[Cât]eodt[Unăt]o[are' răs]P[unse Bobb]Y> [cu 0] Privire ascu^ită' femeie p[a' nimic din ce f[aci nu e de a]^[uns P[entru 0]

pe*tr u Sc am că sca Pă de întunecimea care-i înceţoşase CUrt tim P ochii. Sau reuşi să-şi pună din noumasca. Căsnicia e grea. Categoric e mai c atunci când nevasta e bolnavă mintal. °mp'ic atâ

Era uşor de văzut că Bobby ştia cum să ak situaţia. Problema era că Armie ştia că aveau să creadă spusele lui Bobby. Lila urma sâ°^eni care să le explice judecătorului şi juriului că acele 1'^'^ n-ar fi putut fi autoprovocate sau accidentale. eZ'Uni

Lila putea fi cea care să încline balanţa **dreptătii** ^ cazul ăsta, şi nu încăpea nici o îndoială că avea să o f ^ Lila nu avea să dea înapoi. ca'

- Domnule şerif, pot să-ţi vorbesc în birou?

Roxie se îndepărtă de celulă.

Era evident că încerca să-l facă să renunţe, şi bi ne făcea, pentru că, dacă nu pleca de acolo, risca să sară să-l strângă de gât pe nenorocit. Lila avea să stea în calea acestui bărbat, care dovedise deja că era capabil să-i facă rău unei femei.

O ascultase pe Carrie în lungul drum spre New Orleans şi o crezuse. Chiar dacă Carrie nu i-ar fi spus povestea ei, ar fi mers pe logica Lilei.

N-ar fi de nici un ajutor nici pentru Carrie, nici pentru Lila ca el să-şi piardă cumpătul aici şi acum. Inspiră adânc şi îl înfruntă pe Bobby.

- Fă-te comod! Aud că judecătorul se mişcă încet zilele astea. O să-ţi spun dacă apare avocatul tău. Şi să nu crezi că, dacă ieşi pe cauţiune, n-o să fiu cu ochii pe tine. Dacă te văd măcar că respiri în preajma Lilei Daley, ne întoarcem exact aici.

Se răsuci şi plecă înainte ca Bobby să mai poată spune ceva. înclină din cap când Major intră, gata să-şi facă tura. Roxie îşi petrecuse noaptea la secţie, dar nu arăta rău.
A

Ah, tinereţea! El îmbătrânea, şi nopţile pierdute i se vedeau pe chip. Voia să se fi trezit chiar acum, cald şi cu Lila cuibărită lângă el. Ar fi sărutat-o şi ar fi făcut din nou dragoste cu ea, apoi s-ar fi îmbrăcat şi ar fi i*ers rlltea fi periculos, pentru că ea ar putea să vrea îlaSta ? ţât era el dispus să-i dea. Tea mai mult

\Trebuie să aducem un investigator de ince^- premeditare din New Orleans. Va ajunge aiS^ pă-masă, dar deocamdata departamentul de ponJJ spune că e posibil sa fi fost o defecţiune la cablurile elec trice, spuse Roxie de îndată ce închise usa. Se crede că a început în spălătorie şi că focul s-a înteţit rapid. Ceva leaat de ziare vechi.
°Lila plănuise să recicleze cantitatea imensă de hârtii pe care o adunase Bill, dar nu apucase. Şi locul ăla avea, negreşit, cablare defectuoasă. Văzuse el însuşi asta. Totuşi, era o coincidenţă extrem de mare.

-Vreau să ştiu unde era Donnie Petrie şi, dacă tot suntem la asta, vreau să mă asigur că Mama Petrie era pe insulă aseară. Ar fi capabilă de aşa ceva.

- Mă ocup imediat. Nu crezi ce zice comandantul pompierilor?

-Nu ştiu. E un om capabil, dar nu e investigator de incendii. O să aştept până când primim raportul ăla. Până atunci, vreau să stăm cu ochii pe Lila.
'¿a naiba, se îndrăgostea de femeia aceea ■ iţea fi periculos, nentru râ paar,,„.„_ . 1 asta ;
decât era <

Ea pierduse tot. Nu avea nici măcar haine. Era sigur că sora ei se ocupa deja de asta. Lisa apăruse la faţa locului la câteva minute

după ce ajunseseră ei acolo, îmbrăţişând-o pe sora ei şi plângând de mama focului.
lăsa

Lila nu ar plânge. Nu în public. Ar aştepta până când ^ fi singuri, şi chiar şi atunci, el ar trebui să facă dragoste cu ea. Când i-ar doborî toate zidurile, ea ar ceda şi ar
tensiunea să dispară. _ ^ ^ .„^ baru-
, Plănuia să se mute la familia Guidry? Deasupra Daru- f era un apartament. Sau putea sta în casa Lise. şi . mY> aproape de oraş.

Nu voia asta. Era ticălos dacă se gânde seascâ de ocazia asta ca s-o facă să se mute' ^ T ^ se muta cu el, avea ea să se integreze, n_0 ' ^câ bine încât să uite de problemele pe care U putea-o convinge să dea uitării posibilitatea^11' copii împreună? a avea

Voia să facă asta? Ideea de a o vedea pe Lil copil în braţe i se părea plăcută. cu Utl

Ideea de a iubi acel copil, de a-şi face griji pent gândul că existe riscul de a-l pierde era lucrul care 1 făcea să ezite.

Se auzi o bătaie la uşă, şi intră însuşi obiectul ori jilor lui.

- Tată, Lila e bine? Noelle intră cu rucsacul în poala Avea înăuntru cutia cu mâncarea de prânz, câteva cârti şi laptopul, ca să-şi poată face temele când nu avea de răspuns la telefon.

Urma să fie prinsă aici, lucrând la recepţie într-o secţie mică de poliţie pentru tot restul vieţii? întotdeauna fusese fascinată de chimie. Când era copil, voise o trusă de chimie când alte fete de vârsta ei ceruseră de Crăciun păpuşi Bărbie. Faptul că nu putea merge nu ar împiedica-o să lucreze într-un laborator. Dar avea nevoie de pregătire pentru a ajunge acolo.

Cum să facă asta? Nu putea locui la cămin. Casa lui era echipată pentru scaunul cu rotile şi pentru toate dificultăţile ce însoţeau lipsa ei de mobilitate. N-o putea trimite într-o lume unde nimănui nu-i păsa.

Dar nu asta era grija căreia fiecare părinte trebuia **SÎH** facă faţă?

- E bine, spuse Roxie. Lila nu era în casă atunci. -rA în New Orleans cu tatăl tău.

-Nu întrebam dacă e bine din punct de vedere tiz . răspunse Noelle. Şi-a pierdut casa. Eu aş fi ¿e^staW sca,

- Daley e o tipa
tare. Roxie se strecură pe e
un,
ă. îmi Plac

să ajungă la uşă. Deja s-a întors la munca. Aş vedea-o păzindu-mi spatele. Şefule, mă duc ae e?Ma întorc pentru tura de noapte. Sună-mă dacă
Woelle se întoarse spre el cand uşa se închise.
1 Serios» e bine?
„Cât de bine poate fi, răspunse el. Trebuie să-ţi ,orbesc despre asta. N-are casă. Ar putea să meargă la
^^Sau ar putea sta cu noi, replică prompt fata.
_ înţelegi că s-ar putea să existe un motiv pentru care i-a ars casa. Voia să fie prudent în legătură cu asta. I]u voia s-o sperie. Poate a fost o defecţiune la cablurile electrice.
__ sau s-ar putea să fi fost mâna nemerniculuı ăluia care e în celulă. Arătă spre parterul secţiei. N-a făcut-o personal, dar poate să fi comandat asta. Voia să-i facă rău Ulei pentru că a ajutat-o pe Carrie să plece de la el. Am auzit că i s-au întâmplat tot felul de lucruri groaznice pe insulă. Ştiai că unii oameni cred că familia Petrie face trafic de droguri?
El mormăi.
-Nu lua în seamă bârfele.
Deşi acum asta s-ar putea dovedi de ajutor. N-o acuzau pe Lila că-şi băga nasul în treburile altora?
-Aseară, am fost la cafenea, şi cineva a spus despre Lila că e o străină, iar Dixie aproape că i-a zburat capul, îi explică Noelle. Pe cuvânt, a spus tuturor că, dacă au vreo problemă cu noua doctoriţă fiindcă ajută femei- Je să scape de bărbaţii lor abuzivi, atunci vor trebui să înţeleagă că nu sunt bine-veniţi în cafeneaua ei. O grăma^ă de bătrâni au amuţit rapid.

- cum localul lui Dixie era unul din puţinele locuri ain oraş unde găseai un mic dejun bun, Armie putea pa- 'la că aşa făcuseră. Era bine de ştiut că aveau cel puţin o Persoană de partea lor. Totuşi, asta nu rezolva problema.N-am nici o dovadă că familia Petrie a avut cev face cu incendiul şi s-ar putea să mai treacă ceva până când o să am. Asta înseamnă că Lila ar puteaf^ pericol. Dacă vine să stea cu noi... înseamnă că şi ^ putea fi în pericol. ' ai
- O să fiu bine, şi cred că făptaşul o să se gândească de două ori înainte să vină după ea în casa şerifului, Ar trebui să stea cu noi. Asta sperase el să audă de la fata lui. Şi adevărul era că ar fi o prostie din partea familiei Petrie să continue în direcţia asta. El avea un sistem de securitate ca lumea şi casa lui nu era aşa vulnerabilă cum fusese a ei.
- O să vorbesc cu ea. Acum, spune-mi de ce ai aruncat scrisoarea consilierei.

Ea făcu ochii mari şi se îmbujora.

- Cum de ştii despre asta?
- Lila a găsit-o. Nu a ştiut ce era.

Noelle se încruntă.

-Aş fi vrut să mi-o înapoieze, în loc s-o citească.

- De ce, scumpo? Nu este nimic de care să te simţi jenată.
- Şi nici ceva de care să mă entuziasmez. Nu înseamnă nimic. O să găsesc o şcoală online şi o să-mi iau diploma în afaceri. Poate una de contabilitate. întotdeauna e de lucru pentru contabili.

Cumva, n-o vedea pe post de contabil.

-Credeam că vrei să fii chimistă.

-Nu pot obţine un maşter în chimie online - nu unul ce mi-ar oferi un post bun -, şi nu-i o cerere prea mare de chimişti în Papillon. Sunt'realistă, tată. Consiliera poate vorbi cât vrea, dar nu ea va trebui să găsească un mod de a circula prin campus. E bine aici.

-Lila crede că s-ar putea să ai mai multă mobilitate dacă îţi schimbă procedurile de fizioterapie.

Nu voia să-i dea speranţe deşarte, dar nici nu voia ca ea să nu încerce.

pata lui scoase un lung oftat. \/rea să mă facă bine.

£ra posibil ca aşa să stea lucrurile.

Xred că pentru Lila e un mod de a-ţi arăta " ■

la tine- Oricum trebuie să faci exerciţii, aşa că de'cÎsi nU încerci? La urma urmei, te* mai ajutat. După ce te a ajutat să cumperi chestia aia, sunt foarte sigur că factun noastră de electricitate se va dubla.

11 fata făcu o figură întrebătoare ce fu repede înlocuită cu una de totală groază când îşi dădu seama despre ce vorbea tatăl ei.

-Tată!

îsi întoarse scaunul şi se năpusti afară.

Armie zâmbi uitându-se în urma ei şi se gândi cum sâ le aducă sub acelaşi acoperiş pe cele două femei pe care le iubea. Poate că i-ar putea arăta Lilei ce familie frumoasă ar putea fi.

N-avea nimic. Absolut nimic. Avea 30 şi ceva de ani şi n-avea nimic pe numele ei. Nu avea nici măcar o mizerabilă de remorcă a ei. Cum de ajunsese aici?

Obişnuise să aibă lucruri frumoase. Ah, la muncă avea halate, dar în zilele libere purta haine de marcă şi una dintre preţioasele ei perechi de pantofi Louboutin. Purtase o poşetă Chanel pentru care se chinuise clin greu să strângă bani. Apartamentul pe care-l împărţise cu Brock fusese superb mobilat. Renunţase la mare parte din toate astea când îl părăsise, dar crezuse că mai târziu avea să îşi poată aranja coşmelia ei de pe canal.

Şi nu fusese chiar o coşmelie. La început, păruse doar ⁰ grămadă de gunoi, dar încet găsise mici comori - cărţi Pe care voia să le citească, discuri de ascultat, o carte de ʳᵉ-ᵉᵗᵉ pe care voia să le încerce. Totul dispăruse.

ᵁn zgomot de bătaie din coadă îi spuse că nu era sin- » Peanut stătea lângă ea, cu capul ridicat şi cu ochii ᵐᵃʳⁱ uitându-se spre ea ca şi cum ştia ce făcea. Trebuia
să cumpere mâncare pentru câine. Şi un bol. Si Şi tot. Avea bani pentru toate astea? ' ᵁⁿ Pat.

-Lila? Eşti bine? Asta a fost ultima programa ziua de azi. Mabel stătea în uşă, cu geanta pe umăM/^ Lisa să te ia? Scumpo, poţi veni acasă cu mine. P_{0}'$_{ate}$'^ am şi ceva să ţi se potrivească.

Poate dacă Mabel ar fi cu vreo zece centimetri mai înaltă. Nici nu se gândise cum să procedeze cu hainele[1] La dispensar avea două rânduri de halate. Trebuia să se descurce cu ele până când avea să se ducă la cumpără- turi. De unde să cumpere? Cel puţin, avea maşină. Nu că o folosise prea mult în ultima vreme.

- Mulţumesc, dar cred că o să stau aici să fac nişte liste cu ce îmi trebuie. Ştia că Lisa urma să vină s-o ia şi că avea să fie mai mult decât dispusă să meargă la cumpărături, dar nu putea s-o vadă pe sora ei acum.

Se întrebă dacă ar putea sta aici. Exista o cameră de gardă chiar foarte drăguţă. De obicei, nu era folosită, căci dispensarul nu era deschis non-stop, dar avea un pat şi o baie cu duş. Erau şi un frigider şi un cuptor cu microunde în sala de aşteptare.

Se auzi clopoţelul ce anunţa că era cineva la intrare.

Poate venise sora ei. Îi spusese Lisei că avea s-o sune când avea nevoie de ajutor, dar Lisa nu prea se pricepea să asculte. Se duse spre recepţie, cu Mabel şi Peanut după ea.

O tânără cunoscută stătea de cealaltă parte a uşii de sticlă, cu pungi în mâini şi un cărucior lângă ea. Hallie Rayburn zâmbi, şi Lila deschise uşile.

- Bună, Hallie! E totul în regulă cu mama ta?

Nici Hallie, nici bebeluşul nu aveau programare. Auzise că Janice se simţea bine, acum, că venise acasă de la spital, deşi nu era deloc mulţumită că nu-şi putea îmbiba toate legumele în unt la fiecare masă. Primise o săpunea lă pentru că puiul prăjit nu era pe lista de alimente permise pe care i-o dăduse Lila.£ bine, deşi recunosc sincer că era mai uşor de su- "rat când îi puteam spune că mi-e foame pentru a scă-

p At ea PentrU o 'Teme' AcUm' Că e pe dieta sfătoasă pa mi inimă, se bagă tot timpul în treburile mele. Dar pen t aici din alt motiv. Eu şi Seraphina am mers şi ti-am ?ut rost de nişte lucruri de care am crezut că ai putea ca nevoie. Dbcie ne-a spus că te-ai întors la dispensar !fpă seara trecută, şi ne-am închipuit că n-o să ai timp Je mers la cumpărături. Nu-i mare lucru, dar ar trebui
Jacopere strictul necesar.
Lângă cărucior erau câteva pungi mari. _Nu trebuia să faci asta.

-Ah, ne-am distrat tare, şi, odată ce oamenii au aflat, au contribuit cu nişte bani. Cu asigurarea o să mai dureze, aşa că noi toţi ştim că ai nevoie de câte ceva. E greu sâ faci' rost repede de provizii aici. în afară de asta, a trebuit să mergem până în Houma, la noul supermarket de acolo. Ştiu că nu-i nimic special, dar reprezintă strictul necesar. Ţi-am luat jeanşi, lenjerie şi sutiene. Ştiu că sună ciudat, dar mă pricep să apreciez mărimea la sutien. Soţul meu spune că într-o altă viaţă am fost un bărbat pervers. Tu ai 34 B.

Aşa era. Lila încuviinţă din cap, încă încercând să priceapă ce se întâmpla. Hallie rânji, evident mulţumită de sine. -Mai sunt şampon şi balsam, şi domnişoara Marcelle a mai pus un gel. Ţi-am luat şi câte ceva pentru machiaj. La tine clar merge toamna. Asta-i paleta de culori pe care ţkm luat-o. Ţi-am mai luat şi ciorapi. Ciorapii sunt lmportanţi. Mie nu-mi place să am picioarele reci.

li cumpăraseră produse cosmetice? Nu le cunoştea pe remeile astea prea bine, dar se dăduseră peste cap să-i [as]gure un minimum de confort? ~ b tare drăguţ din partea voastră! ~[P]ăi, mi-ai salvat copilul. I-ai salvat şi mamei S-a întâmplat destul de recent încât să fiu încarecunoscătoare, aşa că bucură-te de atenţie d$_0$ Şi mai e şi faptul că eşti aici. Ştiu că nu nva$_m$[°Ct•re]- prea bine cu tine în acea primă zi, dar mă sim^! liniştită în ce priveşte viitorul lui Gracie ştiind că esti^' şi că o să faci tot posibilul ca ea să fie sănătoasa ' D^- n-ai fi preluat dispensarul, ar fi trebuit să mergem $_0$ ^ cu maşina pentru orice fel de tratament. Mulţumesc! [3]

Nimeni în afară de fraţii ei nu făcuse aşa ceva pentru ea. Se uită în pungi. Erau jeanşi şi tricouri, un pachet de chiloţi albi de bumbac simpli şi două sutiene. Şi $_{ma}$i erau şi ciorapi. Ciorapi pufoşi, roz cu purpuriu, cu unicorni pe ei.

Nimic de marcă sau extravagant. Nimic ce spunea sunt *plină de succes.*

Totul spunea *cineva ţine la mine.*

-Am mers şi la raionul pentru animăluţe de casă. Ne-am închipuit că nici lucrurile lui Peanut n-au rezistat, explică Hallie.

Cumpăraseră mâncare pentru câinele ei.

- Hei, cam devreme cu datul de apă la şoareci, spuse o voce profundă.

Armie. Armie era aici şi arăta mare şi de nădejde.

Lila se aruncă în braţele lui şi se lipi strâns de el.

- Mi-au cumpărat ciorapi.
- Nu-i plac ciorapii, şerifule? întrebă Hallie.

Armie o strânse.

- Cred că-i plac enorm ciorapii. Pariez că a trecut mult timp de când altcineva în afară de fratele şi surorile ei a încercat să aibă grijă de ea.

Era greşit. Ea înălţă capul ca să-l poată privi în ochi.

- Şi tu ai grijă de mine.

Lui i se îmblânzi privirea.

- Da, am grijă, *chérie.* E tot ce vreau.

Ea se dădu înapoi şi se întoarse spre Hallie, ştergân- du-şi lacrimile.Mulţumesc! Şi te rog mulţumeşte-le tuturor celor " 1 ajutat Nu pot sa spun cât înseamnă pentru mine ^ nic o îmbrăţişa. Lila nu îmbrăţişa pacienţi. Nu fă- chestia cu apropierea de oameni, pentru că, adesea CCmenii o dezamăgeau.

Aici nu era la un mare spital, unde oamenii vin leacă şi ea abia dacă îşi amintea numele lor. îi cunoştea pe oamenii ăştia, ajunsese să ţină la ei - şi asta

° Venise în oraşul ăsta să se ascundă, dar avea s-o sileascâ să se schimbe. Urmase medicina pentru că i se păruse cea mai bună cale de ieşire din sărăcia copilăriei. O făcea sâ se simtă deşteaptă, puternică şi importantă. Fusese un obiectiv de cucerit.

Aici avea să fie nevoită să fie mai mult. Avea să fie nevoită să continue din motive diferite. Urma să fie un furnizor de asistenţă medicală primară, pentru că oamenii ăştia erau vecinii ei, comunitatea ei. Familia ei.

O îmbrăţişă pe Hallie şi, cumva, în ciuda a tot ce se întâmplase, se simţi mai importantă decât înainte.

Hallie şi Mabel plecară peste câteva minute, părând să înţeleagă că avea nevoie de un timp să se liniştească. Fu lăsată singură cu bărbatul de care se îndrăgostea. Nu crezuse că aşa ceva i s-ar putea întâmpla. Crezuse că nu era capabilă de sentimente atât de profunde faţă de cineva din afara familiei.

Cum ar fi să facă un copil cu bărbatul ăsta? încă un lucru pe care nu-l dorise înainte să-l cunoască pe el. Cu Armie lângă ea, s-ar putea să facă toate acele lucruri Pe care îi fusese teamă să le facă. se uită la ea.

-Venisem să te scot la cină şi să te conving să mergi acasâ cu mine.
"Vrei să rămân peste noapte?-Vreau să te muţi cu noi. îşi puse pălăria pe l- de la recepţie şi arăta gata să-şi pledeze cauza. Ştiu ul trecut prea mult timp. înţeleg că probabil n'e ^ mai repede decât ar trebui, dar mai cred şi că se întâmplă dintr-un motiv. rilrile
-Casa mi-a ars ca să ne mutăm împreună? -Nu. Era incredibil de simpatic atunci când era • tat. N-a sunat cum trebuie. Cred că ce încerc să spu^ e că uneori lucrurile se întâmplă, şi noi trebuie să reacţionăm la ele. Şi prima mea reacţie a fost să te strân° lângă mine şi să te iau acasă. Mă rog, nu prima reacţie. Prima reacţie a fost să merg şi să-i găsesc pe Bobby Petrie şi pe fratele ăla al lui, să-i strâng de gât pe amândoi şi să-i las pradă aligatorilor. Dar n-am făcut asta pentru că încerc să fiu mai puţin violent. Aşa că o să merg pe a doua reacţie.
- Care e să mă târăşti în bârlogul tău.
Doamne, era nebună după ei. Armie părea pus în încurcătură.
-Nu aşa. E alegerea ta... Faci mişto de mine, nu-i aşa?
Ea încuviinţă din cap.
-Vii acasă cu mine.
Din nou, tot ce avea de făcut era să încuviinţeze din cap. El se apropie de ea.
-Te vreau acasă cu mine - şi la fel şi Noelle. Te vreau în viaţa mea şi în patul meu în fiecare zi.
-Da.
Ea făcea pasul. Nu conta că nu discutaseră totul. Tot ce conta era să fie cu el.
Faţa lui fu luminată de cel mai frumos zâmbet.
-Da?
- Da.
O înghesui, şi ea se trezi cu spatele lipit de recepţie? cu mâinile lui pe şoldurile ei.

îmi place când îmi spui da. ţsi ridică mâinile spre umerii lui laţi. Avea să U Zd de-a cum ^ eL Afa «cea pierderea casei £ Jr de suport. Poate ca pierduse o casă şi câştigase
0 ^ Am^ gând să spun cle multe ori da. £l ţsi cobori capul spre al ei şi era pe punctul de a o
¿¡ruta,' când se aUZ1 ' n°U cl°P°Îelul- Şi cineva care
Stea în uşa de sticlă.
„Doc! Doc! Nud mai săruta pe şerif şi dă-mi drumul înăuntru. Zep Guidry stătea afară, împreună cu sora lui, care ţinea în mână un mic răcitor. C -Lila, Zep e un idiot care a crezut că poate tăia mai bine crengile decât peisagistul local, strigă Sera prin uşă.

- încercam să fac economie pentru mama, o contrazise Zep.
- încercai să-i ceri tu banii ăştia pentru tine, nemernicule! Sera scutură din cap. şi ridică răcitorul. Nu-i bun să taie crengi, dar şi-a tăiat cu succes degetul mic. îl am aici.

Lila se grăbi spre uşă, pentru că avea să fie o provocare.

- Intraţi! Cât de curată a fost tăietura?

-Ah, a făcut o treabă grozavă, spuse Sera oftând şi dându-i răcitorul. E perfect curată. Totuşi, ai grijă! Mama şi-a ieşit din minţi, şi cred că ea şi domnişoara Marcelle şi-ar putea face apariţia pe-aici să efectueze un ritual sau ceva. S-ar putea să trebuiască s-o iei pe ocolite.

- Mă descurc.

Dădu să-l conducă pe Zep în spate. Armie oftă şi se aşeză. -O să aştept aici.
Era bine să aibă pe cineva care să aştepte şi chiar şi mai bine să ştie că o aştepta s-o ducă acasă.

capitolul 14

Armie se trezi în mirosul de cafea şi cu senzaţia ca totul era bine pe lumea asta. La naiba, ce-i mai plăcea să se trezească şi să ştie că Lila era undeva p.jn Aproape întotdeauna se trezea înaintea lui. Va trebui pună o alarmă, pentru că pierdea clipe preţioase cu ef

în cele două săptămâni de când ea se mutase cu el avusese o influenţă decisivă în gospodăria lui.

Cel mai bun lucru era că, acum, Noelle ieşea maj mult. Insistase şi o îndemnase cu blândeţe să mearoj cu ea la biserică. Bineînţeles că asta însemna să mergă *şi el* la biserică. Nu era deloc distractiv, dar Noelle îşi petrecuse timpul cu gaşca ei şi chiar mersese la film cu câteva prietene pe care şi le făcuse.

Lila îl ţinuse de mână pe când se uita cum tinerele acelea plecau cu fata lui. Ea fusese cea care-l convinsese că Noelle trebuia să iasă singură şi că el trebuia să aibă destulă încredere în ea pentru a-i permite să aibă o viaţă a ei.

Tot Lila fusese şi cea care stătuse trează cu el aşteptând ca fata să se întoarcă acasă, uitându-se la punctuleţul de pe telefon care-i arăta unde se afla.

- Hei, somnorosule! E aproape timpul să plec. Tu eşti din nou în tura de noapte?

El se întoarse şi o văzu pentru prima dată în ziua aceea. Îi plăcea să-şi înceapă ziua singur cu ea şi să o încheie la fel. Chiar dacă ea dormea când el ajungea acasă. Se strecura în pat la patru dimineaţa, şi ea se întorcea ca şi cum, chiar şi adormită, ştia că el era acolo. Nu deschidea ochii şi îl lăsa s-o ia în braţe pe când adormea.

- Da, sunt. Cum a mers aseară?
- Bine. Noelle a lucrat la proiectul ei de istorie, şi după aia ne-am uitat la un film.

Era îmbrăcată cu halatul şi avea părul strâns într-un coc îngrijit ce-l făcea să vrea să-şi afunde mâinile în el şi s-o ciufulească puţin. Arată splendid după sex, când era complet deschisă în faţa lui. El ajunsese să înţeleagă că asta era o latură a Lilei Daley numai pentru el, un dar făcut lui.^ Mă bucur să aud asta. Noaptea mea a f$_{osr}$ Hn i $_{pre}$ afurisitele de maşinuţe de golf. P$_{e\ CUvânt}$ ^
> alea sunt un jencoL Arnold Butler

$_{lui}$ cu semnalizatoare $_{ŞI}$ cauciucuri supridim^ Ujff " ^{25} ^ $^{kll\circ metri}$ P^{e} oră, ţinând în
$^{l0C}{}_{Si}$ bătrânul ăla ştia o grămadă de gesturi vulgare ne $_{care}$ le etalase către Armie când acesta îl ameninţase că-i
dă amendă.

-Noi am fost bine, aşa că poate îl scuteşti pe Major de la a ne mai păzi, ca să încetezi să mai munceşti ca un nebun, spuse ea apăsat. Te poţi întoarce la tura de zi, lasă-l pe Major să se ocupe de nebuni.

El nu era sigur de asta. îi pusese pe Major şi $_{pe}$ Roxie să patruleze regulat când el nu era acasă. Până acum, totul fusese liniştit. Conform rapoartelor primite, Bobby şi Donny Petrie plecau cu barca în fiecare dimineaţă, ieşind în golf după creveţi, şi se întorceau noaptea.

-Nu-l deranjează. Nici pe Rox.

Ea se aşeză pe pat lângă el.

-Ştiu asta, dar nu e necesar. Inspectorul de incendii cu premeditare a spus că rezultatele nu sunt concludente. Din nefericire, Bill avea depozitată benzină în garaj, chiar lângă spălătorie. Nici măcar nu începusem să cercetez garajul. M-a intimidat.

Pentru că Bill fusese obsedat de colectatul de obiecte, iar garajul lui nu fusese plin de maşini. Ar fi trebuit să verifice casa cu mai mare atenţie.

-Ştiu. Am citit raportul de zece ori. Mă gândesc ^{să} cer o a doua opinie. S-a folosit un catalizator, dar ar ^{fi} Putut fi benzină, pentru că, deşi Bill se pregătea, se P^ pentru apocalipsă sau aşa ceva, nu depozita în coiv ^{dl}fl de siguranţă. O să-l amendez pe inspectorul ala de construcţii. Cred că o s-o amendez şi pe Miranda. făcu ochii mari.

-Să nu îndrăzneşti! A trimis prăjiturele cu]§$_{mâi}$ au fost incredibile. $^{e\text{'}?i}$

- Alea însemnau ceva de genul „Sper că nu mă d$_{a}$- * judecată pentru că te-am înşelat".

- Regretul şi teama n-au avut niciodată un g$_{Us}$t $_{m}$ • bun, răspunse Lila ridicând din umeri. E î$_{n\ regul}$?^{1} Banii de asigurare ar trebui să vină în curând. Nu $_{cre}$d că a fost careva din familia Petrie. Cred că plecarea lui Carrie le-a demonstrat că era o bătaie de cap prea mare Poate că Bobby şi-a dat seama că a fost pe punctul de a face ceva ce i-ar fi distrus viaţa. Se pare că nici măcar n-a încercat să ia legătura cu ea. Am vorbit ieri cu ea, şi era bine. Face terapie şi încearcă să-şi găsească o slujbă. Se gândeşte să se mute în Dallas.

El îşi putea imagina că o schimbare de decor i-ar face bine.

- Mă bucur pentru ea, dar sper că plănuieşte să depună mărturie împotriva lui. Nu mi-ar plăcea deloc să scape basma curată.

- Cred că aşa o să facă. Dă-te mai încolo! Mai am zece minute până când trebuie să plec. Se întinse lângă el şi îşi puse capul pe pieptul lui. Cred că Bobby înţelege că a dat de necaz şi o să

înceapă să-şi caute alt sac de box. Poţi să renunţi. Ştiu unde e arma şi ştiu s-o folosesc. Am luat şi lecţii de autoapărare.

- O să mă gândesc. Nu-i plăcea ideea că cineva stătea la pândă aşteptând ocazia să ajungă la ea, dar probabil era paranoic. Inspectorul de incendii îi spusese că locul acela, casa ei, fusese ca o bombă ce stătea să explodeze. Poate ea doar avusese mare noroc.
- Prima şedinţă de fizioterapie a lui Noelle n-a mers bine spuse ea cu voce prudentă.

El se uită la ea.

- Ea a zis că a fost în regulă. A spus că noua fiziotera- peută e drăguţă.
- Fizioterapeuta consideră că Noelle nu s-a străduit.

Atunci, greşeşte. Ea munceşte din greu.
întotdeauna făcuse aşa.
O să merg azi acolo sa verific, promise Lila. Noelle u spus acelaşi lucru. A zis că a fost bine, dar că nu ma întâmplat nimic. Părea foarte dezamăgită. Aici cuvântukheie e răbdarea. Ar putea fi un proces de lungă durată. _
_Ar putea sa nu aiba nici un rezultat. Şi tu trebuie să ai răbdare cu ea. Şi-a pus în minte că e puternică aşa cum e. Nici unul din noi nu ştie cum e să fii în pielea ei. pentru moment, ea tăcu.
-Aseară, era fericită când a ajuns acasă. Cred că j.a făcut bine să iasă cu prietenii. Dar ştiu că au invitat-o din nou în weekendul ăsta, şi ea a refuzat. Am auzit-o când vorbea la telefon. A spus că tu n-o laşi.
-N-am zis niciodată aşa ceva, dar i-am spus să dea vina pe mine dacă nu vrea să facă ceva. începu să se îngrijoreze că poate seara trecută nu decursese atât de bine pe cât crezuse el. O să vorbesc cu ea.
Asta era singurul lor punct conflictual. Săptămânile de când Lila se mutase cu ei fuseseră unele dintre cele mai fericite de care-şi amintea, dar putea spune că începuse s-o enerveze pe Noelle când Lila o presa în legătură cu viitorul. Salvase câteva mese în familie schimbând subiectul despre ce facultate avea să urmeze Noelle şi ce voia ea să facă în viaţă.
Era mai rău de când Lila începuse să vorbească despre toate acele terapii noi şi despre cercetările făcute.
El ştia că ea încerca să ajute, dar era responsabilitatea lui să se asigure că Noelle se simţea în largul ei. Era eaba lui să-i spună lui Noelle că era bine aşa cum era.
.-Bine. Azi o s-o duc la terapie, spuse Lila. N-am ni- î*!0 după două, când trebuie să verific din nou degetul Ul Zep. Din fericire, a fost ceva cu care m-am descur- at Era doar vârful. Nu, n-ai idee câte glume a făcut pe tei*a asta.
Era sigur că să ai de-a face cu Zep Guidry în calij de furnizor de servicii medicale era aproape la fel ^ ca să ai de-a face cu el în calitate de ofiţer de politie ^
-îmi pot imagina.

- Ce faci azi?

Nu aştepta nerăbdător ziua de azi.
-Trebuie să particip la o şedinţă de planificare Târgul oraşului e săptămâna viitoare. Trebuie să mă asigur că există o oarecare securitate. Avem câţiva voluntari. Trebuie să îi învăţ protocoale pentru controlul mulţimilor.
-Avem protocoale pentru controlul mulţimilor? Avem mulţimi?
Abia aştepta s-o ducă pe iubita lui la prima petrecere mare a oraşului.

- N-ai văzut ce se poate întâmpla la una dintre chestiile astea. În special la unele dintre standurile cu mâncare. Anul trecut, au adus gogoşi cu unt, şi lumea aproape că s-a călcat în picioare.
Lila gemu.
- O să fac nişte fluturaşi care să avertizeze despre pericolul reprezentat de mâncărurile prăjite şi de unt. Şi de mâncarea de la târg. Suntem siguri că toţi vânzătorii au autorizaţii de la departamentul de sănătate?
-Am crezut că încerci să faci oamenii să te placă.
Ea ridică din umeri.
- O să mă placă atunci când o să le salvez arterele.
-Ba nu, insistă el. Ei nici măcar nu ştiu ce fac arterele astea. În plus, sora ta ar conduce revoluţia dacă ai interzice mâncarea prăjită.
-Asta aşa e. îl sărută pe piept. Trebuie să plec, scumpule. Am făcut cafea şi, da, în sfârşit rn-am prins că ai pus cicoare în amestecul meu. Iese ceva delicios.
-Hei, iubeşti toate lucrurile cajun.

Ea strâmbă din nas şi plecă.pl se sil' să se scoale. Ea avea dreptate că muncea nebunul. Nu avea sa mai poată face asta prea mul îvreme- începuse să devină agitat din cauza în2rijo ri şi a lipsei somnului. Cu o zi în urmă, dăduse trei menii pentru nerespectarea reglementării referitoare la

' 1 J /-.n n-\ r» rl An si ^ ^ l *_ * 1 ~ 1 «

excrementele de câine, deşi de obicei dădea doar avertii mente. Proprietarul unui Labradoodle cu un evident colon sănătos îl acuzase că era un poliţai prea preocupat
de rahat.

Nu putea să se ocupe de oamenii ăştia fiind nedormit. Cafeaua şi un duş fierbinte îl puteau ţine în funcţiune pe termen limitat. Reuşise să-şi ţină în frâu dispoziţia morocănoasă faţă de Lila şi de Noelle, dar restul oamenilor începeau să observe. Era agresiv.

Noelle stătea la masa de mic dejun cu laptopul şi cu un bol mare în faţă. îşi ridică privirea.

- E terci de ovăz. Lila l-a făcut la slow cooker aseară. E foarte bun.

Se uită din nou la ecran. El îşi puse o cană de cafea. Era prea obosit pentru asta, dar nu-i plăcea că fata lui era încordată şi nu înţelegea motivul.

-Am auzit că te-ai hotărât să nu ieşi în weekendul ăsta. Am crezut că te-ai distrat. Ea nu îşi ridică privirea.

-M-am distrat. Filmul a fost bun, dar am mult de lucru.

-Primesc rapoartele despre progresul tău. Eşti în avans, scumpo.

~Nu vreau să merg.

- Fetele alea au spus sau au făcut ceva nepotrivit? -Nu. Doar că nu vreau să merg. Şi cred că ar trebui
& vorbeşti cu iubita ta despre faptul că nu e mama mea. Noe Ue strânse din buze. Uite ce e, îmi place de Lila, r mult, dar încep să cred că poate ea nu mă place Pe mine.
ce spui asta?

- Tot timpul îmi spune cât de deşteaptă sunt şi cât de multe aş putea face.

-Asta nu pare ceva rau.

_Ba este, atunci când eu, de fapt, nu pot face nimi din toate alea. Nu pot să mă duc la facultate, tată.

-M-am gândit la asta. Poate reuşim să găsim o soluţie O să fiu cinstit cu tine, nu te văd mergând la facultate în Austin şi trăind de una singură, dar p0ate nu strică să căutăm o facultate în zonă pe care să o poţi urma. Şi poate ar trebui să ne gândim la o maşină pe care o poţi conduce.

Ea păli în lumina dimineţii. -Nu conduc, nu.

- Scumpo, la un moment dat, va trebui să înveţi. Chiar credea că n-avea să conducă niciodată? Acum se uită în ochii lui, şi el văzu dezamăgire. -Te-a prins.

- Cum m-a prins? Ea scutură din cap.

-Nu, nimic. Cum am spus, îmi place de Lila. Âl cuprinse frustrarea.

-Spune-mi! Nu pot rezolva problema dacă nu ştiu despre ce e vorba.

- Am început să mă întreb dacă nu cumva nu vrea să fie împovărată cu o fată vitregă într-un scaun cu rotile. Mă tot îmboldeşte să încerc lucruri pe care nu le pot face. Poate că vrea să mă trimită de aici ca voi doi să vă întemeiaţi o familie şi să nu trebuiască să vă ocupaţi de mine.

Ah, urma o discuţie. O discuţie în familie. -Nu asta vrea. Se gândeşte la tine şi la ce e mai bine pentru viitorul tău.

-N-am un viitor, izbucni Noelle cu o furie sălbatică pe care nu i-o mai auzise până acum. Nu unul care include mersul la facultate şi locuitul la cămin. Abia reuşesc sa ma aşez Pe scaun din pat, cu atât mai puţin să mă descurc
reca 1 ; " «"uiiumita de mine
£ nu ^au s-o aud cum^se plânge că sunt leneşă
une asa u.»« —-—- -- ««n. Nu,' răspunse Noelle. E întotdeauna pozitivă în le ^tură cu asta, dar trebuie să mă întreb. Ştiu că sunt o povară-

„Nu eşti o povara, bşti fata mea şi tu eşti pe primul loc în viaţa mea. Trebuia să fie. Era foarte sigur că voia să se însoare cu Lila, dar Noelle trebuia să fie pe primul loc. O să vorbesc cu Lila. Poate că ar trebui să stăm şi să discutăm toţi trei. în ochii fetei lui apărură lacrimi. -Nu vreau să mă urască. Vreau ca lucrurile să rămână la fel. Nu mă poate plăcea aşa cum sunt?

-Te place. îl durea inima pentru ea, dar se înşela în legătură cu Lila. Trebuia. Eşti de acord să te ducă ea la terapie? Te pot lua eu, dar am o şedinţă, şi s-ar putea să dureze mult.

Ar putea să iasă din şedinţă? Ar trimite-o pe Roxie, dar ea era şi mai puţin tolerantă decât el, şi s-ar putea sfârşi cu arestarea membrilor consiliului. Noelle îşi trase nasul.

- Da, pot merge cu ea. Mare parte din timp, ne împăcăm bine. Aseară a fost plăcut, deşi a încercat să mă înveţe cum să fac terciul de ovăz. Nu pot găti. Tot încearcă să mă înveţe lucruri, încerca prea tare.

»Lila e genul de femeie care se dedică total lucrului de care se ocupă. Trebuie să fie aşa pentru a-şi face me- sena în felul în care o face. încearcă să rezolve probleme fi ^ fie un bun exemplu pentru tine. Ai răbdare cu ea. Wea binele. -Sper.

prin campus- O să merg să fac fizioterapie pentru ca se re că asta vrea sa fac pentru a fi mulţumită dg nu vreau s-o aud cum se plânge că sunt leneşă „Nimeni nu spune asta. Cu siguranţă, nu Lila inP asa ceva când eu nu sunt aici?

Noelle se uită la computer.El îşi luă o cafea şi se gândi cum ar putea să se d$_{e}$ ce pe noul teren minat. Scilr_

Pe Lila o cuprinse frustrarea, şi era gata să-şi $_{smul}$. părul din cap.

- Ştiu că n-a mers aşa cum ai sperat, dar e devr$_{eme}$ • trebuie să încerci din nou.

-Nu vreau să încerc din nou, se plânse Noelle ui tându-se la barele paralele de parcă erau un şarpe g$_{ata}$ S'O muşte.

Din nefericire, şarpele ăla era singurul mod de a ajunge acolo unde trebuiau să meargă. După ce fizioterape- uta, o tânără pe nume Tanya, îi spusese că Noelle fusese foarte reticentă la noua schemă terapeutică, decisese să intre şi să preia problema ea însăşi. Noelle nu fusese prea veselă când ea intrase în clădire cu ea. Categoric nu fusese veselă când Lila preluase ora de terapie. Nu văzuse altă cale. La început, intenţionase doar să se uite. Intrase şi se aşezase în fundul sălii. Noelle ignora tot ce-i spunea terapeuta şi, în clipa când Tanya se întorsese cu spatele, Noelle începuse să flirteze cu băiatul care se recupera după o fractură a gleznei. Era o chestie tipică pentru o adolescentă, dar Lila trebuia să facă ceva în legătură cu asta.

Noelle fusese în regulă în timpul încălzirii şi al procedurii de stimulare electrică a nervilor. Doar când ajunseseră la partea de exerciţii devenise încăpăţânată. Lila o privise cu mare atenţie, şi toate dovezile arătau că lui Noelle pur şi simplu nu-i convenea ca programul ei normal de negare şi flirt să fie întrerupt. într-un tel era încurajator. Noelle părea întotdeauna perfectă. Asta dovedea că putea fi o adolescentă rebelă, la fel ca toaK celelalte. însemna că sub aparenţa ei plăcidă exista un foc. Urmau să aibă nevoie de asta.împunsese bine la încălzire. Toate diagramele indi- j că ei adCVCred că ar mai trebui să faci zece minute.
pe fapt, făcuseră un foarte mic progres. Era sigură - Noelle nu putea să-şi dea seama, dar tocmai de aceea
avea un terapeut ^
_Categoric. Tanya încuviinţa din cap cu evidentă satisfacţie- Am încercat luni în şir s-o determin să facă asta. Nu ştiu de ce, dar crede că nu poate.
Terapeuta nu putea face mai mult de atât, dar Lila putea. Cel puţin faţă de Noelle. Putea duce lucrurile mai departe. -Mă doare.
Noelle se uită la ele încruntată. Bineînţeles că durea, dar să stea pe scaunul acela pentru tot restul vieţii fără a-şi acorda şansa de a încerca ar durea mai mult. Necazul era că fetele de 16 ani credeau că ştiau tot. Ea ar trebui să ştie. Fusese una dintre ele.
-Durerea este senzaţie, şi senzaţia este bună în cazul ăsta.
- Îţi tot spun asta de luni întregi. O să doară, dar o să devină din ce în ce mai uşor pe măsură ce o să exersezi, îi explică Tanya. Te descurci. Poţi s-o faci.
Noelle nu spuse nimic şi nu se uită la nici una din ele. Lila privi în jur. Rămăseseră doar ele. Poate că intimitatea ar fi o idee mai bună. Poate că atunci Noelle i-ar spune de ce nu încerca. -Tanya, cred că mă pot ocupa eu de restul şedinţei. Tanya încuviinţă din cap ca şi cum ar fi înţeles şi apoi Se uită la Noelle şi oftă.
^ Ar trebui s-o asculţi, scumpo. Am încercat să-l fac pe Retorul Hamet să-şi sdiimbe procedurile de fizioterapie
că era mai mult decât pregătită pentru asta. Dar CaU,'rata luptă fusese s-o ridice în picioare.
ră'ar mai trebui să faci zece minute

fa^ ^ lunL ı-a⁎ da ı ∘ femeii ăsteia pe mână ChiaF ?Ĭ ^ mea. Ne vedem săptămâna viitoare!Lila aşteptă până când ea plecă şi rămaseră gure înainte de a se întoarce spre pacienta ei ^
încăpăţânată. arte
-Noelle, trebuie să ai încredere în mine. Stiu - crezi, dar ziua asta a fost foarte încurajatoare. Hai să[a] ^ facem încă zece minute, apoi te duc înapoi la masaj!^
Ar accepta mici victorii cu Noelle. Dacă ar fi f$_{0st}$, cineva, Lila ştia că i-ar fi servit discursul cu atitudin^ dură spre binele lui şi ar fi plecat până când pacient^ era dispus să lucreze. Ştia al naibii de bine că, în afară de cazul când pacientul voia, nici un fel de rugăminţi sau negociere n-ar funcţiona.
Dar ea era pacienta *ei.* Copilul ei. Ştia că n-ar trebui să gândească aşa despre ea, dar ajunsese s-o iubească pe Noelle. Nu era dispusă s-o lase baltă şi ştia că, după ziua de azi, urma o discuţie serioasă cu Armie despre asta. Poate că i-ar sfâşia inima să vadă că el nu ar asculta. Dar nu era sigură că ar putea trăi împăcată dacă nu i-ar convinge să încerce.
Noelle se uită la ea, strângând cu încăpăţânare din dinţi.
-Nu pot merge, Lila. Ţi-am spus azi de o sută de ori.
Doar dacă s-ar strădui să meargă cu aceeaşi înverşunare cu care o contrazicea, poate că ar fi mers deja.
- Crezi că n-am văzut că şoldurile tale se mişcă? Nu le-a mişcat vântul.
Observă că Noelle părea speriată.
-N-ai văzut bine. Nu le-am mişcat. Nu le pot mişca- Nu pot mişca nimic de la mijloc în jos.
Era aşa enervantă, şi erau atât de aproape.
-Ba da. Le mişti mai mult decât crezi. Şi[simr]^ ceva şi mai jos de mijloc. Amândouă stim asta. ' explicat că, din cauza localizării leziunii tale, exista m» Şanse să îţi $_{poţ}$i recăpăta ceva din mobilitate. D*[r] buie să munceşti. Noelle, nu ai decât un termen W
. $_{să}$ nu [fie cale de înt]oarcere. Ştiu ce ti-a zis înainte j ^ ^ $_{arf}$ d$_{reptate}$. <<£' ai dreptate? noctorul Hamet avea să apară, pentru că se presupu- [u] $_{tre}$buia să'i „supravegheze" activitatea. Urma să [n]-hâ ce auzi şi mai ales o descriere consistentă a cuvân-
incompetenţă.
Da, [am]_ că Sa te r ?i să mai iaci zece inute,' după care te poţi odihni!
^Noelle îşi scutură coada de cal de un castaniu-închis. __ ¡$_{n}$că zece minute de iad n-o să rezolve nimic. Asta era. Văzuse asta şi la alţi pacienţi, auzise de la prieteni de-ai ei specializaţi în fizioterapie. Adesea, exista o singură şansă de a convinge pacienţii că puteau s-o facă. în special, în cazurile dificile. Dacă ar fi venit în papillon imediat după accidentul lui Noelle, poate că nu ar fi fost aici. Noelle poate ar umbla deja în cârje, şi aceste şedinţe ar fi despre cum să-şi depăşească limitele şi cum să fie mai puternică. În schimb, Noelle şi Armie fuseseră bombardaţi cu informaţii de rahat şi acceptaseră, pentru că amândoi fuseseră prea traumatizaţi să meargă să ceară o a doua părere. Trebuia să depăşească aceste piedici, altfel nu puteau obţine vreun rezultat.
-Nu, va fi un drum lung şi dureros, dar la capătul lui o să poţi merge. Poate că nu vei mai putea merge niciodată fără cârje, dar vei fi mobilă.
-Atunci, de ce să nu rămân în scaun? întrebă Noelle, [v]ădit exasperată. Ştiu că faci asta pentru că ai impresia [că]> dacă mă voi

putea mişca, o să merg la facultate şi o să studiez ceva important, dar cum o să fie când o să ajung

Tot n-o să mă pot mişca. Tot n-o să fiu normală.

să fii ciudata la care se holbează toţi? avea de gând să discute despre aşa ceva. Era ridicol. momentul să intre în acţiune dragostea aia mai stric- U nigatul nu mergea. Blândeţea îi dădea de înţeles
lui Noelle că putea continua să se certe şi - urmă avea să capete ce voia. Ca P^ă l

-Noelle, ridică-te şi termină ce ai de făcut! M mişcăm de aici până când nu termini. Putern ^ toată noaptea. Tatăl tău o să vină să ne caute şi rf ^ poţi explica de ce nu putem merge acasă. " "Jnci"

- Sunt obosită.

-Nu vreau să aud scuze. Poţi veni cu un milion d" astea, şi nici una nu e valabilă. Oamenii vor găsi mereu motive să arate cu degetul şi să se holbeze. Crezi că nişte cârje sunt mai rele decât un scaun cu rotile? Doamne ăsta e motivul pentru care nu vrei să încerci? Pentru că' dacă încerci, n-o să ai o scuză să nu pleci din oras? Ti-e frică de lumea aia mare şi rea, scumpo?

În sfârşit, în ochii ei apăru ceva din flacăra adevărată.

- Să te ia dracu', Lila! Crezi că nu ştiu de ce faci asta?

Câteodată, o încăierare violentă era exact lucrul de
care era nevoie.

-O fac pentru că la sfârşit o să-mi mulţumeşti. Aici, nu sunt prietena ta. Aici, sunt furnizorul tău de asistenţă medicală primară, şi faci ce spun eu. N-o să te cocoloşesc.

Noelle era destul de răsfăţată acasă. îi devenise foarte clar pe când o privise pe tânără cum refuza de fiecare dată când fizioterapeuta încerca s-o ridice de pe scaun că ceva o motiva pe Noelle - şi nu era durerea. Era teama. Exista doar un singur mod de a o învinge, dar erau m criză de timp. Deja pierduseră prea mult. N-avea să ne cea care pur şi simplu o lăsa pe această tânără strălucita să-şi iroseasca şansa la normalitate. a . .

- Nu eşti deloc
prietena mea. încerci să-l căşti* pe tata. ge

Era evident că avea să iasă urât. Din fericire, nu dădea înapoi de la o confruntare. aSta

Deja l-am câştigat pe tatăl tău. Crezi sau nu, tac atât pentru el, cât şi pentru tine. într-o zi, o să înţe, .bordat greşit situaţia şi v,na o să-l roadă pcnrru * lina- Acum, da-mi mâinile, şi 0 să mer.em la bare fQt Vrei să scapi de mine.

^ se putu abţine să nu-şi dea ochii peste cap ' sigur, vreau să scap de tine. îl vreau pe tatăl tău pentru mine. Pierdem timpul, ^{n ochii lui Noelle apărură lacrimi. .De ce eşti aşa rea?

Schimbarea era evidentă. Din nou, era ceva ce văzuse ¿e o sută de ori. Pacientul începea prin a fi agresiv şi, când asta nu mergea, încerca să joace cartea compasiunii. Nu-şi putea permite compasiune. Compasiunea ar pironi-o pe Noelle în scaunul ăla.

-Sunt rea pentru că tu eşti prea încăpăţânată să vezi câ îi dai voie fricii să te ţină în scaun. Asta vrei? Vrei să stai acolo pentru tot restul vieţii? Vrei ca restul lumii să te slugărească? Asta pare a fi foarte uşor.

Cuvintele erau răutăcioase şi complet neadevărate, dar Lila încerca s-o împingă pe Noelle într-un colţ unde să lupte pentru ea însăşi. Lupta pentru ea însăşi ar putea-o determina să iasă din cercul vicios în care se afla. Dacă Lila trebuia să fie lupul cel rău pentru o vreme, era dispusă s-o facă. Câteodată, pacientul avea nevoie să se lupte cu cineva, să învingă un ticălos şi să demonstreze ceva. -E al dracului de greu.

Din nefericire, asta nu ieşise din gura lui Noelle. Se uită, şi Armie stătea acolo, cu ochii reci ca gheaţa. Azi nu era în uniformă. Avea pantaloni, o cămaşă şi mocasini. Arăta de parcă tocmai ieşise dintr-o discuţie de ata- ceri> ceea ce, având în vedere ce îi spusese de dimineaţă, chiar aşa era. Şi arăta furios.
avea multe de explicat. Stia că trebuia s-o taca, dar se aşteptase ca el să vină în cel mai nepotrivit mo- ment- Hra necesar să facă amândoi front comun, altfel
Noelle ar folosi divergenţele ca pe un alt mod de a ne în cutia unde se pusese singură. ranicâ-
-Hai să vorbim în birou! Noelle, nu s-a terminat Noelle începu să plângă de-a binelea, cu ochii m strălucind şi roşie la faţă. '"ari
-Tati, vreau să merg acasă.
-Noelle, trebuie să vorbesc între patru ochi cu Lila pentru o clipă.
Mai bine du-te şi ia-ţi lucrurile * aşteaptă-mă în hol, spuse Armie pe un ton ce nu ¿s loc vreunei obiecţii. Venise şeriful.
Noelle se uită la ea, dar în ochii ei nu era triumf Plângea.

- îmi pare rău că n-am fost ce ai vrut tu să fiu. Lila gemu şi dădu să se aplece spre ea. Armie intră între ele.
- Nu-i mai spune nici un cuvânt. Noelle se îndreptă spre hol.
- Ce vrea să însemne asta?

Era evident că el nu înţelesese ce se întâmplase. Aşa mergea câteodată terapia, şi uneori exact aşa erau părinţii şi adolescenţii.

- înseamnă că nu pot crede că ai vorbit aşa cu ea.
- Ştiu că am fost aspră, dar avem un termen-limită, Armie, şi luatul cu binişorul nu funcţionează, îi explică ea. Ceva se întâmplă cu ea, şi nu vrea să vorbească despre asta. Ceva o reţine, şi eu trebuie să o fac să recunoască asta, ca să putem s-o punem pe picioare înainte de a pierde şansa.
- Şansa asta a dispărut în ziua în care nu şi-a mai pu^ tut folosi picioarele, insistă el. Nu intenţionez să te as să îngreunezi situaţia pentru ea. . . fa

De ce nu asculta? Putea fi atât de logic, dar în P[rlVJ]J' asta era o afurisită de stâncă de care ea îşi izbea capu ^

- Asta încerc să-ţi spun. Nu cred că trebuie să-şi P[ia] complet uzul picioarelor, dar îi e frică.

El îşi puse mâiiiile în şolduri şi se aplecă **asupra** ei

Da, îi [e fnca de t,ne" Crde că încer]ci să scapi de

' după ce am auzit cum i-ai vorbit, trebuie să pun la loială tot ce ştiu despre tine. sa-i explice?

Fizioterapia poate fi un proces dificil Ai cunoscut

-eodată pe cineva care a făcut fizioterapie? Ai spus că partenerul tău a fost împuşcat. Ai fost vreodată la una dintre şedinţele lui de terapie?

El scutură din cap.

-E altceva. El era poliţist. Putea să facă faţă.

„Si Noelle poate face faţă. Ştii ce-aş fi făcut oricui altcuiva în afara familiei care refuza să facă exerciţiile? bas fi spus că mă putea găsi când avea să ia în serios vindecarea şi aş fi plecat.

-Păi, îmi doresc al dracu' de mult să fi făcut asta şi cu Noelle, pentru că singurul lucru de care n-are ea nevoie e mai multă negativitate.

-Nu, ea trebuie să creadă că poate face asta, şi tu n-o ajuţi. O ţii pe loc răsfăţând-o. În clipa în care îi ieşiră cuvintele pe gură, ştiu că fusese o greşeală. Armie, ştiu că încerci...

El îi tăie vorba.

-Nu, te rog, spune-mi ce crezi. Nu sunt un tată destul de bun? Cum dracu' ştii tu asta? N-ai avut niciodată un tată. E imposibil să ştii ce înseamnă să creşti un copil, pentru că tu n-ai avut niciodată părinţi.

Uau. Ea inspiră profund, căci cruzimea acestor cuvinte o lovi în adâncul fiinţei. îi vorbise despre copilăria ei Pentru că îl iubea şi voia ca el să ştie totul despre ea. Nu P[en]tru ca el să îi piaţă arunca asta în faţă, transformând cuvintele într-o armă pentru a câştiga o luptă pe care ea [nic]jmăcar nu se gândise s-o poarte. , .

[rebuia [să se] stăpânească, altfel avea să sfârşeasca prin

p o r ' [? i] lvaveă de g[ând să facă aSta' AVCa ^ ^ C∘m']

rte cu profesionalism.-Lipsa mea de dragoste părintească n-are nimic a tace cu cunoştinţele mele medicale. Toate studiile ar^ că, dacă n-o ridic în curând în picioare, nu va mai ^ niciodată. Nu înţeleg de ce tu vrei s-o ţii în scaunul âlaf* decât dacă ţi-e teamă şi te simţi vinovat, aşa că o răsfeti Ai făcut asta când era mai mică pentru că eşti tatăl • Pariez că soţia ta era cu disciplina. Ei bine, ea nu mai trăieşte, şi câteodată trebuie să fii dur. Noelle e deşteaptă şi puternică, dar este şi cocoloşită.

- Cum poţi spune că e cocoloşită? Ştii prin ce a trecut?

- Ştiu că vrea să rămână în scaunul ăla în loc să încerce să meargă. Ştiu că e dispusă să renunţe la toate visurile ei pentru că pare mai uşor decât să muncească. Sincer chiar dacă are să-şi petreacă restul vieţii în scaunul ăla poate merge la facultate. Lumea face asta tot timpul. Poate avea o viaţă. Poate fi puternică şi independentă.

Armie făcu ochii mari.

- Tu chiar vrei să scapi de ea.

- Îţi baţi joc de mine? Pentru că vreau s-o ajut să aibă o viaţă sunt o netrebnică, plănuind să-mi exilez rivala? Pe ce lume trăieşti?

- Evident, nu în aceeaşi lume cu tine, ripostă el. Aici, noi nu îi hărţuim pe oamenii pe care-i iubim. Nu-i doborâm.

-E deja la pământ, Armie. Toţi suntem. Fiecare dintre noi. Cum ne adunăm de jos şi mergem înainte e măsura sufletelor noastre. Nu-i răpi această luptă. Asta e viaţa ei. Crezi că n-am văzut asta? Mama a spus că ya deveni abstinentă. A spus că va începe de mâine, şi mâine n-a mai venit niciodată, şi aşa şi-a petrecut mare parte din viaţă, lăsând-o să se irosească.

El scutură din cap.

-N-o compara pe fata mea cu drogata de maic*»-

- De ce nu? Ea e dependentă de scaunul ăla. Şt" oameni care n-au de ales ar face moarte de om sa m locul ei? Să poată face treaba, să simtă durere, ast
<â aibă şansa de a merge din nou.7 Spune-i sâ fie înCa!oa^- Spu06ı1ısă încerce ı Spune ı{ te facă mândru pentru că e luptătoarea pe care ai crescut-o să
^ e,rfeL lăsa un moment să definească tot restul fie a-l _
^Ei bine, categoric abandonase atitudinea de doctor, , n-avea de gând să plângă. Putea simţi lacrimile, dar putea însuşi lupta asta făcând-o despre ea. Era des- nre'Noelle-
r , Deja a făcut-o, şi n-am de gand s-o supun la aşa ceva. j^nie se dădu înapoi. îmi iau fata acasă acum. Sper că primită înapoi în centrul ăsta, pentru că înţeleg că are nevoie de terapie de întreţinere, dar nu mai vreau să te ocupi tu de şedinţele ei. Trebuie să revină la Tanya.

Nu voia s-o asculte? Poate că trebuia să facă^un pas înapoi şi să abordeze problema din alt unghi. în clipa asta, erau amândoi tulburaţi. Era bine să se calmeze, să ia un pahar de vin şi să discute logic. -Sigur că e bine-venită. El se uită o clipă la ea. -Efata mea, Lila.

-Ştiu asta. De ce crezi că lupt cu atâta îndârjire? întinse mâna spre el. Era prima lor ceartă serioasă, şi fusese complicată. El închise ochii când mâinile ei îl atinseră. -Trebuie să fac ce-i bine pentru ea. -Şi asta ştiu.

Aveau să discute, şi el avea să vadă că asta era tot ce încerca ea să facă. El deschise ochii, şi ea îşi dădu seama ti ierurile nu aveau să meargă aşa cum voia ea.

-Cred că ar trebui să te duci la sora ta. Cred că avem nevoie să stăm o vreme despărţiţi. Ar trebui să mă concentrez asupra lui Noelle. Ea făcu un pas în spate; ce auzise nu avea nici un sens. Era o cearta. Nu trebuiau să se despartă din cauza mea. Nu >ei certe.-Mă dai afară pentru că eu şi Noelle avem o dezacord?

- l-ai spus nişte lucruri groaznice. Nu-ti poţi cere scuze să faci asta.

Ea de-abia mai putea respira.

- Credeai că o să ne înţelegem minunat tot timp -Noelle se împacă bine cu toată lumea.

- Da, şi asta e o problemă. Nu poţi pricepe? Nu pricepe că nu-i normal să nu se certe cu nimeni?^ frică să lupte chiar şi pentru ea însăşi.

El ridică o mână.

- N-am de gând să ascult tâmpeniile astea. E o fotă drăguţă. Şi nu trebuie să lupte pentru ea însăşi, fiindcă eu sunt aici să lupt pentru ea.

- Dar nu lupţi. Simţi cum o cuprinde furia. El fusese o iluzie. Dacă se pierduse cu firea pentru că avuseseră o singură afurisită de ceartă, n-ar fi rezistat niciodată împreună. Ea era dificilă. Ştia asta, dar crezuse că el era singurul bărbat din lume care ar putea sta lângă ea. Nu lupţi deloc pentru ea. O cocoloşeşti şi o s-o faci până când n-o să mai aibă o viaţă, şi chestia e că nici tu n-o să ai una.

El ridică dintr-o sprânceană. -Ah, pentru că n-o las să accepte abuzul tău, nu pot avea o viaţă?

- Şi tu eşti blocat în acel moment. Nu te poţi ierta că n-ai fost în maşina aia cu ea. Ştia că el nu avea s-o asculte, dar nu se putu opri din vorbit. îl iubea. Probabil n-avea să mai iubească pe nimeni aşa cum îl iubea pe«» dar ştia când un bărbat terminase cu ea. Accidentul tva fost vina ta, dar partea asta este. Eşti tatăl ei. Trebuu s-o protejezi. Chiar şi ele ea însăşi. O să trimit pe să-mi ia lucrurile. Nu că ar fi multe de luat. ^

-Ai putea să-ţi ceri iertare. El inspiră ^ânc Şi Îl a că ajunge la o hotărâre. Ai putea să-ţi ceri iertare Noelle, şi poate după aceea am putea face ceva.

, viitoare când avea să facă o mişcare greşită şi petreacă tot restul vieţii cerându-şi iertare> '

■^vrob^ eSîC Că 7 Cred Că 9m greşit nic}^ară j crede. Nu legat de asta. La revedere, Armiei

Mi îndreptându-se spre holul care ducea în parcare bia put^ vedea de lacrimile care-i inundaseră ochii Ştinuse până acum_

jsjoelle stătea acolo, bra un dezastru, rimelul curgân- pe obraji-

„Lila, îmi- îmi pare rau. N-am vrut să vă fac asta ţie şi lui tata.

Chiar nu era vina ei. be iasa pe bancă lângă scaunul lui Noelle, pentru că nu voia să se aplece asupra ei. Ce avea ea de spus trebuia spus ochi în ochi.

-Ştiu, scumpo. Vreau să te gândeşti la asta. Tu îţi eşti de ajuns. îţi eşti de ajuns să te ridici, să răzbaţi şi să mergi. Tu singură îţi pui piedici. Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti. Armie stătea în uşă.

Ea se ridică şi plecă, simţind cum el o urmărea cu privirea.

Când ajunse la maşină, îşi reprimă lacrimile şi se îndreptă spre singurul loc în care mai putea merge.

capitolul 15

-Hei, ţi-am adus nişte ceai.
Lisa intră în micul apartament aflat deasupra restantului Guidry's ce-i servea Lilei drept reşedinţă temporară.
ce :n Mul ^sc! Se tinuse tare timp de ore întregi, ceva
Putea ^'^ după anii Petrecu P la s Pitai * Pro Pria dramă
în a a ?te Pta - Deşi, dacă se gândea, era ceva ce căpătase

Peanut se uită la ea de la locul lui. Câinele părea ştie că se întâmplase ceva groaznic şi rămăsese aproape de ea.

Lisa se aşeză la capătul patului, cu o privire îngrijorată pe faţă.

-Aş vrea să vii să stai acasă la noi. Vreau să am grijă de tine.

Faptul că cineva avusese grijă de ea o adusese din capul locului aici. Căzuse în cea mai blândă şi dulce capcană dintre toate, cea care păruse un paradis. Dar, în după-masa asta, capcana se deschisese brusc, şi ea fusese distrusă. Reuşise să se târască de acolo, dar se temea că îşi lăsase o bucată bună din ea în casa aceea unde fusese pentru scurt timp fericită.

- Sunt bine. N-a mers. Am înaintat mult prea repede.

Asta le spunea tuturor celor care o întrebau. Fusese o greşeală să se mute împreună.

Ce-ar spune Armie? Ar trâmbiţa prin oraş că ea îi abuzase fata? I-ar întina reputaţia ca s-o facă să plece? Ea ar fi zis că nu, dar nu anticipase nici cât de departe ar merge el ca s-o protejeze pe Noelle - şi pe el însuşi. După tragedie, el găsise un loc unde se simţea confortabil, şi viaţa părea în ordine, iar ea era cea care îl ameninţa.

- Ba nu. Ce s-a întâmplat? Lisa o sfredeli cu o privire iscoditoare. Nu plec până când nu-mi zici. Ştii cât de perseverentă pot fi. Asta o să auzi pentru următoarele câteva săptămâni. „Ce s-a întâmplat, Lila? Cum te pot ajuta, Lila?" îşi puse mâna pe piept şi afişă o expresie şocată. „Ah, vai de mine, am făcut ceva, Lila?" Uite, asta e manipulare, pentru că ştiu al naibii de bine că n-am greşit cu nimic, dar o să te enerveze, aşa că ăsta e drumul pe care o să merg.

Asta făceau surorile. Te băteau la cap şi nu le păsa de limitele personale când îţi voiau binele. Asta încercase ea cu Noelle, pentru că ştia că aşa ar fi făcut oricare dintre fraţii ei pentru ea.^ mie greşea. Poate ca nu avusese doi părinţi iubitori ' îi písese pe Will, pe Laurel şi Lisa. Se iubiseră şi sprijiniseră unii pe alţii. Se învăţaseră unii pe alţii ce ÎÎnna să fie o familie.

Ne-am certat, b-a despărţit de mine. Âl mângâie pe Peanut, prezenţa lui liniştind-o. lisa icni. _ Ce-ai făcut?
-De ce crezi că am făcut eu ceva? - Pentru că te cunosc de-o viaţă. Poţi fi o scorpie, putea, dar de data asta fusese scorpie din motive întemeiate.

-Am forţat-o pe Noelle la fizioterap ie. Am încercat s-o ridic şi s-o fac să meargă şi am spus nişte lucruri urâte cum că îi e mai uşor să stea în scaunul ăla. Cred că eram la un pas de a o enerva într-atât încât s-o facă doar ca să-mi scoată ochii. Lisa oftă.

-Aşa cum ai făcut când am picat la fizică. îmi aduc bine aminte. Tu şi Will m-aţi enervat în asemenea hal, că nimic nu m-a împiedicat să iau examenul ăla şi să vă arăt eu vouă. Ştii că Laurel a făcut la fel, şi tu doar ai ajutat-o. A luat notă de trecere, şi tu ai fost fericită. Eu am luat un zece minus, şi tot ce ai făcut a fost să mă baţi pe spate şi să-mi spui că ştiai că o să reuşesc.

Lila era cu doar câţiva ani mai mare decât fraţii ei mai mici, dar fusese cea care se asigura mereu că-şi făceau temele şi că mâncau de cină.

-Laurel n-a fost niciodată bună la mate şi la ştiinţe. Avea alte talente. Tu erai leneşă şi te legănai în braţele inteligenţei tale înnăscute. Dacă rămâneai repeten- tă atunci, şcoala ar fi cerut o discuţie cu părinţii. Noi n'aveam pe cine să trimitem.

Anii aceia fuseseră tare grei; fuseseră tot timpul pe Muchie de cuţit. Nu putea repeta asta. Nu îşi putea Pur şi simplu scuze pentru ceva ce nu regreta doarca să se întoarcă la el. Era inevitabil ca ea şi $No_{e}ll_{e}$ - ciocnească din când în când, şi lucrurile s-ar re ^ Ar fi din nou pe muchie de cuţit, la fel ca în copilări' să fie perfectă sau să piardă totul.

- Hmm, nu m-am gândit la asta aşa. Ca adolescent părea nedrept, spuse Lisa.

- Da, mă rog, sunt sigură că Noelle ar fi de acord cu tine. Cu siguranţă Armie este. Mi-a cerut să plec, pentru că, dacă aş fi rămas, n-ar mai fi pus-o pe Noelle pe primul loc. Chestia este că şi eu încerc să fac acelaşi lucru.

Ştiuse că aveau să se certe pe tema asta, totuşi o făcuse.

- Nu vrea ca ea să facă fizioterapie?

-Crede ce i-a spus bătrânul doctor. Nu vrea o a doua opinie, pentru că nu vrea să-i dea lui Noelle speranţe deşarte. Eu chiar cred că e mai bine decât fără nici o speranţă. Cel puţin, dacă ar fi crezut că există vreo şansă, ar fi încercat să afle cum să fie mai independentă. Armie a adaptat toată casa astfel încât ea să nu se forţeze. Asta e grozav, dar lumea n-o să fie la fel. Nu e la fel pentru ceilalţi. A făcut o treabă bună pentru ca ea să se simtă în largul ei, dar n-o învaţă aptitudini esenţiale de viaţă. Eu am încercat s-o învăţ cum să se descurce prin casă. Ea îmi spune că nu poate. Chiar crede că oamenii în scaun cu rotile nu pot găti sau spăla? Pentru că e ridicol. Chiar şi dacă n-o să se ridice niciodată din scaunul ăla, poate fi independentă. Poate merge la facultate şi poate studia ce vrea. Poate avea o viaţă împlinită şi să facă lucruri uimitoare, dar nu şi dacă nu va crede în ea însăşi.

-Trebuie să vorbeşti cu el, o îndemnă Lisa. -Am încercat. El a zis că nu ar lua în consideraţie să vorbească cu mine decât dacă îmi cer iertare de la Noelle. Presupun că mai vrea şi să n-o mai forţez să încerce să meargă. Mai erau şi alte lucruri de care îi era teamă. Poate că e mai bine asa. Nu pentru Noelle, ci pentru mme. Nu cred că ar fi' mers între noi pe termen *lung,*că nu cred că ar încerca vreodată să rişte să mai Cun coP''[1]- eU nU ŞtlU dacă Pot trăi fără a încerca - om unul-[sa] Sa făcu ochii mari

Nu mai vrea copiii Vreau sa zic, înţeleg că a trecut [r]in asta o dată, dar ţi-a spus aşa de-a dreptul că nu mai Îea alţi copii?

„A zi[s că trebuie sa se] g[andeas]ca. Poate că dacă l-aş fi cunoscut în alte circumstanţe... Nu e rău sau greşit [ca] el să nu mai vrea copii. Categoric nu-l face să fie o persoană rea, doar una nepotrivită. Sau poate erau mult prea nepotriviţi ca relaţia lor să fi funcţionat vreodată. Era atât de obosită. Cred că îi plăcea ideea de a avea o femeie în viaţa lui, dar realitatea s-a dovedit a nu fi chiar asa grozavă. Pentru o vreme, i-a convenit să fie cu mine, şi după aia nu i-a mai convenit şi m-a dat afară.

- Nu cred că asta a fost. V-am văzut împreună. Era mai fericit decât l-am văzut vreodată.

-Păi, n-am meritat să lupte pentru mine, spuse ea tristă. Crezi că o să le zică tuturor că am încercat să-i fac rău lui Noelle?

- Ce? De ce să facă asta?

-Pentru că, dacă nu merge treaba cu dispensarul, o să plec din oraş, explică ea. Va trebui. Trebuie să am o slujbă. Dispensarul nu aduce mulţi bani. Chiar puţini, ^e fapt, dar trebuie să am o modalitate de a o plăti Pe Mabel şi de a continua să funcţionez. încep să am Pacienţi, dar Armie ar putea opri asta cu câteva vorbe. [Eu] sunt străina.

Privirea Lisei se înăspri.

-Dacă o vorbeşte de rău pe sora mea, o să aibă de-a [iac]e cu mine.

, nu voia s-o bage în bucluc pe Lisa, care se potrivea [Dlne] aici. Iubea locul ăsta. Lila începuse să se simte ca [d]°f[ă] Papillon, dar nu putea lupta dacă Armie se deci- [a ca] n-o voia aici. I-ar putea afecta afacerea surorii

ei.-Nu ştiu. Poate că aş putea încerca să găsesc p$_{e\ ci}$va în locul meu. Ultimul lucru de care am nevoie e^' Guidry's să-şi piardă afacerea din cauză că eu simt sor* ta. Dacă plec, ar putea să uite asta.

Uşa se deschise, şi intră Remy.

-Nu pleci nicăieri, Lila. Locul tău e aici, şi te asigur că nimic din ce spune Armie nu poate face rău afacerii ăsteia. Eu şi Dixie avem singurele localuri din oraş, şi $_{ea}$n-are bar. Te asigur, dacă au de ales între a-i face şerifului pe plac şi a-mi face mie, oamenii o să se gândească la faptul că eu n-o să servesc nici o persoană care încearcă să alunge din oraş un membru al familiei mele.

Lila se ridică, şi Peanut sări pe podea, aşezându-se lângă ea.

-Tu erai cu urechile ciulite la ce discutăm?

Remy avu bunul-simţ să roşească uşor.

- Păi, Zep făcea deja asta, şi am zis că nu trebuie să ştie mai mult decât mine.

De după colţ apăru capul lui Zep.

- Scuze! Am văzut că doamna doctor aici de faţă era supărată şi am vrut să ştiu dacă ar trebui să dau vreun pumn cuiva.

Ea oftă.

- În primul rând, sunt asistentă practiciană. În al doilea rând, nu. Dacă dai cuiva un pumn şi îţi vătămi din nou degetul ăla, nu ţi-l mai cos. Dacă îţi place degetul tău mic, nu te bate pentru următoarele opt săptămâni sau aşa ceva.

Zep scutură din cap.

-Nimeni n-o să-ţi spună asistenta practiciană Daley. E prea lung. Şi, în cazul ăsta, o să găsesc o altă cale să te apăr. Pot inventa tot soiul de feluri în care să-l scot din ţâţâni pe şerif. Nu poţi să pleci. Avem nevoie de tine. Mi-am dat seama, mai nou, că e important să avem un membru al comunităţii medicale în familia noastră. Dacă am o mahmureală de zile mari, pot să-mi fac alifia în dispensar ş. tu o să mă rehidratezi. D$_{e}$
Îne'a, P°^{l} ^{s}f * $^{fac\ sa'mi}$, ^ ^{un} bilet cum că m- $_{au}$ ¡Litbine analele pentru bolile cu transmitere sexuală pLină o mulţime de paşi.
" Cel puţi", exista cineva care o putea face să zâmbeas- $_{că}$ şi acum, chiar daca era dm cauza atitudinii lui de
^{pt}°. 0 să-ţi scriu biletul ăla. Ar trebui s-o tragi în folie $_{de}$ plastic. Dar trebuie să iau în calcul faptul că e greu $_{s}$â profesez în oraşul ăsta. Remy, te rog, nu spune nimic. O să vorbesc eu cu el. O să-i promit că n-o să-i stau $_{în}$ cale şi o să am o atitudine profesională când o să ne întâlnim.
Remy se încruntă.
- în câteva zile, o să-şi dea seama că a fost un idiot şi o să se răzgândească. Eşti pregătită pentru asta?
Ea nu era pregătită sâ se gândească la nimic în afară de a se întinde în pat şi a dormi. Dacă reuşea să adoarmă.
-Nu cred. Chiar dacă o face, va fi doar o chestiune de timp până când o să fac ceva care o să-l enerveze din nou.
Privind în retrospectivă, putea vedea că accidentul fusese cel care-i salvase prima dată. Ea îl făcuse de râs în cafenea în acea zi, şi doar faptul că oamenii din oraş ajunseseră s-o vadă drept eroină îl făcuse să se răzgândească. Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, ei n-ar ti continuat. Poate că ar fi fost mai bine, pentru că n-ar fi fost atât de greu să colaboreze cu el acum.
- Mă duc să-ţi iau lucrurile, promise Lisa.

mă duc eu. Zep făcu semn din cap în direcţia Lisei. Dacă te las pe tine, probabil o să ajungi la zdup, P^tru că poti fi rea când vrei. Cu siguranţă Remy ar [a]lunge la închisoare. I-a promis o bătaie lui Armie daca te, Uneşte, şi fratele meu se ţine întotdeauna de cu- Van/- Se pare că eu sunt singurul cu minte de aici. Une
ar u crezut?
Categoric, nici unul dintre ei trei.
-O să-i trimit un mesaj să-i spun ca Mulţumesc! E o singură sacoşă, plus lucrurile luj^ tl1' N-am mare lucru. ' earilit.
N-avea multe şi se părea că situaţia nu avea schimbe prea curând.
- Cred că voi două aveţi nevoie de o sticlă de vin ■ cele mai bune chipsuri pe care le-aţi mâncat vreodât Cel puţin, asta pretinde bucătarul meu. Remy îi aruncă un surâs. Le vreţi aici sau preferaţi să ieşiţi în grădin^ E aproape goală, şi apa e frumoasă la ora asta. Cred câ Otis mişună pe aici.
Băutură şi aligatori.
- Sigur. în grădină ar fi bine. Dă-mi un minut şi cobor.
Mulţumesc mult că mă laşi să stau aici. Aş putea să stau la dispensar, dar aici e mai drăguţ.
- Asta nu spune multe, *ma soeur*, răspunse Remy. Dar eşti întotdeauna bine-venită. Şi sper că te vei gândi serios să rămâi în oraş, chiar dacă şeriful e un nemernic. Câteodată, bărbaţii sunt nişte fiinţe tâmpite, şi avem nevoie de timp să lămurim lucrurile.
Remy ieşi, şi Zep îl urmă, salutând-o cu mâna bandajată.
Uşa se închise, şi rămase din nou cu sora ei şi cu câinele.
Pentru un moment, Lisa tăcu.
- E în regulă. O să fie bine.
Ea încuviinţă din cap.
-Ştiu. ^
Dar, în adâncul fiinţei ei, durerea... Doamne, cei re re! El plecase. Probabil o ura. Credea că inten^ să-i facă rău fetei lui. Ăsta era cel mai grav lucru.. ^ făcea griji pentru ea. El o ura, şi ei îi era dor de e • îi ducea dorul.
Lisa se apropie şi o îmbrăţişă pe Lila.
^ nu faci vechile greşeli. Descarcă*! Uâ-mâ f pentru tine. Nu ţine în tine, pretinzând câ roj ordine- ^ ?* ^n pe Laurel şi s-o pun pe ^ ' hai să avem şi noi grija de tine de data asta. L-ai iufci/ Li o greşeală să recunoşti Te rog, nu tine asta în rine" naCâ eşti cu adevărat aşa calmă, e bine. Dar, dacă simţi nevoia să plângi, nu te ascunde. Nu vine nimeni să ne ja de aici. Crezi că nu ştiu cât de greu a fost pentru n-ne şi Will-7 Ştiu. Lasă-mă să fiu eu cea puternică pentru one de data asta! Te rog, lasă-mă să te răsplătesc! Şi, da. mă pun eu în centrul atenţiei pentru că mă tem că tu jvo sa te pui niciodată pe primul plan.
Bunătatea surorii ei avu efect acolo unde răceala lui Armie nu reuşise. Era adevărat. Ţinea în ea, o reminiscenţă din copilărie, dar una de care nu mai avea nevoie. N-avea să mai fie niciodată femeia care plângea din orice, dar pentru anumite lucruri merita să plânei. Dragostea ei merita nişte lacrimi. -L-am iubit. Eu niciodată...
Cuvintele nu-i veneau. Lisa o strânse în braţe.
-N-ai cunoscut niciodată pe cineva ca el. Ştiu. Este în regulă.
Lila îşi dădu drumul, o lăsă pe sora ei s-o consoleze. Lacrimile pe care şi le reţinuse toată ziua se revărsară în sfârşit.
El plecase, şi cu el plecase o parte mare din inima ei.

Armie se simţea ca un zombi. Se mişca, spunând toate acele lucruri pe care trebuia să le spună, dar nu pu- tea si mţi nimic. O pusese pe Noelle în maşină, mersese acasă. rămăsese calm, dar se simţea ca şi cum încă era Pnns în acei moment când își dăduse seama că trebuia

^Părăsească pe Lila. De J'a H ducea dorul.'! rcbuiîi să .se concentreze asupra fetei lui F care avea *nevoie* de el. ' a er a cea

~ Vrci S;1 mănânci ceva? Pot să comand Pi2za o . ar trebui .să facă ceva sănătos. Dar, dacă deschví á derui, vedea ce plănuise să gătească Lila pentru erau acolo, pregătite şi gata de a fi folosite, n ^ ! prietena *lui* era foarte organizată. ' ntru câ

Nu era *prietena* lui, şi ăsta era cel mai tâmpit cu * din lume. Nu era o fată şi era mult mai mult de ^ prietenă. Era iubita lui. Perechea lui. Fiecare gând^ care se trezea şi alinarea lui. 0 cu

Cum de se ajunsese la un asemenea rahat? Crezuse că Noelle era în siguranţă cu Lila. Fusese cea mai mare[6] uşurare că cineva fusese acolo să-l sprijine şi să fie partenera lui. Putea lucra în tura de noapte fără a-şi face griji în *fiecare* secundă. Putea să aibă încredere în ea dacă *Noelle avea nevoie să* meargă undeva. „Vrei ca restul lumii să te slugărească? Asta pare a fi foarte uşor."

Nimic din anul trecut nu fusese uşor pentru nici unul dintre ei. Noelle avea nevoie de cineva care s-o sprijine şi care nu să ţipe la ea.

„Aşa cum ţipa tatăl tău la tine când petreceai prea mult timp umblând după fete în liceu şi nu te ocupai de teme? A fost dur ca naiba cu tine, şi i-ai mulţumit bătrânului pentru că te-a făcut să mergi la facultate. Ai *fi* lucrat la un fast-food dacă n-ar fi fost el care să-ţi fi tras şuturi în fund."

Tatăl *lui.* El fusese regele dragostei severe. Dar Noelie n-avea nevoie de asta. Nu avea nevoie.

- Nu mi-e foame. a

Ea stătea la masă la fel de tăcută cum fusese în m^ ^ pe drumul spre casă. Plânsese, dar în tăcere, şi înfuriase şi mai tare. Cum de nu văzuse.[7]

j

- întotdeauna a fost asa rea cu tine?

de Ju S Ea întoarse capul, uitându-se la el cu ochii roşii Absolut deloc. Tată, ne certam. Ea mă forţa

elI nu voiam- .N-are dreptul sa vorbeasca aşa cu tine. , A fost o scorpie, dar şi eu am fost la fel. N-avea importanţă ce făcuse Noelle. , Ea e adult, şi mă îndoiesc sincer că tu ai fost o... Nu vreau să foloseşti limbajul ăsta. Noelle strânse pumnul, cu trupul încordat. _Am 16 ani. Aproape 17, tată. Te asigur că folosesc mult limbajul ăla. Nu putem să vorbim cu ea? Poate că, dacă vorbim cu ea, o să se împace cu ideea că o să fiu în scaunul ăsta pentru tot restul vieţii. Ştiu că încearcă să ajute.

Oare.[7] Aşa crezuse şi el. Dar dacă asta însemna ideea ei de ajutor, n-avea ce căuta în casa lui. El trebuia să aibă grijă de Noelle, şi asta însemna s-o încurajeze.

„Nu poţi pricepe că nu-i normal pentru ea să nu se certe cu nimeni? Îi e frică să lupte chiar şi pentru ea însăşi."

Pasivitatea lui Noelle era ceva normal? Ea fusese întotdeauna o fată tăcută şi studioasă, dar după divorţ nu se certase niciodată cu el. Nici măcar o dată. El crezuse întotdeauna că era norocos, dar dacă motivul nu era faptul că ea credea că el avea întotdeauna dreptate? Dacă bunăvoinţa ei de a accepta ce-i spunea el era pentru că îi era

teamă de ce s-ar întâmpla dacă tulbura apele? ; Eşti fericită aici, da, scumpo? încordarea o părăsi cu un lung oftat, ca şi cum fusese tăiată o frânghie. -Bineînţeles. „
-Probabil a fost ciudat să ne mutăm aici după ce manfia ta a murit.
"Tată, îmi place aici.

Lila greşea. Lila nu înţelegea ce înseamn- copil cu dizab iii taţi. Nu ştia ce înseamnă să-ti f Un pentru un copil, cum era ca tot ce făcea el să T ^ viaţa fetei lui. 9 ecteze
Se auzi un ciocănit în uşă, şi el se uită la bagajul re-l făcuse. Când sunase Remy, el se silise să adune \u ^ rile Ulei şi să le pună într-o sacoşă de hârtie Lu ^ ei. Doamne, ce puţine erau! O dăduse afară cu atât d puţin. Avea câteva schimburi de haine, nişte slapi ^ de puţine chestii feminine. N-avusese timp s-o ducă la cumpărături, şi ea nu se plânsese. Doar împrumutase de la Noelle şi glumise că imediat ce veneau banii de la asigurare ea şi Noelle aveau să dea iama prin magazine Totul fusese o mare minciună? Nu aştepta cu nerăbdare această confruntare. Remy n-avea nici el copii. Nu încă. Pe Remy îl interesa acum doar că Lila fusese făcută să sufere. Nu încăpea îndoială că Armie o făcuse să sufere. Văzuse asta în privirea ei uimită, dar ea nu plânsese. Nu. Adunase totul în ea, şi nu exista nimeni lângă care ea să se cuibărească şi căruia să-i împărtăşească acea parte sensibilă a ei. Deschise uşa şi scoase un oftat de uşurare, în uşă stătea Zep, cu acea veşnică privire amuzată pe faţă.
Nu-s bun să descifrez femeile. Dacă aş fi fcst> h Ï0S aruncat la răcoare mult mai rar, pentru că mi-aş

-Hei, am venit să iau lucrurile Lilei. Intră cand Armie se dădu la o parte. Hei, Noelle! Ce mai faci? Noelle se mişcă de lângă masă, venind înspre hving- - Ce face ea?

- Care ea? Ah, Lila. Zep ridică din umeri. Mă ştii-sfianiin-
tit să nu mă culc cu poliţiste. să ştie

- Zep! Armie era foarte sigur că Roxie n-ar tot oraşul despre acea unică noapte în care pa Noelle îşi dădu ochii peste cap.Toată lumea ştie. tată. Şi toată lumea ştie că Rr,xi* 'Hne la el şi se urăşte pentru chestia asta. Vreau inCaje Ulâ- Mă urăşte?
^ Armie trebuia să clarifice **cm** pentru fata lui. ' Va fost vina ta. Nimic din toate astea nu e din vina \{ai bine du-te şi alege un film şi comandă pizza. ^Pentru o secundă, văzu o sclipire în ochii lui Xcelle. . noi ea se retrase în sine, privirea ei devenind obosită. -Am de lucrat la un proiect. Mă duc la mine în
^ naiba! Trebuia să-i acorde timp. Şi el avea ne/o ie de timp. Lila intrase ca o furtună şi plecase la fel lăsând
un dezastru în urma ei.

N-a plecat Tu ai dat-o afară. Ar fi putut fi aici acum, discutând situaţia, dacă ţi-ai fi luat un răga; să te calmezi înainte să-i dai ultimatumuri."
Acum, nu-şi asculta vocea interioară. Subconştientul lui căuta orice scuză s-o ierte şi s-o aducă înapoi. Era egoist O voia pentru el însuşi. Fusese în regulă şi când ea fusese cel mai bun lucru pentru Noelle, dar acum se dovedise că acel instinct fusese greşit
Merse la bufet, unde pusese sacoşa cu lucrurile personale şi cealaltă sacoşă de hârtie pe care o folosise pentru a aduna lucrurile câinelui, şi îl săgeta vinovăţia. Nici nu era sigur de ce se simţea vinovat - pentru că-i ceruse Lilei să plece sau pentru că o adusese în casa lui de la ^n început.
-O să fie bine, spuse Zep uitându-se în jur. Nu-ţi tace ^ji pentru Lila! E puternică. "Da, aşa e.

Avea o personalitate puternică. Câteodată, te irita, sjar' ah, când erau pe aceeaşi lungime de undă, nu se niciodată mai bine în toată viaţa lui. e munca ei. E foarte dedicată dispensarului ei. ' Personal, sunt fericit că o avem aici.Armie încuviinţa din cap şi îşi dori c;i ^ ^ cc Şi ci să pontă sta şi rumega la cum să-şi pUn^P'c" în ordine.

Zep ridică din sprânccne.

-încă are postul ăsta, da?

_ Ce vrea să însemne asta?

-înseamnă că sunt tare de tot când e vorba să tr cu urechea, şi prin tare vreau să spun chiar grozav. Am auzit-o pe Lila întrebând-o pe Lisa dacă ea crede că tu aî încerca s-o alungi din oraş.

Ea credea asta?

- De ce aş... N-aş lipsi oraşul de un cadru medical pro fesionist doar ca să n-am de-a face cu fosta mea prietenă
- Bine, pentru că eu cred că ea îşi face griji că tu ai face asta.
- Nu i-am dat niciodată vreun motiv să creadă că as fi crud cu ea.

Zep încuviinţă din cap.

- Da, bine. Câteodată, lucrurile nu sunt aşa cum par. Nu că eu aş şti multe, dar există chestia aia cu percepţia de care-mi amintesc din liceu. Tocmai mă gândeam la asta dintr-un oarecare motiv. Cred că ea are o percepţie greşită despre tine.
- Categoric are dacă îşi închipuie că o s-o alung din oraş. Ar fi ridicol. Nu făcuse niciodată ceva care s-o determine să creadă că era genul ăla de bărbat. Sigur, putea fi tăios, şi la muncă folosea un ton diferit. Trebuia. Sunt şeriful. Trebuie să fiu intimidant într-o oarecare măsura, dar n-am încercat niciodată s-o intimidez.
- Poţi fi intimidant chiar şi când nu încerci, răspunse Zep. Eu cam ştiu.

^ Zep se întoarse, şi Armie voia să-l lase să plece. Voia sa-l lase să iasă şi să nu mai spună nimic. -Ea chiar e bine? Trebuia să ştie.

^p ţinea amândouă pungile într-o mână.^tristă Cred că se gândea că tu eşti alesul. Nici u înţeleg. Nu cred ca există un magic „ales" f$_r$ e evident ca ea considera că eşti special. Ram vă' ^{U}!lo niciodată pe femeia aia plângând. Bine, n-am --ut-o nici acum, dar am auzit-o. ^Plângea? Armie ura gândul ăsta. îşi păstra sentimente pentru ea, controlandu-le întotdeauna, cu excepţia Momentelor când era cu el.

.Cred că Lisa a convins-o că e în ordine să plângă. Avea nevoie de asta. Zep îl bătu prieteneşte pe braţ peci, cam asta-i, şerifule. Nu trebuie să te simţi prost. Â plâns şi când am plecat eu - ea şi Lisa ieşeau în grădină să bea nişte vin şi probabil să vorbească despre cât de nemernic eşti. Ea e deja pe cale să depăşească momentul asta. Ai noroc. Lila nu e genul care să se agaţe de un bărbat. N-o să vină alergând la tine, rugându-te s-o iei înapoi. Ai avut noroc cu ea. Ai scăpat basma curată.

-N-am încercat să scap de ea.

Zep ridică dintr-o sprânceană.

- Deci tu eşti cel care o să se agaţe?

-Nu, ţi-am spus. N-a mers. încercam doar să spun că nu m-am trezit azi-dimineaţă cu gândul să mă despart de ea.

-Ah, mă gândeam că poate ţi-ai dat seama că nu-ţi place să stai cu ea, comentă Zep. Ştiu că tu eşti bătrân şi alea, alea, şi bătrânilor le place să se aşeze la casa lor. Am crezut că ţi-ai dat seama că ea nu era bună la treaba cu gospodărirea casei.

-Nu mă interesa ca ea să se ocupe de casă.

Deşi o făcuse mult mai bine decât el. Putea ţine casa curată, dar Lila venise şi organizase lucrurile, se ţinuse Ţ un program, astfel încât el nu mai ieşea în fugă în $^1{}_v{}^{ecare}$ dimineaţă. începuse s-o înveţe pe Noelle cum să Ceaşcă. Deşi Noelle susţinuse că nu putea.

bra periculos. Aragazul lui era pe gaz, şi nu era con- ruit pentru o tânără în scaun cu rotile. Deci ea nu aveasă gătească niciodată? Ar fi greu. Lumea nu ave se schimbe pentru ca ea să se acomodeze. Trebuia s* ^ adapteze ea. Adaptarea era necesară pentru o viaţă by * El fusese nevoit să se adapteze. Toată lumea trebuia^' se adapteze.

-Scuze, zise Zep, sunând oricum numai a scuze nu N-am vrut să te jignesc. Cum am spus, nu înţeleg toată treaba asta cu îndrăgostirea. Sexul, da, îl înţeleg, dar după cum plângea femeia aia, bănuiesc că era despre ceva mai mult decât despre sex.

- Nu că ar fi treaba ta, dar am avut un dezacord legat de modul în care se ocupa de fata mea.

- Ah, Doamne, dacă nu-nţeleg chestia cu îndrăgostirea, categoric nu înţeleg treaba cu copiii. O să îi duc astea Lilei. Se opri la uşă. N-ar trebui să întreb, dar sunt nelămurit. Deci, tu ai vrut să aibă o relaţie cu Noelle? Sau n-ai vrut?

- Bineînţeles că am vrut ca ea să aibă o relaţie cu Noelle. Nu pot fi cu o femeie care nu are o relaţie cu fata mea. Cred că am crezut că Lila ar vrea să fie o figură maternă pentru ea. Am greşit.

Pentru că mamele nu erau dure cu copiii lor.

A lui fusese. A lui fusese o adevărată mamă războinică, pogorând iadul asupra lui la nevoie.

Dar ea nu i-ar fi spus lucrurile alea dacă el ar fi fost într-un scaun cu rotile. Dacă i s-ar fi luat totul, mama lui ar fi fost genul acela iubitor.

Zep se rezemă de uşă.

-Ah, a ignorat-o pe Noelle? Nu pare ceva drăguţ.

-N-a ignorat-o. A fost rea cu ea.

-Nici asta nu sună ca Lila, cugetă Zep. E sarcastică şi puţin rece, dar nici măcar cu mine nu e rea. Ah, mă ameninţă cu bătaia, dar de fapt are grijă de mine- Doctorii pot fi în felul ăsta. Am aflat că toţi cei care Practică medicina pot fi mult prea sinceri cu un oa Nu e mereu aşa uşor de auzit, dar e necesar. Dat ce ştifrate? Hei, mă duc la o petrecere de burlaci săptămâ- CU'viitoare. Poţi să te aprovizionezi cu Dr Pepper? îmi n\uie 0 sticlă de dimmeaţă' ^ amândoi ştim că o să tre a la răcoare. Noapte bună, şerifule! aÎU'Zep închise uşa în urma lui, şi Armie rămase să corn erate exact cât de singur era.

capitolul 16

-Am primit un telefon că şeriful aduce pe cineva, spuse Mabel patru zile mai târziu. Se pare că a avut loc un incident pe autostradă, şi are nevoie de o analiză de sânge. Şoferul nu vrea să sufle în etilotest. Cu toate astea, nu a trecut testul de ebrietate la faţa locului, căzând în canal şi scrântindu-şi glezna.

Lilei i se încleştă stomacul, dar ştia că asta trebuia să se întâmple. Ştia că în cele din urmă avea să stea faţă în faţă cu Armie. Amândoi erau în prima linie în micul lor oraş. Era inevitabil să lucreze împreună la un moment dat.

Şocant era cu ce nu fusese silită să se confrunte. Se aşteptase să-i înconjoare o avalanşă de bârfe. Toată lumea din oraş ştia că ea se mutase cu Armie şi cu Noelle. Doi oameni începuseră chiar s-o chestioneze discret despre nuntă. Firește, cei doi erau florăreasa oraşului şi Dixie, care deja plănuia să facă aprovizionarea cu mâncare a petrecerii.

Nimeni nu-i spusese un cuvânt. Era ca şi cum lumea nu Ştia că nu mai era posibila viitoare doamnă Lavigne.

-Când o să ajungă?

Mabel pregătea deja documentele.

~ A spus că în cinci minute. Nu e o urgenţă. Armie ^ c^de că şi* fracturat glezna. N-a vrut să-l arunce pe °aiat m celulă până când nu te uiţi la el. Mă duc să pre- gatescosalăde consultării.Plecă înainte ca Lila să apuce să-i spună să se ducă ea în întâmpinarea şerifului.

^u era genul ăsta. Nu era femeia care să îşi piardă cumpătul când un fost prieten îşi făcea apariţia. La dracu\ rămăsese în relaţii bune cu câţiva dintre f0ştii ei. Nu cu cel care se dăduse la surorile ei, dar vreo d0i bărbaţi cu care ieşise în facultate erau oameni pe care se putea opri să îi salute şi cu care să schimbe câteva vorbe despre familiile lor.

Bineînţeles că nu plânsese după bărbaţii aceia. Nu se trezise în toiul nopţii întinzând mâna după ei şi ru- gându-se ca totul să fi fost un coşmar. Acele despărţiri fuseseră logice. îşi continuase viaţa fără acea groaznica durere în stomac că ceva lipsea şi nu putea fi înlocuit.

Uşile se deschiseră, şi iată-l - mare, masculin şi nemaipomenit. Faptul că era un nemernic ce nu-şi putea depăşi temerile nu schimba felul în care trupul ei reacţiona la prezenţa lui. Nu voia să facă nimic mai mult decât să se arunce în braţele lui.

Doar că braţele lui erau ocupate cu un băiat beat care se văicărea.

-N-am făcut nimic rău. A fost aligatorul. Ăla m-a făcut să derapez. Cuvintele se auzeau nedesluşit. Mabel intră grăbită, împingând un scaun cu rotile. - Pune-l aici, şerifule! îl duc în spate şi încep prin a-i lua pulsul, şi apoi consultaţia preliminară. -Vin şi eu.

Ar fi un bun pretext să nu rămână singură cu Armie. Pare greu să te ocupi singură de el. .

Băiatul avea puţin peste 20 de ani, dar rânji la Mabel ca şi cum ar fi fost cea mai sexy fiinţă pe care o văzuse vreodată.

- Hei, frumoasă doamnă! Mabel se încruntă şi se uită spre şerif. - Categoric o să-i fac o analiză de sânge. Mă dese ^ eu cu căţelandrul ăsta. Lila, rămâi aici ş ı afla cevW^-J'^***0 ******* c°nsultaţie ura, copilaşule! Şi sa nu care cumva să încerci să fl$_{ir}$. J!i cu mine- Mie îmi plac bărbaţii mai copţi şi cumva Voânzi- întâi încearca şi după aia critică. Scuze că nu te-am avertizat înainte. Armie stătea în sala de aşteptare. £a îsi luă carneţelul. Profesional. Aşa depăşise asta. Era prima dată şi cu siguranţă avea să fie cel mai greu. Peste câteva săptămâni, urma să fie mai uşor. Avea să-i poată zâmbi fără să i se facă rău în adâncul fiinţei. Peste o lună sau două, nu avea să o mai ia cu rău. Avea să fie nostalgică. Peste un an, poate că avea să se întrebe ce văzuse la el. Tot ce trebuia să facă era să aştepte, şi timpul avea să facă minuni. întotdeauna se întâmpla aşa. -Cum de s-a rănit, domnule şerif? El ezită, ca şi cum se aşteptase la ceva diferit, dar îşi reveni repede.

- L-am tras pe dreapta pe autostradă. Mergea în zigzag, şi nu numai din cauza lui Otis. A intrat cu maşina într-un şanţ. Cred că voia să fugă de mine. N-a reuşit.
- Deci a fost implicat într-un accident auto?

Era greşit să spere la ceva mai complicat? Poate avea leziuni interne. Asta i-ar ocupa mintea.

-Nu chiar. Mergea cam cu treizeci de kilometri pe oră. Sunt foarte convins că el credea că era implicat într-o urmărire de mare viteză. Poate că în corpul băiatului e ceva mai mult decât alcool. A ieşit de pe carosabil şi ª intrat în noroi. Plouase, aşa că pământul de la mărgică autostrăzii era incredibil de moale. Herve va trebui ^ scoată maşina aia de acolo.

ştia locul. îl evita. Dacă Otis era pe carosabil în acel loc de pe autostradă, îl aştepta să plece. Exact din *Cef* motiv îsi descărca pe telefon cărţi audio. Nu era °În cauză că găsise în casa acum făcută scrum nişte carp Cu caracter sexual explicit şi devenise dependenta de ele. ~^eci cum de şi* vătămat glezna?Era din cauza cărţilor romantice. Putea da vina pe , pentru toate emoţiile astea nătânge. Citise mult pj multe romane romantice în ultimele două săptămâni J îi afectaseră creierul.

-Am încercat să-i fac un test de ebrietate la faţa ^ cului, recunoscu Armie. Ştiu, e evident că e mangă, dar trebuie să urmez un protocol. S-a împiedicat şi a ate^ rizat greşit. Ştiam că trebuie să-l aduc aici înainte să-l bag la răcoare. Nu cred că-i periculos, pentru că altfel i-aş fi luat şi pe Roxie sau pe Major, să stea cu el în timpul consultului.

- E în regulă. Era ceva cu care se putea descurca. Am avut de-a face cu situaţii mult mai rele. Spitalul la care am lucrat în Dallas deservea sistemul districtual de închisori, aşa că nu ar fi prima dată când tratez un deţinut. Mai e altceva? Mă duc să-l examinez, apoi o să-i facem o radiografie.

- Eşti bine? întrebă Armie cu voce joasă.

Ea îi aruncă un zâmbet despre care spera să nu arate pe atât de fals pe cât era de fapt.

- Sunt bine. Mulţumesc!

Urmă o pauză jenantă când amândoi se uitară unul la altul. Ea încercă să spună ceva spiritual, dar nu fusese niciodată punctul ei forte. Poate că trebuia să se răsucească şi să plece.

- Merge bine? Dispensarul, vreau să zic.

Cu doar câteva zile în urmă, se simţise în largul lui în preajma ei. Stătuse pe scaunele alea aşteptând-o să termine munca, pentru a pleca împreună acasă.

- Începe să se mişte. Lucru care mă bucură. Am făcut multe controale medicale la copii mulţumită lui Halbe şi Seraphinei, care au vorbit cu prietenele lor. Mă Wf bine cu clubul tinerelor mame. Si l-am adus pe Gene sa-i fac nişte analize.

-Serios? Cum ai reuşit? Nu fusese uşor. vorbit despre diverse înregistrări audio şi Um
'. un tur să vadă cum laboratoarele distrug probele
u poată fi luate şi lăsate la locul unei crime astfel ^oameni nevinovaţi să poată fi implicaţi în omo pupă aia, am semnat un document ce menţiona . înscena niciodată implicarea într-o crimă pe ^ comis-o- Apoi am ascultat timp de trei ore cum y ia a dat-o în bară cu o crimă în Lafayette. Trebuie recunosc, a fost mult, dar nu mai trebuie să fac asta
^"pata lui fu luminată de cel mai uluitor zâmbet.
-Ah ? mai ^ vrut să asta bucur că merge bine. Ti-am spus că oraşul ăsta se va acomoda şi te va accepta. Deveni serios, şi ochii i se întunecară.
Mi-a fost dor de tine!
Naiba să-i ia! N-avea să meargă într-acolo. Nu.
- Şi mie mi-a fost dor de tine.
De ce o fi spus asta? Avea mai multă minte decât atât, dar el stătea exact în faţa ei.
- Ce-ar trebui să facem cu privire la asta?
Expresia lui se îmblânzi, şi aproape că era posibil ca Lila să uite cât de rece fusese faţă de ea în acea zi.
Aproape.
-Nu ştiu să fie ceva de făcut legat de asta.
Maxilarul lui se încordă, şi ea putu vedea încăpăţânarea din privirea lui.
-Poate ar trebui să stăm şi să discutăm. Poate că am auzit greşit lucruri. Mi s-a subliniat faptul că percepţia Ş punctul de vedere sunt lucruri importante şi pot fi râs tălmăcite. Să nu fi înţeles?
. spus exact ce ai auzit, Armie. N-am vrut să spun m impresia că viaţa lui Noelle e uşoară. Aia a fost ^Manipulare, ca să încerc să aţâţ focul care zace în ea.
ea să vrea să-mi demonstreze că greşesc. era sigură de ce reluau discuţia aceea, dar în
Paru o scânteie de speranţă. Dacă el era dispus
să asculte, poate că ar putea încerca din nou. Ar mai încet de data asta. Fusese o greşeală să se mute^^ Ar trebui să petreacă mai mult timp împreună toti^ ^ _ F)ar ai fost bine intentionată? i-
- Dar ai fost bine intenţionată?
Ei nu-i plăcea deloc faptul că el simţise nevnio -
■ id sa în.
trebe asta.
- Am vrut s-o fac să încerce ceva ce nu voia să în ceva ce ar putea sfârşi prin a fi incredibil de bine p ^ ea. Câteodată, în terapie trebuie să fii dur, dar totul face în interesul pacientului.
El se gândi la asta pentru o clipă.
- Bine. îmi pare rău că ţi-am vorbit aşa cum am fă- cu t-o. Eram supărat. Cred că amândoi am fost şi am permis ca lucrurile să scape de sub control.
Era chiar aşa simplu?
- îmi pare rău că ne-am certat şi îmi pare rău că nu mi-a venit în minte ceva mai drăguţ să-i spun lui Noelle. Fac asta de mult timp şi pot părea rece, chiar dacă nu sunt. Sper să putem sta să discutăm despre asta, pentru că am vorbit serios. Chiar mi-e dor de tine.
- Mie mi-e un dor nebun de tine. Se întinse şi-o luă de mână. Vreau să te văd din nou. Poate că putem lua cina împreună şi să discutăm.
l-ar plăcea asta mai mult decât orice. Aveau multe de discutat.

- Ar fi plăcut. Doar că trebuie să-mi promiţi că n-o să mă dai afară data viitoare când eu şi Noelle o să avem o ciocnire, pentru că e normal şi firesc să facem asta. Când se întâmplă, ar trebui să stăm cu toţii şi să găsim o rezolvare. Sau un terapeut. De fapt, cred că şedinţe regulate de terapie ne-ar ajuta pe toţi. în special pe Noelle. Nu putea să se poarte cu mănuşi. El îi dădu drumu la mână. ,
- N-aveam de gând s-o includ pe Noelle în asta. re că aici am greşit prima dată. ?
- Să n-o incluzi pe Noelle? Să n-o incluzi în ce.

Curajul unui nou începui . în rclana noastră. Crcil că ar trebui să ,

clcdouă l.icmri.E evident că ai 0 problemă cu £ î! care îmi cresc fata. M-am gand,t mult la asta, şi,oluri - păstrăm separat cele două părţi.

simţi cum o cuprinde o amorţeală. Trebuia să fie amorţită, pentru că altfel avea să izbucnească din nou ' , beci eu nu mai vin niciodată la tine acasă.7 ¡ţi fac\ apariţia acasă la mine şi ne regulăm, după aia pleci şi te duci ia familia ta adevărată?

El strânse din dinţi.

-Nu aşa priveam eu problema. Dacă no voia în preajma lui Noelle, defept no voia ¿¿0c. Viaţa lui gravita în jurul fetei sale. îi cerea să accepte un rol secundar. Nici măcar n-ar fi prietena lui. Ar fi bună doar deo tăvăleală. Nu-i scăpă ironia. La început, exact asta voise. Când se întâlniseră, ea voise să-l pună într-o cutie şi să-I păstreze acolo. Soarta crudă făcuse ca acum el să fie cel care voia o astfel de relaţie. Pentru că ea descoperise mult mai mult, ajunsese să vrea mai mult. Era ca şi cum ea era Grinch, şi inima ei crescuse, dar locuitorii din Whoville dintr-odată nu mai voiau să cânte.

-Se întâmplă că o iubesc pe Noelle. -Ai reuşit de minune să-i demonstrezi că no iubeşti. Tonul lui redeveni de gheaţă. -Dacă ea crede cu adevărat asta, atunci îmi pare rău, pentru că eu chiar o iubesc, dar dragostea nu-i întotdeauna drăgălaşă şi dulce. Câteodată, e dură. Drăgălăşenia şi labilitatea pot fi foarte fragile. Dragostea n-ar trebui să fie fragilă, dar a ta a fost, cu siguranţă, Armie. - îmi pare rău dacă crezi asa. Mi nu mi s-a părut fragila. că simt pentru tine mai mult decât am simţit pentru °ri<*re dintre femeile pe care le-am cunoscut vreodată, dar fa e fata mea, şi trebuie s-o pun pe primul loc

-Nu încerc s-o iau de lângă tine, dar nu asculţi de un rat Medical raţional.El strânse pumnii.

- Nu \Teau s-o forţez.

-Câteodată, avem nevoie de un brânci, insistăe a n tratezi de parcă ar fi făcută din sticlă, şi nu e aşa. E Put ~ nică şi va fi şi mai puternică dacă poate răzbate pri n

El se dădu un pas înapoi. a-

- Nu pot crede că rn-am gândit că ar merge între noi Nu înţeleg de ce discutăm despre asta. Trebuie să ai ^ totdeauna dreptate?

- Cu asta am dreptate. Nu înţeleg de ce nu eşti acolo în sală, antrenând-o. Are o şansă de a merge din nou Ştiu că te simţi vinovat de accident, dar...

El înţepeni.

- Opreşte-te! Am încercat crezând că tu ai vrea să salvăm ceva din relaţie, dar îmi dau seama că nu va funcţiona.

Ea simţi cum o cuprinde furia.

- Să salvăm partea de relaţie în care tu te alegi cu sex şi eu nu fac parte din viaţa ta adevărată? Mulţumesc mult! E greu pentru mine, dar du-te şi găseşte-ţi Mirandele din lumea asta. Sunt sigură că vor juca rolul pe care-l vrei tu.

-Rol?

Furia era mai bună decât jalea.

- Da, rolul în care jumătatea ta e dulce, şi e de acord cu tine, şi îţi face viaţa plăcută, şi nu trebuie să te certi niciodată, şi viaţa nu se schimbă.

El se îndreptă de spate, stând exact în faţa ei, ca un boxer înfruntându-şi adversarul.

-Aşa să fie treaba? Mă întreb de ce ai stat. Dacă am luat tot şi n-am dat nimic înapoi, de ce ai fost cu mine?

Pe vârful limbii îi stăteau milioane de răspunsuri obraznice şi răutăcioase. „Pentru că oferi orgasme grozave. Pentru că e evident că sunt masochistă." Renunţă k ele pentru că nici unul nu funcţionase. O inunda un

Protund sentiment de tristete.

, pentru că, atunci când mă iubeai, când mă iubeai

ad evărat eram o fnnţa mai bună. P entru că ^ 'urut deschide în faţa ta ş, am putut înţelege în sfârşit c Pin e sunt Nu ştiu. Poate că nu e vorba doar despre tine Poate e şi ce s-a întamplat acolo, la spital. Dacă te-as fi întâlnit înainte de ziua aia, aş fi luat ce ofereai şi nu m-as ţ-nar fi gândit Prea mult Cu siguranţă n-aş fi pierdut cea mai bună relaţie din viaţa mea din cauza unei fete de 16 ani, dar ăsta e un soi de Waterloo, e o luptă. Aici, stau şi îmi afirm punctul de vedere, şi tu nu înţelegi, dar o fac pentru că te iubesc şi o iubesc şi pe ea şi nu pot sta să văd cum voi doi permiteţi ca un moment să distrugă tot restul vieţii voastre. Pentru că acum vreau mai mult. Tu m-ai făcut să vreau mai mult. La final, o să plec, pentru că acum mă iubesc într-un fel în care n-am făcut-o înainte, în felul în care tu m-ai învăţat să o fac. Nu pot accepta o jumătate de viaţă şi nici tu n-ar trebui. El stătea acolo, uitându-se la ea. -Nu ştiu ce să spun la asta. - Pentru că nu eşti pregătit. Poate că, dacă ne-am fi întâlnit într-un alt moment, lucrurile ar fi stat altfel. îţi doresc noroc. Simţi lacrimi pe obraz. Lacrimi prosteşti, dar erau acolo cu un motiv. Erau acolo pentru că îl iubea. Erau acolo pentru că se iubea şi pe ea. Asta era nebunia. Descoperise că nu putea iubi pe nimeni până când nu era în regulă cu ea însăşi. Acum, mă duc să îmi fac treaba.

-N-o să spun nimic, zise el când ea dădu să plece. Cuvintele lui o făcură să se oprească şi să se întoarcă. P[e]spre despărţirea noastră. Dacă cineva întreabă, o să '[es]Pun că nu-i treaba nimănui. -Şi eu o să fac la fel.

,-Şi n-o să spun niciodată ceva de rău despre tine. *tlu că eşti bună în ceea ce faci. Sunt recunoscător că aici. îmi pare rău că n-a mers. La naiba, Lila, nu ^ să fac asta!Dar trebuia, pentru că nu era pregătit să meargă ■ departe. Asta era cea mai tristă parte din toate. 0 ajutase. Ea era gata să depăşească acel groaznic moment şi să-şi vadă de viaţa ei, dar el nu era. Ea nu făcuse l f j pentru el. Până la urmă, ea nu era femeia care-l face să aibă mai multă încredere în el însuşi.

îi reveniră în minte vorbele surorii ei. îl iubise. El n- iubise la fel. Nu era vina lui.

-O să fie în regulă. Dacă încercăm, o să răzbatem prin asta şi o să fim în stare să ne uităm unul la altul fără a ne simţi prost.

- O să regret întotdeauna ca te-am pierdut.

Ea se întoarse, pentru că nu mai era nimic de spus.

- Hei, Armie, ai de gând să joci sau stai acolo holbân- du-te la cărţi?

Armie ieşi suficient de mult din starea jalnică în care se afla ca să se uite la cărţile din mână. Rege, regină, suită. Privi la cele trei cărţi de pe masă. O regină, un as şi doi de treflă. Bună mână, dar asul îl enerva.

Al dracu' să fie dacă avea vreo importanţă. Decartă şi se rezemă de spătar.

- Am ieşit.

Trecuseră patru zile de când vorbise cu Lila. O vedea regulat. Ea obişnuia să-l scoată pe Peanut la plimbare în jurul pieţei oraşului în timpul pauzei de prânz. El găsea motive să stea în afara secţiei în timpul prânzului, ca s-o poată saluta. Plimbările ei deveneau din ce în ce mai lungi, pentru că oamenii din oraş se opreau şi îi puneau întrebări. Era sigur că asta făceau, pentru că inevitabil arătau spre o parte a corpului, şi apoi Lila afişa acea Privire ce-i spunea lui că avea răbdare.

Când avea să înceteze să se gândească la ea în fiecare clipă a zilei?

e se uită la el din partea cealaltă a mesei. Mai âseseră ei doi la mana asta. Major şi R ienuntaseră.

.Ori începi sa te price pi sa ma citeşti, ori mintea nu la joc.

' Rene întoarse cărţile şi 11 arata asul şi regina ce l-ar fi costat trei dolari.

Nu jucau niciodata pe mize mari. Acest poker lunar era mai mult despre prietenie şi ieşit în oraş într-o noapte decât despre a face bani. Juca o dată pe lună de când se întorsese acasă, şi Rene hotărâse că ei toţi au nevoie de o noapte în oraş ca băieţii. Bineînţeles, pentru Rene, nu era o ieşire în oraş, pentru că mai mereu jucau la el, dar conacul Darois avea zece dormitoare, o cameră spaţioasă dedicată în întregime vinului, o sală de cinema, două bucătării diferite şi o aripă pentru camerele personalului. Armie presupunea că să meargă la casa de lângă piscină putea fi ca o vacanţă pentru Rene.

Stăteau în jurul unei mese de poker făcute la comandă, dar mintea lui Armie era hăt departe. Remy se dădu în spate, scuturând din cap. - La naiba, mă bucur că m-am retras. Se aşteptase la o oarecare mânie din partea lui Remy. Faptul că el, cumnatul Lilei, urma să fie

prezent îl făcuse să stea în cumpănă dacă să meargă. îl sunase pe Rene Şi încercase să se eschiveze, dar acesta insistase, jucând cartea vinovăţiei, de vreme ce el fusese ţintuit în casă singur după ce i se dăduse drumul din spital. Avea nevoie Prietenii lui. Remy îi dăduse mâna când intrase, şi lucrurile fusese- străniu de normale. Major se ridică şi se întinse. -Mă duc să-mi iau o bere. Quaid Harvey înclină din cap spre el. -Adu-mi şi mie una, dacă nu te superi.

Rene luâ carafa de cristal din faţa lui şi îşi turnă degete în pahar.

- Rămân la acest scotch perfect.

Armie se încruntă spre Rene, pentru că piciorul 1 • era în prezent în ghips, sprijinit pe un scaun.

- Nu iei analgezice?

Era sigur că Lilei nu i-ar plăcea ca pacientul ei să bea alcool cât timp lua calmante.

Rene flutură din mână a lehamite. -N-am mai luat chestiile alea de zile întregi. **Probabil** o să-mi doresc să nu fi făcut asta când o să am prima şedinţă de fizioterapie, dar acum mă simt bine. Quaid se aplecă spre el.

- O să te simţi mai bine când o să intentăm proces. Rene gemu. -N-o dau în judecată pe Janice Herbert. E şi aşa destul de rău că grupul ei de studiu al Bibliei vine aici o dată pe zi să se roage pentru mine. Nu-mi imaginez ce-ar face femeile alea dacă aş da-o în judecată. Rene adună potul şi luă o gură de scotch. Unde este Noelle în seara asta?

- Stă Beth cu ea.

Rar o lăsa singură pe Noelle. Fusese tânăra mai mult de câteva minute singură de la accident încoace? Obişnuia să tânjească după timpul acela. Chiar copil fiind, stătea în camera ei ore întregi, citind. Acum, el era îngrozit că ceva rău se va întâmpla şi nu va putea să aibă grijă de ea.

-Am auzit că Beth se răscoală. Major chicoti, dându-i lui Quaid berea. Quaid lovi cu palma în masă, cu un zâmbet larg. -Tatăl ei m-a întrebat dacă pot s-o împiedic legal sa părăsească statul. I-am spus că va trebui să cadă la înţelegere cu şeful lui, pentru că tribunalul va decide contra închiderii propriei fiice în casă doar ca sa ni y tă merge la facultate.ce nu vrea ca fata să meargă la facultate? întrebă ^Ah, nu cu facultatea au o problemă Marge şi Hank faptul că Beth a obţinut o bursă la UCLA i-a icos din Jâni, explica Quaid. El e absolut sigur că, în clipa în re Beth pune piciorul în California, ori va fi omorâtă va alătura unei secte. „ Bravo lui Beth! spuse Remy încuviinţând din cap c portant să ieşi şi să vezi lumea. Noelle unde se gândeşte să meargă la facultate?
De ce punea toată lumea aceeaşi întrebare tâmpită?
_ Caută nişte şcoli. Cred că va studia afacerile.
- Serios? Credeam că-i place ştiinţa, cugetă Rene. pare că-mi amintesc cum tu spuneai mereu că era înnebunită după chimie. Nu făcea un curs pentru avansaţi la chimie înainte de accident? A putut să-l termine?
_ S-a decis să schimbe direcţia.
Fusese surprins, pentru că şcoala ei îi oferea posibilitatea de a urma acel curs. îşi închipuise că avusese destule pe cap şi nu o forţase.
-Toată munca, şi nu l-a absolvit? întrebă Rene.
-La vremea aia, trecea prin multe. Şi el la fel. Era timpul să înceteze să încerce doar să ajungă cu bine la capătul unei zile şi să înceapă, în schimb, să-şi facă griji despre viitor? Mă mir că Beth chiar se gândeşte să plece în California. E aşa apropiată de familie.
Quaid ridică din umeri.
-Vrea să vadă lumea.
-A zburat vreodată cu avionul?
Beth era la fel de protejată ca Noelle.-Trebuie să înceapă de undeva. Cred că ar trebui să înfiinţez un fond pentru burse. Rene se uită spre Quaid. Hei, când Hank mă dă în judecată pentru că Plătesc cheltuielile de călătorie ale fetei lui, mă poţi Păra. Acuma, ia duceţi-vă tu şi Major şi luaţi tava cu sandvişuri pe care a pregătit-o menajera. Cred că a lăsat nişte dulciuri. Mi-a spus că băieţii au nevoie d bustibil când joacă. Sarcasmul ei devine tot mai ^ odată cu vârsta.
Armie dădu să-şi împingă scaunul.
-Merg eu.
Rene ridică o mână.
_Nu. îi trimit de aici pentru că aş vrea să am o di ţie cu tine şi cu Remy.
Major îi aruncă o privire înţelegătoare, ridicându- dar Quaid părea tare grăbit să plece de acolo.
- Haide, prietene! Se întâmplă să ştiu unde îşi Rene trabucurile, zise Quaid.
Rene scutură din cap.

-N-ar fi trebuit să-i arăt niciodată umidificatorul.

- De ce ai nevoie? întrebă Remy odată ce ei plecară Te supără piciorul?

- Piciorul mă doare în fiecare zi, şi detest faptul că nu sunt mobil, dar nu despre asta vreau să vorbesc cu voi. Trebuie să ştiu dacă voi doi vă împăcaţi bine unul cu celălalt. Nu ştiu ce s-a întâmplat şi nu trebuie să ştiu, dar e evident că Armie nu se mai vede cu Lila Daley. Ştiu că lui Remy îi place să protejeze femeile din familia lui în moduri barbare.

- Eu nu le consider barbare. Poate că dreptatea mea e după Biblie, dar e şi eficace. Remy se întoarse spre Armie. Eu şi Armie suntem în regulă. Lila a zis că nu s-au potrivit, şi, atâta vreme cât el o tratează cu respect, n-o să avem nici un necaz. Hei, nu orice relaţie funcţionează.

Dar a lor funcţionase. Părea că mergea bine, cu excepţia unei singure probleme.

-N-o să fac ceva care să o rănească. Nu ne-am despărţit pentru că nu mai ţineam unul la celălalt. Dacă are nevoie vreodată de ceva, orice, o să fiu acolo. Rene încuviinţă din cap.

-Excelent! Am vrut să vă spun amândurora că intenţione^o invit pe domnişoara Daley sa ia cu line. Accidentul m-a mvaţat ceva. Nu întineresc, şi £ ia aia e ca o stanca. Aş vrea tare mult să văd dacă sunt em compatibili.

-Nu.

Cuvântul îi ieşi din gură înainte de a fi destul de deştept cât să tacă. N-avea nici un drept să-i spună lui Re'ne că nu putea să pună ochii pe Lila. Ştiuse întotdeauna că Rene se potrivea mai bine cu ea. Rene era mai tânăr decât el, nu avea copii. Voia copii.

Doar că visase cu o noapte înainte cum ar fi fost să aibă totul din nou, cu femeia potrivită de data asta. Se însurase cu fosta soţie pentru că ea rămăsese însărcinată. Să aibă copii cu Lila ar fi fost un act deliberat de voinţă.

Un act de speranţă.

Cum ar fi să crească doi copii pe care să-i vadă în fiecare zi? Să-i crească^ împreună cu o femeie pe care o iubea cu adevărat? îşi adora fata, dar fusese privat de atâtea fiind tată de weekend.

Fusese doar o mare nepotrivire ca în clipa când o pierduse pe Lila să devină conştient de faptul că voia acea familie.

- Scuză-mă, ce vrea să-nsemne asta?

Rene se uită fix la el.

-Şi eu aş vrea să înţeleg, zise Remy încruntat. Nu mi-a plăcut cum te-ai purtat cu Lila, dar înţeleg că poate fi o pacoste. Mi-a mai spus că nu îmi dă voie să te pocnesc, aşa că ai grijă ce faci, pentru că n-o să ţin cont de asta dacă mă enervezi.

N-avea dreptul să-i interzică lui Rene să o invite, dar avea nişte întrebări.

-Nu-mi place ideea ca tu să decizi că e timpul să-ţi u familie şi s o ale^i Pe Lila Pentru că e laîndemână< Mefită mai mult decât atât.

îl privi cu chi vicleni.

-A apărut în faţa mea şi mi-a salvat viaţa. Nu şi cum ar fi o oarecare doamnă drăguţă pe care^ ^ decis S'O aleg pentru că^mă plictisesc. A fost lUpr toare al naibii de bună. În vreme ce sângeram în pJj ţ stradă, mă gândeam la cât de uimitoare era. Când stă* team în spital, îmi imaginam diverse feluri în care aveam S'0 seduc.

Imaginează-ţi surpriza mea când am ajuns acasă şi nu se vorbea decât despre mutarea pe care o făcuse şeriful.

Nu-i plăcea cât de înflăcărat suna Rene când vorbea despre Lila. Dar, pe de altă parte, cine n-ar fi? Era complicată şi dificilă şi merita fiecare grăunte de belele.

-Armie, e clar că-i duci dorul, spuse Remy. Stiu că-i greu să-ţi ceri iertare când ai greşit, dar, crede-mă funcţionează. Milogeala e ceva ce facem toţi.

Nu era aşa simplu.

- Nu se înţelege cu Noelle.
- Lila o iubeşte pe Noelle, spuse Remy serios. Mă chinuiesc să pricep asta. Plânge în fiecare noapte. Tu esti, evident, supărat.
- Ce n-a mers? întrebă Rene. N-am auzit bârfe, ceea ce îmi spune că amândoi vă ţineţi gura, dar eu vreau să ştiu, pentru că înclin să cred că aş putea ţine la ea. Ştiu că ţin la tine. Dă-mi un motiv bun pentru care să nu ies cu ea.

-Nu pot, răspunse el. Dacă eşti deştept, o să te ţii după femeia aia şi o să-ţi întemeiezi o familie cu ea, pentru că eu cred că într-o zi o să fie o mamă uluitoare. Poate că trebuie să treacă prin toate astea pentru ea însăşi.

- Lila a trecut prin asta. Lila creştea copii când ea însăşi era copil, sublinie Remy.,De asta ea şi Lisa au o relaţie oarecum încordată. Ştii că Lila răspundea de toată casa pe când avea zece ani, da? Fratele ei făcea multe, dar a lăsat-o să se ocupe de Laurel şi de Lisa.

Ei nu înţelegeau

.Trebuie să mă gândesc la Noelle. Am multe pe " iLivul neînţelegerii este că Noelle crede că Lila o cap- M„ ea tare la exerciţiile de reabilitare. ⁱⁱ⁻Tu ce crezi? întrebă Remy. ">]u stiu ce să cred. Atunci, am fost supărat pentru - rla vorbea cu Noelle ca un antrenor de fotbal furi-

Că Acum, îmi fac că mi'a scăpat ceva' ^ trebuie să în o a doua opinie legat de condiţia lui Noelle. Dar, fac astta, mi-e teamă să nu-i dau speranţe deşarte ¡^Noelle. Urăsc asta. Urăsc faptul că nu ştiu ce să fac. Urăsc şi că sunt singur în asta.

-Nu pari a fi, sublinie Rene. Cel puţin, nu erai. Se pare că Lila a luat frâiele într-o chestiune unde ştie mai mult decât tine. El scutură din cap.

_Tu n-ai fost acolo. N-a trebuit să-ţi urmăreşti prietena când o face pe fiica ta să plângă. Trebuie s-o pun pe Noelle mai presus de orice altceva.

-Se pare că Lila făcea şi ea asta. Remy îşi încrucişă braţele peste piept. Tu crezi că ea n-a înţeles că asta ar putea să iasă prost? Ştia cât de sensibil eşti când vine vorba despre Noelle.

-Nu sunt sensibil. Bine, dacă sunt sensibil e pentru că ea e fragilă. A pierdut totul în accident. Nu era sigur de ce se apăra. Nu ştiu ce-i rezervă viitorul. Ştiu doar că trebuie să-i fac viaţa cât pot de confortabilă, şi Lila nu e de aceeaşi părere cu mine. Pare că ea crede că ar trebui să-mi abandonez fata în Austin şi să nu mai am nici o grijă. Remy chicoti.

Rei

- Eu nu aşa văd lucrurile. Lila vrea ca Noelle să se bu- CUre cât mai mult de viaţă. Nimeni n-a realizat vreodată C(;va pentru că se simţea comod. Confortul e ceva ce ca?figi mai târziu în viaţă. -Ea ba câştigat supravieţuind, insistă Armie.

my scutură din cap, lăsându-se pe spate.

-Uau, e interesant cât de diferite pot fi reacţiile n0as tre Stăteam acolo, întins pe asfalt şi sângerând, şi m* oândeam doar să mai am parte de câteva clipe, de câteva zile Am fost comod, şi asta rn-a ţinut în loc. Timpul e 0 chestie curioasă. Pare lung şi nesfârşit la început, şi dUpă aia îti dai seama că a trecut într-o clipă şi nu-l mai m face'să se întoarcă. Mi-e teamă că Noelle e prea tânără să-şi dea seama de asta. Pot să te întreb ceva?

-M-ai întrebat destule. Ce mai contează o întrebare în plus? Era sigur că oricare ar fi fost avea să-l facă să arate ca un idiot. Ultimele zile din viaţa lui fuseseră o lungă sesiune de îndoială de sine. Asta detesta cel mai mult la ce făcuse Lila. Viaţa lui păruse mai calmă. Mai normală. Apoi apăruse ea şi o tulburase, şi nu-i plăcea unde ajunsese.

- O să fii mulţumit de ce ai făcut ca părinte dacă Noelle renunţă la visurile ei? Rene se aplecă spre el. Am dotat oraşul ăsta ca să-i fac viaţa mai uşoară. N-am fă- cut-o ca ea să nu mai plece niciodată de aici şi ca tu să nu-ţi mai faci vreodată griji pentru ea.

Ar fi mulţumit dacă Noelle n-ar încerca vreodată? Care era treaba lui? De la accident, se părea că tot ce făcuse fusese s-o protejeze de toţi şi tot ce ar fi putut să-i facă rău. O proteja şi de un viitor?

- Se pare că tu crezi că Lila o forţa, spuse Remy cu voce mai blândă ca înainte. Dar cum ar fi dacă ea încerca să vă impulsioneze pe toţi? Ai căutat pe cineva care să se împace cu fata ta, cineva care să-ţi facă viaţa mai uşoară.

Nu era deloc ceea ce căutase.

- Doar am vrut pe cineva la care să pot ține. -Trebuie să vrei mai mult, frate, răspunse Remy-

Trebuie să vrei să iubeşti o femeie, şi asta nu e nici confortabil, nici uşor. Unde e dragoste adevărată, e g^. şi o să lupţi, şi, dacă esti îndrăgostit de o femeie ca U» Daley, ea o să forţeze'. Ar trebui să vrei o femeie carIubeşte pe tine şi pe familia ta într-atât încât să rişte

ll - şi asta a făCUt Ca' 0 Pe curT>nata mea de ceva Line. A™ cunoscut-o înainte să fie la un pas de moar te la spital O traumă ca asta poate să schimbe un om în ¿e sau în rău. Lila a ales sa meargă înainte. A ales să se schimbe într-un fel ce a făcut-o mai puternică. Mă simt mândru că sunt cumnatul ei. Şi ceea ce încerca să facă pentru Noelle nu e un gest egoist. Dimpotrivă. Dacă nu poţi pricepe asta, atunci tu eşti cel cu probleme, şi asta e declaraţia mea de dragoste severă pentru tine. Suntem prieteni de ani buni, Armie. Am ştiut încă din clipa în care Lila s-a decis să preia dispensarul că între voi o să iasă scântei. Am ştiut că ori o să vă urâţi, ori veţi găsi pe cineva special. Amândoi aţi trecut prin ceva groaznic, dar ea e pregătită, iar tu nu eşti.

- Ce înseamnă asta?
- înseamnă că tu încă eşti blocat în acel moment când ţi-ai dat seama că ai putea să-ţi pierzi fata şi ai înfăşurat-o într-un cocon, dar coconul ăsta ori o s-o înăbuşe, ori o s-o ţină în loc. Câteodată, trebuie să fii dur cu cei pe ca- re-i iubeşti ca să ajungă la potenţialul lor maxim. Asta încerca să facă Lila. Nu era o scorpie, omule. Era o mamă.

Inima lui Armie se opri la acest gând. El o ţinea în loc pe Noelle? Vinovăţia lui îi costa singura femeie care ar fi putut să le facă viaţa fericită?

-O să vorbesc cu ea. Sunt nefericit fără ea, dar nu Ştiu dacă o să mă mai vrea.

De asta se temea.

-Ar trebui să înţelegi că, dacă asta nu merge, o să încerc eu cu ea, subîinie Rene. îţi dau vreo două săptă- mâni, dar, când o să merg din nou, dacă nu eşti cu ea, 0 să încerc.

E1 era contracronometru. Trebuia să găsească o rezolve, altfel avea să piardă totul.

-Bine, atunci. Rene se uită în jur. Unde sunt Se^viŞurile alea? Hai să jucăm nişte poker, băieţi.Armie se lăsă pe spate. Jocul nu conta, dar avea să f nevoit să facă cel mai mare pariu din viaţă. le

Miza era ea. Miza erau ei.

capitolul 17

Lila se uită cum Noelle începu exerciţiul la barele paralele. Stătuse în spate, sperând că această ultimă şedinţă o învăţase pe Noelle ceva, dar se părea că tot ce o învăţase fusese cum să scape fără să încerce.

Super.

Noelle se uită la Tanya şi scutură din cap. Fusese dispusă să facă toate exerciţiile pentru trunchi şi toate întinderile ce făceau parte din fizioterapie. Discutase veselă în vreme ce era conectată la unitatea de stimulare electrică a muşchilor. Apoi ajunseseră la bare, şi Noelle se închisese complet în sine.

Lilei îi rămase doar să aleagă între două opţiuni de doi bani: să plece sau să intre într-un bucluc şi mai mare. Âl evitase timp de trei zile pe tatăl lui Noelle. Fusese destul de uşor. El lucrase în tura de noapte în două zile din cele trei, şi ea îşi luase liber în cea de-a treia. Nu ştia ce se petrecea cu Armie, dar, brusc, el voia să vorbească, şi asta nu mersese nici înainte.

Adevărul era că făcuse al naibii de multă introspecţie şi nu mai putea trece din nou prin aşa ceva. El voia să u vorbească pentru că îi era dor de ea. Şi ei îi era dor de el, dar nu putea avea încredere în el. Data viitoare cana aveau să se ciocnească - şi era inevitabil urma sa u frângă din nou inima. ul

Acea ciocnire veni mai repede decât bănuia vreun din ei. Apăru chiar acum. veaLl

_ Dacă Noelle nu voia să încerce curând, nU/^eat să mai existe motive să încerce. Armie nu gaj1^ Reacţiona la ceva groaznic ce se petrecuse, dar^a timp ca lucrurile să se normalizeze. Timpul d erg e sfârşite-P paCă făcea asta, era posibil să-şi rişte postul Dar, dacă n-o făcea, nu şi-ar fi făcut treaba.' ¡naintă şi făcu semn în direcţia Tanyei. .Mă ocup eu de aici.

Moelle făcu ochii mari, dar în ei nu era teamă sau Lila. Mă bucur să te văd! M-am gândit de o sută de ori să te sun. îmi pare aşa rău pentru ce s-a întâmplat

_Şi mie îmi pare rău. îşi dorise să se fi terminat mai bine.' Mă rog, îşi dorea să nu se fi terminat deloc. încă nU putea dormi fără să-l viseze pe Armie. Şi, în plus, îi era dor de Noelle, dar existau câteva lucruri pentru care merita să lupţi, câteva lucruri pentru care merita să pierzi încă o dată. Acum, hai să te punem la bare! Noelle oftă, scoţând un sunet frustrat. -Nu asta am vrut să spun. Ea se pregăti de luptă.

-Ştiu, dar asta o să faci. N-am venit azi aici să încerc să te conving să îi ceri tatălui tău o a doua şansă. Am venit aici pentru că eu cred în tine. Faptul că tatăl tău a renunţat la mine nu înseamnă că renunţ şi eu la tine. Mă înţelegi? O să fiu aici la fiecare şedinţă, până când o să ceară un ordin de restricţie. Nu plec până când n-o să fiu silită, şi tu o să te duci la barele alea şi o să faci ce-ţi spun eu.

Ea se înroşi la fată şi se apucă strâns de braţele scaunului.

- De ce? De ce e atât de important pentru tine să merg? De ce nu mă poţi plăcea aşa cum sunt? Ea se întrebă de câte ori îi retisise lui Noelle această

tactică.să meargă cu mine. Te iubesc, şi de aia nu renunţ. Câteodată, când iubeşti pe cineva, rişti totul Pentru acea persoană - chiar şi o relaţie. N-o să las o inimă miloasă să te coste ani din viaţă. Spune-mi de ce nu vrei să mergi.

- îti baţi joc de mine?

Era cel mai adevărat lucru ce ieşise din gura copilei ăsteia de săptămâni bune.

-Nu. Nu-mi bat joc de tine. Refuzi să încerci, aşa că presupun că nu vrei să mergi.

Noelle începu să clocotească de furie.

-Bineînţeles că vreau să merg.

Furia putea fi un excelent stimul.

- Bine. Atunci, lasă-mă să te ajut!

-Du-te dracu'!

De asta avea nevoie Noelle. Un duşman de învins.

-Da. Mă duc. Acum, o să ne ridicăm. Spune-mi de ce îţi este teamă. Pentru că, dacă e vorba despre cădere, să nu-ţi fie frică de asta. O să se întâmple. Şi ştii ce? O să încercăm din nou, şi eu o să fiu chiar aici, cu tine. O să fiu aici, să cazi pe mine.

Ea se făcu roşie ca racul.

- Te urăsc!

-Nu mă deranjează. Mă poţi urî toată ziua, atâta vreme cât fundul tău se află la barele alea.

- Asta^e tot ce contează pentru tine, nu-i aşa?

- Da. Îi pierduse pe Armie. Nu putea pierde şi lupta asta. Când se gândea la asta, într-un fel, se pregătise toată viaţa ei pentru aşa ceva. Era timpul să-i arate lui Noelle ce era în joc pentru ea. Ştii că eu n-am ajutat niciodată pe cineva pe care-l iubeam cu adevărat? Am urmat şcoala de asistente pentru că eram bună la asta şi era o

profesiune care mă scotea din sărăcia în care am crescut. Eram înconjurată de toate acele femei pline de viaţă care simţeau că aceea era vocaţia lor. Discutau despre cum voiau să îi ajute pe toţi oamenii. înţelesesem asta, dar o să recunosc că la mine funcţionează mai mult partea intelectuală decât emoţională'. Mai puţin când vine vorba despre oamenii pe care-i iubesc. Cu atâţia am
in umA credeam că am urmat şcoala de asistente ca să a ridic, şi, cand m-am trezit cu o armă îndreptată 1 i viaţa mea m joc, am putut să mă gândesc dcJ imic din ce făcusem pana atunci nu conta. n , Vorbeşti despre ce s-a întâmplat în Dallas7
Mânia părea că dispăruse, şi în ochii lui Noelle scli pira lacrimi.
-Da, vorbesc despre acel moment, acel chinuitor de lung moment ce părea a însemna mai mult decât toate cele dinaintea lui. Cel care mi-a arătat că sunt neputincioasă. Dar ascultam mesajul greşit. Câteodată, nu auzim lucrurile limpede până când nu suntem de cealaltă parte. N-aş fi vrut să i se întâmple prietenei mele ce i s-a întâmplat, dar nu pot schimba asta. Tot ce pot face e să caut sensul, şi iată-te pe tine, Noelle! Ea făcu ochii mari. - Ce vrei să spui?
în toată nefericirea prin care trecuse suferind după Armie, aflase un singur adevăr.
-Vreau să spun că, dacă acea zi nu s-ar fi întâmplat, n-aş fi venit aici. Dacă n-aş fi avut arma aia îndreptată asupra mea, n-aş fi pus la îndoială tot ce ştiu despre mine. N-aş fi făcut mişcarea asta ilogică de a veni într-un oraş nebun, unde cea mai deşteaptă tânără pe care am cunoscut-o de multă vreme nu beneficiază de tratamentul de care are nevoie. Dacă n-aş fi crescut în sărăcie, probabil n-aş fi devenit asistentă, şi n-aş fi ajuns aici, şi nu l-aş fi cunoscut pe tatăl tău. Şi tu nu mergi. Asta e menirea mea, Noelle. Tu. Chiar aici şi acum. Aşa că să nu crezi că mă poţi influenţa. Să nu crezi că ma Poţi respinge. O să încerci. O să-ţi dau tot ce am şi, chiar dacă n-o să mergi niciodată, o să te ajut se devii independentă, ca să poti avea viata pe care o meriţi.
-Noelle, o k faci tot'ce-ţi spune ea să faci, rosti Voce gravă.
Lila se întoarse, şi Armie stătea drept acolo. Armie şeriful ei mare şi puternic, stătea cu pălăria în mână sj cu lacrimi în ochi. Părea să şi le reţină cu greu în vreme ce se uita la fata lui.
-Continuă, acum!
Noelle strânse din dinţi.
-Eşti de partea ei?
-Nu. Doar că mi-am dat seama că ea a fost întotdeauna de partea ta, şi eu stăteam cu propria vină. Du-te la bare, spuse el, îndreptându-se spre ele. Se uită la Lila. Cum o pot ajuta?
într-un final, înţelesese. Asta îi frânse inima, pentru că era prea târziu pentru ei, dar nu şi pentru Noelle. Noelle încă putea să aibă tot ce avea nevoie, şi asta includea doi oameni care ţineau la ea atât de mult încât să nu renunţe.
-Are o putere grozavă în trunchi. O s-o ducem la bare şi o să vedem ce se întâmplă. Armie, n-o să fie plăcut.
-Nu, o să fie dureros şi dur, răspunse el cu voce răguşită. O să fie nevoie de o muncă incredibil de asiduă, şi poate că n-o să dea rezultate.
- Ba o să dea. Indiferent dacă va merge sau nu, o să ştie că a încercat. O să fie mai puternică şi dacă n-o să reuşească. învăţăm tot ce e important în viaţă ratând şi încercând din nou.

Doamne, aşa spera, pentru că, în anumite zile, aceste lecţii erau tot ce avea. Asta şi rugăciunea că tot ce îndurase avea să merite. Asta avea să merite - chiar şi durerea de a-l fi pierdut pe Armie - dacă Noelle reuşea să aibă o viaţă bună.

-Nu vreau, suspină Noelle, cu lacrimi în ochi.

- Nu-mi pasă de ce vrei tu. Armie era hotărât. Mai a- oi ani P[ânăcâ]^d vei putea pleca din casa mea, şi în impui asta mă aştept la anumite lucruri din partea ta.

dintre ele va fi antrenamentul fizic - şi să faci to

t, ■ cere Lila- Sunt indulgent, dar nu mă răzgândesc în ce ^ astaj scumpa mea. Este viitorul tău. pdV1>Ju mă vrei aici. Vrei să plec, zise Noelle cu gks pierit, dar vreau al naibii de mult să poţi pleca dacă "e alegerea ta. Acum, du-te la barele alea şi începe, asta i 'i ceru ei.

Lila aşteptă, cu inima cat un purice, pentru că ăsta era moment atât de important între tată şi fiică. Poate că Armie nu înţelegea, dar şi el alegea să meargă din nou. Alegea să încerce să meargă mai departe şi să găsească un alt drum.

Noelle stătu acolo pentru o clipa, şi Lila îşi făcu griji ^ avea să refuze. Adevărul era că puteau ei să forţeze nota cât voiau, dar, până la urmă, Noelle era cea care trebuia să muncească. Ea era cea care trebuia să îndure durerea şi să încerce. Ea scutură din cap, dar în ochii ei era o strălucire. -Voi doi vreţi să mă vedeţi căzând? Vreţi să mă vedeţi că dau greş? Bine. Al dracului de bine! -Noelle, o certă tatăl ei. Lila ridică mâna să-l oprească. -Nu, ea face o alegere matură. Aici, în locul ăsta, poate folosi orice limbaj vrea ca să poată parcurge o şedinţă. Armie încuviinţă din cap.

-Ai dreptate. Se întoarse spre fiica lui. Deci începe, Noelle! Du-te acolo şi încearcă!

Ea păru să înţeleagă că era încolţită şi că exista doar o singură cale de scăpare.

-Bine. O să vezi. Tu o să fii cel dezamăgit pentru că singurul tău copil e frânt şi paradit. Asta e pentru tine. oate că n-o să fiu o povară dacă mă poţi face să merg. Armie păli.

-Nu ceda la asta. Lila văzuse de toate. Asta nu e oelle. E teama ei încercând să găsească un drum, teama nu joacă cinstit. Asa că nu te băga în jocul ei! Ju'te la bare, Noelle!Noelle pufni, dar înainta cu scaunul.

Tatăl ei era chiar acolo, ridicând-o.

- O pun aici?

- Barele au fost reglate pentru înălţimea ei, şi ştiu c- £ speriată de cădere, dar podeaua e capitonată.

Tot ar durea, dar securizase locul cât de bine putuse

-Nu mă tem de cădere. Cui să-i pese dacă eu cad? întrebă Noelle. Ce mai contează încă o lovitură, de vreme ce vă pot dovedi că sunt o afurisită de invalidă? Poate că voi doi mă puteţi muta într-un sanatoriu după asta şi veţi putea avea nişte copii perfecţi şi fără defecte, pe care să-i puteţi iubi.

Armie arăta de parcă-i venea să vomite, dar nu şovăi.

- O să vorbim despre asta în curând, Noelle. Nu acum. Acum, munceşte. Familia LaVigne munceşte.

- Nu prea sunt o LaVigne, aşa-i? spuse Noelle chiar când se apucă de bare.

Avea să se împotrivească până la capăt. Lila o ignoră.

-Trebuie să te echilibrezi pe bare. Picioarele îţi sunt pe podea. Asta e bine. Azi nu trebuie să facem nimic altceva decât să te obişnuieşti să fii la bare. Găseş- te-ţi echilibrul!

-N-am nici un nenorocit de echilibru.

Noelle părea că intenţionează să-şi folosească noua ei libertate de limbaj.

Spusese că nu are echilibru, şi totuşi stătea cu ambele picioare pe podea şi şoldurile doar puţin deplasate. Terapeuţii făcuseră o treabă excelentă păstram du-i muşchii puternici. Şi braţele ei subţiri erau foarte puternice. Cu toate astea, faţa i se strâmbă pe când se susţinea.

-E în regulă. O să mergem încet. Aş vrea să încercăm câte cincisprezece secunde o dată. O să încercăm de trei ori azi, apoi o să creştem, îi explică Lila. Leziunea Pe care o ai are o şansă bună să se vindece dacă facem asta corect.Cincisprezece secunde o dată? Nu. O să în, jată şi după aia am terminat. " rc a_sta

° Noelle îşi mişcă braţele şi arunci se întâmplă. Piciorul ei drept se rmşca de la şold, dar într-un fel ciudat, tfn aaci. Talpa 11 aluneca' S1 Noelle căzu. g Tatăl ei nu fu destul de iute s-o prindă. Ea căzu h pământ cu un zgomot înfundat. • Jn încăpere se lăsă liniştea. Lila ştia că era un lucru bun, dar câteodată pacientul nu înţelegea. Ştia că Armie 2vea să cedeze curând. Nu avea să îşi poată vedea copilul chinuit de durere. £1 căzu în genunchi lângă fata lui. - Scumpo, eşti bine?

-Mă doare, spuse Noelle, cu umerii tremurând, -îmi pare aşa rău. Armie era concentrat asupra fetei lui cu toată fiinţa. -Tati, mă doare. Noelle îşi înălţă capul, şi bineînţeles că lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă, dar avea şi un surâs. Mă doare piciorul.

Durerea. Putea fi plăcută. Lumea deveni plină de lacrimi, cei doi oameni din faţă creând o imagine pe care Lila nu avea să şi-o poată scoate vreodată din minte. Era de ajuns. Trebuia să fie.

Se uită la Armie şi la Noelle cum se ţineau în braţe Şi îşi dori să fie cu ei. Simţea o durere în corp, dar se dădu cu un pas în spate. Nu făcea parte din acea familie Şi era timpul să-i lase în pace, să-i lase să se apropie în acest nou început. Avea să fie acolo la următoarea Şedinţă. Avea să se uite cum Noelle se vindecă şi îşi reperează viitorul.

Şi Poate că, într-o zi, Armie avea să fie pregătit pentru 0 relaţie. Probabil nu cu ea, dar ea avea să fie fericita Pentru el, deoarece îl iubea. Inima ei suferea în vrem * se sili să plece de acolo. Asta era dragostea ade rata dragoste. Nu era egoistă. Nu era pasiunea nebuna a tinereţii ei. Era o credinţă liniştită în altă persoană rugă ca iubirea ei să-l poată proteja chiar dacă sentime ° tele nu erau reciproce.

-Ai putea să termini tu şedinţa? o întrebă pe Tanya Ştia că ar trebui să rămână acolo să se asigure că Noelle se întorcea la scaun şi să discute cu ea despre nişte exerciţii pe care să le poată face acasă, dar acum nu pu. tea să stea faţă în faţă cu ei. Poate că ei aveau să încerce să vorbească cu ea, dar ar fi din recunoştinţă. Data viitoare avea să fie mai bine pregătită emoţional, dar acum trebuia să se ducă la dispensar, să-şi ia lucrurile şi să meargă spre Guidrys, unde o să plângă pentru un timp pe umărul surorii ei.

Tanya încuviinţă din cap, şi ea cu ochii plini de lacrimi.

- Bineînţeles. Lila, azi ai făcut ceva grozav. Lila îi mulţumi şi ieşi din aerul răcoros al clădirii în căldura verii din Louisiana. Se făcuse noapte, şi probabil Mabel închisese deja dispensarul. Merse grăbită pe stradă, pentru că în ultima vreme era oprită de toată lumea care se plimba pe strada care lega dispensarul de sala de gimnastică terapeutică. O întrebau despre orice dureri aveau sau îi serveau ultimele bârfe. Seraphina îi vorbea despre băiatul ei, Luc, iar Dixie îşi scotea capul pe uşa cafenelei s-o întrebe cum i s-a părut supa zilei. Papillon însemna acasă. Ciudat cum se ajunsese la asta! îşi folosi cârdul să deschidă uşile dispensarului, puţin surprinsă că nu fuseseră încuiate manual. -Mabel? Mai eşti aici?

Voia să plece înainte să ajungă Armie. El sigur avea sa apară la un moment dat, dornic să aibă o lungă discuţie. Urma să spună

toate lucrurile corecte, dar, din nou» aveau să fie legate de recunoştinţă.

. frebuia foarte mult timp să îşi dea seama ce vo faz agitaţia evadăm din locurile unde fuseseră ia[11] .

bl°n izbi mirosul de benzină. De unde venea? Statia de -ină era la mai mult de o stradă distanţă. Până acum .simţise mirosul aici.

.Ce'dracu ar trebui să facem acum? se auzi o voce ^aveau pacienţi. Nu unii programaţi, dar putea să fi apărut o urgenţă. Se întrebă de ce n-o apelase Mabel pe pager. Traversă sala de aşteptare spre sălile de consultaţii, jvifrosul deveni mai puternic. Spera să nu fi fost un accident cu benzină.

Doar că mirosul părea să vină dinspre recepţie.

Computerul era ud.

-Cum era să ştiu că scorpia aia încă e aici?

întregul ei trup începu să tremure, pentru că din nou avea necazuri. Armie abia dacă îşi putea vedea fata prin lacrimile ce-i împânzeau ochii. îşi mişcase picioarele. Nu se mişcase cine ştie cât şi ajunsese direct la podea, dar speranţa era un lucru uimitor.

Lila le dăruise asta. Fusese un izvor de putere, neabătută în credinţa ei. Intrase şi o văzuse, şi primul lui instinct fusese să cadă în genunchi şi să-i ceară iertare. Nu fusese mirat că Lila venise pentru şedinţa lui Noelle. li ignorase telefoanele şi mesajele timp de zile, dar nu o abandonase pe fata lui.

- Scumpo, sunt aşa mândru de tine!

Faţa lui Noelle era roşie de emoţii.

- Îmi pare rău că n-am încercat. Nu voiam să dau greş. f - Singurul mod în care ai da greş ar fi să nu încerci. nţelegea asta, dar lecţia pe care o învăţase pe cana ^ c°Pii se pierduse în durere şi în griji pentruM. c lrigurul motiv? Scumpo, trebuie să-mi spui. Amândoi am avut reţineri. Tu n-ai vrut să înveţi nici unul dintrp lucrurile pe care Lila a încercat să te înveţe. De Ce * frică să fii mai independenta?

-Ştiu cât de greu a fost pentru tine să-ţi schimbi în treaga viaţa după moartea mamei şi cu mine blocată în scaunul ăsta. Dar asta ne-a apropiat mai mult. Nu voiani ca lucrurile să se schimbe. O să fie greu, şi ţie nu-ţi place să mă vezi cum mă chinuiesc. Te supăra aşa tare. Nu voiam să te rănesc şi mai mult.

Ah, ar fi trebuit să aibă discuţia asta de atât de mult timp.

-N-a fost greu. Urăsc ce vi s-a întâmplat ţie şi mamei tale, dar faptul că am ajuns să-mi petrec fiecare zi cu tine a fost cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat vreodată Să fiu tatăl tău e bucuria vieţii mele, Noelle. Dar ţi-am făcut un deserviciu pentru că eram fericit. Voiam ca lucrurile să rămână la fel, ca să nu-mi fac din nou griji pentru tine. Dacă erai acasă, erai în siguranţă. Viata nu e despre siguranţă, fetiţo. Viaţa e despre a-ţi asuma riscuri şi a te sili să fii cea mai bună Noelle posibil. Eu am uitat asta.

-Te iubesc, tată! îmi pare foarte rău că am fost aşa încăpăţânată.

Nu fusese singura.

- Şi mie îmi pare rău. Să ştii că de aici înainte o să te forţez. Şi mie mi-a fost frică. Eu te-am pus în maşina aia.

Ea scutură din cap.

-Voiai să mă vezi. Şi eu voiam să te văd. Trecuse prea multă vreme. Aş fi putut aştepta până dimineaţă, dar n-am vrut să pierd timpul pe care îl aveam împreună. M-am certat cu mama în seara aia.

Nu era vina nimănui. Toţi fuseseră bine intenţionaţi. Fusese un accident, unul pentru care deja era vremea să-şi acorde iertarea.

O să depăşim asta. O s-o facem ca o familie. îţi P[r0]; mit că, data viitoare când o să mă simt vinovat, o saaespre asta. Şi, data viitoare când tu 0 să crezi că novară, spune-mi, şi o să-ţi reamintesc toate feluri- ** care esti iubită.

[le] Lenuncbe şi o căută din priviri pe Lila. Ar trebui să . cu ei. Ha era motivul pentru care se aflau aici Lmne, trebuia s-o ţină în braţe, să-i spună că îi părea [1] ă nU înţelesese ce încercase să facă.

[u] Trebuia [s]ă-i spună cât de mult o iubea.

„Cred că a plecat, spuse Noelle, permiţându-i s-o ajute să se ridice. Tanya era acolo, ţinând scaunul, când el se ridică în picioare şi o ridică şi pe fata lui.

_ S-a întors la dispensar. Cred că încerca să vă ofere un respiro. Ah, Noelle, cât de mult mă bucur pentru tine!

Fata lui era uşoară la el în braţe, dar el îi confundase greutatea cu fragilitatea. Noelle era puternică şi putea să răzbată prin toate astea. El avea să îi fie alături. Trebuia să se asigure că Lila era cu ei. Nu erau întregi fără ea.

Noelle se aşează şi apoi făcu semn din cap spre fizioterapeută.

-Vreau să încerc din nou. Lila a spus că ar trebui să încerc măcar de trei ori.

-Pot aranja asta, dar o luăm încet. Lila o să mă mănânce dacă o să te loveşti. Tanya zâmbi spre Armie. E în regulă, şerifule. Mă pot ocupa de restul şedinţei dacă vrei să mergi la dispensar şi să vorbeşti cu ea. - Pot să am un minut cu fata mea? Trebuia să clarifice ceva. Nu putea merge înainte fără [c]ea mai importantă parte a viitorului său personal.

-O să iau nişte apă, spuse Tanya făcându-i cu ochiul. Mă întorc imediat. El se îndreptă spre fata lui.

-O să mă însor cu Lila. O iubesc şi te iubesc. întotdeauna te voi iubi, dar... Noelle ridică mâna să-l oprească.

_Dar nu voi fi aici întotdeauna, tată. O să merg 1 facultate. O să fiu chimistă şi o să am propria fa^ Si eu o iubesc pe Lila. Nu mă pot gândi la altcineva [Pe] ¿are să o vreau ca mamă vitregă. Şi, tată, ştiu că ti-e f[r]i[c]* să mai ai copii, dar cred că ar trebui. Cred că aş fi [0 SO]râ mai mare nemaipomenită.

Se întâmplase ceva cu ea în timp ce făcea acei primi paşi şovăielnici. Se maturizase şi devenise mai încrezătoare. Fusese o fetiţă speriată, dar acum pe scaun stătea o femeie, una care avea să lupte pentru ea însăşi. Armie se aplecă şi o sărută pe frunte.

- Sunt de acord. Cred că orice copil care te are pe tine drept soră va avea un model al naibii de bun. O s-o aduc înapoi. Promit!

înclină din cap spre Tanya şi ieşi din clădire. Venise timpul s-o aducă acasă pe soţia lui.

capitolul 18

- Cred că voi, băieţi, ar trebui să ieşiţi de aici. Vocea lui Mabel se auzi limpede, dar în ea se simţea

un tremur.

Lila dădu să se retragă. Nu recunoştea vocile, dar se temea că ar putea să ştie cine erau. Dacă avea dreptate, nu erau deloc aici pentru îngrijiri medicale. Computerul fusese inundat cu benzină şi la fel şi fişetele, după cum se putea vedea. Cineva voia să distrugă toate fişele pacienţilor, şi era o singură persoană care ar putea dori asta.

Procesul lui Bobby Petrie era programat în următoarele câteva luni, şi procurorul districtual avea să ceara acele dosare în curând. Avea să i se ceară Lilei să depună mărturie şi să ofere toate informaţiile

medicale pe care le avea. Dacă n-avea radiografiile şi fişele, analizele făcute, tot ce putea oferi era mărturia'ei, care s-ar putea să nu fie de ajuns.

„D*. PentTU ° Să PretînZi ^ nU ^ întâmP'« nici-

^¿î rosti cu un nod în gât:

' trebuie să spun nimănui.

naga ei prietenă era aşa speriată. îşi dădea seama 4 .na vocea tremurată.

Armie- Trebuia să ajungă la sala de fizioterapie şi să-l ducă pe Armie. Nu ştia câţi oameni erau în spate. Paria câ amândoi fraţii Petrie erau acolo, dar era sigură că venisem şi ceva veri. Toţi de acolo păreau să aibă arbori genealogici de tip labirint şi se sprijineau reciproc.

Dădu să se întoarcă, dar întârziase. Mabel se poticni pe hol, cu buza însângerată şi cu o armă în spate. Era ţinută de Bobby Petrie. Eratele lui Bobby era cu el şi îşi îndreptă imediat arma spre ea.

-Stai dracu' pe loc!

Pentru o clipă, revenise în acea încăpere, cu uşa baricadată şi cu sânge pe podea. Putea simţi mirosul metalic, putea simţi gustul sângelui în gură, pentru că îşi muşcase buza să nu ţipe, putea auzi sunetul gâtuit al prietenei ei care încerca să respire în ciuda faptului că plămânii ei nu mai funcţionau.

Era din nou acolo, dar de data asta avea cu mult mai mult de pierdut. Dacă murea, nu avea să îi mai vadă pe Armie şi pe Noelle. De data asta, nu ar muri pur şi simplu. Ar pierde viaţa la care tânjea. De ce plecase? De ce nu-i spusese lui Armie că nu i se mai permitea s-o lase să plece din nou, că puteau să se certe, dar nu se puteau despărţi, pentru că le era menit să fie împreună? Fie ce-o fi! Doamne, era mai rău când avea atâta de pierdut.

Pericolul era real, dar ea nu se afla în acelaşi loc. Trebuia să-şi amintească. Era în Papillon şi trebuia să înfrunte asta, pentru că n-avea de gând s-o piarda Pe Mabel.

- Lila, credeam că eşti plecată.

Mabel ridică mâinile, în vreme ce Bobby se mişcă în spatele ei, luând-o de gât. Arma era lipită de tâmplă.

Nu ar mai fi cale de întoarcere după o împuşcătură. N-avea să mai fie timp s-o îngrijească pe Mabel dacă el trăgea.

-Credeam că voi două sunteţi plecate, spuse Bobby. Dispensarul ar trebui să fie închis la ora asta. Aţi închis la sase azi. Acum, e şapte şi jumătate. Amândouă ar trebui să fiţi acasă.

- Am'rămas să fac inventarul la sălile de consultaţii, ca să nu trebuiască să-l fac dimineaţă, le explică Mabel. Dar am stins luminile. Ei au crezut că suntem plecate. Nu i-am auzit până când n-am venit să strâng şi să plec acasă.

- O să fie în regulă. Bobby, trebuie să rămâi liniştit, încă poţi să ieşi din situaţia asta. Fiecare cuvânt era o luptă, dorinţa de a ţipa era intensă, dar n-avea s-o ajute. Furia nu era prietena ei în aceste clipe. Putea să apară mai târziu. Deocamdată, trebuia să rămână calmă. încă n-ai rănit pe nimeni.

Era aşa bucuroasă că-l lăsase astăzi pe Peanut cu Remy. Peanut ar fi lătrat şi ar fi încercat s-o apere pe Mabel, dar Remy o convinsese să-l lase pe câine să meargă la pescuit cu el şi cu prietenii lui.

Donnie Petrie era îmbrăcat complet în negru, în ciuda căldurii nopţii. Putea paria că intrase prin spate. Era închis, dar

un om disperat putea găsi modalitatea de a deschide orice încuietoare.

- Lasă-te în genunchi! Dacă doar te gândeşti să te mişti, te împuşc. Pot aranja ca toată treaba să apară ca o tâlhărie.

Trebuia să rămână calmă.

-Tu trebuie să gândeşti. Ne omori pe amândouă, şi nu mai e cale de întoarcere de aici. Aşa cum am spus, încă n-ai rănit pe nimeni.^it* nu clinti, ji ea îşi ridică mâinile, dar nu avea genunchele decât daca era absolut necesar *[1] Nu, ^r voi două, da, ripostă Bobby. Cuvintele tură ^rite mormăit, şi acum ea observă că bărbatul avea înroşiţi. Voi doua aţi reuşit să-mi distrugeţi viata y,eau să ştiu unde e Carrie. Pe prima târfă am lăsat-o aplece, dar pe asta n-o mai las. N-o să fiu bătaia de joc
a oraşului-
' „Taci din gură, Bobbyl Donny rămase ferm cu privirea pe ea. „Nu cred că cineva râde de tine. Ea se uită la Mabel, ^e era încordată, dar calmă. Cu siguranţă eu nu râd', băiete. Nu cred că e ceva de râs, şi, dacă mă mai ţii mult aşa, o să pierd cina şi azi e seara cu taco. îmi place seara cu taco. Vocea lui Mabel tremura puţin, dar era evident că n-avea să cedeze.

El scutură din cap, şi tot felul lui de a se comporta părea dezordonat. Putea să parieze că băuse toată ziua.

- Ştii despre ce vorbesc. Toţi cred că eu îmi bat nevasta, şi totul e doar din cauza voastră.

-Nu, eu cred că e din cauză că o loveşti, spuse încet Lila. Am fişe cu toate leziunile ei. Până acum, ai scăpat basma curată cu asta pentru că doctorul Hamet nu voia să fie deranjat. El rânji spre ea.

- Doctorul ştia când să-şi vadă de treabă.

-Mabel a fost şi asistenta lui. N-a avut nimic de-a face cu arestarea ta de către şerif. A fost alegerea mea să mă adresez lui. De ce n-o laşi să plece, şi putem discuta despre asta?

Dacă Mabel ar fi în siguranţă, ar avea alte opţiuni. Dacă ea ar fi singura ţinută ostatică, poate ar găsi cumva ° cale să scape. Ar fi riscant, dar orice ar fi mai bine [de]cât să vadă cum încă o prietenă murea. Evident că Bobby nici nu voia să audă.

}s]u-i nimic de vorbit. Vreau să ştiu unde [mi]nevasta. Mă duci la ea, şi te las în viată. N-am ni[mic] de pierdut şi, dacă o mierlesc, mi-ar plăcea să v| [iau] pe amândouă cu mine.
Asta era adevăratul Bobby Petrie. Celălalt nu era de- cât o mască. Ce-l făcuse să izbucnească? Păruse aşa cal[m] în ultimele săptămâni. De când fusese arestat pri[ma] dată, se dăduse la fund, stând pe insulă şi doar apărând la tribunal.

-Ai multe de pierdut, sublinie ea. Gândeşte-te la familia ta!
Donny pufni.

-Asta e doar despre familie. Carrie a trimis azi hârtiile pentru divorţ. Nu suntem proşti. Mama a făcut-o să semneze nişte hârtii ca să nu aibă dreptul la barcă şi la afacerile noastre, aşa cum a avut cealaltă, dar avocatul ăla fiţos din New Orleans crede că poate obţine ceva.

-Avocatul lui Carrie o să încerce să anuleze contractul prenupţial din cauza abuzului suferit de ea?

Se părea că terapia o întărise pe Carrie în feluri în care Lila nu şi-ar fi putut imagina.

- Da. Va trebui să ne luptăm cu ea. Prima dată, am pierdut şi a trebuit să plătim. Cum să-mi fi putut închipui că prima mea nevastă avea să-şi ia un avocat? se plânse Bobby.

- Ce-ar fi ca de acum încolo să te mărgineşti la curve, idiotule? ripostă Donny. Mama nu vrea să mai aibă de-a face cu aşa ceva. Ştii ce-o să facă dacă nu rezolvăm cum trebuie.

-Atunci, cred că ar trebui să vorbiţi cu [mama] voastră,

răspunse Mabel.

Bobby îşi încordă din nou braţul.

„ -Trebuie să ne ocupăm de lăcomia lui Carrie. Trebuie sa înţeleagă că nu mai capătă nimic de la mine. km tăcut o favoare când m-am însurat cu ea. Era un nimic-

UN bărbat nu se uita la javra aia schiloadă. Nimeni 1 vrut'0 până la mine. N-o sa îmi ia totul. n' Nu ^ puteai aştepta să rămână cu tine Trebuia să-l potolească vorbindu-i. Poate că se tre-en puţin şi îŞi dâdef seama de ceea ce făcea. înainte, C lqe prudent. Evident ca nu voise să mai intre în belele Poate că, dacă înţelegea la ce se putea ajunge, avea să se potolească. Mai era timp. ' _ Ai lovit-o. Faţa lui se strâmbă.

„N-am vrut. Nu ascultă. Nu-s mai rău decât tata Si ivam lovit*o niciodată când nu trebuia. N-a fost vina mea. Era o nevastă rea, şi acum aud că o să intenteze proces şi o să depună mărturie împotriva mea. E hotărâta să-mi distrugă familia.

_N-o să permitem să se întâmple asta, promise Donny. N-o să reuşească să facă rău familiei mele în felul ăsta.

- Cred că vor să distrugă fişele, reuşi să spună Mabel. Da, înţelese şi ea asta.

-Tu eşti cel care mi-a dat foc la casă? Trebuia să-l facă să continue cu vorbitul, pentru că era sigură că Armie avea să apară după terminarea şedinţei.

-Am crezut că o să te convingă că n-ai ce căuta aici. Donny începu să se apropie de ea. N-avem nevoie ca o fată sclifosită de la oraş să vină aici şi să ne spună ce să facem. Şi n-a fost aşa greu. Casa aia a luat foc destul de uşor. A fost un spectacol pe cinste.

Şi scăpase basma curată. Necazul era că de asta nu aveau să scape. Nu gândeau limpede, şi ea trebui să se întrebe dacă nu cumva ar omorî-o dacă le-ar arăta toate greşelile planului lor, doar pentru că-i înfuriase.

Donny se apropie de ea analizând-o într-un fel ce făcu să i se întoarcă stomacul pe dos. ^ - Nu că n-ai fi o tipă drăguţă. Ce păcat că simţi nevoia să vii şi să judeci pe toată lumea!

Da, sigur că îi judeca pe ticăloşii care-şi băteau nevestele. Se sili să stea liniştită, pentru că, în vreme ce Bobby era doar un specimen jalnic de tot rahatul, Donny era un animal de pradă. El era cel cu adevărat periculos, şi era aproape, cu arma aceea gata să tragă.

-Cu ce crezi că te alegi din asta? Era clar că Mabel încerca să-l facă să gândească. Bobby, trebuie să ştii că şeriful o iubeşte pe Lila. O omori, şi n-o să se oprească din a te urmări. Crezi sau nu, la fel o să facă şi bărbatul meu. Ah, Dale o să vină după tine cu şalupa şi e surprinzător de rău.

Armie avea să ajungă curând. Cât mai era până când se termina şedinţa? Cât ar vrea Noelle să facă? O cuprinse groaza.

Doamne, Armie avea să vină împreună cu Noelle? Apăru panica. Nu putea s-o expună pe Noelle în bătaia armei.

- O să te duc la Carrie. Ar trebui să vorbeşti cu ea. Poate veţi rezolva asta. Nu avea să o facă, dar ar zice orice ca să-l scoată pe omul ăsta dintr-un loc unde ar putea s-o rănească pe Noelle. Dacă ar fi fost doar Armie de care să-şi facă griji, s-ar fi liniştit şi l-ar fi lăsat să-şi facă meseria, dar dacă Noelle era cu el...

Mabel făcu ochii mari.

-Dar, Lila...

Braţul lui Bobby se relaxă puţin, iar faţa i se îmblânzi.

-Ştii unde e Carrie? N-a fugit doar aşa? Ştiam că probabil i-ai dat nişte bani şi ai ajutat-o, dar n-am ştiut că ai dus-o undeva.

El era veriga slabă. încă voia s-o găsească pe nevasta lui. Probabil că Bobby credea că era îndrăgostit de ea. Dragostea lui ar fi moartea ei dacă era după capul lui, dar ea avea să se folosească de sentimentele lui dacă asta msemna să-i scoată de aici înainte de a o expune pectiu exact unde e. Âl prinsese. Dacă îşi juca bine rea P°ate reUşea f[l] SCOată PC t0ţi din c^dire. Am fio undeva. Pot vorbi cu ea, pot s-o conving să se vadă î^[ne] Nu trebuie să se termine prost. [a]rând avea să-l ducă până la maşină, avea să încer- găsească o cale de scăpare. Ultimul lucru pe care u[r] face ar fi să-l ducă în New Orleans. Armie avea să ;[d]ă că maşina ei era încă aici. Avea să vadă că usa din ,nate a dispensarului fusese forţată şi urma să cerceteze. Avea să găsească benzina şi să pună totul cap la cap. Doamne, sper că maşina cu care veniseră avea GPS pe care Armie să-l poată urmări.

Avea s-o găsească. N-avea să se oprească până când n-avea s-o găsească, pentru că bărbatul acela o iubea. Revenise în situaţia în care se lupta pentru viaţa ei, dar de data asta ştia că bărbatul care o iubea avea să fie de partea ei. Nu fizic, bineînţeles, dar inima lui urma să fie cu ea.

Avea să fie acolo, şi tot ce trebuia ea să facă era să supravieţuiască îndeajuns de mult încât el s-o găsească.

-Aş vrea s-o văd, spuse grav Bobby. Trebuie să-mi cer iertare pentru acea ultimă seară. Mă înnebunise.

- Sunt sigură că şi ea vrea să-şi ceară iertare faţă de tine.

Era aproape de a-l convinge.

- Lila, ce faci? întrebă Mabel.

Ea scutură viguros din cap.

. -Nu ne putem lupta cu ei. Poate am făcut o greşeală. Âl pot duce la ea. Ştiu că ea vrea să-l vadă.

Inima îi bubuia în piept, pentru că ei puteau ajunge *[lci] în orice clipă. Armie nu ar putea îndura să i se mai întâmple ceva luiNoelle.

- Haide, spuse ea. E într-un adăpost. N-o să ne ia ^[u]lt să ajungem acolo, dar ar trebui să plecăm acum. veriful [e pe] drum încoace.

[nn]Y se încruntă spre fratele lui.

-Spune-mi că nu eşti atât de prost.

-Nu-i o prostie să îmi vreau nevasta înapoi, îl [COntra] zise Bobby.

Donny scutură din cap.

- E o prostie să crezi ca femeia asta îţi spune adevărul Se postă în faţa ei. N-am vrut să fac asta, dar acum nu mai avem de ales. O să le lăsăm aici, şi focul o să-şi f[ac㠠] treaba. Nu-ţi face griji! Avem un alibi excelent, şi sunt sigur că ai enervat multă lume. E vremea să faci nani.

Ea începu să se dea înapoi, dar el fu mai rapid. 0 prinse de braţ şi îi puse pistolul la cap. O auzi pe Mabel ţipând pe când lumea se întunecă.

Se rugă să mai aibă o clipă cu Armie. Doar una, cât să-i poată spune că-l iubea.

Armie mergea grăbit pe stradă, simţind acut nevoia de a o vedea. Spera să nu fi plecat. Nu că asta ar fi contat. Avea să o găsească în seara asta şi să îndrepte lucrurile. În nici un caz n-avea să-l lase pe Rene să-şi pună mâinile alea bogate şi drăguţe pe ea. Lila era a lui, şi în seara asta avea să se asigure că ea înţelegea.

Când se gândea la asta, soluţia cea mai bună era să se lase în genunchi şi să cerşească iertare. Nici un bărbat din lume nu ar iubi-o aşa ca el. Era dedicat cu totul, şi în ceea ce-l privea, putea arunca prezervativele şi nu mai era nevoie ca ea să îşi ia pastilele. Nu

întinereau, şi el voia s-o vadă cu un copil în braţe. Copilul lor. Băiatul lor prostuţ sau fetiţa superdeşteaptă, cu zâmbetul mamei ei.

Voia acea viaţă împreună cu ea, dar ştia că trebuia s-o convingă. Ea avea să creadă că el doar era recunoscător pentru ce făcuse pentru Noelle. Probabil chiar acum, gândurile astea îi alergau prin mintea aceea sclipitoare a ei. Dădu să treacă strada, când uşa de la cafenea se deschise şi Dixie ieşi încruntându-se.'

-Hei, şerifule! Mergi la dispensar? întrebă ea. Mabel a închis acum mai mult de o oră. A spus că trebuie

£ de pe mobil. Am sunat la dispen^ J[nu] Mesageria vocala. ' a intrat

Trebuia ca apelul să intre direct p[e] telefon,,! I •! ■
a. M Mabel doar dacă nici una dLletttr
[5e] uită într-acolo, şi toate luminile erau stinse

, Mă duc să văd. Lila a plecat de la fizioterapie cu vren cincisprezece minute în urmă. E posibil să încerce să mă evite, aşa că sper ca nu s-a urcat în maşină şi a plecat

-Nu i-am văzut maşina. Parchează în spate, dar trece pe aici în drum spre Guidry's. Poate că am râtat-o dar nu cred. N-au prea fost clienţi. Dixie dădu să treacă'stra- da. Ceva s-a întâmplat. Simt asta. Lui nu-i plăcu faptul că nu răspundea nimeni la telefonul dispensarului. Alergă înaintea lui Dixie şi se uită prin uşile de sticlă. Şi imediat se dădu înapoi, pentru că din spatele recepţiei se ridica un fuior subţire de fum. încercă să deschidă uşile, dar erau încuiate, şi n-avea cartelă. Sticla era groasă, mult prea groasă ca s-o spargă fără un echipament adecvat. îi lua prea mult să intre pe uşa aia. începu să-l cuprindă panica. Zona din faţă era întunecată, cu excepţia unei luciri ce venea din spatele recepţiei, mai întâi slabă, după care întreaga zonă luă foc.

-Sună la pompieri, Dixie. El deja o luase spre partea din spate. Era o încuietoare simplă, şi ar trebui să poată intra. Apoi sună la secţie şi uită-te după fata mea. Daca Poţi, sun-o pe Tanya şi'spune-i s-o ţină pe Noelle acolo.

Spune-i să închidă tot. . .

Pentru că habar n-avea cine era înăuntru şi cine a putea iesi • -
[pcl] de minute. Nu-i stă în fire lui Mabel să?'-[m două] riale. El a sunat

întrebând d7 [tar:ie să] pe mobil. Am sunat la dispe^T • vocală.
[p sar] a intrat

.Doamne, se rugă ca Lila să se fi dus direct a, P să fi f[U]g[it de] el. Ar face aproape once daca ea înăuntru. No văzuse, dar, din locul unde era, n

j[„a] p[r]ea mult în afară de zona de recepţie. Deşi [era] n or să vadă înăuntru pentru ca focul se întetea ZS" o lucire fantomatică.
Dixie încuviinţă din cap.

O aduc pe Roxie aici cât pot de repede. Ai grija! Politia era chiar după colţ. Roxie şi Major erau amândoi de serviciu. Nu aveau să mai ia maşina. Aveau să
vină în fugă, dar el nu putea aştepta^

Dixie alergă înapoi la cafenea, şi Armie îşi scoase pistolul Recepţia nu luase foc de una singură, şi Lila mar fi făcu t-o. Acum, el ştia că inspectorul de incendii cu premeditare greşise. Casa ei fusese incendiată. Nu exista
nici o îndoială.

-Nu ştiu de ce a trebuit să facem asta. Cuvintele fură spuse într-o şoaptă aspră, dar Armie putu auzi limpede, pentru că în jurul lor noaptea era liniştită.

Blestematul de Bobby Petrie. Ar fi trebuit să găsească o cale să-l ţină în închisoare. Ar fi trebuit s-o apere mai bine. Dacă era moartă, nu ştia ce-ar face. Poate s-ar aşeza lângă ea şi ar lăsa focul să-l cuprindă şi pe el. Doamne, nu putea fi moartă.

Se sili să-şi potolească groaza şi se lipi de zid, păşind cât se poate de uşor. Intră în modul de profesionist, reţinându-şi teama şi sentimentele.

- Uite ce e, frăţioare. Am făcut ce a trebuit să fac pentru binele familiei.

Asta trebuia să fie Donny Petrie.

- Dar urma să mă ducă la Carrie, ripostă Bobby, cu voce nazală, jeluitoare.

- Minţea. Carrie nu se întoarce, şi tu trebuie să fii bărbat, altfel pierdem jumătate din barca aia afurisită. Acum, trebuie să ieşim de aici. Târfele alea două o să moara din cauza fumului, şi noi avem un alibi. Nimeni nu ne-a văzut de când am ieşit cu barca azi-dimineaţa. w$_{er}$aem înapoi la barcă, o aducem aici s i n . ,

^Guidrys. Vreau ca propriul cZn^T^ lună mărturie că am fost $_{pe\ apă}$

^ $_{he}$ ^v$_{oitsă}$ Asta nu avea sa se întâmple.

putea să-i aştepte pe R$_{ox}$i$_{e\ şi\ pe}$ w .

$_{,nâuntru,}$ şi se părea că trăia când cei doi d dustă h jfe mai putea pierde nici o secundă. Iesi de -W -j

Lumea păru că încetineşte, totul oprindu-se întro di $_{pă}$. Acum, era momentul să ia o decizie. Ochi spre ambii bărbaţi. Bobby casca ochii, evident şocat. Dar Donnv nu ezită. Ţinti şi trase.

Glonţul atinse umărul lui Armie, dar el rămase în picioare şi trase şi el. Era profesionist. Nu rată. Trupul lui Donny săltă când glonţul îi pătrunse în piept. Scăpă pistolul din mână şi căzu la pământ, cu ochii morţi chiar înainte de a atinge solul. Bobby se uită la trupul fratelui său, pălind. - Lasă arma jos!

Umărul îi luase foc, dar acum nu-i păsa. Trebuia să-l controleze pe Bobby Petrie şi s-o scoată pe Lila din blestemata asta de clădire.

-Mi-ai omorât fratele. Bobby ridică privirea. L-ai omorât.

Bobby se întoarse şi intră alergând în dispensar, în clipa în care Bobby se mişcă, Armie mise din nou, dar el era deja înăuntru, înjură în sinea lui.

-Iesi de acolo, Petrie! Nu mai ai scăpare de acum Umărul lui stâng urla de durere, dar iş> mu rma ridicată, urmărindu-l pe Bobby Zona dm **spate sp** ' sarului era în regulă. Fumul abia W • dar în zona din faţă putea vedea fuioare* $_{timp\ arde}$a? şi gri începând să se roteasca repede, u Cât de mult fum inhalase ea deja.

întinse mâna şi aprinse luminile. Cel puţin, $_{as}$te$_{a\ funcţionau.}$ Bobby nu se vedea nicăieri. Încercă să $_{işi}$ aducă aminte câte încăperi avea dispensarul. El $_{era}$ în spate unde se depozitau materialele. În faţă $_{erau\ Q}$ cameră de recreere la stânga şi biroul Lilei în faţa lui. L$_{a}$ dreapta erau două săli de consultaţii. Nu voia nimic mai $_{m}$ult decât să treacă în fugă pe lângă toate şi să ajungă la recepţie. . - « $_{v}$r

Doamne, dă să fie m viaţa. Nu putea sa fi pierdut şansa de a fi cu ea. Şi-ar fi dat viaţa doar ca ea să fi scăpat din asta. Fata lui ar fi în siguranţă cu Lila. Ea nu ar abandona-o pe Noelle.

- Şerifule.

Roxie i se alătură. Avea arma la ea şi înţelese rapid ce se întâmpla.

- Cu câţi avem de-a face?

Ea era adjuncta lui. Cu sânge-rece când lucrau sub presiune.

- Cred că e doar Bobby Petrie. S-a strecurat înăuntru înainte să-l pot doborî.

-Nu poţi spune la fel despre fratele lui. Unde-s Mabel şi Lila?

-Nu ştiu, dar probabil au scos din funcţiune sistemul antiincendiu. Focul o să se mişte, şi încă repede. Trebuie să punem mâna pe Bobby şi să le găsim pe Lila şi pe Mabel. N-am idee cât fum au inhalat deja.

Se mişcară prudent. Fumul devenea din ce în ce mai gros cu cât se apropiau de partea din faţă a dispensarului.

-Major se ocupă de problemă dinspre faţă, şi Joe cu băieţii ar trebui să ajungă aici în zece minute, spuse Roxie cu voce joasă.

_ De aici, el putea auzi trosnetul focului, putea simţi căldura. Cât timp aveau? Pompierii ar trebui să ajungă aici curând, dar ei poate că aveau doar câteva minute înainte ca focul să ajungă la Lila. Unde era?

Irebuia să rişte.„tylă duc în faţă. Din ce am auzit n |ăsat inconştiente.
Cred că sunt |n le'a lovit şi 1 .¡ti păzesc spatele, dar fii atenţi Pl P pi(:ri' de
f0c înăuntru. . ' Poate ^ oriunde
Mu aşa ar trebui sa procedeze dar ni ' blestemat de glonţ în umăr, dar nu avea
Un
0preasca. Ea era undeva acolo şi avea nev"' A Să Se putea S'O părăsească. Nu din nou. °le el> Nu
în depărtare, se auziră sirenele. Aven, ,5 ■ rând aici. ajungă cu-
Merse pe hol, cât de atent putu dir mo- « . pentru Lila şi Mabel decât că ar P^tea sHie împuşcat din nou. Ar fi mult mai uşor să fie împuşcat deci s ştie că ea murise. ' CLac sa
' Trecu din hol în zona recepţiei. Abia putea respira
Ceva se izbi de perete, sunetul fiind mai puternic decât trosnetul focului ce cuprinsese cu totul recepţia.
Major încerca să deschidă uşile. Armie putea găsi stingătoarele de incendiu, dar totul era scăpat de sub control.
- Şerifule. Roxie era în urma lui. În spate sunt butelii de oxigen.
Trebuie să ne mişcăm repede. El nici măcar nu se gândise la asta.
Unde era ea? Flutură mâna în faţa lui şi reuşi, într-un final, să vadă un corp. Se grăbi să ajungă la silueta nemişcată de pe podea. Avea halat, dar era mai mică şi mai uşoară decât dragostea lui. Mabel. îi verifică pulsul, şi cu siguranţă trăia.
Dacă buteliile alea explodau, era posibil ca toată strada să sară în aer. . -Roxie, scoate-o pe Mabel şi revino pentru buteliile alea, dacă e sigur.
-Nu te pot lăsa, ripostă ea. , ■

-Trebuie. începe să scoţi butelii e alea, ¿el va să ne facem griji nu doar pentru clădirea asta. - El e undeva pe aici, insistă Roxie.Armie nu se putea ocupa de asta acum. -Ti-am dat un ordin. Trebuie s-o găsesc pe Lila. lesi şi pune-l pe Major să încercuiască perimetrul. Se mişcă în clipa când Roxie îşi puse arma în toc şi o ridică pe Mabel, punând-o pe umăr, aşa cum fac pompierii. El privi în urmă şi o văzu alergând spre uşă. N-avea să stea acolo pentru mult timp. Ordinele lui nu aveau să o împiedice să se expună pericolului pentru a încerca să-l salveze.

O parte din fum se disipă, şi el o văzu. Lila stătea întinsă pe podea cu faţa în jos şi cu mâna întinsă spre el ca şi cum ştia că avea să vină.

Din nefericire, nu era singură. Bobby stătea deasupra ei, flăcările luminându-i corpul şi felul în care ţinea arma îndreptată spre capul Lilei.

- Dacă nu pot fi fericit, tu de ce ai fi? întrebă Bobby. Armie ridică arma, dar ştia că ar fi mult prea târziu. O flacără de pe canapea se întinse şi atacă precum un şarpe. Cămaşa lui Bobby luă foc, şi el se smuci şi apăsă pe trăgaci, glonţul îndreptându-se nu spre Lila, ci spre altă ţintă. Armie simţi glonţul în abdomen, şi îl străful- geră durerea. Bobby urlă când focul îl înghiţi.

Sunetul acela avea să îl urmărească mereu, dar nu putea ceda în faţa groazei. Lila era prea aproape de foc, şi Bobby încă putea s-o omoare dacă se prăbuşea peste ea. Se zbătu şi încercă să se lase la pământ, dar era prea târziu.

Armie apucă mâna Lilei şi o trase. Durerea începea să-l cuprindă, dar nu putea să şovăie. îşi forţă corpul să funcţioneze, punându-şi arma în toc. Dacă primea încă un glonţ, n-avea decât să-l încaseze. Se aplecă şi o ridică în vreme ce urletele lui Bobby zguduiau clădirea.

Trebuia s-o scoată de acolo, s-o facă să respire- Respira?

Hecare pas era o agonie, dar reuşi să ajungă în hol

S ţi urmărea, şi ştiu ca n-aveau cum să scoată la timp ° **Viile** alea.

Roxie îi veni în întâmpinare. bUtA/ineJoe, strigă ea.

0 scutură din cap.

^Spune-le tuturor să se retragă. Buteliile alea vor expira-

£a se întoarse şi striga spre oamenii care începeau să intre în clădire. El alergă, ştiind că nu mai aveau timp. Lila nu se mişcase deloc. Atârna ca un sac în braţele lui. Dar el avea să rămână cu ea. Ori o scotea, ori mureau împreună.

Ajunse în fugă la uşa din spate.

Apoi lumea explodă. O ţinu strâns lângă el şi se rugă să rămână cu ea pentru totdeauna.

capitolul 19

Lumea era un dezastru învăluit în ceaţă când Armie păru că-şi recapătă cunoştinţa. Îşi simţea corpul greu. Prin ceaţa din creier pătrunseră nişte voci.

- Doctorul a spus că vor trece câteva săptămâni până când va fi din nou pe picioare.

-Mă îndoiesc de asta, scumpo. Tatăl tău va fi pe picioare şi ţâfnos ca un urs cât ai zice peşte, spuse o voce cunoscută. îmi fac griji mai mari pentru felul în care va suporta ce s-a întâmplat cu Lila.

Lila. Totul reveni brusc. Fuseseră într-un incendiu. Aproape că muriseră. O ţinuse în braţe când buteliile de oxigen explodaseră. Ce se întâmplase cu Lila?

- Ce păcat!

Asta era vocea lui Dixie. Fusese şi ea acolo.

-Ştiu. Şi fata lui era acolo. Tata o să fie aşa suparat.

Simţea că i se făcea rău. Ceaţa îl înconjura de peste tot, şi trebuia să se lupte să iasă. Lila. Ce se întâmplase cu ea?

Nu putea s-o piardă. Fuseseră atat de aproape. Ajunseseră aşa aproape de reuşită şi urmau să aibă viitorul pe care el îl visase.

-Lila.

Cuvântul fu mormăit.

-Tată?

Simţi cum cineva îi atinge mâna. Noelle. Deschise ochii, şi faţa ei îi apăru clar.

- Unde e Lila?

-Tată, te simţi bine? Dbde?

- Mă întorc.

Ieşi grăbită din cameră.

Noelle îl strânse de mână.

-Tată, ai fost operat. Ai avut un glonţ în umăr şi altul în abdomen. Trebuie să stai liniştit.

Nu putea. Nu până când n-o găsea pe Lila. Ar trebui să fie aici. Ar trebui să fie cu ei. Aici era locul ei, şi el stricase totul. Nici măcar nu-i spusese c-o iubea. încercă să se ridice.

-Ah, ce încăpăţânat mai eşti! Culcă-te la loc, şerifule! Faţa drăguţă a Lilei se aplecă asupra lui. Dacă tragi de cusături şi trebuie să te întorci în sala de operaţii, o să fiu foarte supărată.

Vocea ei era răguşită, dar ăsta părea singurul efect secundar. Arăta grozav - cel mai bun cadou pe care i-l putea da universul.

Îi apucă încheietura mâinii şi îi luă pulsul.

- Eşti în spital. Ai încasat două gloanţe, unul în umărul strâng. Nu ţi-a atins omoplatul, aşa că o să te vindeci destul de repede. Glonţul din abdomen a fost mai grav. Doctorul a reuşit să-ţi salveze splina, dar ai fost pe muchie de cuţit. Trebuie să te odihneşti pentru câteva zile.

- Te iubesc!

de gând să piardă nici o clipă.

^râmase nemişcată deasupra lui şi **în** cele din **urmă** te iubesc. Dar, Armie...

Sdâ ce avea să spună ea. Avea să înşire toate **motivele** tfU care nu mersese. Îi făcuse asta pentru că adevărul P funcţionaseră minunat împreună. .Te iubesc! Vreau să mă însor cu tine.

iNoelle, pot avea un minut?

Noelle se uită spre Lila.

-Bine, dar nu uita ce ţi-am spus.

Lila încuviinţă din cap, şi Noelle ieşi cu scaunul cu rotile. Ea se întoarse spre el.

-Armie, ai trecut printr-o situaţie traumatizantă.

O lua pe calea asta, serios? îi revenea judecata, şi era mai uşor să se concentreze. îşi întoarse mâna, prin- zând-o pe a ei.

- Da, şi în tot timpul ăsta nu mi-a păsat decât de tine, să te am din nou în braţe. Am greşit. Mă temeam de schimbare. Tu eşti cel mai bun lucru ce ni s-a întâmplat mie şi lui Noelle.

-Vreau să te cred, dar când situaţia s-a înrăutăţit...

-Am ezitat, dar n-o s-o mai fac niciodată. N-o să te mai dezamăgesc. Acum, ştiu cine eşti, Lila Daley, şi eşti o femeie cu care vreau să-mi

petrec tot restul vieţii. Tu eşti femeia pe care am aşteptat-o toată viaţa.
Pe faţa ei se vedea neîncrederea.
- Crezi că mă cunoşti aşa bine?
- Da. Ştiu că nu te dai niciodată îndărăt din faţa unei provocări. Ştiu că, şi după ce ai trecut prin toate astea, data viitoare când o femeie îţi intră în dispensar şi are nevoie de ajutor, o să i-l dai.' O să faci asta de fiecare dată. Nu te vei opri niciodată. Şi de asta trebuie să construim un adăpost pentru femei, unul pe care să-l poţi coordona tu. Nu vreau să trebuiască să mergem două ore cu maşina pentru a-i proteja pe cetăţenii vulnerabili.
Ochii ei se împânziră de lacrimi.
-Armie, ar putea fi periculos.
-Viaţa e periculoasă. O să-ţi mai spun ceva. Noelle o să vrea să te ajute, şi n-o s-o opresc. Vreau să fie la fel ^ curajoasă' ca mama ei vitregă.
Lila îl strânse de mână.
-Te rog să fii sigur. Nu cred că pot rezista dacă te răzgândeşti.
- Nu m-am răzgândit niciodată, o asigură el. N-am încetat niciodată să te iubesc. Ca tată, am luat o decizie greşită. N-am înţeles de ce anume avea nevoie Noelle dar acum ştiu. Are nevoie de ceea ce am şi eu nevoie' De tine.
- Dispensarul nu mai e, spuse ea.
Despre asta vorbeau Dixie şi Noelle.
-Atunci, o să-l reconstruim.
- Nu mai am nici un ban. Nu ştiu ce o să se întâmple cu asigurarea. Nu a fost un accident.
-O să găsesc banii. Eu şi Otis o să facem o capcană de viteză aşa cum n-a mai văzut oraşul ăsta. O s-o las pe Roxie să-l aresteze pe Zep ori de câte ori vrea. Doar chestiile astea singure vor aduce venituri mai mult decât bune. Trebuia s-o facă să înţeleagă că aici era casa ei şi că el intenţiona să facă tot ce-i stătea în putere pentru a îndrepta lucrurile.
-Nu poţi să construieşti dispensarul cu amenzi.
Dar zâmbea.
- Stai numai să vezi.
- Să fii sigur de asta, spuse ea, împletindu-şi degetele cu ale lui. Să fii sigur că mă vrei.
-N-am vrut niciodată ceva mai mult. Rămâi cu mine! Hi cununi! întemeiază o familie cu mine!
- Dar tu...
-Sunt la fel de curajos ca soţia mea.
ta se r[dlcă Şi se aplecă spre el, sărutându-l pe gură.

le iubesc, Armie! Aş fi atât de mândră să-ti fiu soţie.slavă Domnului! spuse o voce feminină aflată în faţa uşii salonului. driata c îsj^elle, o mustră el. Ipâi, aşteptatea m-a omorât. împinse usor usa Si n o ai nici o problemă să reconstruieşti dispensarul. Rene Jeja s-a angajat s-o faca. Cred că o să plătească şi pentru ^postul pentru femei dacă îţi joci cărţile cum trebuie -Nu joacă nici o carte cu Rene. Chiar şi în durere' putea găsi puterea de a fi gelos. Poate că urma să aibă tot timpul problema asta, pentru că soţia lui era uimitoare şi sexy şi aveau să existe mereu bărbaţi atraşi de inteligenţa şi de complexitatea ei. Dar avea să îşi amintească mereu că ea îl alesese pe el Ea îşi încreţi nasul spre el. -O face doar pentru că i-am salvat viaţa. Noelle scutură din cap.

-Nu. După cum spune toată lumea din oraş, e îndrăgostit lulea de tine şi vrea să se însoare cu tine.

Avea să-l omoare pe Major. Sau pe Quaid. Pe unul din ei doi îl luase gura pe dinainte. La dracu', poate că fusese Remy. Âl credea în stare pe cumnatul Lilei să încerce să-l scuture ca să-şi vină în fire. Totuşi, nu era nevoie.

- Rene o să trebuiască să-şi găsească singur o fată şmecheră de la oraş drept mireasă.

-Aşa e? întrebă Lila cu buzele arcuite. -Exact aşa. Tot corpul îl durea, dar sufletul îşi găsise în cele din urmă liniştea. Dar, *chérie*, va trebui să te ocupi tu de luna noastră de miere. Eu sunt un bărbat rănit.

-Pfui, spuse Noelle întorcându-se şi pornind-o spre u Şă. Prea multe detalii.

- Răzbunarea e crudă, fetiţo, reuşi el să strige.

Dşa se închise, şi rămase singur cu Lila. Cu dragostea lai, viitoarea lui soţie. Ea se aplecă să-l sărute, şi era mai mult decât de ajuns.O luna mai târziu

Lila se uită la noul dispensar, cu suprafeţele sale luci- toare şi toate acele echipamente noi-nouţe aflate încă în cutii. Se dovedise că erau suficienţi bani pentru dispensarul ei nou şi ultramodern. Doctorul Hamet nu văzuse necesitatea de a solicita fonduri statale sau naţionale. Pe Lila no deranja. în vreme ce dispensarul se recon- struia, avusese suficient timp să completeze o grămadă de documente. Cu două mari finanţări, donaţia lui Rene şi numărul şocant de amenzi pe care le putuse da Armie, Dispensarul Zonal din Papillon avea să se deschidă curând.

-Arată destul de bine, nu crezi? Se uită spre nelipsitul ei însoţitor. Lui Peanut îi plăcea să vină la dispensar. Devenise cumva mascota lor.

Dulăul mişcă din coadă şi îi dărui una dintre acele grimase câineşti ce o făceau întotdeauna să zâmbească. Chiar şi când era cu moralul ia pământ, câinele ăla o putea face să zâmbească. Nu ca ar fi fost prea des în acea stare.

Mă rog, cu excepţia zilei când trebuise să se ducă pe insulă ca să o declare decedată pe ultima reprezentantă a familiei Petrie. Lorna Petrie fusese găsită moartă în căsuţa ei, la o săptămână după ce fiii ei fuseseră ucişi. Cauza morţii fusese o supradoză de opioide. Lila n-avea idee de unde obţinuse pastilele. Nu exista nici o înre- gistrare care să ateste că ea venise vreodată la dispensar, Doctorul Hamet cu siguranţă nu scrisese vreo reţetă, dar ăsta era un mister menit a fi rezolvat în altă zi. Voia să se acomodeze în noul ei dispensar şi să se bucure de viaţă de data asta.

- Liniile telefonice funcţionează şi am programul pentru prima săptămână, spuse o voce feminină veselă.•jla ridică privirea spre cel mai nou membru al echipei de. Carrie stătea în spatele recepţiei. Chiar dacă nu Pel Ziseseră încă, purta uniforma. deXum e? 5e vedeau în tanara femeie o încredere şi o linişte re nu existaseră înainte de a decide să lupte pentru ea ^saşi. Lila mai credea Şi Că Primirea cu braţele deschi-şi'scuzele transmise de către oraşul ei natal făcuseră Minuni pentru Carrie. Fusese surprinsă când Carrie se ivise la uşa ei rugând-o să-i dea de lucru, dar tânăra îi spusese că aici era casa ei şi aici voia să-şi crească copilul.

,0 să avem o săptămână plină, răspunse Carrie. Am alocat şi un timp suplimentar, pentru că Gene e programat la o colonoscopie, şi tu va trebui să-i explici chestia asta.

Doamne! Trebuia să găsească un motiv bun pentru care guvernul n-are nevoie să-i analizeze lui colonul pentru a obţine informaţii.

- O să mă gândesc la asta.

-Sau am putea să ne furişăm lângă bătrân, să-i administrăm o doză bună de somnifere şi să-l aducem aici.

Mabel veni lângă Carrie la recepţie. Cele două deveniseră o pereche redutabilă. Mabel o luase pe tânără sub aripa ei. Copilul lui Carrie se asigurase de o bunică.

- Dacă stai să te gândeşti, s-ar încadra în nebuniile alea cu teoria conspiraţiei ale lui Gene. E un cadou pentru el.

Gene n-ar privi aşa problema. Probabil că ea ar petrece ceva timp în arest. Bineînţeles că şeriful ar trebui să-i iacă o percheziţie corporală să se asigure că nu avea arme asupra ei, şi asta s-ar putea chiar să-i placă foarte tare.

-Bună, scumpo!Nu auzise când se deschiseseră uşile, dar ce bine cunoştea vocea aceea. Pentru un bărbat masiv, Armie se mişca foarte discret. Se putea furişa lângă ea» dar întotdeauna prezenta lui era o surpriză plăcuta. Lila otta şi se rezemă de bărbatul ei, inspirându-i mirosul. Arny o îmbrăţişa şi o sărută pe obraz.

-Bună, scumpule, îl salută ea. Sunt gata de plecare Ai spus că vrei să mă duci undeva.

Spera ca asta să fie ocazia. De la acea zi la spital, el mai suflase o vorbă despre căsătorie. O mutase înapoi \ el, şi îşi găsiseră un ritm minunat. Atât el, cât şi Noel^ mergeau la fizioterapie, iar Lila şi Mabel improvizaseră un dispensar provizoriu la sala de gimnastică. Putps „ , . i • ve dea cum cei doi oameni iubiţi ai ei îşi regăseau drumul

Noelle îşi găsise puterea. Era o luptătoare în sală şi începuse să' ş ı găsească echilibrul. Mereu o aştepta o luptă dar era mult mai independentă decât fusese. Deşi Lila îşi dorea să nu fi menţionat niciodată ca Noelle să înveţe să gătească. Erau câteva lucruri care nu mai puteau fi şterse cu buretele, şi unul dintre ele era rulada cu carne a lui Noelle.

Dar Armie nu mai vorbise despre căsătorie. Ea nu forţase nota, pentru că el începuse să-şi revină.

Se întrebă dacă nu cumva el se răzgândise. Trecuse prin ceva groaznic. Ea se bucura mult că, în timpul ultimei părţi a acelei întâmplări deosebite, fusese inconştientă. Se trezise la spital, cu sora ei lângă ea, ţinând-o de mână. Lisa fusese cea care-i spusese că Armie era în operaţie şi că dispensarul sărise în aer. Din fericire, pompierii reuşiseră să ţină focul sub control.

- Dacă eşti gata, putem pleca. Armie revenise la post, dar căuta un alt administrator pentru secţia de poliţie, fiindcă fata lui se concentra acum pe fizioterapie şi pe ore de curs la o facultate aflată la o oră distanţă.
-Voi două vă puteţi descurca, da? întrebă ea zâmbind spre cele două angajate.
Mabel se întorsese la muncă după ce-şi luase puţin timp liber. Pretinsese că o săptămână la un cazinou era tot ce-i trebuia ca să se pună din nou pe picioare, dar Lila insistase ca amândouă să stea de vorba

consilier- Aveau o programare fixă la o tânără fer- Eroare care le îndruma prin urmările evenimentului, "fir şi Armie mergCa la ea' C jsle descurcăm. Vom fi gata mâine, când deschidem. ;el n făcu cu ochiul. Voi doi plecaţi şi distraţi-vă! Ai cit ca un rob săptămânile astea. 0 Ea îlluă Pe Armie de bra''Şi el 0 condus e spre ma-
■nă. peanut îi urmă. * , Unde mergem?

„ într-un loc unde am vrut să te duc de multă vreme. Deschise uşa şi o ajută să urce. Câinele sări în spate şi se aşeză pe locul lui obişnuit. Lui Peanut nu-i plăcea nimic mai mult decât să-şi scoată capul pe fereastră şi să se uite la lumea ce i se perinda prin faţa ochilor. Dar acum, e momentul potrivit.
- E momentul potrivit?
Cobori şi ea fereastra. Îi plăcea şi ei aerul proaspăt. El o sărută în podul palmei.
- Da. Am lucrat la sincronizare, şi acum e momentul potrivit, deşi ar trebui să ştii că viaţa mea a devenit bună în ziua în care tu ai păşit în ea.
-Am intrat cu maşina, şi tu m-ai tras pe dreapta.
- Eşti o maniacă a vitezei, iubirea mea. Acum, taci şi bucură-te de plimbare!
Era extrem de misterios, dar ea învăţase să aibă încredere în el. Spusese că era devotat trup şi suflet, şi ea nu văzuse nimic care s-o determine să aibă îndoieli. O sprijinise în tot ce voise să facă, chiar dacă asta însemna să-i reducă simţitor consumul de carne roşie, după ce primise rezultatele analizei pentru colesterol. Se acomodaseră într-un program uimitor.

Şi el fusese mai mult decât înţelegător când ea îl anunţase despre planurile pentru Adăpostul pentru Femei Maryanne George, ce deservea tot ţinutul Papii- Ion. Folosea terenul pe care-l cumpărase şi clădise ceva nou şi sigur pentru orice femeie care avea nevoie

.EI avea dreptate. N-avea să renunţe la ei.

Si nu avea să renunţe nici la oraşul ei. Ea tăcu în yrp me'ce Armie conducea prin oraş spre canal. Ce ciudat petrecuse toţi acei ani ai copilăriei visând la zgârie-nori' gândindu-se că bogăţia avea să o facă fericită, dar descoperind doar aici sensul acelui cuvânt. Nu-şi găsise f$_{er}$j. cirea în bani sau în lucruri. O găsise aici, deservindu-şi vecinii şi descoperind ce însemna să fie mamă şi $_{SO}$ti$_{e}$ Găsirea'locului ei în acest orăşel îi dăduse o libertate p$_{e}$ care nu se gândise niciodată că urma să o aibă.

Armie parcă în faţa ruinelor vechii ei case. Deschise uşa, şi Peanut sări afară.

- Facem un tur înainte de a fi demolată?

în câteva zile, aveau să cureţe toată zona şi să o pregă-tească pentru a se reconstrui o casă modernă şi sigură. îi plăcea că nu avea să fie departe de ea.

El scutură din cap.

-Nu. Mergem la unul dintre locurile mele preferate din lumea asta. Totuşi, e puţin cam departe. Dam rugat pe Major să vină aici şi să-ţi repare pontonul. Mai trebuie lucrat la el, dar e sigur, şi am tras la el o barcă pentru noi.

Ea s-ar duce oriunde cu el.

- Hai să mergem!

Âl lăsă s-o conducă la ponton, uitându-se cu nostalgie la prima ei casă pe canal. îi plăcea casa lui Armie, casa ei, dar asta fusese o introducere frumoasă în noua ei viaţă.

El o ajută să urce în barcă, şi ea se bucură de frumuseţea ce o înconjura. Peanut nu era deloc deranjat. îşi puse pur şi simplu capul în poala ei şi se pregăti de drum. Ea nu mai făcuse asta până acum, nu mai permisese niciodată frumuseţii unui loc s-o inunde ştiind că aparţinea acelui loc, printre copaci şi apă, cer şi pământ. Nici măcar nu întrebă unde mergeau, ci îl lăsă pe Armie

- barca înspre pădurea deasă ce se ridica din
:^$^{auC3}_{n}$ joc magic. ^ $_{re}$ j $_{se}$ spune Butterfly Bayou?

"$_{mC}$etini barca, şi ea văzu în faţă o mică insulă ^¿ouă bărci legate la micul ponton de acolo. ^ $_{c}$â Papillon înseamnă fluture. Lisa mi-a spus că Ji trecând pe aici.
"li aştepta cineva: Avu impresia ca recunoaşte una
iln bărci- -т ı i

Da, aşa e, şi sunt aici acum. Le place în mod special
insula asta. _

Legă barca şi o ajuta sa coboare pe pamantul spongi- Mediat Peanut începu să alerge după gâze. Atunci, ea văzu ce fusese ascuns de tufe. Familia ei. Stăteau în semicerc... Fratele ei Will şi soţia lui. Laurel şi Mitch. Remy şi Lisa. Noelle era lângă Lisa. Acolo mai erau şi câteva mii de flururi. Atârnau de copaci şi de plante, se prindeau de hainele lor. Dădeau din aripi, şi ei i se opri răsuflarea.

-M-am gândit că aici ar fi locul potrivit pentru ceea ce vreau să fac. Ei vin aici în drumul lor spre Mexic. Fluturii se transformă, şi tu m-ai transformat pe mine. -Şi pe mine, spuse Noelle zâmbind. Simţea cum începeau să-i curgă lacrimile, dar de data asta erau dulci. El nu se răzgândise. Avusese un plan. -Spune-mi că nu m-ai cerut de la fratele meu. Câteodată, lumea din partea locului putea fi cam demodată.

-N-aş face niciodată asta. Nimeni nu te poate da pe tine, chirie. Eşti o forţă a naturii. Şi nu-ţi cer să mi te dai tu mie. Îţi cer să te uneşti cu mine, să iei ceea ce e singur Şi să-l transformi în ceva mai

mult. Să-l transformi într-o [amilie. Să ne transformi pe noi într-o familie. Se lăsă într-un genunchi şi scoase un inel. Nu-i mult, dar are o istorie. Tata i l-a dat mamei mele. A cheltuit pe inelul kta fiecare bănuţ pe care-l avusese şi i-a spus că aveau .upraviemiască ei cumva. Au trăit împreună cincizeci de ani eu vreau atât şi mai mult de atat cu tine.

Inelul era minunat, iar sentimentul care-l însoţea îl depăşea. Şi ea se lăsă în genunchi, pentru că erau întotdeauna egali.

-Da.

îi puse inelul pe deget, şi lumea adunată acolo aclamă.

- Excelent! Am adus şampanie, spuse Lisa.

- Bine, pentru că sunt de părere că ar trebui să rămânem aici mai mult timp, spuse Will zâmbind.

Soţia lui clătină din cap.

-Spune asta pentru că bebeluşului îi ies dinţii şi am lăsat toţi copiii la Guidry's.

Remy se încruntă.

- Unde se presupune că fratele meu şi sora mea îi supraveghează. Sper să îi găsim întregi când ne întoarcem.

Familia ei începu să discute argumentând pro şi contra vieţii pe canal, dar ea era mult prea ocupată să-l sărute pe viitorul ei soţ. El îşi apăsă buzele pe ale ei, şi fluturii îi înconjurară.

Viaţa era frumoasă pe canal.» atractivă pentru ea, încât

care o cunosc." (n.tr.) **inteligenta femeie pe**